

Giới thiệu Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!

Đọc truyện Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh! của tác giả Hà Tiểu Ngư như dẫn dắt bạn đọc đến với những tình khúc ngôn tình nhẹ nhàng như mây. Truyện nói rằng anh - lạnh lùng, tàn nhẫn Anh- độc ác, vô tình Anh- đẹp trai, quyền quý Cô- ngây thơ, trong sáng Cô- yêu đến mù quáng Cô- dành cả trái tim mình cho anh Anh vô tình bước đến cuộc đời cô vào một ngày mưa, truyện càng bi đát hơn khi... Cô yêu anh ngay từ lần đầu gặp mặt Âm mưu quỷ kế đưa anh và cô đến bên nhau Ngờ như được yêu thương nếu thiên đường có anh, em nguyện mãi chẳng rời. Ngờ như được hạnh phúc Ngờ như là một giấc mơ đẹp Ngờ đâu cô là vật thế thân Vợ anh quay về mang bao hơi ấm Xóa tan đi mùa đông lạnh lẽo trong anh Hạnh phúc... vỡ tan!!! Thật ngắn ngủi!!! Buổi chiều mưa hôm ấy Có một người con gái ướt đầm trong màn mưa... Lạnh... Anh đã không tới! Chồng à, hạnh phúc anh nhé! Em... sẽ mãi yêu anh!"

Bạn đang đọc truyện Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Định Mệnh

"Rào... rào... rào..."

Mưa rơi! Mưa đầu thu thật lớn! Đường phố đông đúc bỗng chốc trở nên yên tĩnh, không còn vẻ náo nhiệt lúc ban đầu, chỉ còn tiếng mưa rơi lộp bộp đều đều không dứt.

Trong một tiệm cà phê cổ kính, có cô gái trẻ đang ngồi nhìn ra bầu trời u tối ngoài kia, tay không ngừng khuấy khuấy tách cà phê đã nguội. Thiên Thiên nhìn trời, than ngắn thở dài:

"Sao lại xui thế chứ?"

Hôm nay là ngày đầu tiên cô đến trường sau kì nghỉ hè dài đằng đẵng. Còn đang háo hức mong chờ ngày khai giảng thì cơn mưa bất chợt đổ ập tới, nghỉ thức chào khai giảng không thể tiến hành. Thật mất hứng mà!

Vẫn còn ngồi tự kỉ, Thiên Thiên chợt nhìn ra ngoài trời mưa kia, cô thấy một bé trai khoảng chừng 5, 6 tuổi đang đi trên đường. Mưa ướt đầm cậu bé lấm cậu co rúm người vì lạnh, trông hết sức tội nghiệp! Tình thương yêu của cô bỗng trỗi dậy. Thiên Thiên tay cầm ô chạy ra đường lớn, vừa đi vừa không ngừng lăm bắm:

"Trời à, ông bắt mưa đi có được không vậy? Thật chán chết mà!"

Rất nhanh sau đó, cô chạy đến chỗ cậu nhóc. Ngắm nghía một hồi, đẹp trai đấy chứ! Cô bình phẩm thẳng bé trước mặt. Nhìn đi, cánh tay mập mập, đáng người bụ bẫm, đôi mắt to tròn, đen láy. Lại còn khuôn mặt tròn trịa, phúng phính kia nữa chứ, nhìn là chỉ muốn cắn một cái! Thiên Thiên nuốt nuốt nước miếng. Cậu nhóc trước mặt này, thật quá đẹp trai đi!

Cùng lúc đó, cậu bé kia cũng nhìn chằm chằm người đứng trước mặt mình như muốn hỏi 'Sao lại nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống tôi thế kia? Không thấy tôi đang lạnh sao? Còn đàn mặt ra đó làm gì?'

"Chị à, nhìn tôi có thể kiếm ra tiền sao?"

Lúc này, Thiên Thiên mới giật mình rời khỏi chín tầng mây. Cô tiến lại gần xoa xoa đầu cậu nhóc trước mặt:

"Này bé, bé thật khả ái nha! Tên bé là gì thế?"

Quác... quát... quạ đen bay đầy trên đầu thằng bé. Cậu hắng giọng, ưỡn ngực, vỗ bôm bốp ra về người lớn, giọng nói đầy kiêu ngạo:

"Này chị, tôi có tên, không được gọi tôi là bé!"

"Ô ô, cậu nhóc này thật đáng yêu!"

Thiên Thiên vò vò mái tóc ướt sũng nước của cậu bé, môi cong lên cười cười. Thằng bé bày ra bộ mặt chán ghét, cau có, trên mặt hiện lên bốn chữ 'đừng động vào tôi'. Có điều... Cậu nhóc than thở: 'Thiên à, tại sao người lại sinh ra cái chị ngu ngu dần dần này thế? Thật là một sự xi nhục lớn của tạo hóa'.

Thiên Thiên đang vô cùng hài lòng vò vò 'cục bông' trên đầu bé, bỗng dưng cảm thấy thật lạnh. Cô rùng mình. Lẽ nào ban ngày lại có ma? Ờm aaaa...

"Cô đang làm gì con trai tôi?"

À há! Giờ thì Thiên Thiên có thể khẳng định, 'con trai tôi?' trăm phần trăm nghìn phần nghìn đây là người rồi! Nhưng sao nghe giọng nói ấy mà cô cứ có cảm giác như Tula đến từ địa ngục vậy?

Thiên Thiên quay đầu lại, trái tim cô bỗng đập liên hồi. Ôi Thiên ơi! Nay là ngày gì mà con may mắn thế? Trước mặt Thiên Thiên bây giờ là một đại, đại, đại, đại soái ca aaa. Phải nói là cực phẩm của cực phẩm của cực phẩm ấy chứ! Ca ca Vĩnh Kỳ của cô chắc gì đã bằng được anh! Có điều ca ca cô luôn nở nụ cười ấm áp còn người đàn ông anh tuần trước mặt này lại lạnh như tiền, trong ánh mắt băng lãnh lại chứa đầy cô đơn và nỗi buồn man mác. Cô hít một hơi dài. Sao trái tim cô lại càng ngày càng đập nhanh vậy? Lẽ nào cái này được gọi là 'tình yêu sét đánh' trong truyền thuyết? Cũng có khả năng lớn ấy chứ nhỉ, trời đang mưa to mà! Nó đảm bảo sét sẽ tới ngay thôi!

"Tôi hỏi cô đang làm gì con trai tôi?"

Người đàn ông cau mày nhìn người con gái ngu ngốc trước mặt, giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại có độ sát thương cực cao. Dương Thế Minh cau mày, mắt híp lại, lạnh lùng đánh giá Thiên Thiên làm cô chột dạ. Hôm nay liệu trông cô có luộm thuộm không nhỉ? Không có mới là lạ! Tóc tai bị gió mưa tấp vào trông bê bối, bù xù như tổ quạ, lại thêm mặt mày lấm lem, quần áo xốc xếch trông thảm cực kì! Thiên Thiên ỉu xiu. Chắc chắn vị đại soái ca trước mặt này không có chút xiu hảo cảm gì với nó rồi!

Dương Thế Minh nhìn chằm chằm Thiên Thiên. Người phụ nữ ngu ngốc này!

"Tôi nói, cô bị điếc à?"

Lúc này cô mới hoàn hồn lại, nhìn xuống thằng bé. Con trai tôi? Vị soái ca này đã có con? Giờ cô mới để ý, trông hai người này như từ một khuôn đúc ra vậy! Lại nói, cậu bé vừa nhìn thấy Thế Minh, tự cao kiêu ngạo của cậu mất sạch, rất không có khí phách ôm chân Thiên Thiên, bày ra một bộ dáng uất ức như bị người ta thiếu nợ vậy!

Thiên Thiên khước miệng giật giật. Cái thể loại gì đây? Hình như thằng bé này không phải thằng bé lúc nãy thì phải! Nhìn bộ dáng sao khác nhau một trời một vực vậy?

"À... ừm... tôi... anh thật là đẹp trai!"

Phi phi! Nó phi nhỏ cái miệng mình. Sao lại ăn nói bậy bạ ngay lúc này chứ?

Thế Minh phớt lờ Thiên Thiên, ánh nhìn thẳng bé dưới chân cô lạnh lùng phun ra câu mệnh lệnh:

"Đi về!"

Cậu bé rung rung, mở to con mắt vô tội:

"Không muốn! Con muốn có mẹ! Con muốn đi tìm mẹ!"

"DƯƠNG BẢO KHÁNH!"

Anh gằn từng chữ, lạnh lùng, uy nghi. Nhưng nào ai biết trong thâm tâm anh đau đến nhường nào.

À! Ra là thằng bé này tên Bảo Khánh. Tên thật là hay, người cũng thật đẹp! Cô chép chép miệng cảm thán. Nhìn thằng bé bày ra bộ mặt như mèo, cô nói đỡ:

"À... hay là anh cứ cho thằng bé đi tìm mẹ đi!"

"Câm miệng"

Lạnh lùng đến đáng sợ, cặp mắt đỏ màu máu nhìn cô như một vị thần chết. Đây là chuyện của gia đình anh. Mà cô là người ngoài. Muốn quản chuyện của anh sao? Thật là mơ tưởng. Nghĩ cũng đừng nghĩ!

Người đàn ông này! Sao cô có thể thích một "tàng băng di động" thế này nhỉ? Thiên Thiên không ngừng tự hỏi chính bản thân mình.

Anh kéo tay Bảo Khánh, lôi đi mặc thằng bé giãy giụa không ngừng:

"Chị... chị..."

Bảo Khánh nhìn Thiên Thiên. Cô bày ra bộ dáng bất lực nhìn cậu. Sorry bé nhá! Chuyện của gia đình bé, chị không can thiệp thì hơn!

Thiên Thiên không có tiền đồ xoay người chạy lấy thân. Bất quá, cô vẫn muốn được gặp lại anh mặc dù biết người đàn ông này đã có gia đình. Nhưng con tim mình đâu thể điều khiển bằng lí trí. Đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Hôm nay là một ngày đẹp trời, Thiên Thiên tự nhủ. Vì sao ư ? Rất đơn giản, không bao lâu nữa ca ca yêu dấu của cô sẽ trở về. Thật là tuyệt vời! Cô chạy chiếc xe đạp "cổ kính" trên đường,vừa đi vừa hát líu lo, rất vui vẻ!

"Chị..."

Tiếng gọi trong trẻo vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. À! Là thằng nhóc Bảo Khánh. Thằng nhóc chạy ra chắn trước đầu xe cô,về mặt đây kiêu ngạo.

Thiên Thiên ôm đầu oán trời. Thiên ạ,tại sao ông nở lòng để một giọng nói ngọt ngào như vậy lọt vào một cái mặt than???. Nhìn cái mặt nó đi, sánh ngang với miếng thịt đông lạnh được rồi đấy!

"Này nhóc! Nhóc đang chắn đường của chị đấy!"

Bảo Khánh hừ lạnh. Cái con người ngu ngốc này dám không để ý đến cậu. Thật là một sĩ nhục lớn mà.

"Tôi muốn về nhà"

"Liên quan gì đến chị?" Thiên Thiên trưng ra bộ mặt ngây thơ hỏi lại.

_ Đưa tôi về nhà!

Phù!Phù! Thật không biết tốt xấu. Được đưa bổn thiếu gia về là phúc mấy đời nhà chị đấy!

"Không thích ! Sao chị phải đưa nhóc về kia chứ?"

Còn lâu cô mới làm việc không công!

"Chứ không phải chị thích ba ba đại nhân của tôi hay sao?"

Bảo Khánh khinh bỉ nhìn cô.

Phốc! Sao thằng nhóc mắc dịch này lại biết? Lẽ nào trên mặt cô có ghi à? Thằng nhóc biết chẳng lẽ đại soái ca ấy cũng biết. A ! A!

Đừng nha! Mà cô có nên đưa thằng nhóc này về không nhì,biết đâu có thể gặp lại mỹ nam ấy.

Nhưng mà người ta có con rồi kia mà,cô vẫn là không nên mơ tưởng. Haizz! Đại gì mà đi làm tiểu tam, cô cũng không phải loại ngu!

Định dứt khoát trả lời thì thằng nhóc Bảo Khánh ném cho cô một trái bom hẹn giờ

"Ba tôi đang độc thân "

Ủnh!Ủnh!Ủnh! Sét đánh giữa trời quang. Độc thân ư? Anh độc thân ?Vậy còn thằng nhóc đang đứng trước mặt cô là sao đây?

Mà thôi,mặc kệ ít ra cô còn cơ hội. Ôi! Soái ca, Thiên Thiên đến đây.

Và kết quả là

*****

"Nhanh lên,nhanh chút. Sao chị chậm như rùa vậy?"

"Hộc...hộc ...hộc... Nhóc là người à?"

Cô ra sức thở. Nhóc này ăn gì mà nặng quá vậy?

*TT_TT * Hu..hu ... Thật khổ thân cô! Nếu không vì gặp soái ca thì còn lâu cô mới chở thằng nhóc này về.

"Chị thường ngày ăn cái gì vậy?"

"Com"

"Tôi ăn com,chị cũng ăn com mà sao chị ngu đến vậy? Đúng là vũ nhục của nhân loại"

Khoé môi giật giật,thằng nhóc này là đang sỉ nhục cô đấy à? Nhịn. Phải nhịn. Sống trên đời gần hai mươi năm chẳng lẽ cô lại chịu thua một đứa trẻ? Vì tương lai con em chúng ta,vì mối thù của nhân loại cô phải cố gắng đến cùng!

Trong khi Thiên Thiên nhà ta nai lưng ra đập, "bán mặt cho đất, bán lưng cho trời" thì cậu nhóc Bảo Khánh lại có bộ dạng hết sức hưởng thụ!

Cậu bé nhìn Thiên Thiên. Người phụ nữ này khác hẳn với những người phụ nữ tham lam kia, lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào tài sản nhà cậu. Nữ nhân này tuy có hơi ngu ngốc một chút nhưng là một người lương thiện. Nhìn đi, đôi mắt trong veo không lẫn chút tạp chất nào. Mà hình như chị này cũng có ý với ba ba của cậu nha! Cậu cũng rất muốn có mẹ rồi, có nên tác hợp hai người với nhau không nhỉ? Nhưng nói chung, người phụ nữ này, cậu thích!

Phù! Cuối cùng cũng đến nơi rồi!

Cô thở phào nhẹ nhõm. Thăng nhóc không biết có nhét thêm gạch vào người không mà sao nặng dữ vậy? Bảo Khánh ung dung treo xuống tự đẩy cổng, không quên kéo theo cô còn đang ai oán.

"Oa!"

Cô reo lên. Căn nhà này, à không phải là một lâu đài thu nhỏ mới đúng cũng thật đẹp quá đi! Thật đúng là người có tiền! Hừm... Rất sang trọng, rộng rãi nhưng vẫn có một phần tịch mịch.

Cùng lúc đó, tại thư phòng Dương Thế Minh âm thầm nhìn tập tài liệu trước mặt. Không gian chỉ còn tiếng sột soạt của những trang giấy. Tức giận. Khuôn mặt anh trở nên lạnh lẽo đến đáng sợ. Chuyện năm đó, quả nhiên không phải là một vụ tai nạn bình thường. Đó là một cái bẫy!

Anh cầm lấy bức ảnh trên bàn, bức ảnh được đóng khung cẩn thận, có thể thấy tấm ảnh đó quan trọng với anh như thế nào. Tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm ảnh như muốn khắc sâu nụ cười, ánh mắt của cô gái vào trong lòng mình. Giọng nói của anh cũng trở nên ấm áp hơn:

- Vợ à! Ở bên đó, em có nhớ anh không?

Phải! Tấm ảnh anh đang cầm là hình của vợ anh, là mẹ của con trai anh - Nguyệt Ánh Phương. Cô là mối tình đầu của anh, cũng là người mà anh dành cả đời yêu thương. Anh vốn có một gia đình hạnh phúc, có một người vợ xinh đẹp, một đứa con trai tinh nghịch. Nhưng nào ngờ một vụ tai nạn kinh hoàng tại đã mang cô đi, rời xa anh, khiến anh mất đi thứ quan trọng nhất thuộc về mình, khiến Bảo Khánh mất mẹ, mất đi tình yêu thương.

Ngày tiễn cô về bên kia bầu trời, trái tim anh cũng trở nên lạnh dần, tất cả tình yêu của anh cũng đã chôn vùi theo người con gái đó. Người ta nói anh độc ác nhưng cũng rất đa tình, hơn ba năm anh luôn luôn tìm kiếm sự thật. Tự giã vò bản thân trong nỗi nhớ nhưng. Nụ cười của anh đã tan biến vào gió, tất cả còn lại chỉ là sự lạnh lẽo, cô đơn...

Anh nhẹ nhàng hôn di vật của vợ, ánh mắt tràn đầy yêu thương. Khuôn mặt anh bỗng chốc trở nên âm trầm, một nụ cười quý dị xuất hiện trên môi. Vợ à! Em phải đợi anh. Ông ta nhất định phải trả giá vì đã dám tổn thương em! Mà cô ta, Triệu Thiên Thiên xứng đáng là một quân cờ để anh lợi dụng trả thù. Hãy tin tưởng anh, anh sẽ mãi yêu em, em nhất định sẽ không chết một cách oan uổng!

"Ba! Ba có trong đó không?"

Bảo Khánh tìm anh ư? Chuyện lạ!

"Có chuyện gì?"

Anh lạnh lùng hỏi nhưng trong ánh mắt cũng khó giấu nỗi sự yêu thương.

Ngay lúc cánh cửa mở ra, trái tim Thiên Thiên lại đập liên hồi trong lồng ngực. Thích... thích.... thích... Cô ôm lấy ngực thầm than: "Triệu Thiên Thiên mày thật sự không có tiền đồ! Mất mặt quá đi!"

Trong lúc cô đang không biết tìm chỗ nào trốn cho đỡ xấu hổ thì Dương Thế Minh cũng nhìn cô. Anh cười như không cười, môi mỏng nhấp nháy:

"Chúng ta kết hôn đi!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hôn Lễ. Thiên Kỳ Trở Về

"Oa tiểu thư, hôm nay trông cô thật đẹp!"

Cô người hầu đứng kế bên Thiên Thiên trầm trồ khen ngợi. Cô cười khê, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương. Đúng vậy, Thiên Thiên phải thừa nhận. Trong gương bây giờ là một gương mặt hoàn hảo không tì vết. Làn da trắng hồng, đôi môi mỏng mềm mại, cực say mê lòng người, mái tóc

uốn xoắn để vài lọn rơi hững hờ kết hợp với chiếc váy trắng tinh khiết, trông đáng yêu muôn phần. Hôm nay là ngày kết hôn của cô với Thế Minh. Cô mỉm cười, một nụ cười hạnh phúc. Còn nhớ ngày hôm đó, khi nghe từng câu, từng chữ anh nói làm cô sung sướng đến ngây đại

"Chúng ta kết hôn đi!"

Năm từ, chỉ vèn vèn có vậy nhưng cũng đủ làm trái tim cô loạn nhịp. Và Thiên Thiên đã đồng ý ngay không một chút do dự. Nhìn chính mình trong gương, cô cứ ngỡ đây chỉ là một giấc mơ. Cô kết hôn, mà người chồng tương lai của cô lại là một người đàn ông lí tưởng làm say đắm biết bao trái tim của người phụ nữ. Hạnh phúc- cô chỉ cần có vậy!

Chiếc xe hoa dừng lại tại một bãi biển. Từ trong xe, một người con gái bước xuống làm ai cũng thần thờ. Cô đẹp quá! Một nét đẹp thật đáng yêu!

Thế Minh nhìn theo bóng dáng của người con gái ấy- người sẽ trở thành vợ mình trong vài phút tới. Anh không khỏi cười lạnh.

Vợ sao? Anh mãi mãi chỉ có một người vợ mà thôi. Cô ư? Thật mơ tưởng!

Mấy nghi lễ rườm rà cuối cùng cũng kết thúc. Thiên Thiên không khỏi thở dài. Một thật a!!! Tưởng sớm được về nhà, ai dè... Thiên Thiên méo mặt. Làm ơn đi, chân cô mỏi như rồi á, sao lại phải tiếp khách nữa? Nhìn những người ra ra vào vào, thi nhau chúc mừng, cô cười tới nổi miệng cứng đờ. Chúc mừng gì chứ? Nhìn mặt họ đi, có mấy ai là thật lòng? Nhưng cô cũng không thể ngờ rằng... Người cô yêu say đắm còn giả tạo hơn họ gấp trăm ngàn lần!

"Con rể, Thiên nhi, chúc mừng chúc mừng, hai con trông thật đẹp đôi!"

Con rể ư? Anh khinh thường người đàn ông trước mặt. Muốn làm ba vợ tôi? Nghĩ cũng đừng nghĩ!

Anh cười như không cười, vươn tay, ôm cô vào lòng:

"Cảm ơn ba"

Cứ thế, anh một câu, tôi một câu, hai người cười cười nói nói cứ như thân thiết lắm vậy

Nhìn ông Triệu Lâm Khang- ba cô cười thật giả tạo, Thiên Thiên không khỏi hừ lên một tiếng. Cô thật không ngờ sao ông ta có thể diễn đạt như thế? Quá xuất sắc! Cô thầm khinh bỉ trong lòng. Quan tâm cô sao? Thật giả tạo! Nhiều lúc cô còn tự hỏi, liệu ông ta thật là ba cô? Đã bao giờ ông ta hỏi thăm cô một tiếng nào chưa? Không hề! Từ lúc dọn ra ngoài sống, cô đã phải tự kiếm tiền, tự nuôi sống bản thân. Ông ta đâu quan tâm cô còn sống hay đã chết. Vì sao ư? Ông ta còn mãi lo cho tình nhân của mình kia. Vậy mà bây giờ, sao tự dưng đến xưng là ba cô, hỏi thăm cô dữ vậy? Cô cười tự giễu. Hỏi thăm cô? Hay hỏi han túi tiền của chồng cô thì đúng hơn. Thật đáng khinh thường!

Đang suy nghĩ vẩn vơ thì góc váy cô bị giật giật, Thiên Thiên cúi xuống nhìn. Thiên Bảo a Thiên Bảo, đừng hù dọa người ta chạy mất như thế chứ! Trong này có mấy điều hòa nhiệt độ nha, không cần phải làm tăng băng di động đâu!

Thiên Thiên nhìn chăm chăm cậu, cậu lừ mắt nhìn lại cô. Này, đồ phụ nữ ngu ngốc, là tôi giúp cô nên cô mới thành Dương phu nhân đấy! Tôi làm cũng không phải là không công nha!

"Chị nhìn gì mà kinh thế? Tính ăn thịt tôi sao? Quái vật!"

Đen, đen, đen. Mặt cô đen sì sì. Gì chứ? Cô tròn mắt:

"Này nhóc! Nhóc không nhìn chị sao biết chị nhìn nhóc? Nhóc cũng tính ăn thịt chị à?"

Bảo Khánh bĩu môi xem thường. Thịt chị á? Tôi đây không cần đâu. Chị già hơn tôi đâu phải một hai tuổi. Cho nên chị phục vụ cho ba ba đại nhân của tôi 'ăn' thì tốt hơn.

Như chợt nhớ ra điều gì, cô liếc nhìn cậu, nhếch mép cười đều làm cậu nổi da gà. Đừng có nhìn cậu như vậy chứ!

"Này nhóc, từ giờ không được gọi là chị nữa! Gọi mami, biết không?"

Cậu cực kì khinh thường người phụ nữ ngu ngốc trước mặt

"Muốn tôi gọi mami á? Chị nằm mơ giữa ban ngày à?"

Hừ hừ. Tức chết cô. Bực thế cơ chứ, thằng nhóc này đang khinh thường cô đấy! Tức giận! Tức giận! Chị bỏ đi chỗ khác cho nhóc coi!

Nói là làm, cô chạy biến. Bảo Khánh hí mắt nhìn cô. Hừ ý gì thế nhỉ? Muốn tôi theo chị à? Mơ đi nhé! Nhưng mà... 1s...2s...3s..., người phụ nữ ngu ngốc này chạy biến đi đâu rồi? Phải đi tìm thôi!

Thiên Thiên ngẩng nhìn xung quanh. Hôm nay cô vui cực kì nhá! Đám cưới của cô được tổ chức tại khu resort. Cực rộng lớn! Gió thổi mát rượi. Rất thoải mái! Cô kéo chiếc váy dài trắng tinh khôi của mình, đôi chân trần bước nhẹ trên bãi cát mát lạnh. Hoàng hôn buông xuống kết hợp với người con gái ấy, đẹp như một bức tranh khiến ai ai cũng không thể dời mắt.

"Thiên nhi !"

Thiên Thiên giật mình sững sốt. Cô quay đầu lại, nụ cười rạng rỡ thêm mấy phần:

"Thiên Kỳ ca ca "

Thiên Kỳ bước tới bên cô, nhanh dần, nhanh dần, rồi chạy. Anh ôm lấy cơ thể mềm mại nhỏ bé, hôn lên trán cô:

"Thiên nhi, ca ca thực sự rất nhớ em !"

"Vĩnh kỳ ca ca, Thiên nhi cũng rất nhớ anh! Anh bỏ Thiên nhi đi thật lâu !"

Đôi mắt cô đỏ hoe, rung rung ảm ức. Thiên Kỳ ca ca thật xấu! Bỏ rơi cô suốt mấy năm trời.

"Ca ca xin lỗi, là ca ca không tốt"

Rồi lại nhìn tới bộ váy cưới tinh khôi trên người cô, sắc mặt không khỏi trầm xuống:

"Thiên nhi, em kết hôn?"

Cô kết hôn thật sao? Nghe ba nói cô kết hôn, anh đã không dám tin. Nhưng trước mắt anh bây giờ... váy cưới, nhẫn cưới, cô dâu,... tâm anh không khỏi đau đốn. Cô đã trở thành vợ người ta rồi sao?

"Ư ! Vĩnh Kỳ ca ca, hôm nay là ngày cưới của em đó, anh có ngạc nhiên không?"

Cô cười, nụ cười đẹp rực rỡ như ánh ban mai. Cô là một thiên thần soi sáng cho tâm hồn tăm tối của anh. Cô bước đến bên cạnh anh, cho anh niềm tin, sức sống để rồi... cô cướp mất trái tim anh. Dẫu biết là sai trái nhưng anh không thể thoát ra. Đứng trước cô, tim anh vẫn hồi nhích, đứng trước cô, anh cảm thấy ấm áp. Nhưng giờ đây, thiên thần nhỏ ấy đã rời khỏi cuộc sống của anh mất rồi. Không có cô, cuộc đời anh chỉ còn lại những mảng u tối. Anh phải làm sao đây? Anh đã yêu chính đứa em gái của mình!

"Mami!"

Thiên Thiên giật mình. Giọng nói này... quen quen nhá! Cô dụi dụi mắt, nhìn chăm chăm thằng bé trước mặt. Nhóc con này, chính xác là Bảo Khánh rồi! Nó vừa gọi cô là gì thế? Mami ư? Ôi ôi thật hạnh phúc mà!

Mặt thằng bé đen như đất nòi cháy, chạy tới kéo tay cô, còn không quên lườm người đàn ông trước mặt:

"Mami, nhanh chút, BA đang chờ chúng ta đó!"

Bảo Khánh nhăn nhó từ "ba" như để cảnh cáo Thiên Kỳ. Anh cười khỏ. Không phải chứ? Từ khi nào mà anh lại để thằng nhóc vất mũi chưa sạch này đe dọa thế? Thật khỏ cho anh mà!

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trở Mặt

"Thiên nhi, em không được quên anh đâu, biết không?"

Cô mắt đỏ hoe, đầu gật gật. Anh nhìn một màn này mà không khỏi chường tai gai mắt:

"Thiên Kỳ ca ca, sao Thiên nhi có thể quên ca ca được chứ. Trong lòng Thiên nhi, Thiên Kỳ ca ca luôn là nhất !"

Cô còn chưa nói hết câu, chiếc xe hoa đã lao vụt đi, để lại bóng hình cô đơn của một người con trai. Thiên Kỳ đứng đó, lặng lẽ nhìn theo chiếc xe đang khuất dần:

"Thiên nhi, ca ca chúc em hạnh phúc "

Chiếc xe lao nhanh trên đường quốc lộ, chẳng mấy chốc đã về đến biệt thự Dương gia. Dương Thế Minh nhanh chóng bước ra khỏi xe và đi thẳng vào nhà. Cô nhìn anh, cau mày. Anh không mở cửa xe giúp cô sao?

"Chị đừng nghĩ ba ba đại nhân của tôi sẽ ga lăng mở cửa xe cho chị . Tôi cũng còn chưa được hưởng thụ phúc phần đó đâu "

Bảo Khánh bước xuống xe không quên ngoảnh đầu lại, ngoắc ngoắc tay, ý gọi Thiên Thiên đi theo cậu. Vậy là một lớn một nhỏ đi vào nhà. Từ nay, cô trở thành vợ anh rồi. Từ nay, cô là Dương thiếu phu nhân. Từ nay, cô được bên cạnh người mình yêu thương. Nhưng...

"Chị, chúng ta ra ngoài hóng mát, nhé !"

Thiên Thiên trở mặt nhìn Bảo Khánh vừa bước vào đã nhanh chóng chạy ra, không khỏi thắc mắc, đầu hiện ba vạch đen.

Chị sao? Gọi mami chứ! Thằng nhóc này ! Sau này cô nhất định phải giáo huấn thằng bé mới được!

"Này nhóc, không thấy chị đang mặc đồ cưới à? Nóng! Khó chịu muốn chết. Gì thì gì cũng phải đợi chị thay xong đồ cưới ra đã chứ ! "

Cô lách qua Bảo Khánh bước vào nhà. Đi được một đoạn, cô đứng sững lại, không tin vào mắt mình. Thì ra anh nhanh chóng trở về là vì chuyện này sao?

Trước mặt Thiên Thiên bây giờ là một đôi gian phu dâm phụ đang rằng môi quấn quýt lấy nhau không rời. Mà người đàn ông đó, không ai khác chính là chồng cô, người cô yêu- Dương Thế Minh! Liệu đây có phải ảo giác không? Dụi, dụi mãi,... nhưng hình ảnh đó vẫn chân chân thực thực hiện ra trước mắt cô!

Cái gì kia? Người bạn tình của chồng cô đang nhìn cô với ánh mắt khiêu khích, nhưng giọng vẫn tỏ vẻ ngạc nhiên cùng hoảng sợ:

"Anh, dừng lại. Vợ anh đang ở đây!"

Anh cười khinh bỉ, vẫn tiếp tục công việc đang dở, không thèm quan tâm người vợ vừa mới có cách đây không lâu của mình:

"Vợ? Cô ta xứng sao? Nói cưới vợ không bằng nói rước một con hầu về nhà! Đỡ tốn tiền lương tháng, chỉ tốn thêm cái miệng ăn. Là một người kinh doanh, lời lãi như thế ngu gì mà không làm!"

Uỳnh. Bức tường vững chãi trong cô sụp đổ. Anh làm vậy là có ý gì? Anh đang khinh thường cô sao? Tại sao chứ? Cô đâu làm gì có lỗi với anh?

Nước mắt cô lăn dài nơi gò má, dáng người nhỏ bé khẽ run run. Cô chạy, chạy mặc cho mình vấp ngã, mặc cho chảy máu, mặc cho bộ váy trắng tinh khô dính đầy đất cát. Nhà anh thật rộng, chạy vậy mà cô vẫn chưa đến tới cổng nữa. Cô ngồi thụp xuống gốc cây bên cạnh mình, nước mắt cô rơi xuống. Cô... sao anh có thể làm như vậy với cô chứ? Nếu không yêu cô thì hãy coi cô như người qua đường đi, sao lại bóp nát trái tim cô như thế? Con hầu? Cô là con hầu của anh sao?

"Nói cưới vợ không bằng nói rước một con hầu về nhà..."

"Nói cưới vợ không bằng nói rước một con hầu về nhà..."

.....

Từng từ, từng chữ văng vẳng bên tai cô như một câu thần chú. Thiên Thiên ôm đầu, lắc nguầy nguậy, bịt chặt tai của mình. Cô khóc, khóc như mưa khiến Bảo Khánh đau lòng không thôi. Ba ba của cậu cũng thật là quá đáng đi!

"Mami! Mami đừng ngồi đây nữa, bắn hết váy cưới rồi!"

Thiên Thiên ngửa mặt lên nhìn cậu, nước mắt đã làm ướt nhẹp gương mặt xinh xinh của cô. Bảo Khánh là đang dở ngọt cô sao?

Thằng bé chạy tới, vồn tay lau đi những giọt nước mắt nóng hổi còn vương trên má cô, cậu nhăn mặt:

"Mami đừng khóc, trông xấu kinh khủng khiếp luôn á! Ba ba không thương là phải rồi!"

Cô nhìn Bảo Khánh. Thật? Vì cô xấu nên anh mới không thương? Ngay lập tức tinh thần cô phấn chấn hẳn lên. Đúng vậy, cô không được khóc. Khóc sẽ rất xấu, không ai thích người xấu hết! Cô phải mạnh mẽ, phải tự tin, phải tươi cười. Cô tin một ngày nào đó, cô nhất định sẽ chinh phục được trái tim sắt đá của anh.

Dương Thế Minh nhìn một màn này không khỏi cười lạnh. Cô ta thật đúng là một con ngu! Đừng tưởng anh không biết cô ta lấy anh là vì tiền. Nhưng cô cứ chờ xem, tối nhất định sẽ không để cho Triệu gia các người được sung sướng đâu. Chỉ cần một ngày tôi còn ở đây, các người đừng mong có một ngày được vui vẻ. Hãy nhớ lấy!

"Vợ, em đã thỏa mãn chưa? Còn anh thì chưa đâu. Nhất định anh sẽ để cô ta nếm trải từng ngày, từng giờ nỗi đau đớn dần vật bản thân. "

Anh cười âm trầm, bóp chặt ly rượu trong tay, màu đỏ lan dần khắp mu bàn tay anh, tí tách rơi xuống sàn. Anh sẽ cho cô thấy, Dương Thế Minh anh chính là một ác quỷ thực thụ!

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đau Đớn

Thiên Thiên bước ra từ phòng tắm. Cô mặc trên người chiếc áo ngủ hình mèo Kitty trông dễ thương vô cùng. Mái tóc sũng nước được cô lau đi, buông xõa. Những giọt nước mát lạnh rơi xuống cằm, cổ, cực kì mê người!

Cô ngồi trên chiếc giường rộng rãi trong phòng ngủ, cố ý thức đợi anh. Hôm nay là đêm đầu tiên của vợ chồng cô mà, vì thế cô cực kì mong đợi. Nhưng sao vẫn chưa thấy anh đâu nhỉ? Thiên Thiên ngước nhìn chiếc đồng hồ treo trên tủ đầu giường, giờ đã là 11h30'. Anh về nhà thật muộn!

Cô lấy chiếc điện thoại tính gọi cho anh, lúc này mới sực nhớ ra... cô không có số, đành cất đi và tiếp tục đợi. Đồng hồ chậm chậm, chậm chậm quay. Giờ đã là 12h hơn, cô có chút buồn ngủ. Chợt cô tỉnh táo hẳn vì...

Cánh cửa bật mở, Thiên Thiên cười thật tươi nhanh chóng ngồi dậy chào đón anh, nhưng sát bên cạnh anh bây giờ là một người phụ nữ. Họ đang không ngừng rặng môi quấn quýt với nhau. Cô kinh ngạc, mắt mở lớn. Đây... cô ta không phải mình tinh điện ảnh mới nổi Lâm Ngọc Lan sao? Tại sao cô ta với chồng cô lại...

Giọt nước mắt mặn chát xuất hiện trên đôi mắt to tròn, trong veo của cô. Đôi mắt mở to, ầng ầng nước. Thì ra kiểu người phụ nữ anh thích là những người nổi tiếng, ba vòng hoàn hảo. Không giống cô. Cô nhìn lại mình, tự chế giễu bản thân. Lẽ nào một chút cơ hội cô cũng không có?

Nhìn hai người trước mặt, Thiên Thiên mơ hồ nhìn thấy bóng dáng hai cơ thể trần trụi đang dính sát vào nhau. Bàn tay nhỏ bé vươn ra lau nước mắt, nhưng không thể nào ngăn nổi những giọt nước mắt tuôn trào.

Thiên Thiên mấp máy môi cất tiếng gọi khẽ:

"Anh"

Đáp lại cô chỉ là tiếng kêu trầm thấp của Lâm Ngọc Lan. Bàn tay cô ta vuốt ve tấm lưng trần trụi của người đàn ông, hướng tới cô nhếch miệng nở nụ cười chiến thắng. Đây chính xác là một sự khiêu khích!

"Anh Minh..."

Vẫn vậy, không có gì thay đổi. Có khác phải chăng là hai người kia ngày càng mạnh mẽ, theo đó là trái tim cô ngày càng đau, quặn thắt, không ngừng rỉ máu.

Một giọt, hai giọt, ba giọt,... nước mắt cô cứ lặng lẽ rơi. Cô ôm lấy ngực mình, thờ dốc, dùng hết sức đẩy cửa kính chạy ra ngoài. Nhưng vô ích! Cửa khóa! Cô đã bị nhốt trong này cùng với Dương Thế Minh và cô mình tinh mới nổi kia. Cô phải làm sao đây? Cô thực sự không muốn, không muốn người chồng mà cô hết mực yêu thương tay trong tay với người khác. Cô không muốn anh coi cô là một người vợ hờ. Cô cũng có trái tim của riêng mình, cũng biết ích kỉ, biết đau.

Thiên Thiên ngồi phịch xuống đất, mắt nhắm chặt, đôi bàn tay nhỏ bé ra sức bịt kín tai của mình. Giả như đây chỉ là một giấc mộng, chóng đến rồi sẽ chóng qua. Và rồi ngày mai thức giấc, cô sẽ được anh ôm vào lòng, được nghe anh thủ thỉ "Vợ ơi!"

Nhưng cô không thể sống trong ảo tưởng được lâu. Bên tai Thiên Thiên vẫn không ngừng truyền đến tiếng rên rỉ của người phụ nữ cùng tiếng thờ dốc của người đàn ông. Thiên Thiên che lấy tai mình, lắc đầu nguầy nguậy. Nhưng dù có cố gắng cách mấy, cô cũng không thể xua đi những hình ảnh, những âm thanh bóp nát trái tim cô.

Dường như không thể chịu đựng được nữa, cô hét lên một tiếng rồi ngã xuống sàn nhà g Thiên Thiên bất tỉnh. Nhưng những viên pha lê bé nhỏ vẫn không ngừng rơi ra từ khóe mắt cô.

Thiên Thiên tỉnh lại đã là việc của ngày hôm sau. Vẫn vậy, cô vẫn nằm trên nền đất lạnh giá ấy, không một tấm chăn, không một xê dịch nhỏ. Anh cứ vậy... bỏ mặc cô.

Thiên Thiên thần thờ ngồi đó, đôi mắt không có tiêu cự, mờ mờ một tầng sương mỏng. Thử hỏi có ai như vậy mà trái tim không đau? Đây mới là ngày đầu tiên cô đến đây. Vậy không biết cô phải chống chọi nỗi đau dày vò trong tâm can ấy đến bao giờ? Cô rũ mi mắt xuống. Khóc! Cô khóc cho số phận đầy bất hạnh của mình.

Tiếng chuông điện thoại reo. Thiên Thiên nhìn tên người gọi, lấy tay lau nước mắt, cố gắng nặn ra nụ cười:

"Thiên Kỳ ca ca..."

"Thiên nhi, em khóc sao? Sao giọng em nghe lạ vậy?"

Nước mắt cô thi nhau rơi xuống. Thiên Kỳ ca ca của cô vẫn vậy, vẫn không ngừng đối xử tốt với cô như ngày xưa. Anh luôn quan tâm, lo lắng cho cô. Cô nhớ anh, nhớ vòng tay ấm áp của anh mỗi khi cô rơi nước mắt, nhớ cách anh dỗ ngọt làm cô vui... cô nhớ tất cả mọi thứ về anh.

Thiên Thiên ngẩng mặt lên trời, cổ ngăn dòng nước mắt ào ào như lũ đổ về:

"Không có. Tại tôi hôm qua bị cảm lạnh nên giọng Thiên nhi cis chút kì quái thôi. Thiên Kỳ ca ca đừng lo!"

"Vậy em đã uống thuốc chưa?"

"Ừm, ca ca, em uống rồi. Rất nhanh sẽ hết bệnh rồi đi thăm ca ca!"

"Vậy thì tốt. Em mau nghỉ ngơi cho nhanh chóng hồi phục sức khỏe. Tạm biệt em!"

"Vâng"

Thiên Thiên cúp máy mà lòng đau như cắt. Cô bị cảm lạnh sao? Thật không biết chăm sóc cho bản thân. Liệu cô đã thật sự uống thuốc?

"Thiên nhi, nếu em có mệnh hệ gì, anh thực sự sẽ không sống nổi đâu, tiểu bảo bối!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chị Ấy Là Mami Của Con!

Thiên Thiên bước xuống lầu với một tâm trạng không ổn định. Làm sao có thể ổn khi mà người chồng mới cưới của cô lại quan hệ với người đàn bà khác ngay trước mặt mình được chứ?

Lúc này Thiên Thiên cô thực sự rất buồn, Bảo Khánh thì đi học. Cô biết tâm sự cùng ai a? Vì thế, cô quyết định ăn để giải tỏa tâm trạng bứt rứt trong lòng. Thiên Thiên lục lọi tủ lạnh, ngăn trên ngăn dưới mà chẳng thấy thứ gì. Không phải chứ? Nhà giàu mà thật keo kiệt!

"Này cô kia, cô đang làm gì vậy?"

Tiếng quát vang lên trong căn phòng rộng lớn. Thiên Thiên quay đầu nhìn lại. Đây là một cô giúp việc. Nhưng sao thái độ của cô ta đối với chủ nhân lại vô phép vô tắc như vậy? Lẽ nào cô ta không biết Triệu Thiên Thiên cô là ai?

"Tôi đói, tôi muốn ăn. Sao không có bữa sáng?"

Người giúp việc bĩu môi, nhìn cô với ánh mắt cực kì khinh thường:

"Muốn ăn thì tự cô đi mà nấu. Công việc của tôi chỉ là nấu cơm, dọn dẹp, phục vụ cho ông chủ, cậu chủ. Còn cô? Hừ. Không phải phận sự của tôi!"

Muốn ăn ư? Cô còn không chịu nhìn lại bản thân mình đi. Có ai đời đem tân hôn lại bị chồng mang nhân tình về nhà làm nhục mình? Vậy thì ngu gì mà phải nịnh nọt cô ta? Thật tổn nước bọt!

Thiên Thiên nhú mày. Dù gì hiện tại cô cũng là nữ chủ nhân ngôi nhà này mà. Mặc dù không được anh yêu thương, nhưng trên giấy tờ hợp pháp, cô vẫn là vợ anh!

"Thái độ của cô như vậy là sao? Tôi là vợ của ông chủ các người, địa vị cũng hơn các người. Vậy mà các người cư nhiên coi tôi là gì hả?"

Nhất định cô phải trừng trị bọn họ thật thích đáng, nếu không ở đây, cô chắc chắn sẽ không được yên ổn! Nhưng lập tức, sự kiêu ngạo của cô đã nhanh chóng sụp đổ.

"Chủ nhân? Hừ! Vậy thì thưa bà Dương, ông chủ nói mọi việc của bà nên để bà tự giải quyết thì hơn!"

Cô ta đôi giọng:

"Còn nữa, ông chủ có nói mọi việc chúng tôi làm cũng nên chia cho cô một ít, không ăn rồi nằm, cô lại buồn"

Thiên Thiên lững thững bước lên lầu. Cô thực sự không thể hiểu nổi, tại sao anh lại coi cô như con hầu để đối xử vậy chứ? Cô là vợ của anh. Sao anh có thể nhẫn tâm như thế?

Cô ra ngoài ban công, mặc cho những làn gió lạnh không ngừng tấp vào mặt, lùa vào mái tóc cô đùa nghịch. Trông cô lúc này thật yếu đuối, hết như đoá bồ công anh đu đưa trước gió, chỉ cần một cái thổi nhẹ là sẽ bay đi, gục ngã. Cô đang rất buồn!

"Người phụ nữ ngu ngốc, chị bị điên à? Trời lạnh như vậy không vào nhà mà còn ngồi đây? Bệnh thần kinh!"

Bảo Khánh vươn tay lau nước mắt cho cô. Lại khóc rồi! Người phụ nữ ngu ngốc, không biết tự chăm sóc bản thân mình hay sao?

Thiên Thiên sững sờ? Cô khóc ư? Sao cô lại không cảm nhận được? Đưa tay lên lau chùi nước mắt, cô mỉm cười nhìn Bảo Khánh:

"Nhóc về rồi à? Sao không ở lại trường luôn? Trời lạnh thế này về làm gì cho mệt?"

"Tôi thích thì tôi về. Ai có thể quản được tôi?"

Hừ hừ... đồ nữ nhân ngu ngốc! Nếu không phải vì lo chị ở nhà một mình buồn, cô đơn không có ai chơi thì tôi cũng ứ thềm về đâu nhé! Vậy mà còn không biết điều.

"Bảo Khánh à Bảo Khánh, chị đói quá aaa!"

Thằng bé nhăn mặt lại, đói sao lại không đi ăn đi?

"Sáng chị không ăn sao mà đói?"

Thiên Thiên rũ xuống mi mắt, buồn buồn thờ dài. Cô có nên nói cho thằng bé biết không? Mà thôi đi. Nó biết thì được tích sự gì? Quan trọng là ở Thế Minh kia. Haizzz...

"Đi!"

"Đi đâu?"

"Đi xuống lầu"

Bảo Khánh kéo cô vào phòng ăn. Ngõ tường có mỗi hai người, ai dè... Dương Thế Minh đang ngồi đọc tờ báo cùng với cô minh tinh Lâm Ngọc Lan. Hai người họ ngồi đây làm gì? Đừng nói là cũng ăn nhé! Thiên à, làm ơn đi! Như vậy sao cô có thể nuốt trôi?

"Ba ba hảo"

Bảo Khánh chào ba ba đại nhân của mình. Khổ nỗi còn cái cô minh tinh kia bị thằng bé làm nger khiến cô ta tức méo mặt.

"Hôm nay không ăn cơm ở trường?"

"Dạ ba ba, từ nay con sẽ thường xuyên về nhà ăn cơm"

Anh không nói gì nữa, quay ra tiếp tục đọc báo. Không khí cứ thế rơi vào yên tĩnh. Kẻ đứng, người ngồi, cực kì quý dī!

"Cô"- anh chỉ tay vào Thiên Thiên nhú mày- "Còn không biết đi nấu cơm sao? Đứng đây làm gì cho chật chỗ?"

Cô ngẩn người. Sao lại là cô nấu chứ? Hay cô nghe nhầm? Nhưng sự thật đã chứng minh, đây hoàn toàn đều là sự thật, đành lúi thủ đi vào bếp chuẩn bị trở tay nấu nướng.

Thấy cô đã đi khuất, Bảo Khánh cau mày nhìn ba ba.

"Ba ba, sao lại để mami nấu? Còn không phải nhà có giúp việc sao? Còn nữa, cô ta làm gì ở đây?"

Thằng bé chỉ tay vào thẳng mặt Lâm Ngọc Lan, trong giọng nói không giấu nổi sự chán ghét xen lẫn tia khó chịu.

Dương Thế Minh khuôn mặt thâm trầm, lạnh lùng mở miệng:

"Ai cho con gọi như vậy? Bảo Khánh, cô ta không có bất kì quan hệ gì với con. Con mãi mãi chỉ có một người mẹ thôi. Hiểu không?"

"Ba ba! Con cũng không có nói chị ấy là mẹ. Đó là mami của con. Lâm Ngọc Lan cô ta mới thực sự cùng con không có quan hệ! Đừng để cô ta ở đây làm chướng mắt con!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tư Cách Làm Vợ Tôi, Cô Một Chút Cũng Không Có

Phúc Phần Đó!

"Ba ba! Con cũng không có nói chị ấy là mẹ. Đó là mami của con. Lâm Ngọc Lan cô ta mới thực sự cùng con không có quan hệ! Đừng để cô ta ở đây làm chướng mắt con!"

Dương Thế Minh nắm chặt bàn tay nhìn chăm chăm con trai, Bảo Khánh là đang nói giúp loại người đó?

Đúng lúc tình hình dần trở nên căng thẳng, Thiên Thiên bước vào. Mùi thức ăn thơm ngào ngạt lan tỏa ra bốn phía, đánh thức khứu giác của tất cả mọi người. Cô mang vào đều là những món ăn không quá cầu kì, đơn giản mà bổ dưỡng: cá kho tàu, gà chiên, sườn xào chua ngọt, trứng ốp la, rau tươi cùng với một tô canh to bự.

Thiên Thiên múc ra cho mỗi người một bát. Bảo Khánh nhìn mà mắt sáng rực như sao, liền quên mất tình hình căng thẳng vừa rồi. Cô múc cho Thế Minh, anh mặt lạnh như tiền không chút phản ứng. Nhưng đâu ai biết trong lòng anh đang không ngừng gào thét phải ăn ngay a. Còn Lâm Ngọc Lan nữa. Thiên Thiên bê bát canh đặt lên bàn cho cô ta. Cô ta bĩu môi khinh thường, là Dương phu nhân mà phải tự tay vào bếp nấu ư? Hừ, thật đúng là đồ rẻ rách! Cốc ghè thì mãi mãi vẫn chỉ là cốc ghè, làm sao có thể biến thành phượng hoàng đây?

Lâm Ngọc Lan nhếch môi cười. Ha ha, Thiên Thiên, phải làm sao đây a? Tôi có trò chơi mới để tặng cô rồi!

Ý nghĩ đi kèm với hành động, Lâm Ngọc Lan nhanh chóng dùng tay cô ta gạt vào tô canh đang không ngừng nghi ngút khói làm nó đổ ụp lên người mình, đồng thời tay Thiên Thiên cũng không tránh khỏi bị liên lụy.

"Á..."

Hốc mắt trào lên nơi khóe mi của cô ta, nhưng sâu trong mắt đó lại là tia ngoan độc. Thật đúng là diễn viên nghiệp dư, ánh mắt đó của cô ta đã bị một lớn một nhỏ nhìn thấu. Dương Thế Minh âm thầm cười lạnh. Lợi dụng cô ta, thật thú vị!

Lâm Ngọc Lan rưng rưng âm ức:

"Thiên Thiên, tôi biết cô ghét tôi vì tôi cướp chồng của cô, nhưng tôi và Minh là yêu nhau thật lòng, xin cô đừng như vậy! Hãy hiểu cho chúng tôi! Nếu cô không thích tôi, vậy cô cứ nói thẳng, đừng đánh sau lưng tôi như vậy"

Thiên Thiên ngu ngu ngơ ngơ. Cô đâu có làm gì đâu? Rõ ràng là đang bị cô ta đổ oan!

"Lâm Ngọc Lan, cô nói hươu nói vượn gì vậy? Cái gì mà đánh sau lưng? Là cô..."

"Bốp..."

Cô còn chưa nói hết câu, âm thanh thanh thúy ấy đã vang lên. Cô tròn tròn mắt. Anh tát cô? Thật là đau! Không chỉ đau về thể xác mà nó còn giầy vò cả tâm hồn cô.

Bảo Khánh sững sờ nhìn năm dấu tay hằn lên trên khuôn mặt trắng nõn của cô, tâm liền đau không dứt. Trái lại với cậu, Lâm Ngọc Lan chính là người hả hê nhất. Ha ha, làm vợ anh thì đã sao? Còn không phải như một món đồ chơi bị chà đạp không thương tiếc? Cô ta còn không bằng nhân tình của anh là Lâm Ngọc Lan cô đây. Thật đáng khinh thường!

"Mau xin lỗi cô ấy!"

Giọng anh trầm thấp, lạnh lẽo như Tula đến từ mười tám tầng địa ngục, làm mọi người không rét mà run. Thật đáng sợ!

Thiên Thiên nước mắt ướt đầm gò má. Khuôn mặt cô bông rớt, đau đớn. Cô nhìn anh, một bộ dáng tuyệt vọng, trông đáng thương vô cùng:

"Minh, anh phải tin em... em thực sự chưa có làm gì hết. Em cũng không phải là loại người thích gây sự với người khác"

"Lí do gì khiến tôi phải tin tưởng lời cô nói? Hừm?"

Anh lạnh lùng mở miệng, không nhanh, không chậm làm cô cảm nhận được một cổ lạnh lẽo từ bàn chân lên đỉnh đầu. Run run mở miệng, cô mang một tia hi vọng mỏng manh nhìn anh:

"Minh, em là vợ anh!"

"Cô câm miệng! Tôi nói cho cô biết, trong cái nhà này, cô chỉ là một con hầu không hơn không kém. Đã hiểu? Tư cách làm vợ tôi, cô một chút cũng không có phúc phần đó! Mau quỳ xuống, xin lỗi cô ấy!"

Bảo Khánh bất mãn thay cô lên tiếng đòi lại công bằng:

"Ba! Ba thật là vô lí. Người làm đổ bát canh là cô ta. Chính mắt con đã trông thấy. Con cũng không tin là ba sẽ không nhìn ra!"

Lâm Ngọc Lan âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi. Thăng nhãi nhép vất mũi chưa sạch này tính phá hỏng kế hoạch của cô sao. Hừ! Còn không xem lại mình

là ai. Đâu với cô? Nghĩ cũng đừng nghĩ!

"Bảo Khánh, em nói gì vậy a? Sao chị lại có thể tự hại chính mình được chứ? Chị cũng đâu có ngu ngốc tới mức đổ cả bát canh nóng lên người mình! Là cô ta hăm hại chị! Ở với cô ta lâu ngày, em chắc chắn sẽ bị lợi dụng!"

Lâm Ngọc Lan đôi mắt ầng ậng nước, tay chỉ vào mặt Thiên Thiên lên án.

Bảo Khánh tức đen mặt. Mami của cậu, cô ta lại có quyền chỉ tay? Cô ta nghĩ mình là ai chứ?

"Này bà cô, bà là ai trong cái nhà này mà có quyền nói? Hãy nhìn lại mình đi. Già cóc để đại vương rồi mà gọi em xưng chị với tôi không biết xấu hổ à? Trình độ diễn xuất của cô chỉ đạt mức nghiệp dư thôi. Cô có hay không lên giường với đại gia để được thăng cấp?"

Lâm Ngọc Lan cứng họng làm Bảo Khánh trưng ra một bộ dáng thỏa mãn hưởng thụ. Lời cậu nói đều ta thật, cô ta cãi được sao? Hừ trong lòng cậu, Thiên Thiên mới xứng đáng làm chị, làm mami của cậu. Bằng không, đừng ai mơ tưởng!

Dương Thế Minh tức giận nhìn Bảo Khánh. Con trai, con làm ta tức giận rồi! Người phụ nữ dơ bẩn này, không có tư cách để được con bảo vệ.

"Triệu Thiên Thiên, tôi nói cô quý xuống xin lỗi cô ấy! Nghe không hả?"

Thiên Thiên thờ dốt ôm lấy con tim nhỏ bé của mình, anh mắt đau đớn nhìn anh. Anh nhất định phải như vậy sao? Nhất định phải tàn nhẫn với cô?

Được! Vậy cô nghe lời anh. Anh muốn cô quý, cô sẽ làm vô điều kiện. Cứ lạnh lùng đi, cô tin chắc chắn rồi sẽ có một ngày, cô sẽ làm nóng chảy trái tim băng đá trong anh.

Vậy là trước ánh mắt của bao người, Thiên Thiên quý xuống xin lỗi Lâm Ngọc Lan. Đôi chân nhỏ bé ấy chạm tới nền đất lạnh lẽo, như lòng cô lúc này, lạnh, đau!

Lâm Ngọc Lan nhếch môi cười chiến thắng. Hừ! Triệu Thiên Thiên thật sự là một con ngu chính hiệu. Cô ta chỉ làm nền cho Lâm Ngọc Lan cô trở nên sáng chói hơn thôi.

Còn về phía Bảo Khánh, cậu đang rất thất vọng! Mami của cậu, cư nhiên lại khuất phục trước loại diễn viên nghiệp dư như thế. Cậu nhìn ba ba mình, một chút phản ứng anh cũng không có. Một cổ tức giận dâng lên trong lòng cậu. Cậu hất đồ hết mọi thứ trên bàn ăn. Cậu ghét ba ba, ghét Lâm Ngọc Lan, ghét nhất là Thiên Thiên:

"Triệu Thiên Thiên! Tôi ghét chị!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Người Ra Khỏi Đây Phải Là Cô

Thiên Thiên ngồi trên giường, đôi mắt vô hồn nhìn ra khung cửa sổ. Cô tự hỏi từ lúc lấy anh, cô có thực sự hạnh phúc? Mới về làm vợ anh chưa đầy một ngày mà bao cay đắng cô đã phải chịu đựng. Cô thực sự không biết, phải làm sao thì mới chinh phục được trái tim anh?

"Cạch"

Cửa phòng bỗng chốc bật mở, cùng với đó là sự xuất hiện của Lâm Ngọc Lan. Thiên Thiên nhú mày. Cô ta vào đây làm gì? Hay lại tính chế giễu cô? Lại còn vào mà không gõ cửa? Thật vmbaast lịch sự! Hình như, cô đang dần trở thành thú vui tiêu khiển của mọi người thì phải! Thiên Thiên khó chịu mở miệng:

"Cô vào đây làm gì? Ra ngoài mau!"

Lâm Ngọc Lan cười đầy trào phúng nhìn cô gái trước mặt mình:

"Dương phu nhân, cô thật ngây thơ! Người ra khỏi phòng này phải là cô mới đúng. Đừng không biết xấu hổ mà đứng đây. Còn không mau dọn đồ rồi cút khỏi phòng này?"

Thiên Thiên tức giận nắm chặt đôi bàn tay nhỏ bé của mình, những móng tay đâm sâu vào da thịt mà cô không hề hay biết:

"Lâm Ngọc Lan, sao cô có thể trơ trên như vậy? Đây là phòng của vợ chồng tôi, tại sao tôi phải đi?"

"Cô còn không thèm nhìn lại bản thân mình? Căn phòng sang trọng như vậy, cô có thể đủ tư cách ở đây sao? Là Thế Minh chủ động kêu tôi từ nay dọn đến đây sống cùng anh ấy. Ngay tại phòng này! Vì thế tôi lịch sự mời cô cút khỏi đây!"

Lâm Ngọc Lan không quên nhấn mạnh từng từ. Làm ơn đi, cô cũng không có điếc! Thiên Thiên thờ dài nảo nề. Anh ngày càng quá đáng rồi. Cô là vợ anh, vậy mà Lâm Ngọc Lan cô ta chỉ là một nhân tình nhỏ bé dám cười đầu cười cổ cô. Bây giờ cô đã có thể chắc chắn: kể từ giờ phút này, cô sẽ không được yên ổn trong căn nhà này!

Ôm bọc quần áo rời khỏi phòng, Thiên Thiên mang một bộ dáng đầy bất lực. Cô phải ở phòng nào đây? Ở đâu mới có thể chứa chấp cô?

"Cô kia, đừng có đi đi lại lại làm chường mắt người khác!"

A. Lại là cô giúp việc hôi sáng. Thật là hách dịch! Thiên Thiên quyết định lờ đi cô ta. Cô cũng không muốn gây thêm phiền phức. Vậy mà cô ta còn cố tình gây chuyện, mặt vênh vênh vào vào:

"Đừng có lượn lờ ở đây làm gì. Cô không xứng để sống tại tầng lầu xa hoa này đâu! Lâm tiêu thư dặn tôi kêu cô dọn xuống ở khu nhà kho. Hừ, sao trên đời lại có loại người như cô chứ? Đồ ngu ngốc! Chính mình là hạng người gì còn không biết sao?"

Thiên Thiên lặng lẽ cúi đầu, cắn môi. Nước mắt nhanh chóng tràn đầy hốc mắt. Cô không ngừng tự nhủ bản thân mình phải mạnh mẽ, phải kiên cường, không thể để ai cười đầu cười cổ mình. Nhưng dường như... những ý chí đó đối với cô mà nói, thực sự quá xa vời!

Mở cửa nhà kho, Thiên Thiên không ngừng ho khan. Thật bụi bặm! Đã bao lâu trong đây chưa có ai tới dọn dẹp rồi? Bật đèn, haizz căn phòng này thật... nói sao nhỉ? Ừm, vẫn tốt hơn căn nhà trọ cũ mà cô ở trước khi trở thành vợ anh. Cô bắt tay làm tổng vệ sinh căn phòng, chẳng mấy chốc nó đã trở nên sạch sẽ. Cũng khá đẹp đó chứ! Đối với cô mà nói lúc này, thật hài lòng!

Thiên Thiên quay đầu ra phía cửa, ở nơi đó có một ánh mắt lạnh lẽo đang nhìn cô. Cô không khỏi giật mình. Bảo Khánh a, xin cậu đừng giận tôi!

Bảo Khánh nhìn cô một cách thờ ơ. Thằng bé tính rời khỏi phòng thì bị cô níu lại. Cô chớp chớp hàng mi dài, nhìn cậu trông thật đáng thương:

"Bảo Khánh a Bảo Khánh, cậu là vẫn còn đang giận tôi sao? Đừng như vậy mà, tôi sẽ đau lòng lắm!"

Cậu hơi mỉm cười rồi đẩy! Không thể, nhất định không được mềm lòng a Bảo Khánh. Cậu phải cho người phụ nữ ngu ngốc này nếm mùi vị của mặt đắng.

"Bảo Khánh a, đừng giận chị có được không? Không có em bảo vệ, chị sao có thể sống nổi tại ngôi nhà này? Ở đây không có ai yêu thương chị hết á, chỉ có mình em thôi. Vì thế nên đừng bỏ rơi chị nữa, nhé!"

Bị tai lại, không được nghe! Hừ, nữ nhân thôi, cứ nhiên dám dùng ánh mắt đáng thương vô số tội ấy nhìn cậu. Thật là tức chết! Nhìn thấy vết bóng đỏ ửng trên bàn tay nõn nà của cô, mi tâm cậu không khỏi nhúu chặt lại. Hừ, Lâm Ngọc Lan, tôi sẽ coi cô đặc ý đến bao giờ? Cứ chờ đó! Cô hại mami của tôi, tôi nhất định sẽ trả lại cô gấp trăm ngàn lần!

"Nữ nhân nhu nhược! Chị không biết cách chăm sóc bản thân mình à? Để tay mình bị bóng nặng như vậy, ngộ nhờ thành sẹo thì phải làm sao đây?"

Bảo Khánh kéo cô vào phòng, vừa xoa thuốc vừa cầu nài không thôi. Thiên Thiên nhìn cậu, cô nở một nụ cười ấm áp. Cô biết, Bảo Khánh rất quan tâm tới cô. Đó là thật lòng! Nếu như Thế Minh có thể giống thằng bé như vậy thì thật tốt. Một nhà ba người chắc chắn sẽ cực kì hạnh phúc!

Bảo Khánh nhìn Thiên Thiên thần thờ mà không khỏi đau lòng. Còn đâu là người phụ nữ ngày đầu mới gặp? Nụ cười rực rỡ như ánh nắng ban mai ấy sao nhanh chóng biến tan? Thiên Bảo không ngừng tự hỏi chính bản thân mình, để mami kết hôn với ba ba, rốt cục đến cuối cùng là sự quyết định đúng đắn hay là một lựa chọn sai lầm?

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Để Cui Mèo Nào Thằng Mỉu Nào

"Rầm... huych... huych..."

Thiên Thiên vừa chạy ra khỏi phòng vừa vội vã mặc lên mình chiếc áo đồng phục. Hôm nay là buổi học đầu tiên tại trường đại học mới, cô không muốn tới muộn! Nhưng sự thật đã chứng minh, hình như ông trời không muốn giúp cô thì phải...

Tại tầng ba của tòa nhà, Thế Minh cùng Lâm Ngọc Lan bước xuống, tay khoác tay, trông một bộ dáng hết sức thân mật. Cô ta không ngừng uốn éo, lắc mông, dùng bộ ngực đầy đặn trải qua phẫu thuật nâng ngực của mình cọ vào thân hình anh. Hơn bao giờ hết, Dương Thế Minh cảm thấy cực kì ghê tởm người phụ nữ dơ bẩn này. Bất quá... cô ta, vẫn còn giá trị lợi dụng!

"Ai dô, mới sáng sớm mà đã có người phá nhà phá cửa nhà người ta rồi. Không biết có đủ tiền để đền không thế? Chắc là không rồi! Thật tội nghiệp! Thiên Thiên, em xem thử giùm chị coi, ai là kẻ phá hoại có được không? Nếu không đủ tiền bồi thường, vậy đưa vào làm phục vụ quán bar trong thành phố, thỏa mãn nhu cầu của đàn ông... chắc chắn sẽ kiếm được bội tiền!"

"Thỏa mãn nhu cầu của đàn ông?"

Ha ha, Thiên Thiên suýt bật cười thành tiếng. Sao cô minh tinh mới nổi này lại am hiểu quá vậy? Phải chăng...

Ay, mới sáng sớm đã gặp chó sủa, thật không may! Nhưng mà, chó sủa là việc của chó sủa. Chó đã có chủ dắt bên cạnh, cô sẽ không sợ nó bị nhiễm bệnh dại đi cắn người. Thiên Thiên cô còn bận đi học, không có thời gian rảnh mà ở đây nghe chó sủa làm nhảm! Với vội lấy chiếc bánh mì, cô vừa ngậm vừa chạy thẳng.

"Đứng lại!"

Giọng nói lạnh lạnh cất lên nơi lầu ba làm cô rùng mình. Thiên Thiên theo bản năng quay lại nhìn chồng của mình.

Dương Thế Minh hí mắt nhìn chằm chằm bóng hình của người con gái in trên nền đất. Phải công nhận, cô rất đẹp. Một nét đẹp của thiên sứ. Tuy nhiên, với nhân cách thối tha của cô ta, dầu cho có xịt bao nhiêu nước hoa đi chăng nữa, kết cục vẫn là nặng mùi ghê tởm, không có cách nào rửa trôi! Bản thân Triệu Thiên Thiên cô ta, thật sự quá giả tạo! Làm anh cực kì chán ghét và buồn nôn.

"Cô có hay không đã biết nội quy ở đây? Đừng có phá vỡ quy định lâu năm ở ngôi nhà này. Tôi xin được nhắc cho cô nhớ: gặp chủ phải chào, gặp khách phải hỏi. Cô đối với tôi mà nói, chỉ là một con hầu, không hơn không kém, đã hiểu?"

"Ân"

Thiên Thiên cắn cắn đôi môi mềm mại, khẽ 'ân' một tiếng nhỏ tựa như muỗi kêu. Người đàn ông này sao luôn có ác cảm với cô? Anh như một vị vương của muôn loài, lạnh lùng, tàn nhẫn. Còn cô... chỉ là một con mồi nhỏ bé luôn bị vòn qua vòn lại trong tay anh. Dầu biết là ngu ngốc, khờ dại, nhưng bản thân cô vẫn lao đầu vào hố lửa. Về lạnh lùng, thờ ơ của anh ngày càng đi sâu vào trái tim cô, bén rễ bám chắc lấy tâm trí, không thể thoát thân!

Thiên Thiên hít một hơi dài, rồi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên khẽ nở nụ cười bán nguyệt:

"Ông Dương, bà Lâm. Sáng hảo!"

"Biết ngay kiểu gì mình cũng bị muộn học mà!"

Thiên Thiên vừa đu tìm lớp vừa không ngừng cầu nài. Haizz, trách ai bây giờ? Tất cả cũng chỉ tại cái tật ngủ nướng của cô mà ra thôi! Đang mãi suy nghĩ vẩn vơ, cô bỗng giật mình vì va phải một người đàn ông.

"A, thật xin lỗi!"

"Em không sao chứ?"

Thiên Thiên ngẩng mặt lên. Trước mặt cô là một người đàn ông anh tuấn, ngũ quan kinh tế, làn môi mỏng nhếch lên thành một nụ cười hoàn hảo, cặp kính cận che đi đôi mắt sắc lẹm như chim ưng. Cô không khỏi cảm thán. Trên đời này thực sự, thực sự là có rất nhiều trai đẹp a. Điển hình là người đàn ông đang đứng trước mặt cô đây. Anh đẹp như một bức tranh vẽ, sự xuất hiện của anh làm lu mờ cảnh vật xung quanh.

A, thật là điển mà. Thiên Thiên a, mày làm ơn có tiền đồ một chút đi được không?

Cô đỏ mặt tới tận mang tai, lảo bấp như người làm việc xấu bị bắt quả tang vậy:

"A, tôi không sao hết! À... ờ... phiền anh có thể chỉ tôi biết phòng thiết kế thời trang khối A. Anh... có thể chỉ giúp tôi, tốt sao?"

Nhìn bộ dạng lúng túng của cô, anh không khỏi cảm thán. Con mèo nhỏ này, thật đáng yêu nhưng, giả tạo!

"A tôi cũng đúng lúc có việc phải tới đó. Đi theo tôi, tôi sẽ dẫn em đi"

Vậy là sau một hồi vòng vo trái phải, cuối cùng cô cũng tìm được lớp học của mình. Thiên Thiên méo mặt. Trời a, sao người cứ thích trêu đùa con vậy? Người đàn ông đó là... giáo sư của cô - Trần Cảnh Đường!

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của cô, Trần Cảnh Đường suýt bật cười thành tiếng. Cô ta cũng thật biết diễn trò đi, thật là thú vị. Có điều, cô ta là vợ của bạn anh. Mà vợ bạn, anh tuyệt đối sẽ không giành giật.

Hơn nữa, Thiên Thiên cô ta cũng không phải người tốt lành gì. Về bề ngoài giống một thiên tiên nhưng tâm hồn lại muốn bao nhiêu giả tạo liền có bấy nhiêu. Loại người như cô, Trần Cảnh Đường anh thực sự khinh thường!

Lấy ra chiếc điện thoại có hạn, anh nhấp một dãy số, bàn tay lướt nhanh trên bàn phím:

"Này anh bạn, có cần tôi đóng góp một chút sức lực đối xử thật tốt, cho cô ta lộ bản chất hồ ly?"

Rất nhanh sau đó, đầu dây bên kia đã rep lại. Nhìn dòng tin nhắn nhấp nháy trên màn hình, Dương Cảnh Đường không khỏi rùng mình:

"Hành hạ cô ta một cách thảm khốc nhất. Tôi với cậu sẽ cùng chơi, như vậy mới thú vị. Mèo vờn chuột, để coi mèo nào thắng mèo nào?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Lâm Ngọc Lan, Cô Đừng Có Quá Đáng!

11h30' trưa

Thiên Thiên mặc trên mình chiếc tạp dề hình hello kitty ngộ nghĩnh, trông cực kì trẻ con. Cô xắn tay áo, bắt đầu nấu cơm để ăn cho thỏa mãn cái dạ dày nhỏ của mình. Chẳng mấy chốc, mùi hương thơm ngào ngạt đã lan tỏa ra khắp không gian.

"Ot.. ot..."

Thấy cô quay lại nhìn mình, Bảo Khánh hơi xấu hổ, đỏ mặt ấp úng:

"Nữ nhân thối! Chị không thể làm nhanh hơn chút được à? Sao lè mè như rùa bò thế?"

Tôi đói sắp chết rồi đó!

Thiên Thiên bấu môi khinh thường nhìn thẳng bé. Hừ, oắt con! Đói thì kêu đói, thèm ăn thì kêu thèm ăn đi còn bày đặt này nọ. Chả nhẽ cho chết đói luôn giờ!

"Này, nấu đồ ăn làm sao nhanh được? Thịt bò phải đun nhỏ lửa, vặn gas to quá thì ngoài cháy trong sống đó! Chị cũng không muốn cả ngày ngồi đánh cờ cùng William Cường. Nếu em thấy chậm, ừ. Vậy thì ăn nhé! Tốt sao? Hay em tự nấu đi!

Để chị coi nhóc còn dám cãi không? Cãi liền cắt khẩu phần ăn.

Quả thật Bảo Khánh cứng họng luôn. Tự nấu? Đùa sao? Đàn ông mà vào bếp thì còn ra cái thể thống gì nữa? Cậu cũng không có ngu ngốc mà để người ta chê cười!

Thiên Thiên dọn đồ ăn ra bàn. Nhìn những món ăn này, cô thực sự, thực sự rất rất đói a. Cầm chén đũa lên, chuẩn bị chiến nào!

"Ring...ring...ring..."

Thiên Thiên cau mày, vỗ trán cái 'bốp'. Trời đánh tránh miếng ăn, không biết ai lại gọi cô vào đúng lúc này chứ? Lại nhìn sang thẳng nhóc Bảo Khánh cười hồn nhiên không thể nào hồn nhiên hơn, cô nghiêng răng chèo chèo, nhưng vẫn là bất điện thoại. Cô hạ quyết tâm rồi, phải cắt khẩu phần ăn của thằng bé!

"Alo, ai ở đầu dây? Hào!"

"Là tôi"

Mất Thiên Thiên bỗng chốc sáng rực như đá lưu ly. Là anh sao? Anh gọi điện cho cô! Đến năm mơ cô cũng không thể ngờ được chuyện này. Hôm nay chắc có lẽ là ngày may mắn nhất trong cuộc đời cô quá!

Mà ở đầu dây bên kia, Dương Thế Minh đang ngồi trên chiếc ghế chủ tịch nhìn ra khung cảnh bên ngoài, tay không ngừng xoay xoay chiếc nhẫn cưới, môi mím khe khẽ nhấp nháy, xung quanh căn phòng tỏa ra hàn khí dày đặc:

"Mang tập tài liệu trong phòng làm việc, còn có, mang bữa trưa cho tôi!"

Thiên Thiên đứng trước cửa công ty không khỏi cảm thán. Thiên aaa, biết anh không thiếu tiền rồi, nhưng là sẽ không giàu đến mức độ này chứ? Nhìn tòa nhà cao chót vót như chạm tới tầng mây, thật hoa mắt chóng mặt. Cô bước vào công ty. Ở đây... thực sự thực sự quá xa hoa đi. Anh cũng không cần phải phô trương như thế chứ? Thật tốn kém tiền bạc!

Đến quầy tiếp tân, Thiên Thiên lịch sự tính chào hỏi. Nhưng chưa kịp mở miệng thì một giọng nói chua loét đã vang lên làm cô có chút buồn bực. Không phải chứ? Thế nào mà gặp cô ta hết ở nhà rồi lại đến công ty là sao? Thật đúng là oan gia ngõ hẹp!

"Ai đó, coi ai tới này? Đây không phải là Dương thiếu phu nhân của Dương tổng sao? Hôm nay rảnh rồi thế nào mà lại đến công ty tham quan thế này?"

Trong khi đó, tất cả mọi người ở trong đại sảnh đã bắt đầu chỉ trỏ bàn tán. Dương phu nhân? Còn không phải hữu danh vô thực đi! Ai chẳng biết vị Dương phu nhân này không được yêu thương, ngược lại còn bị chà đạp. Nếu không có Lâm Ngọc Lan nói trước về người phụ nữ này, còn không phải họ sẽ mất công tốn nước bọt nịnh nọt cô ta một phen sao? Hừ, quên đi! Họ cũng không có rảnh rỗi như vậy! Họ không phải loại người thích sinh sự mà đi lo chuyện bao đồng. Bất quá, đứng đây coi kịch miễn phí, không tệ!

"Lâm tiểu thư, không ngờ lại gặp được cô ở đây. Buổi trưa tốt lành!"

Nói rồi tính bước đi. Nhưng đâu có dễ như vậy. Lâm Ngọc Lan cô ta là người có thể đụng vào sao? Thật là quá xem thường cô ta đi.

"Đứng lại! Cô đứng là trơ trẽn, mặt dày, thật không biết xấu hổ! Anh Minh đi đâu cô cũng bám theo được là sao? Đứng là muỗi nặng bám đuôi! Không biết mẹ cô ăn ở thế nào mà lại sinh ra loại người như cô?"

Thiên Thiên lúc này thực sự tức giận rồi. Nói cô, cô có thể chịu đựng được, nhưng nói đến mẹ cô sao? Hào! Vậy thì đừng trách cô tàn nhẫn!

"Lâm Ngọc Lan, cô đừng có quá đáng! Trơ trẽn? Mặt dày? Không biết xấu hổ? Muỗi nặng? Đây vị tiểu thư, tôi nghĩ những cái mác đó dán lên người cô mới thực sự là chính xác đấy! Tôi mặc dù không được coi trọng, nhưng trên thực tế, tôi và anh ấy đã là vợ chồng hợp pháp. Còn cô? Cô là gì? Chỉ là một tiểu tam mà thôi! Phá vỡ hạnh phúc của người khác, vui lắm sao? Người diệt ta, ta diệt người. Đừng có tương kế tựu kế rồi người thiệt cuối cùng vẫn là mình. Cô "minh tinh mới nổi", tôi nói cho cô biết, người cao tay nhưng còn có kẻ cao tay hơn người. Được Thế Minh bên cạnh, cô cũng đừng có sướng quá hóa rồi. Cuộc đời đâu ai biết trước được chữ ngờ. Đúng chứ? Lâm Ngọc Lan, cô đừng quá kiêu ngạo. Loại chó bám đuôi chủ như cô, dù có bề ngoài hào quang chói lọi đến mấy thì cũng không thể nào che giấu được hết bản chất dơ bẩn của chính mình đâu. Ân, đã hiểu?"

Lâm Ngọc Lan cứng họng. Thiên Thiên nói đúng, cô là gì chứ? Chỉ là một con hồ ly đi mời chào đàn ông, nằm trên giường của họ vờ vẹo để rồi một bước lên mây. Cô từ một người có địa vị thấp kém, chẳng mấy chốc đã trở thành minh tinh màn ảnh, được nhiều người biết đến. Cô không muốn mọi công sức của mình phải đổ sông đổ biển. Để có địa vị vững chắc trong thế giới showbiz này, cô đã phải đánh đổi cuộc đời con gái của mình cho những đại gia đáng tuổi làm cha cô. Kinh tởm lắm! Nhưng vì tiền tài địa vị, cô chấp nhận. Chỉ cần là người có tiền, cô sẽ không từ bỏ bất kì thủ đoạn nào để cùng họ lên giường. Mà anh - Dương Thế Minh chính là một con rùa vàng đắt giá! Tiểu tam thì đã sao? Có được kim chủ như anh mới thực sự là số tốt. Triệu Thiên Thiên, cô cứ đợi đó! Tôi sẽ từng bước, từng bước đạp đổ chức Dương thiếu phu nhân hữu danh vô thực này của cô. Hãy nhớ lấy!

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Anh Tàn Nhẫn

"Có chuyện gì xảy ra?"

Đúng lúc Lâm Ngọc Lan đang không biết phải làm thế nào, Thế Minh xuất hiện như một đấng cứu thế của cô ta. Toàn thân anh toát ra hơi thở lạnh lẽo, giống như một vị thần chết đến đây bắt những linh hồn đi theo anh về địa ngục.

Lâm Ngọc Lan rung rung khoe mắt, trong mắt lóe ra một chút sát khí, một chút vui mừng xen lẫn tia thú vị coi kịch. Cô thật mong chờ, Triệu Thiên Thiên sẽ làm thế nào để tránh khỏi móng vuốt sắc nhọn của anh.

"Hức... Minh... không có gì đâu, chỉ là Tiểu Thiên bị mất bình tĩnh chút thôi. Em ấy còn nhỏ, xin anh đừng trách em ấy!"

Mọi người trong đại sảnh nhất thời choáng váng. Gì đây? Thái độ thay đổi thật là nhanh. Bộ dáng hung hăng kia biến mất như chưa hề tồn tại, thay vào đó là khuôn mặt nhu nhược khiến người gặp người yêu. Thật đúng là diễn viên xuất sắc trong làng giải trí!

Thế Minh nhếch môi cười lạnh, sát khí bắn ra tứ phía làm anh cũng cảm thấy một trận tê dại từ đằng chân lên đằng đầu. Boss của họ, lại tức giận rồi!

"Nhó? Làm vợ rồi mà còn nhỏ sao? Nực cười thật! Đáng lý ra tôi không nên cho cô ta đến đây. Điều này làm ố uế mặt của tôi. Còn không mau... Cút!"

Anh chỉ tay vào mặt Thiên Thiên, phun ra một câu không cảm xúc, bóng dáng lạnh lùng phản chiếu ngược trên nền đá cẩm thạch trơn bóng, hơi thở nguy hiểm của anh đang ngày càng lan xa.

Thiên Thiên rung mình, ánh mắt buồn khổ, sợ hãi xen lẫn chút đau thương nhìn người đàn ông mà mình yêu.

"Thế Minh, anh đừng như vậy nữa, tốt sao? Nếu không vừa lòng em cái gì, anh cứ bảo em, em sẽ sửa. Xin anh... đừng hờ hững với em như một người dưng"

Anh bước từng bước, chậm rãi, uy nghi. Đưa lên tay to màu đồng rắn chắc, Dương Thế Minh nâng mặt cô nhìn như đang đánh giá một món đồ. Anh ghé sát vào tai cô, đôi môi bạc thân nhiên mấp máy, mang đầy ý vị trào phúng:

"Cô muốn thay đổi? Nhưng phải làm sao đây a, tôi lại không thích thay đổi? Cô như vậy, tôi mới có thể từ từ chơi đùa. Như vậy không phải sẽ càng thú

vị hơn sao?"

Cả người Thiên Thiên bỗng dưng trở nên lạnh toát. Cô cảm nhận được chân mình đang run run, mềm nhũn như bị mất đi điểm tựa, không còn đứng vững. Cô rất muốn rời khỏi nơi này, rất muốn chạy đến trong vòng tay ấm áp của Thiên Kỳ ca ca, rất muốn nghe anh dỗ ngọt đong đầy yêu thương. Nhưng... chân cô không thể cất bước được. Cô biết phải làm sao đây?

Cô nhìn anh, người đàn ông đó vẫn là khuôn mặt ấy, ngàn năm không thay đổi, cực kì hờ hững, lạnh nhạt, tựa như một con ác quỷ vừa thoát ra từ địa ngục. Giọng nói anh trầm thấp không mang theo một tia cảm xúc, lạnh lùng xâm nhập xương tủy, hết như một lưỡi dao sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim nhỏ bé của cô.

Thấy cô không một chút phản ứng, đôi mắt của Dương Thế Minh ngày càng nhuốm một màu đỏ tươi của sự khát máu. Cô ta lúc nào cũng vậy sao? Làm một bộ dáng đáng thương cho người người nhìn thấy nhầm che giấu đi sự thối nát của bản thân? Ngay cả khi trước mặt mình xuất hiện người biết rõ bộ mặt thật của cô ta? Hừ, anh mới không phải là người gặp cô ngày một ngày hai. Triệu Thiên Thiên cô ta đừng mong lừa gạt được anh!

Thế Minh giật lấy cặp lông chao trong tay Thiên Thiên, đồ ụp lên người cô một cách không thương tiếc làm tất cả mọi người ở đây phải sững sờ. Anh như vậy mà lại không để cho vợ mình một chút gì mặt mũi? Đây rốt cuộc là chuyện gì a?

Thiên Thiên toàn thân cứng đờ, những giọt nước nóng hổi rơi từ đỉnh đầu cô tí tách nhỏ giọt xuống đến gót chân. Đau! Rát! Nhưng trái tim cô như bị ai đó xát muối, đau đớn gấp trăm ngàn lần vết thương nơi thể xác. Hốc mắt cô đỏ hoe như trọc trảo những giọt lệ, bàn tay nắm chặt đến bật máu. Anh... thật tàn nhẫn!

Lâm Ngọc Lan nhìn thấy một màn này không khỏi nhếch môi cười thỏa mãn, ánh mắt xẹt qua ý vị khinh thường.

Thiên Thiên cô sắp không chịu nổi nữa rồi. Trước mặt bao nhiêu người, anh giẫm đạp lên lòng tự tôn của cô. Máu trong người như bị rút cạn, khuôn mặt cô trắng bệch, thân thể ngày càng lạnh, đồng thời đầu ngón tay cũng không ngừng run rẩy.

"Còn không mau cúi!"

Thế Minh cười lạnh, vẻ kiêu ngạo cùng lạnh lùng hiện lên trong đáy mắt. Anh lúc này như một vị vương oai nghi ngút trời đang nhìn xuống nhân loại nhỏ bé.

Thiên Thiên nhìn anh, cắn cắn đôi môi hồng nhuận để ngăn lại tiếng nấc nghẹn ngào. Lông mi thật dài rung động khe khẽ, những viên hạt ngọc trần trụi từ khóe mắt cô rơi xuống không ngừng.

Quay mặt đi để giấu những giọt nước mắt, cô cất bước một cách chậm chạp. Mỗi bước, mỗi bước cô đi như có hàng ngàn chiếc kim nhỏ bé đâm vào chân cô, đau đến bật máu.

Bóng dáng cô đơn nhỏ bé ấy trải dài trên nền đá cẩm thạch, làm người ta muốn thương yêu, che chở. Cô như một thiên thần mất đi đôi cánh không thể trở về Thiên giới, mãi mãi lạc lõng trong không gian.

Trên lầu cao, một người đàn ông to lớn đã chứng kiến hết thấy, tròng lòng không khỏi lóe lên tia thương cảm nhưng nhanh chóng đã được thay bởi vẻ hờ hững, bất cần. Trần Cảnh Đường anh không phải là một người thích lo chuyện bao đồng. Triệu Thiên Thiên là học trò của anh thì sao chứ? Người độc ác như cô ta đáng bị vậy, không biết tự lượng sức mình mà động đến bạn chí cốt của anh, cô ta chắc chắn sẽ không còn toàn mạng!

Mà ở dưới đại sảnh, đôi mắt lạnh lùng của Thế Minh không ngừng dõi theo bước chân Thiên Thiên. Anh thật không hiểu, giả tạo như vậy, cô không thấy mệt sao? Ân, không sao hết, anh thích! Cô ta càng cố gắng kiên cường, anh sẽ có thể phá vỡ bức tường giả tạo đó ngày càng mạnh mẽ. Để coi, ai mới là người phải chịu khuất phục? Đôi môi bạc khẽ mở, mấp máy:

"Triệu Thiên Thiên, cô cứ chờ đó! Mọi chuyện bây giờ... chỉ mới là bắt đầu thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Kể Cả Bán Cô, Tôi Cũng Không Ngại

Thiên Thiên lặng lẽ nhìn ra cửa sổ, đường phố lúc này đã lên đèn. Bóng tối đã bao trùm cả không gian, chỉ còn một vài ánh sáng heo hắt phía xa xa cuối chân trời kia.

Nhớ lại những chuyện xảy ra ban chiều, tâm cô hưng hăng đau nhói. Cô cứ thế, lặng yên, hờ hững nhìn ra bên ngoài thế giới tự do kia, bỗng chốc thờ dài đầy phiền muộn. Cô hiện tại là hoa đã có chủ, là con chim bị nhốt trong lồng sắt rồi. Mãi mãi sẽ không bao giờ thoát khỏi bàn tay đầy quyền lực của anh.

'Cốc... cốc...'

Thấy bên trong không động tĩnh gì, Bảo Khánh sốt sắng mở cửa phòng. Quét qua một lượt, đôi mắt giào hoạt của cậu lướt qua bóng hình nhỏ bé đang ngồi trên giường. Một mình cô ngồi đó thật cô đơn, hết như một con mèo nhỏ tội nghiệp bị vứt bỏ mà thương tâm.

Bảo Khánh nhìn cô trầm mặc, đau lòng không thôi. Hồi trưa cô đi ra ngoài vui vẻ là vậy, thế nào mà lúc về trông lại cực kì thảm hại. Mái tóc óng mượt, đen tuyền bết vào nhau, khuôn mặt trắng hồng hiện lên những vết đỏ. Cậu có cố gắng hỏi thế nào, Thiên Thiên cô cũng nhất quyết không chịu trả lời. Bất quá, nhìn bộ dáng này của cô, cậu cũng phần nào đoán ra được nguyên nhân.

Cậu nhìn lại cô một lần nữa không khỏi cảm thấy xót xa. Khuôn mặt cô hốc hác, tiêu tụy. Một cổ tức giận trào dâng trong lòng cậu. Tại sao ba ba cậu lại luôn hành hạ mami? Ba thật ngày càng quá đáng!

Ra ngoài đóng cửa phòng lại, Bảo Khánh chạy tới phòng làm việc của ba ba hỏi cho rõ ràng.

Mà lúc này tại thư phòng, Lâm Ngọc Lan đang ngồi đối diện với Dương Thế Minh. Bàn tay cô ta không ngừng xoắn chặt vào nhau, cực kì khẩn trương!

"Thế Minh... anh... có việc gì không?"

Trên chiếc ghế cao cấp làm bằng da hổ, người đàn ông cao lớn ngạo nghễ đang ngồi chễm trệ. Bộ dáng đó không hề làm mất đi vẻ đẹp trời ban mà càng làm cho vóc dáng anh trở nên hoàn hảo, làm cho người đối diện không thể rời mắt khỏi người đàn ông nam tính này.

Dương Thế Minh híp lại con ngươi hẹp dài của mình, môi mỏng khẽ nhấp nháy, nhẹ nhàng nhưng cực kì có lực sát thương:

"Cô hôm nay... là cô tình!"

Lâm Ngọc Lan sùng sốt. Cô diễn rất đạt, sao anh có thể phát hiện ra? Liệu anh sẽ làm gì cô đây? Rồi bỏ cô?

Không được! Cô tuyệt đối không thể làm mất vị kim chủ này. Anh ta là một đại gia đẹp trai, chính là một con rùa vàng hiếm có. Hôn nữa, chức vị Dương phu nhân...

"Minh, chuyện không phải..."

"Bất quá, làm rất tốt! Tôi thích!"

Cô ta còn chưa kịp nói hết câu, Dương Thế Minh đã mở lời tán thưởng. Lâm Ngọc Lan chính là loại người phụ nữ ngu ngốc, hám danh lợi. Cô ta rất có giá trị lợi dụng. Chỉ cần một chút tiền, tham vọng của cô ta sẽ bao bọc lấy lí trí. Hừ... nhưng tốt nhất cô ta cũng nên biết thân biết phận. Nếu không... chỉ cần một người động đến giới hạn của anh, thì ai cũng đừng mong sống sót!

'Rầm'

Cánh cửa phòng bật mở, Bảo Khánh hưng hăng bước vào, cực kì giận dữ. Cậu rống to quát ván ba ba:

"Ba ba, người biết rõ là Lâm Ngọc Lan cô ta cố ý hãm hại mami, tại sao ba có thể làm ngo? Vì lí do gì người lại quá đáng như vậy? Mami chưa làm gì có lỗi với ba!"

Trong phòng nhất thời rơi vào tĩnh lặng, âm hồn tỏa ra xung quanh.

Đến lúc này, Bảo Khánh cậu thực sự không thể hiểu nổi ba của mình. Những gì mà ba cậu vừa nói, sao lại khó nghe như vậy? Hành hạ người ta mà là 'Rất tốt' sao? Lại còn 'thích'?

"Bảo Khánh a... tại Thiên Thiên gây sự trước, ba con chỉ muốn bảo vệ..."

Bảo Khánh quắc mắt, trợn trừng nhìn vẻ giả tạo của cô ta, chán ghét mở miệng ngắt lời:"Cô im miệng đi! Phá vỡ hạnh phúc gia đình của người khác, tốt lắm sao? Trong cái nhà này còn chưa có lượt đến phiên cô nói đâu! Đồ tiểu tam!"

Lâm Ngọc Lan cứng họng, bàn tay siết chặt nắm đấm. Chỉ là một thằng nhãi ranh vất mũi chưa sạch mà dám mắng cô? Lại còn bênh con tiện nhân Triệu Thiên Thiên kia. Cô ta rốt cuộc đã bỏ bùa mê thuốc lú gì cho thằng nhóc vậy chứ? Sao lúc nào nó cũng nắm lần bảy lượt bảo vệ cô ta? Lâm Ngọc Lan cô đây không cam lòng!

Dương Thế Minh đập tay xuống bàn cái 'rầm', gân xanh trên trán hiện lên, đại diện cho sự tức giận của kẻ đứng đầu đây quyền lực:

"Dương Bảo Khánh, con câm miệng! Từ khi nào cô ta trở thành gia đình với chúng ta?"

Gia đình sao? Hừ, Triệu Thiên Thiên, cô ta mãi mãi cũng đừng suy tâm vọng tưởng!

Dương Thế Minh bước từng bước trầm ổn đến nhà kho. Mỗi bước chân anh đi vững vàng, như con ác quỷ đến cướp mạng sống của nhân loại, làm cho những người đi qua anh đều cảm thấy một trận rét lạnh. Anh đập cửa phòng của Thiên Thiên, một bộ dáng hung thần ác sát tiến vào.

Dương Thế Minh như một con sư tử bị chọc giận, anh khuôn mặt băng lãnh bước tới cạnh Thiên Thiên.

Nắm lấy bờ vai mềm mại không xương của cô, bàn tay to lớn không ngừng bóp chặt khiến cô đau đến chảy cả nước mắt. Đôi mắt lạnh lùng của anh hừng hực lửa giận, nghiêm giọng chất vấn:

"Triệu Thiên Thiên, cô đừng tưởng lợi dụng Bảo Khánh là có thể lay chuyển được tôi. Lợi dụng một đứa bé, cô thấy hay lắm sao? Đồ súc sinh!"

'Chát...'

Thiên Thiên vùng ra khỏi tay anh, đôi mắt đỏ au ầng ầng nước. Anh hét lần này đến lần khác ra tay tàn nhẫn với cô. Sức chịu đựng của cô không phải là vô giới hạn!

"Dương Thế Minh, anh điên rồi, điên thật rồi! Anh nói tôi lợi dụng Bảo Khánh? Anh tận mắt nhìn thấy sao? Nếu không tin tôi thì cũng đừng vu oan cho tôi. Tôi là vợ anh đó! Tại sao anh lại có thể đối xử với tôi như vậy?"

Anh tức giận nâng cầm cô lên, bóp chặt. Đáng chết! Cô dám tát anh! Bàn tay dơ bẩn của cô ta tát anh! Từ trước đến nay, chưa một ai dám động đến một lông chân của anh.

Thiên Thiên thật không ngờ anh lại ra tay tàn nhẫn với cô như vậy. Cổ nén cảm giác đau đớn nơi lồng ngực cùng khuôn mặt in hằn những dấu tay, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng vì tức giận.

Nhìn vẻ mặt đỏ của Thiên Thiên, anh càng ra sức nắm chặt chiếc cằm thanh mảnh của cô như muốn bóp nát nó ra. Anh muốn trừng phạt cô, muốn cho cô biết anh không phải loại người dễ chọc.

Dương Thế Minh đè chặt hai tay cô lên đỉnh đầu. Tháo chiếc caravat đeo trên cổ, trói đôi bàn tay nhỏ bé của cô lại, đôi mắt lạnh lùng vụt qua một tia tàn nhẫn, hận ý.

"Dương Thế Minh, anh mau thả ra! Anh muốn làm gì tôi?"

Anh nhếch môi cười lạnh. Nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, hết như muốn tháo bỏ tất cả những gì có trên người cô:

"A! Tôi nên làm gì đây? Cô một bộ dáng mê người như vậy chắc sẽ khó thành đàn ông mê mẩn. Tôi có nên tặng cô cho một lão già nào đó để làm món quà hợp tác?"

Thiên Thiên tái mặt. Cô giật mình, bật khóc hô lên:

"Hức... đừng... không cần. Xin anh! Tôi không muốn! Xin anh... hãy nể tôi là vợ anh!"

Cái gì? Vợ? Không phải chứ? Anh nhớ không lầm là mình đã từng nói, cô chỉ là một con hầu không hơn không kém. Vậy danh từ vợ này cô lấy xưng hô từ đâu thế? Thật ghê tởm!

"Vợ? Hừ! Có một điều cô nên biết. Cười cô về, không phải để cho cô trở thành Dương phu nhân! Hơn nữa... Thương trường như chiến trường, là một người vợ phải biết tuyệt đối nghe lời chồng. Đối với người kinh doanh như tôi, lợi ích là trên hết. Kể cả bản cô, tôi cũng không ngại!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 13: Dương Thế Minh, Anh Là Đồ Khốn Nạn

"Là một người kinh doanh, lợi ích là trên hết. Kể cả bản cô, tôi cũng không ngại!"

Thiên Thiên nước mắt như mưa nhìn như nhìn một con quái vật. Bản cô? Anh lại có thể tàn ác như vậy sao?

"Dương Thế Minh, anh nói vậy là có ý gì? Anh tính hi sinh tôi để đạt được mục đích của mình sao? Anh không phải con người!"

"Tôi có nói với cô, tôi là con người sao?"

Thế Minh lạnh lùng châm biếm, giọng nói trầm thấp lại lạnh như băng, tràn vào tận xương tủy người đối diện. Đúng! Từ trước đến giờ, anh chưa bao giờ nhận mình là một con người. Anh chính là quỷ! Là một con quỷ giữ không có tính người!

Anh lôi cô kéo ra chiếc xe hơi sang trọng của mình, đẩy Thiên Thiên ngã mạnh về phía cốp xe mặc cho cô giãy giụa:

"Dương Thế Minh, anh tính đưa tôi đi đâu? Tên chết bầm nhà anh, mau thả tôi ra. Đồ khốn nạn!"

Anh nhìn cô một cách hờ hững, như vô tình cố ý nhục mạ phẩm chất của cô:

"Cô hét cái gì? Coi chừng mất giọng đó! Đợi lát nữa khi cô dưới thân của mấy chục thằng trai bao, tôi sẽ cho cô hét đủ!"

Thiên Thiên mắt mở lớn, không ngừng lắc đầu giãy giụa. Chồng cô... anh điên rồi!

Thế Minh nhét cô vào trong cốp xe như nhét một món hàng. Đóng chặt cốp, anh phóng xe rời đi, để lại một làn khói mỏng nơi vừa đứng. Nhếch môi cười thú vị, anh nắm lại bàn tay của mình. Triệu Thiên Thiên, cô ta sẽ rất nhanh phải nếm mùi đau khổ. Dương Thế Minh tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ để cho cô yên ổn dù chỉ là một giây!

Mà sau khi chiếc xe hơi sang trọng vừa lao đi, từ sau cánh cửa của bãi đỗ, Bảo Khánh bước ra với vẻ mặt lo lắng. Thật không ngờ những việc làm của cậu đã chọc giận tới ba ba. Cậu rất sợ... ngộ nhờ vì cậu nên mami mới xảy ra chuyện... Bảo Khánh vô cùng hối hận. Không được, cậu nhất định phải bảo vệ mami.

Tại một khách sạn sang trọng, một người con gái đang bất tỉnh trên chiếc giường lớn, đôi bàn tay mảnh khảnh bị trói chặt trên đỉnh đầu, mày cô khẽ nhắm lại, đầy bất an.

"Cô tỉnh?"

Thiên Thiên mở mắt, nhìn hoàn cảnh xa lạ xung quanh mà không khỏi giật mình. Cô là đang ở đâu đây?

Nhìn chằm chằm người đàn ông anh tuấn trước mặt, nước mắt cô bỗng chốc lại đóng đầy nơi khóe mi. Anh đối với cô... Thật tàn nhẫn!

"Dương Thế Minh, anh mau cởi trói!"

Đôi lông mày Thế Minh tựa như màn đêm, đôi mắt hờ hững dần tối lại, giọng nói trầm thấp lộ ra sự nguy hiểm:

"Dương Thế Minh? Hôm nay đã là lần thứ ba cô gọi như vậy. Tên tôi mà lại có thể để cho loại người dơ bẩn như cô nhắc tới? Cô có tư cách sao?"

Cùng với tiếng nói cất lên, cánh tay hữu lực của anh từ từ đưa đến trước mặt cô, nâng lên chiếc cằm thon gọn, dùng lực bóp chặt.

Thiên Thiên cố nén đau đớn, cô giương ánh mắt kinh hãi nhìn anh. Anh không phải là người. Anh chính xác là một con quỷ dữ tàn nhẫn, độc ác, máu lạnh!

"Sao? Không nói gì nữa à? Không dám nói hay là không còn gì để nói? Cũng đúng! Tôi chân thành khuyên cô nếm để lại chút sức lực của mình để làm cho những tên đàn ông đang đứng ngoài kia được thỏa mãn!"

Toàn thân Thiên Thiên nổi da gà. Anh nói vậy là sao? Không lẽ...

Cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa. Cô ngẩng đầu nhìn ra, ngây ngốc, đôi mắt to tròn mở lớn. Anh không có gạt cô, những gì anh nói... đều hoàn toàn là sự thật!

Bước vào phòng là mấy tên đàn ông cao tầm mét tám, nhìn cô bằng ánh mắt dơ bẩn, thèm thuồng như nhìn lấy một con mồi, cười một cách vô cùng nham nhở. Bọn chúng quay ra nhìn anh bộ dạng đầy sự cung kính:

"Lão đại!"

Dương Thế Minh không nói gì, anh yên lặng nhìn nét mặt của Thiên Thiên, cô đang nuốt nước miếng đầy sợ hãi. Cũng phải thôi, từ trước đến giờ, cô chưa bao giờ rơi vào tình trạng thảm hại như vậy.

Dương Thế Minh nhếch môi, cười như không cười, phất tay hạ lệnh cho bọn đàn em dưới trướng của mình hành động.

Nhận được sự chỉ thị từ anh, bọn chúng cười tà rồi tiến đến gần cô, bàn tay không an phận di chuyển chu du khắp nơi trên cơ thể nhỏ bé. Cô giãy giụa không ngừng, chân ra sức đạp loạn xạ. Một tên đàn ông kẹp chặt lấy hai chân cô, không cho cơ hội nhúc nhích, một tên vươn tay lên vuốt ve khuôn mặt kiêu mị của cô.

"Phập"

Thiên Thiên cắn mạnh lên tay người đàn ông đó. Hắn ta ôm tay, la lên vì đau đớn.

"Chát..."

"Con khốn, mày dám cắn tao? Nhất định tao sẽ lột bỏ da mặt mày, không cho mày được yên. Cứ chờ đó, mày sẽ phải cầu xin tao tha thứ!"

Mặt Thiên Thiên bỗng rất, năm vết ngón tay in hằn lên gương mặt trắng nõn không tí vết, khóe môi, màu máu đỏ thẫm không ngừng rịn ra làm mọi người chói mắt. Cô nhìn anh, ánh mắt căm hận, gào thét trong nỗi thống khổ, tuyệt vọng:

"Dương Thế Minh, đồ ác quỷ! Anh là đồ ác quỷ!"

Nghe lời này từ miệng cô, tâm Thế Minh bỗng xẹt qua một tia đau nhói, ngỡ như vừa bỏ lỡ mất một thứ gì đó rất quan trọng. Đáy mắt thâm thúy dần nổi lên tia phức tạp không rõ. Một lúc lâu sau, bàn tay nắm chặt của anh từ từ thả lỏng, đôi mắt lại tỏa ra sự lạnh lẽo nhìn trờ chơi thú vị trước mặt:

"Ác quỷ? Đúng! Tôi chidnh là ác quỷ, là Diêm la vương đến từ địa ngục. Ân, vậy thì sao? Cô có thể làm gì được tôi?"

Giọng nói lạnh băng của Thế Minh như cây roi quất mạnh lên người Thiên Thiên. Ở anh toát lên sự ngạo mạn, lạnh lùng xen lẫn vẻ khinh thường, tà ác, đôi mắt sâu không thấy đáy nhìn tới cô.

Thiên Thiên lệ tràn đầy nơi hốc mắt đã sưng lên vì khóc, nước mắt lã chã rơi trên chiếc nệm trắng tinh khôi. Nhìn những bàn tay dơ bẩn không an phận trên người mình, cô bất lực. Anh sẽ không ra tay cứu cô. Nhưng tại sao? Ai đó làm ơn, hãy nói cho cô biết đến tội cùng là đã xảy ra chuyện gì? Sao anh lại hận cô tới như vậy?

Cô buông xuôi, ngừng xuống giây giữa, cam chịu số phận nghiệt ngã. Đôi môi anh đào mịn màng khẽ mím chặt, hàm răng trắng đẹp ẩn lấy nơi đầu lưỡi. Hừ! Nếu sống mà phải chịu đựng sự nhục nhã như vậy, chết sẽ là một sự giải thoát tốt nhất!

"Mau dừng tay lại! Các người là đang làm gì vậy?"

Bảo Khánh đập cửa bước vào, một bộ dáng lo lắng kèm theo sự tức giận. Ba cậu cư nhiên lại tàn ác như vậy? Đôi mắt cậu đỏ ngầu, hằn lên tia máu, cực kì giận dữ, hệt như một phiên bản thu nhỏ của Dương Thế Minh.

Thế Minh nhìn Bảo Khánh, khóe môi từ từ cong lên. Được! Rất có chí khí của đàn ông! Nhưng nghĩ đến việc cậu giương nanh múa vuốt để bảo vệ người phụ nữ độc địa Triệu Thiên Thiên kia, đôi mắt dần trở nên lạnh băng như trước, lại thêm phần tỉnh tề, u trầm

Mà lúc này, sau khi nhìn thấy khí thế bức người của tiểu thiếu gia Bảo Khánh, mấy tên đàn ông giờ bản kia bỗng chốc sợ hãi thu tay lại. Chỉ là một thằng nhóc miệng còn hơi sữa mà đã làm cho người ta áp lực đến vậy, nếu thế, sau này đủ lông đủ cánh, có quyền sinh sát trong tay thì... thật không dám nghĩ nữa.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc của Bảo Khánh, tim Thiên Thiên 'thình thịch' một tiếng. Cô theo bản năng nhìn về phía anh, thấy đôi mắt lạnh lùng nay đã trở nên quay cuồng, thâm thúy đến đáng sợ, tựa như có thể giết chết cô bất cứ lúc nào.

Dương Thế Minh cười lạnh, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm như muốn đốt cháy linh hồn cô, đôi môi bạc khẽ mấp máy:

"Bảo Khánh, con không ngoan, dám làm cản trở cuộc vui của ta!"

Thằng bé nhú mày nhìn ba ba. Cái gì mà 'cuộc vui'?

"Ba, mami cũng không phải là một món hàng. Chị ấy là con người, là mami của con! Ba không cần chị ấy, nhưng con cần! Muốn động đến mami, trừ phi ba bước qua xác con!"

Anh tối sầm mặt. Đây rốt cuộc là con trai anh sao? Bàn tay nắm chặt nổi đầy gân xanh. Tốt! Rất tốt! Triệu Thiên Thiên cô ta dám lợi dụng con trai anh!

"Con trai, con là đang chống đối ta? Được! Vậy ta sẽ chờ coi con còn tiếp tục chống đối đến bao giờ? Lần này vì con nên cô ta mới được sống, nhưng ta không dám chắc cô ta lần sau sẽ toàn mạng như vậy đâu. Thuận ta thì sống, nhưng nếu ngược ta, chết cũng không có chỗ chôn thân. Hãy nhớ kĩ điều đó!"

Anh đứng lên khỏi chiếc ghế da cao cấp, bước từng bước trầm ổn ra ngoài. Bọn thuộc hạ thấy vậy cũng vội vã chạy theo. Đùa họ à? Nếu còn tiếp tục ở lại đây, chắc chắn thằng bé kia có thể giết chết người đó. Họ cũng không có ngu ngốc mà lao đầu vào biển lửa!

"Mami, người không sao chứ?"

Bảo Khánh cười trối cho cô, bày ra bộ mặt lo lắng cùng ăn năn. Tất cả cũng chỉ tại cái miệng thối của cậu mà ra!

"Thật xin lỗi, mami. Nếu như không phải tại con, người cũng sẽ không chịu khổ như vậy. Là con đáng chết! Là con có lỗi, là con không tốt!"

Thiên Thiên cảm động đến rơi nước mắt. Cô bỗng ôm chặt lấy cậu, nghẹn ngào không thành tiếng. Bảo Khánh, chỉ có cậu là tốt với tôi thôi. Tại sao ba cậu lại không thể đối xử tốt với tôi như vậy dù chỉ một lần?

---

oa oa~~~ gần 2000 chữ, một muốn dứt hơi luôn!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Loại Phụ Nữ Như Cô Không Xứng Được Yêu Thương

Thiên Thiên cảm động đến rơi nước mắt. Cô ôm chặt lấy cậu, nghẹn ngào không thành tiếng. Bảo Khánh, chỉ có cậu là tốt với tôi, tại sao ba cậu lại không thể đối xử như vậy với tôi dù chỉ một lần?

"Tít... tít..."

Chuông điện thoại reo liên hồi. Thiên Thiên ngược lên khuôn mặt đầm đìa đầy nước mắt, vươn tay nhìn vào màn hình điện thoại. Là Thiên Kỳ ca ca gọi cho cô. Làm sao đây? Cô không muốn anh biết mình đang khóc đâu.

Điện thoại vẫn không ngừng đổ chuông, theo đó Thiên Thiên cũng kiên định không được nghe máy. Mà cô không hề biết rằng, đầu dây bên kia, người đàn ông đang cực kì khẩn trương.

"Thiên nhi a, em đang làm gì? Sao không chịu nghe máy? Em có hay không biết anh đang lo lắng?"

Không suy nghĩ nhiều, Thiên Kỳ với lấy chiếc áo vest đen, hủy tất cả các cuộc gặp mặt trong ngày hôm nay để đi tìm cô.

Đường phố tấp nập, dòng người hối hả vội vã đi trên đường, không ai chú ý tới một bóng hình nhỏ bé đang cô độc, bước từng bước nặng nề trên phố.

Thiên Thiên thực sự rất sợ. Nếu như hôm nay, Bảo Khánh không tới kịp, cô sẽ ra sao? Liệu có hay không sẽ bị hủy đi thanh danh cả đời của người con gái? Nhớ lúc đó, ánh mắt lạnh lùng của anh, chứa đầy thù hận và bi ai. Anh làm sao? Hận cô ư? Cô chưa có làm gì anh. Người muốn lấy cô làm vợ, là anh! Người làm tổn thương trái tim nhỏ bé của cô, cũng chính là anh! Kể từ khi gặp anh, đã bao đau thương cô phải chịu? Anh mới chính là người khiến cô phải hận!

"Thiên nhi!"

Một giọng nói trầm ấm vang lên bên tai, trước mặt cô bây giờ là một người đàn ông anh tuấn tiêu sái, là người mà cô vô cùng trân trọng và yêu thương.

"Thiên Kỳ ca ca? Sao anh lại ở đây?"

Thiên Thiên bày ra một bộ dạng hết sức ngạc nhiên. Đây vẫn là giờ làm việc a, mặc dù anh là người có quyền lực cao trong Triệu thị, nhưng cũng tuyệt đối không thể tùy tiện như vậy.

"Thiên nhi, anh vừa gọi cho em, sao em không chịu bắt máy? Em làm anh thấy rất lo lắng, biết không?"

Thiên nhi a Thiên nhi, đến khi nào em mới có thể làm anh yên tâm về em đây? Em thực sự không biết là mình rất quan trọng với anh sao?

"A, Thiên Kỳ ca ca, là anh gọi cho em sao? Xin lỗi ca ca, tại em quên không mang theo điện thoại, đã làm ca ca tốn công lo lắng mất rồi!"

Ca ca, thật xin lỗi, người em yêu thương là anh, nhưng... Thiên nhi lại nói dối anh một lần nữa rồi. Trong thâm tâm em thực sự rất cần rút.

Thiên Kỳ kéo cô lại, ôm chặt trong vòng tay anh. Cô thật gầy, thật nhỏ bé, mỏng manh. Ước gì thời gian có thể dừng lại ở giây phút này, để anh có thể mãi mãi ôm lấy cô như thế, để cảm nhận mùi hương thanh mát trên người cô, để... được nhìn thấy bóng hình mà anh yêu thương.

"Thiên nhi, em không sao là tốt rồi. Lần sau nhớ mang theo điện thoại, nhé! Còn em đã khỏi ốm chưa? Có mệt lắm không?"

"Ca ca, Thiên nhi không mệt. Hôm nay được gặp ca ca, Thiên nhi thực sự rất vui mừng."

Những lời này của Thiên Thiên đều là những lời xuất phát từ tận đáy lòng. Được làm em gái anh, cô rất hạnh phúc. Cô vòng tay ôm lại anh, chiếc ôm của người em gái đối với anh trai. Nhưng sự ôm ấp yêu thương đó rồi vào mắt hai người đàn ông lại không phải như vậy.

Cách đó không xa, tại một quán cà phê sang trọng kiểu Pháp, Dương Thế Minh khuôn mặt tối sầm, đầy sự u ám. Anh nắm chặt tách cà phê trong tay như muốn bóp nát nó ra thành từng mảnh vụn. Đôi con ngươi lạnh lẽo nhìn ra ngoài bầu trời kia, nơi có hai người một nam một nữ đang bên nhau trông rất tình tứ. Triệu Thiên Thiên, cô ta thế nhưng lại công khai ôm ấp người đàn ông ngay trên đường. Cư nhiên ngoại tình? Cô ta thật không để anh vào trong mắt!

Ngồi đối diện với anh, người đàn ông còn lại khẽ híp mí mắt, cặp kính cận che đi đôi con ngươi tà mị. Nhìn một nam một nữ trên con đường lớn, trong mắt anh thoáng qua một tia kinh ngạc. Thật không ngờ những gì mà bạn anh nói hoàn toàn đều là sự thật. Bằng chứng rõ ràng ngay trước mắt khiến anh không thể không tin. Cô ta, chính xác là một người phụ nữ lăng ló!

"Đường, mọi chuyện cứ theo như kế hoạch mà tiến hành."

Chưa để Trần Cảnh Đường kịp phản bác, Dương Thế Minh đã một thân tiêu sái bước ra ngoài, tiến tới đôi gian phụ dâm phụ đang mặn nồng ở ngoài kia.

Cũng tại thời khắc đó ngoài đường lớn, không ai biết đến sự có mặt của Dương Thế Minh. Trong mắt Thiên Kỳ lúc này, thế giới như chỉ tồn tại một hình bóng, người đã làm điên đảo tâm trí anh. Ôm em gái của mình thật chặt trong vòm ngực vững chãi, cảm giác thật ấm áp, chân thật khiến anh không muốn buông cô ra.

"Hai người các người, đang làm gì vậy?"

Thiên Thiên giật mình. Nghe được giọng nói trầm thấp của anh, một cảm giác lạnh lẽo lan tỏa trong cô từ đầu truyền đến chân. Quay đầu lại nhìn Dương Thế Minh chống mình, những chuyện xảy ra hồi trưa lại như một thước phim quay chậm tua đi tua lại trong đầu cô. Hình ảnh đôi mắt lạnh lùng, tàn nhẫn, giọng nói trầm thấp như Diêm la vương, không mang theo một tia cảm xúc,... đầu cô dần trở nên hỗn loạn. Anh chính là một con quỷ dữ đội lốt người! Cô tức giận, hung hăng cắn chặt môi, không nói nửa lời.

Ánh mắt Thế Minh xẹt qua một tia tàn nhẫn. Cô đây là có ý gì? Cắn môi? Không muốn trả lời câu hỏi của anh? Đối với vị chủ tịch như anh mà nói, đây thực chất là một sự xúc phạm, cô đang cố ý khiêu chiến giới hạn chịu đựng của anh!

"Triệu Thiên Thiên, Triệu Thiên Kỳ! Tôi hỏi lại, hai người là đang làm gì? Ngang nhiên ôm ấp nhau giữa ban ngày ban mặt. Các người coi tôi là cái gì, hả?"

Không khí nhất thời rơi vào trầm mặc, cực kì ngạt thở! Khí chất lạnh lùng tàn mát giữa tiết trời nóng nực, làm những ai đi ngang qua đều không khỏi rùng mình lấy một cái. Anh thực chất chính là một khối băng lạnh không thể tan!

"Tổng giám đốc Dương, xin anh đừng hiểu lầm. Anh cũng biết tôi là ca ca của em ấy, hôm đám cưới hai người, chính tôi cũng có mặt. Vừa rồi tôi gọi điện cho em ấy nhưng không gặp, khiến tôi lo lắng liền chạy đi tìm"

Thiên Kỳ lên tiếng giải thích thay cô. Anh thật không muốn mọi người đàm tiếu dị nghị về bảo bối của anh, nhất là chồng cô. Nhưng khi lọt vào tai người nào đó lại hoàn toàn không phải như vậy. Hành động này là gì? Không phải là thể hiện sự quan tâm của anh ta sao? Chê trách anh không biết chăm sóc vợ của mình? Khá khen cho anh ta, thật sự rất thông minh!

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Loại Phụ Nữ Như Cô Không Xứng Được Yêu Thương

2

Dương Thế Minh hừ lạnh, đôi mắt thâm trầm lạnh lẽo bắn về phía Thiên Kỳ:

"Ca ca? Như vậy thì sao? Cô ấy đi đâu, làm gì, không cần anh phải bận tâm như vậy. Tổng giám đốc Triệu, phiền anh giữ tự trọng. Triệu Thiên Thiên cô ấy là vợ tôi! Các người giữa thanh thiên bạch nhật ôm nhau như vậy, thật sự là không để người chồng như tôi đây một chút nào vào mắt!"

Bầu không khí nhất thời rơi xuống độ âm vực, sát khí lạnh lẽo làm người ta phải run sợ. Triệu Thiên Kỳ đánh giá người đàn ông trước mặt. Thật không hổ danh là người đứng đầu của tập đoàn Dương thị đứng nhất nhì trên thế giới về mọi mặt.

"Tổng giám đốc Triệu, tôi..."

Còn chưa kịp nói hết câu, Dương Thế Minh đã cắt ngang lời anh một cách chán ghét, như có như không còn phân biệt rõ đẳng cấp giữa hai người:

"Nhớ, gọi tôi là Chủ tịch Dương. Công ty Dương thị là do tôi làm chủ!"

Thiên Kỳ cau mày khó chịu. Chủ tịch? Gọi như vậy còn không phải là tôn anh ta lên tận mây xanh rồi ngược lại lại hạ thấp mình xuống hàng ghế thấp kém hay sao? Miệng lưỡi anh ta thật sắc bén.

"Chủ tịch Dương, tôi và Thiên nhi..."

"Thiên Kỳ ca ca, không phải anh vừa nói còn có việc họp quan trọng sao? Vậy hãy mau đi đi"

Còn đang định nói gì đó, Thiên Kỳ bị Thiên Thiên ngăn lại. Cô lắc lắc đầu nhìn anh, ý bảo đừng nói gì, mọi chuyện cứ để cô tự mình giải quyết.

Tâm trạng của Thiên Kỳ rối bời nhìn theo chiếc xe ô tô có hạn vừa rời khỏi. Còn có vết sứt trên miệng cô? Tại sao cô lại bị như vậy? Thiên nhi, ca ca mong em sẽ không xảy ra chuyện gì. Nếu vậy, anh thực sự sẽ vô cùng bức bối đấy.

"Dương Thế Minh, mau thả tay tôi ra! Anh đang làm tôi đau đó."

Dương Thế Minh một bộ dáng hầm hằm đầy lửa giận kéo mạnh cô trở về phòng làm cô không khỏi có chút đau.

Đây coi ngà ngồi trên nền đất lạnh lẽo, anh rít qua kẽ răng.

"Triệu Thiên Thiên, cô là đang cầm sừng trên đầu tôi?"

Thiên Thiên xoa nắn cổ tay đau nhức đến tê dại của mình. Cô giương đôi mắt giận dữ nhìn anh, không vui phần bác:

"Tôi mới không có. Anh đừng có nghĩ Thiên Kỳ ca ca giống loại người như anh, chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Tôi và ca ca là hoàn toàn trong sạch, anh đừng có áp đặt tâm tư của mình lên người ca ca! Nếu như anh không tin tưởng tôi, vậy thì chúng ta ly dị, tôi sắp không chịu nổi anh nữa rồi!"

Anh nở một nụ cười lạnh nhạt không chút tình cảm. Đôi mắt ánh lên vẻ nguy hiểm, anh tiến từng bước, từng bước về phía cô.

"Ly hôn? Cô nghĩ dễ dàng như vậy sao? Nói cho cô biết, tôi còn chưa có chơi đủ. Ly hôn? Ý cô là đang muốn cắt đứt quan hệ vợ chồng? Đừng có mơ!"

Nhìn thấy khóe môi cong cong của Dương Thế Minh, Thiên Thiên mở to hai mắt, khuôn mặt điểm lệ nhất thời tái nhợt. Cô theo bản năng lui về phía sau. Cuối cùng, lưng cũng chạm đến bức tường lạnh lẽo làm cô phát run.

Anh bóp chặt cằm cô, ánh mắt u trầm, đôi môi bạc tiến sát đến bên đôi tai mẫn cảm:

"Trong sạch? Như thế nào là trong sạch? Là tình cảm loạn luân thế này sao? Chắc chắn, anh em ruột yêu nhau, có thể sao? Thật đúng là kinh tởm! Cô cũng không nghĩ đến chuyện sẽ bị người đời phi báng?"

Cô nước mắt lưng tròng nhìn anh, cực kì giận dữ. Anh có thể xia xói, khinh bỉ cô. Nhưng Thiên Kỳ ca ca của cô là người tốt, anh tuyệt đối không được xúc phạm anh ấy!

"Dương Thế Minh, anh đừng có quá đáng như vậy! Thiên Kỳ ca ca không phải loại người đó. Tôi và anh ấy chỉ là mối quan hệ bình thường, là tình cảm anh em, không hề có chuyện như anh nghĩ. Vì vậy, xin anh đừng có áp đặt bậy bạ. Chúng tôi không phải như anh và Lâm Ngọc Lan đâu!"

Cô quay mặt ngược lại phía anh, hàng mi dài khẽ chớp động, nhẹ nhàng như cánh điệp, một bộ dáng cực kì uất ức cần được che chở, yêu thương. Cô không phải người hai lòng. Cô yêu anh thì sẽ không bao giờ có chuyện gian díu cùng người đàn ông khác. Nhất là Thiên Kỳ ca ca của mình!

Dương Thế Minh bóp cằm cô ngày càng mạnh. Anh ép cô nhìn mình. Hàng lông mày rậm khẽ nhíu lại. Đôi môi mỏng bạc mang theo vẻ uy quyền khiến người khác không dám khinh thường. Anh đưa tay lên phác họa đôi môi anh đào mềm mại. Cảm giác thật tốt! Khó trách Triệu Thiên Kỳ lại mê mẩn cô ta đến vậy. Không biết anh ta đã làm gì cô rồi? Đơn giản chỉ là hôn? Hay thậm chí còn hơn vậy nữa?

Nghĩ đến đây, một cỗ tức giận cùng ghen tị sôi sục lên trong lòng anh và đang có dấu hiệu bùng nổ như ngọn núi lửa phun trào. Nó dữ dội, mãnh liệt khiến anh không cách nào khống chế được bản thân mình. Hung hăng cắn xuống đôi môi tròn mọng của Thiên Thiên, anh thật sự là rất tức giận! Cô chống đối anh? Chán ghét anh? Tốt sao? Anh nên dạy cho cô nhớ, cô là của anh! Mãi mãi là như vậy. Vì thế, cô đừng mong là mình có thể mơ tưởng đến người đàn ông khác. Anh, tuyệt đối không cho phép mình bị cầm sừng lên đầu!

Đôi mắt không chứa chút tạp chất nào của Thiên Thiên mở lớn. Anh... là đang làm gì đây? Hôn cô sao? Anh... đây có thể hiểu là cách thể hiện tình cảm hay không? Cô vòng tay qua ôm lấy cổ anh, từ từ đáp lại một cách không thuần thực, đôi mắt trong veo dần trở nên mơ màng.

Thế Minh nhẹ nâng thân hình to lớn của mình lên, nhìn cô, không khỏi nhấc môi cười lạnh.

"Thật kinh tởm! Cô đúng là loại người phụ nữ lẳng lơ. Tùy tiện như vậy sao? Có hay không cũng giống như cách cô đi quyến rũ những tên đàn ông khác? Cô làm cho tôi thấy khiếp sợ! Loại phụ nữ như cô không xứng được yêu thương! Một chút cũng không!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ngày Tưởng Niệm

"Loại phụ nữ như cô không xứng được yêu thương! Một chút cũng không!"

Anh đứng dậy, rời khỏi phòng không một chút lưu luyến nhìn lại. Quả thực vừa rồi, Thế Minh anh có chút không kiểm soát được bản thân mình mà rơi vào trầm luân. Nụ hôn của cô ngọt ngào, vụng về làm miệng lưỡi anh khô khốc, một bộ phận nào đó trong cơ thể đã rục rịch phản ứng (*khụ khụ* viết như vậy đừng ai kêu ta là sắc nữ đó). Nhưng khi nhìn đến vụ tai nạn kinh người năm đó, nỗi uất hận trong lòng anh ngày càng mãnh liệt khiến anh không cách nào có thể tiếp tục. Nó như liều thuốc chống say nhấc nhỡ anh, tuyệt đối không thể đựng vào người phụ nữ dơ bẩn đó.

Nếu như Thiên Thiên là người đầu tiên đến với anh, có lẽ anh đã yêu cô không lối thoát. Cho dù cô độc ác, lẳng lơ nhưng anh vẫn sẽ một mực cưng chiều, sủng nịnh mà bao che, dung túng cô một cách không điều kiện. Nhưng đó chỉ là "nếu như", trong cuộc sống của anh không bao giờ tồn tại hai chữ vô nghĩa này. Người con gái anh yêu, không bao giờ có thể là cô, vì người mang lại cho anh hạnh phúc không còn tồn tại trên đời, mà trái tim anh cũng không còn ảm áp như xưa để tiếp nhận một tình cảm mới. Hơn nữa, cô còn là... hừ, anh, sẽ không bao giờ yêu người mà anh hận nhất đời!

Thiên Thiên nhìn theo bóng dáng anh, đôi mắt thần thờ. Tại sao cô lại không xứng đáng để được yêu thương? Tại sao mỗi khi nhìn thấy cô, anh lại thấy thật kinh tởm? Cô biết anh hận cô, rất hận nhưng... tại sao? Mọi chuyện rồi cuộc là từ đâu mà ra? Người trong cuộc như cô, một chút cũng không hề hay biết!

Đầu Thiên Thiên hiện tại là một mớ rối rắm không cách nào gỡ ra. Cô quyến luyến nhìn theo anh cho đến khi bóng dáng cô đơn ấy biến mất khỏi tầm mắt.

Khoác lấy chiếc áo lụa mỏng lên người, Thiên Thiên đi dạo vòng quanh ngôi biệt thự, bàn chân vô thức bước tới một vườn hoa bồ công anh tuyệt đẹp. Cô kinh ngạc không thôi. Thật không ngờ, tại nơi sang trọng như vậy lại xuất hiện loài cỏ dại mỏng manh này.

"Thiên Thiên, chị đang làm gì ở đây? Cẩn thận kéo làm rụng những cánh hoa."

Bào Khánh đứng cách đó không xa, nhắc nhở chị. Nhìn thẳng bé lúc này như một lão nông thực thụ: quần áo lấm lem, mồ hôi nhễ nhại, trên tay còn bết nguyên một chậu hoa màu tím, nhưng cô không biết tên của nó.

Bào Khánh a Bào Khánh, có một nơi lí tưởng như vậy mà dám giấu chị! Thật xấu xa!

Dường như đọc thấu được suy nghĩ trong lòng cô, Bào Khánh cất giọng buồn buồn hỏi ngược:

"Đây là loài hoa mà mẹ tôi thích nhất!"

Thiên Thiên giật mình. Mẹ cậu? Thăng nhóc này chưa bao giờ nhắc đến mẹ cậu trước mặt cô. Vậy sao bây giờ lại...

Đặt chậu hoa trong tay xuống, cậu kéo tay cô lại gần chiếc đu, ngồi xuống, húc mắt bông đỏ hoe:

"Trước đây, tôi một nhà ba người đã từng sống với nhau rất hạnh phúc. Tôi được hưởng tất cả những ảm áp từ cả cha và mẹ. Có điều, thương trường như chiến trường, và kẻ thù của ba nhiều vô số, cuối cùng mẹ tôi bị hãm hại dẫn đến cái chết thảm khốc. Vụ tai nạn xe năm đó, tôi vẫn nhớ rõ như in trong đầu. Nó, đã cướp mẹ tôi đi!"

Bào Khánh ngập ngừng nói tiếp:

"Hôm nay là ngày giỗ của mẹ, đến bây giờ là tròn 3 năm rồi. Vườn hoa bồ công anh này là do chính tay ba tôi chăm sóc để thể hiện tình yêu dành cho mẹ. Mẹ tôi cực kì yêu thích loại hoa này. Chị biết vì sao không? Bồ công anh là một loài hoa rất đẹp, giản dị. Nó rất mỏng manh, chính mẹ tôi cũng yếu đuối như vậy. Nhưng nó lại là loài hoa gieo mầm sống đi khắp muôn nơi, không kiêu sa lộng lẫy như những loài hoa khác mà lại cuốn hút người nhìn. Đó chính là lí do vì sao ba tôi lại dành trọn trái tim mình để yêu mẹ. Vì thế nên, Thiên Thiên, mong chị sẽ giống mẹ tôi, một lần nữa chinh phục được trái tim ba ba bằng chính bản thân của mình."

Cậu không muốn ba ba quên mẹ, nhưng là không phải như bây giờ. Chỉ cần mẹ chiếm một góc nhỏ nơi trong trái tim của ba ba, vậy là đủ rồi.

Thiên Thiên nhìn Bào Khánh đầy cảm động. Cô đâu có ngờ quá khứ của cậu lại đau khổ đến vậy, cũng không ngờ thằng bé lại là người sống nội tâm như thế. Vốn cứ ngỡ có tiền, có quyền là hạnh phúc, nhưng cô đã sai rồi, tình cảm mới chính là thứ khiến người khác phải trân trọng.

Bào Khánh a, đừng buồn nữa, nhé! Chị nhất định không để em thất vọng. Chị... sẽ chinh phục được trái tim bằng hàn của Thế Minh, cũng sẽ mang lại cho em mái ấm gia đình như xưa. Chị hứa!

"Bào Khánh, vậy mẹ em đột trước thích ăn gì? Chị sẽ nấu một bữa thật ngon cho em thỏa sức ăn, được chứ? Nhưng chỉ lần này thôi đó, chị không có dễ tính như vậy suốt được đâu. Vì thế nên, em á, đừng có mà ảo tưởng. Nghe chưa?"

Bào Khánh nhìn vào đôi mắt không chứa bất kì một chút tạp chất nào của cô, trong lòng thoải mái lên không ít. Cô, thực sự rất giống mẹ của cậu, không hề toan tính mưu mô. Xã hội bây giờ còn mấy ai được như vậy? Ba ba a ba ba, chị ấy chính là một viên ngọc quý, vì thế, ba tuyệt đối không thể để tuột mất đâu, nhé!

Thiên Thiên quả thực rất xinh đẹp. Cô ngồi giữa một vườn hoa bồ công anh, tựa như thiên thần lạc vào vùng tiền cảnh. Nụ cười của cô ngọt ngào, tỏa sáng như ánh mặt trời sưởi ấm vạn vật, muôn cây. Lúc này đây, dường như chỉ có cô là tồn tại.

"Triệu Thiên Thiên"

Dương Thế Minh gần lên từng tiếng, cực kì đáng sợ!

Còn chưa kịp định thần lại, Thiên Thiên đã bị một bàn tay hữu lực nắm lấy, lôi đi thật mạnh. Bàn tay anh bóp chặt vào cổ tay cô. Đau đến nỗi tưởng như xương sắp bị đánh gãy:

"Dương Thế Minh, mau thả ra. Anh đang làm tôi đau đó!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tôi Sẽ Là Người Bóp Nát Món Đồ Chơi Đồ Thành Từng Mảnh Vụn

"Dương Thế Minh, mau thả ra. Anh đang làm tôi đau đó!"

Nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô, Bảo Khánh không khỏi đau lòng. Ba ba sao lại về lúc này cơ chứ? Không phải còn cuộc họp cực kì quan trọng sao?

"Ba! Mami cũng không phải là món hàng hóa, đừng có lôi lôi kéo kéo như vậy! Còn gì là người nữa? Mami chắc chắn sẽ rất đau!"

Dương Thế Minh hất cô ngã trên mặt đất. Từng viên sỏi, đá vô tâm cứ thế đâm vào cơ thể nhỏ bé. Đau đến nghẹt thở. Nhưng trái tim cô lúc này còn đau đớn gấp ngàn vạn lần.

Anh nắm chặt bàn tay, gân xanh hiện lên rõ nét. Giọng anh băng lãnh, trầm như Diêm Vương nơi địa ngục không mang theo một tia tình cảm nào.

"Dương Bảo Khánh! Con vừa mới nói gì? Đây là nơi nào, con chắc chắn phải biết rõ hơn ai hết. Đưa người lạ vào đây làm vậy bản nơi này là xúc phạm mẹ của con, hay cũng chính là mẹ con không thể yên giấc. Bảo Khánh, thực sự con muốn như vậy? Tốt sao?"

"Ba! Mami cũng không phải là người lạ! Đó là vợ ba! Đồng thời chị ấy cũng là mami của con. Dương thiếu phu nhân mà luôn bị chà đạp, vậy cần nó để làm gì? Ba, người nên tôn trọng vợ mình một chút!"

"Bảo Khánh, ta nhớ là mình đã từng nói với con. Triệu Thiên Thiên cô ta không có tư cách làm vợ của Dương Thế Minh này. Ta chỉ có duy nhất một người vợ là Nguyệt Ánh Phương, mẹ của con. Còn cô ta, mãi mãi chỉ có thể là công cụ trao mua mà thôi. Trước đây, bây giờ, sau này hay mãi mãi cũng vậy. Đừng nghĩ là có thể trèo cao!"

Dương Thế Minh nhìn người phụ nữ đang nằm sõng soài trên nền đất, anh âm trầm nở nụ cười. Đưa đôi giày da bóng loáng của mình lên bàn tay cô, ánh mắt hiện lên tia ngạo độc.

Nếu phé đi tay phải của cô ta thì sẽ ra sao nhỉ? Chắc chắn là rất thú vị!

Chân anh ngày càng dùng sức, cùng với đó là vẻ mặt ngày càng tái nhợt của Thiên Thiên. Cô cắn chặt đôi môi mềm mại, cố nén đau đớn nơi bàn tay. Anh tàn nhẫn tới vậy sao?

Bảo Khánh nhìn một màn này, mặt cắt không còn một giọt máu. Nếu như ba ba của cậu thực sự muốn phé đi tay của cô, vậy thì quá đơn giản. Chỉ cần dùng thêm chút sức lực, chắc chắn tay cô sẽ không còn nguyên vẹn!

"Ba, ba mau dừng lại! Đừng làm hại mami!"

Người đàn ông anh tuần ấy vẫn đứng im như cũ, mang theo tia thú vị trong con ngươi lạnh lùng, đôi môi bạc khê mấp máy, đầy vẻ hờ hững:

"Bảo Khánh, con cần phải nhớ, đây chính là nơi an nghỉ của mẹ con. Bất kì một ai cũng không được đặt chân vào nơi thiêng liêng này, huống chi lại còn là người lòng dạ rắn rết như cô ta. Vào đây, trừ phi là muốn đi tìm cái chết!"

Thiên Thiên đôi mắt khô khốc, trống rỗng, cô nhìn ra phía khoảng không bao la không rõ tiêu cự:

"Thế Minh, xin anh, hãy dừng lại đi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, anh chắc chắn sẽ bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục, mãi mãi không bao giờ siêu thoát!"

Dương Thế Minh nở một nụ cười âm trầm. Anh mắt anh dần trở nên lạnh lùng, sắc bén hơn bao giờ hết. Anh ngồi xuống trước mặt cô, nâng chiếc cằm mảnh khảnh, lạnh nhạt, không mang theo một tia cảm xúc.

"Địa ngục? Vậy thì đã sao? Tôi chính là Tử Thần tàn khốc, vô tình, không ở địa ngục, lẽ nào có thể bay lên thiên đường? Thêm nữa, cô cũng không thể

nào tồn tại trên thiên đường vì sự dơ bẩn của mình. Biết làm sao đây, tôi rất muốn hành hạ cô, cho dù đó là bất cứ đâu đi chăng nữa. Cô cũng nên nhớ, chính mình là người đã tạo ra địa ngục tâm tôi đó. Thiên đường rộng mở cô không đi, địa ngục đóng chặt không lối thoát, cô lại tự mình đâm đầu vào. Cô bước vào địa ngục cũng chính là rơi vào lòng bàn tay của Dương Thế Minh tôi đây. Đối với tôi mà nói, cô chỉ là một món đồ chơi không hơn không kém. Mà Triệu Thiên Thiên, cô có hay không đã biết, tôi sẽ là người bóp nát món đồ chơi đó thành từng mảnh vụn! Người tạo nên trò chơi này là cô, có điều, người kết thúc, chắc chắn sẽ phải là tôi!"

Hất mạnh chiếc cảm mạnh khảm đập xuống đất, anh đứng dậy, lạnh lùng bước đi. Cả bóng hình của anh đều tồn tại không chân thực, mờ mờ ảo ảo, khiến cô dâng lên sự thất vọng nơi đáy lòng.

Nếu anh luôn lạnh lùng xa cách như vậy, liệu đến khi nào sự quan tâm của anh mới đặt lên trên người vợ vô danh là cô đây?

Bảo Khánh đôi mắt đỏ hoe nhìn mami của mình. Cảm cô bị một vết thương khá lớn, đôi tay trắng nõn nà đã được thay thế bằng những vết đỏ đậm.

Thằng bé tự dần vật chính bản thân mình. Cậu lại gây tổn thương cho mami nữa rồi. Mọi chuyện tất cả đều là lỗi của cậu, tất cả chỉ do cậu mà ra!

Bàn tay Bảo Khánh bầu chặt vào nhau, nhìn theo tấm lưng cô tịch của ba ba mình. Cậu biết, ba thực sự yêu mẹ rất nhiều. Nhưng ba à, mẹ đã rời xa hai cha con chúng ta rồi. Lẽ nào, ba không thể mở lòng mình ra được một chút? Cậu không muốn thấy ba sống ngày ngày làm việc như một con Robot không có tình cảm như vậy nữa!

Bảo Khánh gào ầm lên như muốn giải tỏa, muốn trút hết sức nặng trong lòng của mình ra thế giới rộng lớn bên ngoài. Vì nó, thực sự làm cậu rất mệt mỏi:

"Ba, con tin chắc rằng, một ngày nào đó, ba nhất định sẽ phải hối hận!"

Cậu dám cá, nhất định là như vậy. Ba cậu, hiện tại không biết quý trọng mami, sau này, nếu để vệt mắt khỏi tầm tay, người đau khổ nhất sẽ chính là ba cậu."

Bước chân Dương Thế Minh nhất thời bỗng khựng lại. Anh quay đầu nhìn về phía khu vườn bờ công anh bao la, nói ra một câu đầy khẳng định:

"Con đừng có mơ tưởng viễn vông nữa. Chuyện đó, chắc chắn sẽ không bao giờ xảy ra đâu! Hãy nhớ kĩ!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thảm Họa Nơi Trường Học (P1)

Thiên Thiên đi trên dãy hành lang trường học, trên tay là một chồng sách vở dày cộp.

Haiz~~~~~.....

Hôm nay cô bị giáo sư Trần Cảnh Đường giao cho nhiệm vụ vô cùng, vô cùng... ưm... nói sao nhỉ? Nói chung là, thôi cũng được! Bán chút thời gian ở đây cho tâm hồn được thoải mái vậy. Cô không muốn cứ suốt ngày lại phải gây gổ với anh!

Cất cuốn sách lên kệ mà với hoài không tới, Thiên Thiên bất lực thở dài. Ay ay ay, biết là lùn dễ thương. Cơ mà... thật là khó a~~~~~

Cô vất óc suy nghĩ. Làm sao để cất sách lên trên đây? Là kệ cao nhất đó!

Kéo lấy chiếc ghế dài, Thiên Thiên trèo lên mà vẫn không với tới. Aizz, buồn bực sắp toát mồ hôi luôn rồi!!! Kiễng chân lên cao thêm một chút, bắt chọt chiếc ghế lung lay làm cô té nhào.

Ngay lúc phó mặc cho số phận bi thảm của mình, cô bỗng rơi vào bàn tay ấm áp, trầm ổn mà hữu lực của một người đàn ông. Mùi hương nam tính xộc thẳng vào chiếc mũi nhỏ linh hoạt làm Thiên Thiên không khỏi sùng sốt. Giờ này, ngoài cô ra thì đâu còn ai ở đây chứ?

"Triệu Thiên Thiên, sao lại hậu đậu như vậy?"

Yên tĩnh... yên tĩnh... và... yên yên tĩnh tĩnh...

"Sao mà ngây ngô vậy? Đang tương tư tôi sao? Hửm?"

Khuôn mặt cô bỗng chốc đỏ bừng như trái cà chua chín mọng làm tim Cảnh Đường lỡ nhịp. Khi quan sát cô ở ngoài cửa, anh đã bị dáng vẻ ngộ nghĩnh đáng yêu của cô thu hút ánh nhìn. Cô rất dễ thương, xinh đẹp, lại quyến rũ lòng người. Liệu có phải chăng là do cô hoàn toàn sắp đặt việc này để cho anh trở thành anh hùng cứu mỹ nhân? Cô muốn tiếp cận anh?

Hừ, vậy thì thật xin lỗi! Trần Cảnh Đường tôi không có ngu ngốc mà để mặc cô thỏa sức chơi đùa. Muốn chơi? Vậy thì, ừ, tôi sẽ chơi cùng cô!

Thực sự, nếu như đây là lần đầu tiên anh gặp Thiên Thiên, với tính cách đáng yêu, chắc chắn anh sẽ nguyện chết vì cô. Nhưng... một khi đã biết bản chất thật của cô gái này, anh kinh tởm!

"Giáo sư, anh chưa về? Không phải đã trễ rồi sao?"

"A, em biết tôi về rồi sao? Em quan tâm tôi? Chỉ là tôi quên chút đồ nên tính quay lại lấy thôi!"

Hơi nóng ầm ập phả vào mặt. Lúc này Thiên Thiên mới ý thức được tình trạng hiện giờ. Cô giãy giụa, cố thoát khỏi thân hình to lớn của người đàn ông. Vì... tình cảnh lúc này thực sự rất... mập mờ!

Trần Cảnh Đường bật cười trước độ trẻ con đáng yêu của cô. Anh mạnh mẽ vươn cánh tay ra, nhốt chặt cô vào trong lòng mình. Ghé sát đôi môi bạc tình vào vành tai cô, giọng anh mang theo một tia hứng thú trêu cợt:

"Này nhóc, khẩn trương sao? Em có biết là mình đang khơi gợi thú tính của người đàn ông không? Em sẽ phải chịu một tổn thất lớn đó! Rất muốn thử?"

Trêu đùa cô gái nhỏ này, thực sự rất rất rất thú vị!

Thiên Thiên tròn tròn mắt nhìn vị giáo sư trẻ của mình. Không phải chứ? Đây là tư chất của một người thầy? A a, hình như là sai rồi. Anh trước giờ không có bị điên như vậy. Đồ yêu quái xấu xa, độc ác kia, mau trả lại giáo sư cho ta aaaaaa~~~~

"Giáo sư, anh đang làm gì đó? Mau bỏ bàn tay anh ra khỏi người tôi!"

"Không được!"

"Mau buông ra! Nếu anh mà không buông, tôi sẽ la lên đó! Tôi nói được là sẽ làm được!"

Trần Cảnh Đường cười đầy trêu trọc nhìn con mèo nhỏ đang điên cuồng cào, cắn, cắn, xé trong vòm ngực to lớn của mình, da thịt cô mềm mại, cảm xúc thực sự rất tốt!

"A, tiểu miêu miêu hoang dã, em muốn la? Ha ha, tôi sẽ không ngăn cản đâu. Quyết định là ở em. Mời!"

Cái gì chứ? Vị giáo sư này thật... ừm... nên nói sao nhỉ? Thật hết thuốc chữa!

Thiên Thiên dường như mất kiên nhẫn trước sự trêu trọc của anh, cô giậm chân tức giận, mặt đỏ bừng nhìn người đàn ông anh tuấn, trông hết sức là đáng yêu!

"Mau buông ra! Thầy... rốt cuộc thầy muốn làm gì tôi?"

A, tiểu miêu này thật thú vị! Rất tốt! Chơi đùa cô ta? Mèo vờn chuột cũng không tồi!

Vị giáo sư trẻ tiến sát hơn tới khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, nhếch miệng cười đầy ẩn ý:

"Sao? Tôi nên làm gì em đây? Ừm... có vẻ như em rất tò mò..."

"Vào vấn đề chính!"

"Haizz, được rồi, vậy... lên phòng học lấy giúp tôi cuốn sách để trong ngăn bàn của giáo viên. Ừ, tốt sao? Giờ tôi tạm thời có việc, tôi đi trước, không cần tiễn!"

Thiên Thiên há hốc miệng. Cái gì chứ? Giáo sư của cô vừa nói gì thế? Ồi Thiên a~~~~ Có một quyển sách thôi mà, có cần làm quá lên như vậy??? Thật đúng là đồ... đều! Đồ xấu xa! Đồ độc ác! Aaaaa, cô vừa đi vừa lăm bầm mắng vị giáo sư của mình.

Tại lúc đó, đứng sau cây cột, một người đàn ông to lớn nhìn theo bước chân cô đi hướng tới phòng học, đôi mắt sâu không thấy đáy chăm chú dò xét dáng người nhỏ bé kia xa dần, xa dần rồi rời khuất khỏi tầm mắt mình. Anh ta nhếch môi cười như có như không, đầy lạnh lùng xoay người bước đi, che giấu đi sự âm độc của mình, trong đôi con ngươi lóe lên một tia tàn nhẫn rồi lại trở về với vẻ hồ hững hờ thực tại.

Bước vào phòng học, Thiên Thiên chợt cảm thấy có gì đó không đúng. Tìm cô bỗng chốc đập dồn dập như gã tồi, bàn tay nắm lấy chiếc áo trắng đã ướt đầm cả một mảng. Đây là cô bị làm sao a?

"Triệu Thiên Thiên, mày đúng là điên thật rồi! Chỉ là cái phòng học thôi mà! Mau đi lấy sách rồi rời khỏi đây, Thiên Kỳ ca ca còn đang đợi mày ngoài cổng trường đấy, con ngốc này!"

Tự nhủ với bản thân là vậy, nhưng sợ hãi trong cô vẫn không suy giảm. Đôi chân cứ bước được bao nhiêu, cảm giác đó tăng lên bấy nhiêu, mỗi lúc càng thêm mãnh liệt. Và...

"Á a a a..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thảm Họa Nơi Trường Học (P2)

"Á... á... á..."

Thiên Thiên giật mình đứng không vững. Sự sợ hãi bao trùm khắp toàn thân cô. Đôi mắt xinh đẹp đã mọng nước, mở lớn hết cỡ nhìn con vật khổng lồ xấu xí kia đang trườn về phía mình. Đó là một con rắn lạ, cực kì đáng sợ! Nó toàn thân to lớn như một con trăn già lâu năm. Cái đầu xanh thẫm, to bằng khuôn mặt cô, toàn thân không có màu sắc giống mọi con rắn khác mà là một màu đỏ tươi hết như máu của con người. Phải chăng đó là màu sẫm có hay chính là do ăn thịt người mà thành như vậy? Cô không biết, cũng chẳng cần biết. Vì cô sợ! Trên đời này, rắn là loài vật đáng sợ nhất mà cô từng gặp qua...

Hơn nữa... có vẻ như nó còn là một loại rắn cực độc. Miệng nó không ngừng khi ra hơi thở gợn ghê, nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống con mồi.

Thiên Thiên mồ hôi ướt đầm chiếc áo đồng phục. Cô đã từng học qua, loài vật này, cũng giống như trăn, chính là rất khủng khiếp. Chưa cần nhìn đến bộ dáng, còn có, cách ăn rất rợn người. Nó không cần nhai gì hết, một phất xử lí con mồi. Khi nó, toàn thân co bóp, trông rất, rất, rất...

Toàn thân tê cứng, sự lạnh lẽo trong cô lan tỏa từ gót chân lên tới đỉnh đầu. Cô lúc này không còn nhận biết được thế giới xung quanh mình biến chuyển như thế nào, ánh mắt không tự chủ được cứ nhìn về phía con rắn đang tiến lại. Trái đất trong cô trở nên quay cuồng. Nước mắt bất giác rơi xuống nơi gò má trắng mịn, mặn chát. Những hạt ngọc trên châu đó cứ nhỏ giọt, nhỏ giọt, rơi tí tách xuống sàn lớp như sợi dây chuyền bị đứt đoạn.

Người đàn ông đó...

Trong đầu cô bỗng chốc hiện ra một thân ảnh lạnh lùng, gương mặt góc cạnh, ánh mắt hờ hững với hết thấy, kiêu ngạo, tự tin, đẹp trai, phong độ,... Đó chính là chồng cô!

Thế Minh, em liệu còn có thể gặp lại anh? Nếu như ngày hôm nay bỏ mạng tại nơi này, điều duy nhất mà em hối hận, chính là, chưa thể sưởi ấm trái tim anh, chưa thể để anh nhìn em với nụ cười ấm áp...

Chồng yêu à, xin hãy đến cứu em, để em có thể nhìn thấy anh, được chứ? Em... rất cần anh!

Cô lùi dần, lùi dần cho đến khi chính mình va phải chiếc kệ sách nơi bàn giáo viên. Cùng theo bước chân cô, con rắn cũng không ngừng di chuyển thân mình, tiến sát tới con mồi ngon ngay trước mặt, được đưa đến tận miệng này. Và... chuyện gì đến cũng sẽ đến...

Phập

"A...a...a...a..."

Thiên Kỳ đi dọc theo dãy hành lang của trường đại học nổi tiếng cả nước, nơi mà cô đang học tập để theo đuổi ước mơ. Cô muốn trở thành bác sĩ, để tương lai có thể cứu giúp cho mọi người, dù giàu hay nghèo, cô sẽ dốc hết sức mình để tận tâm cứu chữa. Cô, thật là một người có trái tim ấm áp...

Hôm nay, Thiên Thiên đã hẹn cùng ăn cơm với anh, cuối cùng lại để anh chờ trong mòn mỏi. Anh quyết định đi tìm cô. Thiên nhi của anh, rốt cuộc đang ở nơi nào? Sao lại cứ thích chơi trò mất tích như vậy? Cô muốn anh phải lo lắng tới chết à?

Cô liệu có biết hay không, vì cô, anh đã sống cô độc như vậy suốt ba mươi năm trời. Vì cô, anh chưa có một mảnh tình vắt vai, cũng không lãng nhãng hết người này đến người kia, anh muốn trao cuộc đời của mình cho chính mình cô. Vì cô, mặc cho những lời ong bướm, dụ dỗ, anh đã từ chối không biết bao nhiêu là mình tình, siêu mẫu một cách không chút do dự. Vì cô... tất cả là vì cô...

Vậy mà, đến cuối cùng anh nhận lại được gì? Thiên nhi của anh đã kết hôn với người mà cô yêu thương. Còn anh thì sao? Sau mọi chuyện, anh chỉ là cái nhân mặc mạng tên 'anh trai', chỉ có thể ngắm nhìn em, chúc phúc cho tiểu bảo bối của anh từ phía sau...

Còn đâu là Thiên nhi bé bỏng hay vùi anh ăn kẹo? Còn đâu cái giọng mè nheo, những nhéo ngọt như đường mật với anh? Cứ ngỡ cô cũng yêu mình, thì dù cho cả thế giới có ngăn cản tình yêu trái ngang này, anh sẽ sẵn sàng chạy trốn cùng cô. Cô và anh sẽ xây dựng nên một mái ấm gia đình hạnh phúc. Nhưng nào ngờ...

Tâm hồn anh đang trôi lạc về phía quá khứ, về một thời tuổi thơ hồn nhiên vui đùa bên cô, được cùng cô chơi trò cô dâu chú rể hạnh phúc. Anh nhớ cô đã từng nói, sau này, khi lớn lên, cô nhất định sẽ lấy anh! Cô sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất, còn anh là chú rể tuyệt vời nhất trên đời... Thiên Kỳ nhẹ nở nụ cười. Chính vì câu nói ấy của cô, anh đã chờ đợi. Mặc dù biết đó chỉ là những câu nói vô tư của một con nhóc còn chưa tới bốn tuổi, nhưng anh vẫn tin.

Chỉ cần là lời cô nói, cho dù là bất cứ chuyện gì, anh vẫn tin, không nghi ngờ, không thắc mắc dù chỉ là một chút. Khi đó, giọng cô vô cùng ngọt ngào làm trái tim anh xao xuyến, bồi hồi. Dẫu biết yêu cô như ăn phải trái cấm, tự hủy hoại mình, nhưng Thiên Kỳ anh vẫn không thể thoát ra khỏi mê cung, vẫn ngày ngày chìm sâu, trầm luân trong cái gọi là tình yêu từ một phía. Anh, yêu đơn phương, mà người đó, không ai khác, lại có thể là chính em gái mình. Trái tim anh đã hoàn toàn thuộc về riêng mình cô. Anh đã một mực tin tưởng, cô và anh sau này sẽ trở thành một đôi uyên ương tương xứng...

"A...a...a...a...a..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Cô Ta Chết? Thật Vừa Đúng Ý Tôi!

"A...a...a...a..."

Tiếng hét thất thanh vang lên đã thành công đưa Thiên Kỳ về với thực tại. Đây? Đây chính là giọng cô mà!

Trái tim anh bỗng ngưng co thắt, đập loạn trong lồng ngực, âm ỉ đau. Lập tức, anh chạy theo bản năng của mình, bước chân đầy vội vã. Lí trí mách bảo anh, nếu không tới nhanh, anh sẽ mất đi thứ quý giá nhất của đời mình.

Mà cùng thời điểm đó, tại phòng học ngành thiết kế, Thiên Thiên đang vô cùng đau đớn. Cô quằn quại trên nền đất lạnh lẽo, máu tươi đỏ thẫm làm ướt một mảng áo trắng tinh khôi, mái tóc đã dính đầy mồ hôi, nhỏ giọt nên khuôn mặt kiêu diễm ướt át. Điều làm cho mọi người sợ hãi nhất, đó chính là vết cắn rất sâu trên da thịt mịn màng như trứng gà bóc của cô. Cô bị trúng độc! Xung quanh dấu răng đó là vết thâm tím đang ngày càng lan rộng.

Cách đó không xa, con rắn khổng lồ vẫn chưa được thỏa mãn, đôi mắt xoáy sâu vào bóng hình người con gái trước mặt. Nếu vừa rồi cô không né tránh, nó đã có thể cắn nuốt toàn thân cô, sẽ làm no bụng dạ dày nhỏ của mình.

"Rầm"

Cánh cửa phòng bật mở một cách mạnh mẽ, người đàn ông đứng đó không khỏi sững sờ. Trước mặt Thiên Kỳ bây giờ là hình ảnh một người con gái nhỏ bé, máu không ngừng chảy, vàng trán cô nhấn lại vì nén cơn đau. Tâm anh dừng đột co thắt, Thiên nhi của anh... tình yêu của anh...

"Thiên nhi..."

Thiên Thiên cố chống chọi mọi đau đớn, đưa đôi mắt mông lung nhìn về phía cửa. Ánh chiều tà chiếu lên bóng hình ấy, trông thật mờ ảo, không chân thực.

Đây là ai a? Thiên Kỳ ca ca sao? Ngoài anh ra, sẽ không còn ai gọi cô bằng cái tên thân thương như vậy.

Bao nỗi sợ hãi, uất ức trong cô bỗng chốc ào ào như dòng nước lũ chảy về. Cô sợ, sợ lắm! Cô sợ không còn được nhìn thấy ca ca, không được nhìn thấy Bảo Khánh, và, có cả chồng cô nữa.

Ôm chặt lấy cổ anh, Thiên Thiên thút thít trông vô cùng đáng thương:

"Thiên Kỳ ca ca, Thiên nhi thực sự rất sợ... Thiên Kỳ ca ca..."

"Đừng sợ, tiểu bảo bối, đã có anh ở đây, bên em"

Thiên Thiên ý thức dần trở nên mơ hồ. Cô chìm sâu vào giấc ngủ, trong vòng tay ấm áp của anh. Mùi bạc hà quen thuộc làm cô quên luyện không nhớ xa rời. Anh trai cô...

Bóng tối dần bao trùm khắp cả thành phố, chỉ còn tiếng xe cộ huyền ảo cùng với vẻ đẹp lung linh, rực rỡ của bầu trời sao mông lung, huyền ảo.

Dương Thế Minh đứng trên tầng lầu cao nhất của khách sạn, tay không ngừng lắc qua lắc lại ly rượu mình đang cầm. Anh đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn dòng người đi trên đường lớn, ở đó có cặp trai gái đang yêu, có đôi ông bà lão dắt tay nhau đi trên đường còn có... Hình ảnh một nhà ba người nắm tay nhau trông thật hạnh phúc.

Thế Minh chợt cười tự giễu chính bản thân mình. Trước đây, Anh cũng đã từng có một mái ấm gia đình, có người con gái Anh yêu hơn cả mạng sống, có đứa con ngộ nghĩnh, đáng yêu,...nhưng tất cả đó đã quá xa vời, đang tiến tới bên bờ của dĩ vãng.

Đưa ly rượu lên trên tầm mắt, từ từ, từ từ đổ xuống. Nước bắn tung toé lên sàn nhà, hòa lẫn với màu đỏ chói mắt tạo nên một bức tranh trông hết sức quý dị. Nhìn theo từng giọt nước rơi khỏi chiếc ly, anh lại nhớ về người con gái ấy, người con gái năm xưa đã cho anh biết ý nghĩa của cuộc sống này.

Nhưng... Nước một khi đã rời khỏi ly, làm sao có thể đông đầy lại như cũ đây? Trái tim đã rạn nứt, cho dù có lành lại cũng sẽ không bao giờ che dấu được vết sẹo vẫn còn tồn tại, gây tổn thương.

"Cạch"

Trần Cảnh Đường bước vào phòng làm việc của Thế Minh. Nhìn người bạn chí cốt từ mấy chục năm xưa, Cảnh Đường không khỏi cảm thán. Anh thật nhỏ bé. Phải! Thế Minh nhỏ bé trước một khung trời rộng lớn, cô đơn, lẻ loi giữa những biển người. Anh đã chứng kiến nỗi đau đớn dầy vò tâm can của Thế Minh. Khi vợ mất, Thế Minh đã điên cuồng, ngày đêm lao đầu vào công việc. Không phải vì anh muốn trở nên giàu có, mà là anh muốn quên đi, quên đi mọi sự khổ đau đã từng bước đến trong cuộc đời mình. Anh muốn lấp đầy những lỗ hổng trong tim, dùng công việc thay thế cho tình yêu sâu kín trong lòng mình.

Trần Cảnh Đường không khỏi thở dài. Đến bao giờ, bạn anh mới có thể quên đi bóng hình của người xưa để mở cửa trái tim mình? Có thể sao? Chính anh cũng không biết. Vì anh hiểu nỗi đau đớn đó đã làm thay đổi hoàn toàn con người Thế Minh. Tình yêu là gì cơ chứ? Tưởng muốn quên đi liền dễ dàng quên như vậy sao? Vậy thì đó không phải là tình yêu!

"Sao rồi?"

"Này anh bạn, có cần lạnh lùng như vậy không? Tại sao chúng ta lại không cùng nhau uống một ly rượu rồi tính tiếp nhỉ?"

"Vào vấn đề chính!"

Haizz, bạn anh luôn luôn là vậy, chẳng bao giờ biết đùa, vòng vo tam quốc lại càng không.

Cảnh Đường thở dài bất lực:

"Đã xong nhiệm vụ. Có điều, răn độc đó mang ra thử nghiệm trên người cô ta, e là không ổn. Ngộ nhỡ bất trắc xảy ra chuyện thì..."

Dương Thế Minh xoay người lại, ánh mắt băng lãnh nhìn Trần Cảnh Đường, bàn tay có chủ ý, nắm chặt thành nắm đấm.

"Cảnh Đường, cô ta chết hay không cùng tôi và cậu không có quan hệ. Cậu đừng quên, vợ tôi đã phải trải qua cơn đau đớn hành hạ, dày vò như thế nào trước lúc chết. Ha ha, cô ta chết? Thật vừa đúng ý tôi!"

Trong bóng đêm, bóng hình hai người đàn ông to lớn hiện ra vừa tự tin, biết vừa kiêu ngạo, một tay che trọn bầu trời, ánh mắt khát máu. Họ là những con người quyền lực, nắm trong tay không biết mạng sống của bao người. Nếu thuận theo họ thì sống, mà trái lời họ, chắc chắn sẽ phải hối hận!

Loài rắn atesama(chém ạ, cụ gu gồ không có đâu) là loài rắn cực độc do chính tay Trần Cảnh Đường chế tạo ra thông qua một lần biến đổi gen. Hoạt tính của nó rất mạnh khiến Cảnh Đường cũng không khỏi có chút sợ. Tuy nhiên, vẫn chưa có ai dám thử nghiệm, Thiên Thiên cô "vĩnh dự" là con chuột bạch đầu tiên!!!

=====

"Con kẻ thù, đừng hòng trốn!"

Mong mn ủng hộ ạ

{câu bình chọn truyện ta}

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Bệnh Tình Ngụy Kịch

Ánh nắng chói chang của một ngày dài đã tắt, thay vào đó là sự ảo diệu của ánh hoàng hôn. Nó rất đẹp, nhưng lại toát ra sự cô đơn cùng nỗi buồn hiu quạnh.

Trên con đường quốc lộ, một chiếc xe ô tô đang lao nhanh vượt qua cả đèn đỏ, tượng trưng cho sự khản trương của chủ nhân.

Thiên Kỳ nhanh chóng đưa Thiên Thiên vào bệnh viện, trong lòng thấp thỏm không yên. Nhìn khuôn mặt tái nhợt, đầy mồ hôi cùng vết thương trên chân cô, trái tim anh cũng theo đó co rút từng cơn đau nhói. Anh thực sự không dám nghĩ, nếu như chỉ cần anh tới muộn một chút nữa thôi, liệu cô sẽ có hay không xảy ra chuyện?

Phòng cấp cứu cứ vậy sáng đèn, người ngồi ngoài cũng ngày càng khản trương. Không biết tình hình cô giờ này ra sao rồi?

"Thiên nhi, đừng xảy ra chuyện gì, xin em..."

"Ai là người nhà của bệnh nhân Triệu Thiên Thiên? "

Một nữ y tá hấp tấp hô to khiến Thiên Kỳ mồ chảy đầy. Thiên, sao cô ấy chưa được ra ngoài. Liệu cô ấy bị làm sao?

"Tôi hỏi lại, ai là người nhà của bệnh nhân Triệu Thiên Thiên? Cô ấy đang trong tình trạng rất nguy kịch. Loại độc này rất lạ, chúng tôi cần con rắn đó để biết được thành phần độc tố"

Thiên Kỳ tai bỗng chốc ù đi. Tình trạng nguy kịch? Vậy là sao? Anh không biết, mà cũng không muốn biết. Ngẫm lại mọi chuyện, quả thực rất lạ. Loài rắn đó, anh chưa từng gặp qua. Chỉ biết toàn thân nó là một màu mầu đỏ tươi, riêng cái đầu lại xanh thẫm như màu nước biển. Nó to lớn gần như một con trăn nhìn rất đáng sợ.

Anh biết phải làm sao đây?

A! Cái xác! Đúng rồi. Khi cứu cô, anh đã dùng chiếc ghế đánh chết con rắn đó. Chắc chắn nó vẫn còn ở trong lớp. Chỉ cần tìm thấy nó, mọi việc sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Nghĩ là làm, trong lòng anh bỗng dấy lên một tia hi vọng nhỏ nhoi. Có thể cứu được cô, dù lao vào biển lửa, anh cũng sẵn lòng.

Bóng tối dần thay thế cho ánh hoàng hôn, phản chiếu lên gương mặt buồn bã của một người con trai hết như chàng bạch mã hoàng tử bước ra từ trong truyện cổ tích. Đường phố đông đúc, dòng người tấp nập đi lướt qua nhau. Họ vô tâm, hồ hững à không hề hay biết sự cô đơn, lẻ loi tồn tại xung quanh mình.

Thiên Kỳ bước từng bước nặng nề về phía bệnh viện, ánh mắt không mang theo một chút tiêu cực. Anh tự trách bản thân mình, thật quá vô dụng! Nếu như sớm nhận ra đây là loài rắn lạ, anh đã mang nó cùng cô đến bệnh viện. Giờ thì sao? Con rắn đó không cánh mà bay, không một dấu tích để lại.

Cùng thời gian đó, tại một ngôi biệt thự, Bảo Khánh đi đi lại lại trong phòng. Một cổ bất an nảy sinh trong lòng cậu, mami Thiên Thiên của cậu đã đi đâu? Sao giờ này còn chưa về? Cô chưa bao giờ về muộn thế này.

"Cốc... Cốc..."

Bảo Khánh nhanh chóng mở cửa phòng. Cứ ngỡ là Thiên Thiên, cậu bèn nở nụ cười thật tươi chào đón. Nhưng khi nhận diện được người đến, đôi mắt bỗng phủ một tầng băng lãnh. Lâm Ngọc Lan? Cô ta tới đây làm gì?

"Bảo Khánh a, từ trưa đến giờ em chưa có ăn gì phải không? Tới đây nào, chị đã nấu cho em chút đồ"

Thằng bé chán ghét mở miệng, bày ra một bộ dáng không kiên nhẫn. Làm ơn đi, đồ ăn cô ta nấu, còn không phải có độc hoặc sẽ bị ngộ độc thực phẩm mà chết sao? Báng không, chỉ có thể là mấy cô hầu dưới kia làm thôi!

"Cô, cút khỏi đây, đừng có mặt dày mà đeo bám tôi như vậy. Nói cho cô biết, tôi tuyệt đối chỉ ăn đồ của mami nấu. Còn đối với những thứ đồ không có vệ sinh thực phẩm như này, đồ hết cho tôi. Ngay lập tức! "

Lâm Ngọc Lan âm thầm nghiêng răng. Cô đã có lòng mà thằng ranh con này còn dở thói kiêu ngạo. Muốn nhịn? Được! Vậy thì nhịn cho tới chết luôn đi.

"Nếu cậu không ăn thì tôi cũng đành chịu. Tôi biết cậu thích ăn đồ Thiên Thiên nấu, nhưng cô ấy hôm nay sẽ không về, còn chưa rõ sống chết ra sao, cho nên..."

"Cô nói cái gì? Không về là sao? Chưa rõ sống chết ra sao? Lâm Ngọc Lan, mau nói rõ ràng cho tôi! "

Bảo Khánh rống giận, bàn tay nắm chặt nổi đầy gân xanh. Cô đã xảy ra, chuyện gì? Sao không ai nói cho cậu nghe một tiếng???

"Thế cậu không biết à? Cô ta đang trong phòng cấp cứu của Trung tâm thành phố, bệnh tình rất nguy kịch, chắc gì sẽ sống nổi đến ngày mai? "

Cậu tròn to mắt, không dám tin, trái tim như ngừng đập, bàn tay sợ hãi bấu chặt vào nhau.

Đây Lâm Ngọc Lan ngã ngồi trên sàn nhà, Bảo Khánh đôi chân bước đi vội vã. Bệnh tình nguy kịch? Nhưng tại sao lại như vậy? Còn ba, ba có biết không?

"Thế nào rồi? "

Trong quán bar sập xình, hai người đàn ông ngồi đối diện với nhau làm không biết bao nhiêu trái tim nữ nhân bị đánh cắp. Đây là hai người đàn ông cực

phẩm a. Một người là chủ tịch tập đoàn Dương Thị Dương Thế Minh, người còn lại là con cháu Hoàng Tộc có dòng dõi lâu đời, là vị giáo sư được người người ngưỡng mộ Trần Cảnh Đường. Không ai là không biết đến danh tiếng của hai vị soái ca trước mặt. Nhưng khi nhìn vào sát khí đầy đặc tỏa ra xung quanh, ai cũng biết tự lượng sức mình không dám trêu cao. Còn không phải lại gần họ thì sẽ chết không có chỗ chôn sao? Mà họ chưa có muốn chết a~~~~"

Trần Cảnh Đường khẽ nhấp một ngụm rượu, không nhanh không chậm mở miệng pha lẫn một tia, phức tạp:

"Mọi chuyện diễn ra theo đúng kế hoạch. Xác của con rắn Atesama đã được mang đi không còn chút dấu vết. Có điều... Cô ta đã bị rắn cắn ,độc tố trong cơ thể sẽ phát triển rất nhanh. Nếu không có thuốc giải, e là sẽ không sống nổi đến ngày mai"

Dương Thế Minh nhíu chặt đôi mày kiếm, hơi thở lạnh lùng phảng phất mùi rượu thượng hạng. Chỉ cần một chiêu mà đã chết nhanh như vậy sao? Thế thì còn gì là thú vị?

Không được! Cô ta không thể chết. Dương Thế Minh anh chơi đùa còn chưa có thỏa mãn.

"Hãy cứu lấy cô ta"

Trần Cảnh Đường giật mình, nhìn anh đầy nghi hoặc. Là thực sự bạn anh nói hay do chính tai anh nghe lầm? Cứu lấy cô ta? Còn không phải là muốn cô ta chết đi để tạ lỗi với Nguyệt Ánh Phương sao?

Như nhìn thấu ánh mắt thắc mắc của bạn mình, Dương Thế Minh đưa, mắt về phía ly rượu trong tay. Màu rượu đỏ tươi như máu, cực kì chói mắt. Lắc lắc cho màu máu lan tràn, anh như cố như không nở một nụ cười của một ác quỷ:

"Đường, cậu có biết hay không? Chết như vậy, thật sự là quá dễ dàng cho cô ta. Tôi muốn Triệu Thiên Thiên sống không bằng chết. Đau đớn, ăn năn, hối lỗi,... Đó mới thực sự thỏa mãn bản thân tôi. Cô ta nhất định phải sống. Sự nếm trải mọi hành hạ mới là cái chết đau đớn nhất! "

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Cô Ấy Là Vợ Tôi!

"Bác sĩ, tình hình của em gái tôi giờ ra sao rồi?"

"Tình trạng của bệnh nhân đã tiến triển rất tốt, chúng tôi bây giờ sẽ đưa Dương thiếu phu nhân đến phòng chăm sóc đặc biệt. Sau khi thuốc mê hết tác dụng, cô ấy sẽ tỉnh lại "

Nói xong, ông bác sĩ già đi thẳng để lại mình Thiên Kỳ ở đó. Sự vui sướng tột độ hiện lên trong đáy mắt anh. Thiên nhi của anh không sao hết, Thiên nhi của anh đã từ cõi chết trở về.

"Này, mami của tôi tình hình thế nào rồi? "

Bảo Khánh vừa chạy tới nơi, một bộ dạng thờ đốc. Nhìn người đàn ông đứng trước cửa phòng cấp cứu, thằng bé bắt mắt vô cùng. Gì a gì a? Người tới đây đầu tiên không phải là ba ba đại nhân, cũng không phải cậu mà lại là anh trai thối của Thiên Thiên? Sao có thể a? Không được, cậu nhất định phải đuổi thẳng tay!

Thiên Kỳ nhíu mày nhìn thằng nhóc trước mặt không rõ cảm xúc. Thằng nhóc này ngay từ lần đầu gặp mặt đã không có thiện cảm với anh, hơn nữa, lại còn là con trai của Dương Thế Minh, anh cực kì không hài lòng!

"Này chú, tôi nói, bộ chú bị điên à? "

Bảo Khánh tròn trừng mắt nhìn ông chú trước mặt. Hừ, anh trai sao? Sao tôi nhìn hoài, nhìn mãi cũng không thấy giống mami chỗ nào hết vậy? Rõ thật là!

"Tốt"

"Vậy thì mời chú đi cho, ở đây đã có tôi chăm sóc mami, thực sự không cần phiền đến chú"

Ánh mắt Thiên Kỳ bất ngờ xẹt qua một tia quỷ dị. Cái thế loại gì a? Thằng nhóc này là đang đuổi anh sao? Còn không thêm nghĩ ai mới là người mang Thiên Thiên đến đây? Ai là người thông báo về nhà cho nó biết mà tới?

"Thiên nhi là em gái của tôi. Đợi em gái tỉnh, có gì là sai? Hơn nữa, biết rõ bệnh tình của Thiên nhi vậy mà ba cậu đâu? Sao còn chưa thấy tới???"

Bảo Khánh lúc này mới giật mình bừng tỉnh. Phải a, ba ba cậu không có mặt ở đây. Vậy là, ba không biết, hay là...không quan tâm tới mami?

"Ai nói, là chưa tới? Tôi đã tới đây, từ rất lâu rồi. Chẳng qua, tôi chỉ là đi hỏi bác sĩ coi tình hình vợ mình thế nào thôi"

Bước vào là một người đàn ông cao lớn, mắt phượng hẹp dài. Toàn thân anh tản mát ra hơi thở lạnh lùng của ác quỷ, rất tàn ác, nhưng đồng thời vẫn cực kì lôi cuốn người nhìn.

Thiên Kỳ nhìn thấy Dương Thế Minh, bàn tay đã dần trở nên ướt đầm mồ hôi. Đây, người đàn ông này, chính là chồng của em gái anh. Một cổ ghen tị bỗng nảy sinh trong lòng. Tại sao? Tại sao người lấy em gái anh lại là Dương Thế Minh mà không phải là người đàn ông khác? Nếu vậy, anh đã có thể cướp lại cô thật dễ dàng. Đến lúc này, anh vẫn không thể nào hiểu nổi, rốt cuộc ba mình làm vậy là có ý gì? Ba anh cũng không phải là không biết, giữa hai nhà không thể có bất kỳ quan hệ gì, dù chỉ là một chút.

Dương Thế Minh hít lại đôi mắt sắc bén của mình nhìn Triệu Thiên Kỳ trước mặt, trong não bộ của anh bỗng nhiên xuất hiện hai từ 'tình địch'. Cái quái quỷ gì a? Cái gì mà tình địch? Thật sự là anh cũng không thể hiểu nổi mình nữa. Nhìn thấy cô, trái tim anh lên lời một dòng chảy ầm ập. Nhưng lí trí không cho phép như vậy. Anh hận cô, hận tất cả những người mang dòng máu dơ bẩn của nhà họ Triệu. Sẽ, mãi mãi là như thế. Dù có chết cũng không bao giờ thay đổi!

"Chú, ba ba tôi đã tới. Tôi nghĩ, là chú nên rời khỏi đây được rồi"

Bảo Khánh không kiên nhẫn lên tiếng, bày ra nét mặt thỏa mãn. Hừ, một khi đã trở thành người phụ nữ của ba ba, thì bất kì ai cũng đừng mơ tưởng có thể chiếm đoạt. Hơn nữa, đó lại là mami của cậu, càng không thể!

Thiên Kỳ vẫn đứng đó không nhúc nhích. Em gái bảo bối của anh đang ở trong đó, lẽ nào anh lại không có quyền được vào thăm? Nhìn về mặt không mấy thiện cảm của cha con Dương Thế Minh, từ tận đáy lòng anh không khỏi dâng lên một hồi chua xót. Nếu như ngày hôm đó, anh trở về sớm hơn một chút thôi, thì Thiên nhi của anh cũng sẽ không rơi vào tay kẻ khác, anh cũng không phải nhưng nhớ bóng hình cô từng đêm.

Nhéch lên đôi môi bạc câu hồn lạc phách, làm không ít những y tá, bác sĩ ngoài đầu lại nhìn, anh chậm rãi bước đến chỗ Thiên Kỳ. Đưa lên đôi bàn tay màu đồng rắn chắc, Thế Minh phúi chút bụi dính trên bờ vai Thiên Kỳ, đồng thời cũng không ngừng bóp chặt :

"Anh rề"

Chỉ vèn vèn có hai từ, hoàn toàn đã đẩy Thiên Kỳ rơi vào một tầng ngăn cách. Đây là Dương Thế Minh muốn nhắc cho anh biết ranh giới của mình.

"Tôi biết là anh có tình cảm không trong sáng đối với Thiên Thiên. Nhưng tôi vẫn xin được nhắc cho anh nhớ. Cô ấy là vợ tôi! Tình yêu của anh dành cho cô ấy là sai trái, là loạn luân. Nếu như hai người đến với nhau, anh sẽ có thể không quan tâm những người khác nghĩ gì về mình. Nhưng liệu còn cô ấy? Với tính cách của cô ấy, anh nghĩ cô ấy có thể mặc kệ dư luận mà quan tâm anh sao? Vì vậy, tôi khuyên anh, hãy từ bỏ đi! "

Nói rồi, anh dắt lấy Bảo Khánh, lạnh lùng lướt qua Thiên Kỳ bước thẳng vào trong phòng bệnh, để lại người con trai đứng bên ngoài hành lang với một tâm trạng phẫn nộ.

Thiên Kỳ nắm chặt bàn tay, đôi mắt hằn lên những tia máu, đỏ đến đáng sợ. Anh âm thầm rít qua kẽ răng:

"Vợ? Vậy thì thế nào? Giàu có là có thể giẫm đạp lên người khác hay sao? Dương Thế Minh, mày cứ đợi đó, tao, nhất định sẽ giành lại được cô ấy, bằng bất cứ giá nào! "

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Giới Thiệu Về Truyện. Vài Nét Về Hà Tiểu Ngư

Xin chào các độc giả, sau một thời gian đăng truyện trên các nguồn internet, có một vài vấn đề cần được làm rõ ạ.

Trước tiên, ta xin tự giới thiệu: Ta tên Hải Hà, danh là Hà Tiểu Ngư. Ta sinh năm 2001 nên mong các độc giả chú ý, xin đừng gọi ta là 'bà tác giả' có được không? Gọi vậy già chết, ta thực sự rất rất rất bất mãn a. Các nàng cứ gọi ta là "Ngư", "Ngư Ngư" hoặc "Tiểu Ngư" là được rồi, không cần phải cầu kì.

Vài nét về ta đã xong. Còn đối với truyện của ta, ta xin thông báo trước, đây là truyện do ta tự sáng tác ạ, không có edit. Ngư là người mù tiếng ngoại quốc ạ. Tiếng Anh đã dốt chứ nói chi là Tiếng Trung Hoa :(

Vì vậy, cho nên, ta xin đính chính lại ạ.

Có nhiều độc giả nói, truyện ta ngược nữ chính nhiều quá, đọc thực sự rất thương tâm. Ôi, cơ mà, ngược nữ chính là gu của ta rồi, mặc dù cũng rất là bất mãn a~~~~... còn có, một độc giả nói với ta, "truyện rất cảm động, đây là lần thứ hai mình khóc sau khi đọc một cuốn truyện như vậy" làm Ngư lằng lằng sung sướng luôn ý. Cơ mà, ta nghĩ lại, truyện ta viết, Viết thế viết nữa, chắc chắn cũng không bằng một phần mười truyện ngôn tình của Trung Quốc, vậy

các nàng là muốn an ủi ta sao??? Thực đau lòng a~~~

Truyện này, theo Ngu dự tính là nằm trong khoảng trên dưới 100 chương. Thông cảm do vốn từ của Ngu hạn hẹp, không miêu tả được cụ thể về cảm nhận của từng nhân vật, khiến truyện trở nên khô khan vài phần. Mặc dù Ngu là lớp chuyên văn, nhưng trình độ lại kém như học sinh tiểu học, câu từ lủng củng, cảm xúc cụt ngủn không rõ ràng. Nói thật, khi mới bắt tay vào viết truyện này, ta tính là truyện teen thôi, thế mà không biết thế nào lại chuyển thành ngôn tình nó mới rục rờ chứ nì. Lại nghe con bạn Ngu nói, truyện của Ngu lủng củng, đậm chất teen, mới nghe tên truyện đã thấy chối rồi. Ôi đau lòng quá!!!

Mặc dù đã nói truyện này là HE, nhưng khi đọc xong phần văn án, một số bạn vẫn hỏi Ngu "có chắc chuyện này sẽ Happy ending?" làm ta cũng khá bất ngờ. Ta là một người mới vào nghề không lâu, mặc dù vậy, truyện của ta cũng được khá nhiều lượt theo dõi. Bây giờ lên Google nhập tìm kiếm, truyện của ta đã có mặt ở hầu hết các nơi, tuy nhiên, truyện đăng chính thức chỉ có trên ddlqđ, wattpad, và santruyen mà thôi, mong các bạn lưu ý. Đứng trang truyện, Ngu sẽ rep lại bình luận nhanh chóng, còn những nơi khác, ta ít khi cập nhật. Diễn hình như hôm nay, ta mới rep tin của một bạn bình luận trên thíchdoctruyen đã đăng cách đây sau một tháng ==.

Đạo gần đây, ta vừa bận, đồng thời cũng vừa lười đăng truyện. Khổ nỗi, có con bạn nhận làm beta (kim ngưu 026), thế mà chỉ được có một chương, nó liền vất dép chạy lấy người. Khốn nạn thật! Lại cộng thêm ta vừa đăng truyện, vừa nghĩ diễn biến tiếp theo, rồi viết ra giấy, vì thế nên hơi lâu. Diễn hình như bây giờ, truyện đăng đến chương 21 rồi mà ta mới viết được có đến chương 30 *_*!!! Thật là phiền lòng a~~~ vì thế, thời gian Ngu ra chap, có thể là sớm, có thể là muộn, Ngu cũng không rõ, đừng có giục Ngu Ngu ra chap mới nữa, cầu xin các nàng đó. Viết truyện đối với ta mà nói, thực sự là cả một gian truân a. Mẫu thân đại nhân của ta mà biết, ta chắc chắn sẽ nghèo đó... Với lại, vì không chịu học hành, ta mới bị xoi "trứng ngỗng" môn tiếng anh với, lí do không học thuộc từ mới. Cho nên... Số ta đủ thảm rồi :(

Bye bye các nàng, mọi cmt của các nàng, hãy đóng góp ý kiến cho ta viết truyện nhé, Ngu Ngu sẽ luôn sẵn lòng giải đáp mọi thắc mắc của độc giả

cúi đầu

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đừng Tổ Vẽ Mình Là Người Cao Thượng

"Ba, sao lâu vậy rồi mà mami còn chưa tỉnh?"

Bảo Khánh thở dài nẫu cả ruột gan. Kể từ khi cậu cùng ba vào đây cũng đã là 2 tiếng đồng hồ rồi a. Lẽ nào thuốc gây mê vẫn còn chưa hết tác dụng?

Ngồi trên chiếc ghế dài, lấy hai tay đặt lên chống cằm, thằng bé nhăn mày nhìn người đàn ông đang lặng lẽ suy tư.

"Ba, sao ba không nói gì?"

Dương Thế Minh đứng trước cửa sổ sát đất, một tay cầm ly rượu thượng hạng, tay còn lại đút vào túi quần, cực kì hồ hững nhưng lại làm nổi bật lên nét nam tính của người đàn ông. Anh khẽ nhấp một ngụm rượu, xoay người lại đối diện với con trai mình, trên gương mặt cương nghị khó giấu nổi sự ôn hòa:

"Bảo Khánh, con yêu thích cô ta đến vậy sao?"

Rốt cuộc, Triệu Thiên Thiên đã làm gì để Bảo Khánh tin tưởng cô ta đến vậy? Con trai của anh, không phải là một người dễ tiếp xúc. Nhưng, khi đứng trước cô ta lại là trường hợp ngoại lệ.

Thằng bé không chút do dự gạt đầu, trong đôi mắt chợt lóe lên ánh sáng hạnh phúc:

"Ừm, ba ba, người biết không, ngay từ lần đầu gặp mami, sự lương thiện của chị ấy đã làm con rung động. Xã hội ngày nay, người như vậy rất khó kiếm được. Khi nhìn thấy ba ba, ánh mắt của chị trở nên si ngốc. Nhưng là, ba có nhìn thấy không? Đôi mắt ấy, không chứa một chút tạp chất. Tình cảm mà chị ấy dành cho ba, là thật lòng. Ba, con không hiểu tại sao ba lại ghét chị ấy như vậy. Nhưng xin na, hãy vì con, được không?"

Bảo Khánh mang một bộ dáng cầu xin làm trái tim người cha của anh quặn thắt. Gỡ bỏ mọi thù hận trong lòng sao? Để cho kẻ sát nhân nhờn nhợt nằm ngoài vòng Pháp luật Không! Anh không làm được, vợ yêu của anh như vậy làm sao có thể nhắm mắt? Còn nữa, một khi Bảo Khánh biết chuyện này, chắc chắn nó sẽ hận cô ta đến chết. Thiên thần? Cô ta không xứng! Yêu anh? Hừ, lại càng không có tư cách đó. Anh tuyệt đối sẽ không để cho tình yêu dơ bẩn của cô ta dính trên Áo anh, dù chỉ là một chút!

"Ừm..."

Người con gái trên giường mi mắt chớp động như cánh bướm mỏng manh, đôi lông mày xinh đẹp khẽ nhíu lại vì vết thương nơi bàn chân.

Dương Thế Minh nhìn Thiên Thiên. Lúc này, cô hệt như một con mèo nhỏ lười nhác, cuộn chặt mình trong chiếc nệm êm ái. Rất đáng yêu!

Bất chợt, anh bị những suy nghĩ của mình làm cho hoảng hốt. Gì mà đáng yêu cơ chứ??? Cô ta chính là hồ ly tinh ẩn mình dưới vỏ bọc của bạch liên hoa. Chính là cực kì giả tạo!!! Anh không phải loại người dốt nát để cho cô điều khiển.

"Chị, đã tỉnh? "

Thấy đôi mắt Thiên Thiên khẽ mở, Bảo Khánh bày ra một bộ dáng hết sức vui mừng. Đùa a, mami của cậu tỉnh, sao có thể không vui đây??? Ừm, cậu mới không phải là một đứa trẻ hư! Nếu hư, ngộ nhờ ba ba và mami sẽ không còn yêu quý cậu nữa thì phải làm sao?

Thiên Thiên khẽ đảo đôi mắt to tròn của mình ngắm nhìn xung quanh, rồi dừng lại trước một bóng hình cao lớn đã được in đậm, khám sâu trong trái tim cô. Anh cũng ở đây? Anh là đang quan tâm tới cô sao? Một dòng chảy âm áp lan tràn hết tất cả mọi ngõ ngách trong cơ thể nhỏ bé của cô, đặc biệt là nơi sâu thẳm tận đáy lòng. Điều này, liệu có thể hiểu rằng, anh... Không ghét cô? Àn, có thể sao???

"Nhìn gì? Đừng để tôi hủy hoại đôi mắt này của cô. "

Đôi mắt này của cô, rất đẹp! Phá đi, thực sự sẽ rất đáng tiếc!!!

Dương Thế Minh nhíu mày, cực kì khó chịu lên tiếng. Ánh mắt của Thiên Thiên làm anh không khỏi cảm thấy ngột thở. Nó âm áp, xuyên xao làm con người ta lạc lối mà vô thức bước vào đó, trầm luân... Toàn thân anh nổi lên phản ứng. Thật kì lạ, anh trở thành cảm thú như vậy từ bao giờ? Tại sao lại rung động trước vẻ ngoài thánh thiện đầy giả tạo của cô ta như vậy?

"Ba, ba cũng không cần phải nói như vậy, thật quá phô trương đi. Mami tỉnh, chẳng phải là điều vui mừng sao? "

Con cũng không muốn để đôi mắt trong veo, đầy sức sống, âm áp này biến mất.

Bảo Khánh thờ dài. Thật là, lẽ nào ba ba không thể vì cậu à đối xử với mami tốt một chút?

Ba à ba, liệu ba có biết, người phụ nữ đang làm vợ ba hiện tại, có biết bao nhiêu trân quý? Sao ba có thể nhẫn tâm mà chính tay mình hủy hoại đi một đóa hoa thơm ngát đây? Với người khác mà đối xử với mami như vậy, thì cậu sẽ có cảm tưởng chắc chắn họ đều bị mù hết rồi!!!

"Bảo Khánh, cô ta chết hay sống, không quan hệ gì tới chúng ta. Đối với người ngoài, con hà cớ gì phải khẩn trương như vậy? Hơn nữa, ta không phải là kẻ biết nói đùa! Con cho là ta phô trương? Con lầm rồi! Những gì mà ta nói được, nhất định sẽ làm được. Con nên nhớ, tất cả mọi thứ, bao gồm con và cả cô ta, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của ba. Vì thế, cho nên, đừng đi quá giới hạn của ba. Bất kể là ai, ta cũng tuyệt đối sẽ không bao giờ tha thứ! Đã hiểu?"

Không đợi con trai trả lời, Thế Minh đã cất bước rời khỏi phòng, để lại đó một người con gái mang tên Triệu Thiên Thiên ngỡ ngác, vẫn còn chưa kịp tiêu hóa những gì anh nói. Cô... Sao anh lại như vậy?

"Minh, anh... Em... "

Khẽ nhấp máy đôi môi trắng nhợt, nhưng chợt nhận ra, mình không thể thốt lên nổi điều gì. Còn gì để mà nói đây? Anh và cô, vốn dĩ từ trước đến giờ, đều không thể hòa hợp!

Thế Minh dừng lại bước chân, đôi mắt bỗng chốc trở nên lạnh lùng:

"Còn cô nữa, đừng có tỏ vẻ mình là người cao thượng. Cô tính gieo rắc vào đầu con trai tôi cái gì? Nghĩ Bảo Khánh là ai? Là nô lệ mặc cô sai khiến sao? Đừng có mơ tưởng dựa vào nó để dụ dỗ tôi. Tôi không phải người ngu để cô cười đầu cười cổ mình! "

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Đừng Tỏ Vẻ Mình Là Người Cao Thượng

"Ba, sao lâu vậy rồi mà mami còn chưa tỉnh? "

Bảo Khánh thờ dài nẫu cả ruột gan. Kể từ khi cậu cùng ba vào đây cũng đã là 2 tiếng đồng hồ rồi a. Lẽ nào thuốc gây mê vẫn còn chưa hết tác dụng?

Ngồi trên chiếc ghế dài, lấy hai tay đặt lên chống cằm, thằng bé nhăn mày nhìn người đàn ông đang lặng lẽ suy tư.

"Ba, sao ba không nói gì? "

Dương Thế Minh đứng trước cửa sổ sát đất, một tay cầm lên ly rượu thượng hạng, tay còn lại đút vào túi quần, cực kì hồ hững nhưng lại làm nổi bật lên nét nam tính của người đàn ông. Anh khẽ nhấp một ngụm rượu, xoay người lại đối diện với con trai mình, trên gương mặt cương nghị khó giấu nổi sự ôn

hòa:

"Bảo Khánh, con yêu thích cô ta đến vậy sao? "

Rốt cuộc, Triệu Thiên Thiên đã làm gì để Bảo Khánh tin tưởng cô ta đến vậy? Con trai của anh, không phải là một người dễ tiếp xúc. Nhưng, khi đứng trước cô ta lại là trường hợp ngoại lệ.

Thằng bé không chút do dự gạt đầu, trong đôi mắt chợt lóe lên ánh sáng hạnh phúc:

"Ừm, ba ba, người biết không, ngay từ lần đầu gặp mami, sự lương thiện của chị ấy đã làm con rung động. Xã hội ngày nay, người như vậy rất khó kiếm được. Khi nhìn thấy ba ba, ánh mắt của chị trở nên si ngốc. Nhưng là, ba có nhìn thấy không? Đôi mắt ấy, không chứa một chút tạp chất. Tình cảm mà chị ấy dành cho ba, là thật lòng. Ba, con không hiểu tại sao ba lại ghét chị ấy như vậy. Nhưng xin na, hãy vì con, được không? "

Bảo Khánh mang một bộ dáng cầu xin làm trái tim người cha của anh quặn thắt. Gỡ bỏ mọi thù hận trong lòng sao? Để cho kẻ sát nhân nhơn nhơn nằm ngoài vòng Pháp luật Không! Anh không làm được, vợ yêu của anh như vậy làm sao có thể nhắm mắt? Còn nữa, một khi Bảo Khánh biết chuyện này, chắc chắn nó sẽ hận cô ta đến chết. Thiên thần? Cô ta không xứng! Yêu anh? Hừ, lại càng không có tư cách đó. Anh tuyệt đối sẽ không để cho tình yêu dơ bẩn của cô ta dính trên Áo anh, dù chỉ là một chút!

"Ừm... "

Người con gái trên giường mi mắt chớp động như cánh bướm mỏng manh, đôi lông mày xinh đẹp khẽ nhíu lại vì vết thương nơi bàn chân.

Dương Thế Minh nhìn Thiên Thiên. Lúc này, cô hết như một con mèo nhỏ lười nhác, cuộn chặt mình trong chiếc nệm êm ái. Rất đáng yêu!

Bất chợt, anh bị những suy nghĩ của mình làm cho hoảng hốt. Gì mà đáng yêu cơ chứ??? Cô ta chính là hồ ly tinh ẩn mình dưới vỏ bọc của bạch liên hoa. Chính là cực kì giả tạo!!! Anh không phải loại người dốt nát để cho cô điều khiển.

"Chị, đã tỉnh? "

Thấy đôi mắt Thiên Thiên khẽ mở, Bảo Khánh bày ra một bộ dáng hết sức vui mừng. Đùa a, mami của cậu tỉnh, sao có thể không vui đây??? Ừm, cậu mới không phải là một đứa trẻ hư! Nếu hư, ngộ nhờ ba ba và mami sẽ không còn yêu quý cậu nữa thì phải làm sao?

Thiên Thiên khẽ đảo đôi mắt to tròn của mình ngắm nhìn xung quanh, rồi dừng lại trước một bóng hình cao lớn đã được in đậm, khảm sâu trong trái tim cô. Anh cũng ở đây? Anh là đang quan tâm tới cô sao? Một dòng chảy ấm áp lan tràn hết tất cả mọi ngõ ngách trong cơ thể nhỏ bé của cô, đặc biệt là nơi sâu thẳm tận đáy lòng. Điều này, liệu có thể hiểu rằng, anh... Không ghét cô? Ân, có thể sao???

"Nhìn gì? Dừng để tôi hủy hoại đôi mắt này của cô. "

Đôi mắt này của cô, rất đẹp! Phá đi, thực sự sẽ rất đáng tiếc!!!

Dương Thế Minh nhíu mày, cực kì khó chịu lên tiếng. Ánh mắt của Thiên Thiên làm anh không khỏi cảm thấy ngột thở. Nó ấm áp, xuyên xao làm con người ta lạc lối mà vô thức bước vào đó, trầm luân... Toàn thân anh nổi lên phản ứng. Thật kì lạ, anh trở thành cảm thú như vậy từ bao giờ? Tại sao lại rung động trước vẻ ngoài thánh thiện đầy giả tạo của cô ta như vậy?

"Ba, ba cũng không cần phải nói như vậy, thật quá phô trương đi. Mami tỉnh, chẳng phải là điều vui mừng sao? "

Con cũng không muốn để đôi mắt trong veo, đầy sức sống, ấm áp này biến mất.

Bảo Khánh thở dài. Thật là, lẽ nào ba ba không thể vì cậu à đối xử với mami tốt một chút?

Ba à ba, liệu ba có biết, người phụ nữ đang làm vợ ba hiện tại, có biết bao nhiêu trân quý? Sao ba có thể nhẫn tâm mà chính tay mình hủy hoại đi một đóa hoa thơm ngát đây? Với người khác mà đối xử với mami như vậy, thì cậu sẽ có cảm tưởng chắc chắn họ đều bị mù hết rồi!!!

"Bảo Khánh, cô ta chết hay sống, không quan hệ gì tới chúng ta. Đối với người ngoài, con hà có gì phải khẩn trương như vậy? Hơn nữa, ta không phải là kẻ biết nói đùa! Con cho là ta phô trương? Con lầm rồi! Những gì mà ta nói được, nhất định sẽ làm được. Con nên nhớ, tất cả mọi thứ, bao gồm con và cả cô ta, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của ba. Vì thế, cho nên, đừng đi quá giới hạn của ba. Bất kể là ai, ta cũng tuyệt đối sẽ không bao giờ tha thứ! Đã hiểu?"

Không đợi con trai trả lời, Thế Minh đã cất bước rời khỏi phòng, để lại đó một người con gái mang tên Triệu Thiên Thiên ngơ ngác, vẫn còn chưa kịp tiêu hóa những gì anh nói. Cô... Sao anh lại như vậy?

"Minh, anh... Em... "

Khẽ nhấp máy đôi môi trắng nhợt, nhưng chợt nhận ra, mình không thể thốt lên nổi điều gì. Còn gì để mà nói đây? Anh và cô, vốn dĩ từ trước đến giờ, đều không thể hòa hợp!

Thế Minh dừng lại bước chân, đôi mắt bỗng chốc trở nên lạnh lùng:

"Còn cô nữa, đừng có tỏ vẻ mình là người cao thượng. Cô tính gieo rắc vào đầu con trai tôi cái gì? Nghĩ Bảo Khánh là ai? Là nô lệ mặc cô sai khiến sao? Đừng có mơ tưởng dựa vào nó để dụ dỗ tôi. Tôi không phải người ngu để cô cười đầu cười cổ mình! "

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Tát Tôi? Cô Có Thể Sao? (P1)

Thiên Thiên bước cao bước thấp đi vào căn biệt thự. Dừng chân, xoay người nhìn lại, cô khẽ thở dài.

Haizz, Bảo Khánh là vẫn còn giận cô?

Nhìn mặt thẳng bệ, đây chính xác là Bao Thanh Thiên tái xuất giang hồ!

Ay ay, cô nghĩ cũng có gì to tát lắm đâu. Chỉ là, mùi thuốc sát trùng ở bệnh viện rất khó ngửi. Về nhà, cô cũng biết tự chăm sóc tốt cho bản thân mình, cũng đỡ phải tốn tiền viện phí. Ân, không phải sao?

Bảo Khánh hừ lạnh, đi lướt qua cô. Mami của cậu thật là hư, dám không nghe lời cậu.

Cậu giận! Cậu giận!

Đừng nghĩ cậu lớn mà đi bắt nạt trẻ con. Cậu chấp tát!

Đi thẳng một mạch lên phòng không thèm quay đầu nhìn lại. Đùa cậu sao? Quay đầu nhìn lại sẽ bị cười cho thối mũi. Tốt sao?

Ân, chính là rất mất thể diện!

Hon nữa, tuyệt đối không thể để mami đục nước béo cò mà lần tới. Cậu mới không phải là đồ ngu ngốc!!!

Nhất định phải đòi lại quyền lợi cho mình! Lần này, tuyệt đối không được mềm lòng! Tuyệt đối phải giận cho đến cùng, rút cuộc để coi ai lợi hại hơn ai?

Kết quả...

Thiên Thiên mệt nhọc, cổ lết từng bước chân đi vào ngôi biệt thự. Vươn đôi tay gầy yếu mở ra cánh cửa lớn, "Dương thiếu phu nhân" cô được mọi người "chào đón rất nhiệt tình":

Rào...

Còn chưa hoàn toàn bước vào ngưỡng cửa, một chậu nước đục ngầu từ đâu đã đổ ụp lên cơ thể nhỏ bé. Ngay lập tức, từ trên xuống dưới ướt nhẹp khó chịu, mùi hôi thối cũng theo từ đó mà bay ra.

"A, thật xin lỗi. Là do cô vào mà không báo trước, là do tôi tưởng ăn trộm đột nhập vào nhà, đừng trách tôi"

Ha ha, thật nực cười. Ăn trộm vào nhà? Nghĩ là cô ngây thơ đến vậy sao? Căn biệt thự rộng lớn như vậy, nhưng là, một con kiến cũng không thể lọt qua, huống chi là một con người?

Họ là đang cố tình!

Nhìn nét mặt tươi cười không có vẻ gì là ăn năn kia, Thiên Thiên trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ chua xót.

Ha, ngay cả họ cũng có thể khi dễ cô. Hay nói cách khác, cô, còn không bằng người ở trong nhà này! Đây là họ đang đánh ụp lên lòng tự tôn của cô, không để cô đây một chút nào mặt mũi!

"Ai nha, Triệu Thiên Thiên, cô đã về? Thật là làm tôi đây vui mừng không dứt! "

Lâm Ngọc Lan lấy tay che miệng, một bộ dáng kinh ngạc. Cô ta thể nhưng chưa chết? Không phải nói bệnh tình rất nguy kịch sao? Mới đầu nghe Dương Thế Minh nói cô ta vẫn bình bình an an, cô còn tưởng là mình đang nghe lầm, là anh đang cố ý lừa mình.

Nhưng Dương Thế Minh anh, tuyệt không phải là người thích đùa!

Thiên Thiên cắn chặt đôi môi anh đào mềm mịn của mình, không nói nửa lời. Đúng! Nhất định không được nói.

Nói với cô ta, chính là tự hạ thấp danh dự của bản thân.

Người rộng lượng như cô, tuyệt sẽ không chấp nhặt kẻ tiểu nhân!

Đổi mặt với cô ta, tốt nhất là im lặng, phòng ngừa bệnh đại sẽ lây nhiễm sang người mình!!!

Thiên Thiên cả người tràn đầy mồ hôi, đôi mắt trong veo phủ lên một tầng hơi nước.

Chân cô...thật là đau! Không phải là bị nhiễm trùng đi?!!

Không được! Cô không thể để chính mình gục ngã ở đây! Sẽ bị người khác chê cười,cô sẽ càng bị coi khinh!

Cố nén chịu cơn đau, Thiên Thiên bặm chặt môi, từng bước, từng bước trở về phòng. Nhưng sự kiên cường của cô lại bị đổi lấy sự tức giận của Lâm Ngọc Lan.

Hừ, Triệu Thiên Thiên dám lờ đi cô? Dám coi cô là không khí? Lá gan cô ta, thật lớn.

Àn, nên khen thưởng cô ta dám đổi đầu với mình tính cô, hay nên trừng phạt cô ta vì tội coi khinh người? Coi cô là không khí?!!

"Cô mau đứng lại đó! Đây, đồ rác rưởi, tôi kêu cô đứng lại! "

Thiên Thiên đổi mặt trong veo bỗng chốc xẹt qua tia phẫn nộ. Cô đứng thẳng người, quay lưng nhìn lại phía sau. Trong hơi thở cũng mang theo mùi vị trào phúng:

"Ha ha, đồ rác rưởi? Lâm Ngọc Lan, cô nói lời này có quá không phải hay không? Dùng những từ ngữ này để hình dung về tôi, tôi nghĩ thật là không thích hợp. Từ "rác rưởi" này,tôi xin tặng lại cho cô. Dù sao đó cũng là món quà mà tôi nhân ngày gặp mặt muốn đưa tặng. Mong cô hãy nhận cho"

Phải! Rác rưởi nên dùng cô ta để hình dung. Làm tiểu tam đi giật chồng người khác, không là rác rưởi, thì chính là đê tiện! Nói Lâm Ngọc Lan như vậy, không sai, ừ!

Bốn phía xung quanh nhất thời một trận đồ mặt. Nói Lâm Ngọc Lan như vậy, lần đầu tiên họ mới được nghe. Ha ha, rất nực cười!

Họ tuy đứng về phía Lâm Ngọc Lan, nhưng là, trò vui thì không nên bỏ lỡ. Hai người phụ nữ tranh cãi chỉ vì một người đàn ông, đây là kịch hay a, nhất định phải coi xem bên nào có bao nhiêu phần lợi hại!

Lâm Ngọc Lan giận tím tái mặt mày. Cô ta chưa bao giờ bị mắng chửi thậm tệ đến vậy. Ngay cả ba mẹ cô ta còn không dám, vậy mà cô...

"Tiện nhân, mày vừa nói gì?? Tao cho mày nói lại! "

Thiên Thiên nhú mày, bất mãn tột độ:

"Lâm tiểu thư, phiền cô giữ gìn phép lịch sự một chút. Đường đường là con cháu của một dòng dõi danh gia vọng tộc như vậy mà lại có thể đi sửa bậy, Lâm gia sẽ thật là hổ thẹn! Miệng lưỡi đánh đá chua ngoa đến thế, tôi còn tưởng là bà bán cá ngoài chợ đang cãi tay đôi với khách hàng! "

Ừ, thật không thể tin được, Triệu Thiên Thiên cô thế nhưng lại có thể chinh người.

Ha ha, trong lòng Thiên Thiên không có tiền đồ mà tung hô.

Vạn tuế! Vạn tuế!

Một ngày nào đó, nhất định phải ăn mừng thắng lợi ngày hôm nay!

Mặt Lâm Ngọc Lan biến đổi lúc trắng, lúc xanh, thật giống một con tắc kè hoa với bảy sắc cầu vồng.

Sự tức giận sục sôi, phun trào mạnh mẽ trong lòng khiến cả người cô ta cực kì khó chịu:

"Mày... Tao sẽ giết mày, con khốn! "

Đi kèm với lời nói là hành động, cô ta túm lấy tóc của Thiên Thiên giật lại làm cô ngã sòng soài trên đất.

TM! Động đến Lâm Ngọc Lan tao? Mày thật sự là không muốn sống nữa rồi có phải không? Chống đối lại tao? Mày dám...

Cô ta ngồi sụp xuống, đè thân thể mình lên người Thiên Thiên, đồng thời trong lòng không ngừng mắng chửi.

Bốp...

Cái tát trời giáng rơi xuống trên khuôn mặt trắng nõn không tì vết, lưu lại trên khóe môi Thiên Thiên một chút máu tươi.

Cái tát này làm cô chấn động một hồi, mắt hoa đi, mờ mịt.

Cô ta, coi cô là bao cát để tùy ý đánh sao?

Chát...

Muốn đánh? Vậy thì tôi với cô cùng chơi!

Tôi là muốn nước sông không phạm nước giếng, nhưng là... Chính cô động đến giới hạn cuối cùng của tôi!

Muốn khi dễ? Hừ, thật là nằm mơ!

Quá ảo tưởng!

"Cái tát này, cô đánh tôi. Vậy tôi đánh trả lại cô, coi như là đáp lễ! "

Chát...

"Còn cái tát này, là vì cô dám không biết thân biết phận mà khi dễ tôi! "

Hừ, tát tôi?

Cô nghĩ mình là ai? Tát tôi? Ân, có thể sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tát Tôi? Cô Có Thể Sao? 2

"Cái tát này, cô đánh tôi. Vậy tôi đánh trả lại cô, coi như là đáp lễ! "

Chát...

"Còn cái tát này, là vì cô dám không biết thân biết phận mà khi dễ tôi! "

Hừ, tát tôi?

Cô nghĩ mình là ai? Tát tôi? Ân, có thể sao?

Lâm Ngọc Lan bị một phen chấn động.

Triệu Thiên Thiên thể nhưng dám tát cô! Hơn nữa còn là hai phát!

Đau! Bông rát!

Nổi hận này, người kiêu ngạo như cô làm sao có thể nuốt trôi?

Từ trước đến giờ, ai ai cũng phải nể mặt cô mấy phần. Không chỉ là mình tinh nổi tiếng, đằng sau cô còn có mấy núi vàng hậu thuẫn. Cho nên, động đến cô? Không khác nào con thiêu thân đâm đầu vào núi lửa!

Nhưng Triệu Thiên Thiên, cô ta dám..

Hừ, cô ta động đến cô, chính là tự tìm đến cái chết!

Cô ta nghĩ mình là ai? Dương thiếu phu nhân của tập đoàn Dương thị? Ha, quá là ảo tưởng đi! Cuối cùng cũng chỉ là chức danh trên danh nghĩa, có hay không, đối với cô mà nói, vô dụng!

"Triệu Thiên Thiên, lá gan của mày, thật lớn! "

Cư nhiên muốn đối phó với tôi?

"Đương nhiên là phải lớn, nếu không, tôi đâu thể đấu lại được loại người mặt dày như cô? "

Trong lòng Thiên Thiên âm thầm phi nhỏ.

Đúng là lá gan tôi lớn, nhưng đâu thể nào to gan lớn mật được như cô. Cướp chồng người khác mà vẫn còn dám phách lối trước mặt vợ lớn? Thật đúng là bản chất của một tiểu tam!

Hừ, tiểu tam vẫn mãi chỉ là tiểu tam

Chính là, không bị người đánh chết thì cũng là bị mắc ghen mà chết.

Lòng dạ tiểu tam, sâu không thấy đáy, mỗi lần nhìn thấy tiền liền thèm muốn, là bao nhiêu cũng không đủ!

Loại người như vậy, thực rất đáng khinh thường!

Về mặt Lâm Ngọc Lan lúc này, thật sự là hết sức khó coi. Chỉ với câu nói kia của Thiên Thiên cũng đã đủ khơi lên lửa giận trong lòng cô ta.

Đây là lần thứ hai trong ngày, Thiên Thiên thực vui sướng vì có thể chinh người.

Hơn nữa, đây còn là người mà cô cực kì ghét!

Trong lòng Thiên Thiên không ngừng gào thét.

Thật thỏa mãn a~~~~. Tối nay, nhất định phải mở tiệc ăn mừng chiến thắng!

Bốp...

Một cái tát không chút lưu tình tiếp tục đánh xuống, làm khuôn mặt nồn nà của Thiên Thiên in hằn lên năm dấu tay, cực kì chói mắt người nhìn.

Lâm Ngọc Lan lộ ra nụ cười thỏa mãn. Hành hạ Thiên Thiên, chính là niềm vui sướng nhất trong cuộc đời của cô ta.

Không thể trách cô, là do cô ta chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Triệu Thiên Thiên? Hừ, cũng chỉ là một con đàn bà thối, lấy tư cách gì có thể cùng cô so đo? Dám khua môi múa mép trước mặt cô? Chồng đối cô tới cùng? Dù cho có một Triệu Thiên Thiên hay vạn vạn người mang tên Triệu Thiên Thiên đi chăng nữa, cũng tuyệt đối đừng mơ tưởng có thể đánh bại được cô!!!

"Triệu Thiên Thiên, mày chỉ là một con tiện nhân không hơn không kém. Hạt cát không giá trị mà muốn so sánh với kim cương trân quý sao? Ha ha, mơ tưởng! Hạt cát như mày chỉ có thể bị tao giẫm nát mà thôi, mãi mãi không thể ngóc đầu lên được. Biết thân biết phận mình thấp bé, tốt nhất cảm niệm!"

Triệu Thiên Thiên âm thầm cười lạnh. Tiện nhân? Chữ "tiện" đi kèm với chữ "nhân"? Rốt cuộc cô ta hiểu được bao nhiêu ý nghĩa của từ này? Cô nhớ không lầm, hình như mình chưa có làm gì tới mức "được tôn vinh" lên chức Tiện nhân.

Cha mẹ đã dạy, những gì không thuộc về mình, không được nhận.

Cho nên, phải trả lại, đồng thời "báo đáp" cô ta thật xứng đáng.

Tát cô? Còn phải xem cô ta có đủ tư cách hay không.

Chát...

Lần này, lại tiếp tục đến lượt Lâm Ngọc Lan phải ôm má mình. Đối với Thiên Thiên mà nói, kết quả này, ừ, không tệ!

"Ha ha, cô rốt cuộc là ngu dốt không biết hay giả vờ không biết đây? Cô có biết hạt cát là thế nào không? Nó vô cùng nhỏ bé, cô không thể nào nắm giữ được trong lòng bàn tay. Nó nhỏ bé như vậy, gần như là vô tung vô ảnh, mắt thường khó có thể nhìn thấy rõ hình thù. Cô giẫm lên nó, có thể sao? Coi chừng đó, một khi trời nổi gió lớn, hạt cát sẽ được nương nhờ bay đi, cô mà không chú ý, có thể nó sẽ bay vào chọc thủng đôi mắt ghê tởm này của cô."

Chắc chắn, đến lúc đó, thử nghĩ mà xem, sẽ vô cùng đáng thương!!!

Trong con người của Lâm Ngọc Lan nhanh chóng bị che phủ bởi một tầng âm u.

Triệu Thiên Thiên, mày lại dám đánh trả lại tao? Mày muốn khiêu chiến với tao? Mày sẽ phải nếm mùi vị của mặt đắng. Tao cũng thật không ngờ, miệng lưỡi mày lại có thể khà đến vậy.

Tưởng mày ngoan hiền, thật không ngờ lại là một con cáo già ẩn núp dưới vỏ bọc của một con cừu non.

Chính là, rất thâm độc!

Nhưng vậy thì đã sao? Đối với tao, không gì là không thể!

Lâm Ngọc Lan cười, một nụ cười điên cuồng khát máu. Cô ta dường như bị chìm trong lửa giận, con tức giận che mờ lí trí, không còn đáng vẻ của một tiểu thư khuê các ngày thường.

Nhẹ nhàng đưa bàn tay đặt lên chân Thiên Thiên, móng tay dài nhọn được cắt sửa tỉ mỉ không ngừng vân vê trên chiếc chân mảnh khảnh, sau đó bóp chặt.

Hệt như một con hổ lớn vân vê con mồi đang nằm thoi thóp chờ chết dưới thân mình.

Đau!!!

Toàn thân Thiên Thiên cứng đờ, mồ hôi chảy ròng ròng.

Chết tiệt!

Cô ta thể nhưng lại làm chuyện không quang minh chính đại!

Đúng là tiểu nhân dê tiện. Thật đáng khinh thường!

Thiên Thiên tay bầu chặt vào vạt Áo, nén chịu đau đớn. Cô nhìn Lâm Ngọc Lan bằng nửa con mắt, vô cùng hồ hững xen lẫn sự lạnh lùng:

"Lâm Ngọc Lan, cô cuối cùng cũng chỉ có vậy? Cô nghĩ là tôi sẽ sợ cô sao? Chiến thắng mà chỉ dựa vào thủ đoạn bỉ ổi, tôi khinh! Loại người như cô, da mặt thật là dày. Tâm địa rắn rết như vậy, cô không sợ sẽ bị quả báo về sau sao? Ngày đó chắc chắn sẽ tới rất nhanh. Tôi sẽ chờ coi cô làm thế nào để có thể thoát khỏi lưới trời đây? "

Phải, tôi tin là như vậy!

Một người giả tạo như cô, cho dù có chất lên bao nhiêu lớp phấn trên mặt đi chăng nữa, cũng sẽ không bao giờ có thể xóa sạch đi được tội danh dơ bẩn của mình.

Ác giả ác báo, đó chính là quy luật tự nhiên ở đời, mãi mãi là như vậy.

Tuyệt đối không bao giờ thay đổi..

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: 23: Tiếp-P3

Lâm Ngọc Lan tối sầm mặt mày.

Triệu Thiên Thiên, mày nói thì hay lắm. Quả báo?

Hừ, chỉ cần đứng dưới trướng của Dương Thế Minh, thì Anh chính là luật Pháp. Muốn tao gặp báo ứng?

Ha, vậy thì xin lỗi, phải khiến cho mày thất vọng rồi. Ước mơ của mày, cứ mãi trông chờ đi. Vì dù cho có kiếp này, kiếp sau hay kiếp sau nữa, ác báo đến với tao chỉ có thể là viên vòng! Muốn tao gặp báo ứng? Thật hoang đường!

Lâm Ngọc Lan gia tăng lực đạo trên tay làm Thiên Thiên một hồi tê dại. Vết thương nơi cổ chân ngày càng bị mở lớn, máu đã thấm ra làm đỏ cả một mảng băng.

Thật sự là rất đau!

Cô thực sự không ngờ, Lâm Ngọc Lan cô ta lại có thể độc ác đến vậy.

Mồ hôi đã nhanh chóng lăn dài trên khuôn mặt yêu mị, đôi mày khẽ chau lại thật chặt.

U...

Không được! Dù có kêu lên đau đớn cũng không đem lại lợi ích gì cho cô. Tất cả mọi người ở đây, đều sớm đã bị Lâm Ngọc Lan mua chuộc.

Cô là đơn phương độc mã!

Kêu lên, chỉ làm cho họ thêm thỏa mãn mà thôi. Cô cũng không phải ngu ngốc!

"Triệu Thiên Thiên, mày thật gan lì"

Để tao coi, mày có thể chống chọi được đến bao giờ??!

"Mau dừng tay lại cho tôi! "

Cả đại sảnh nhất thời chợt lạnh, bầu không khí nhất thời rơi vào trầm mặc...

Mọi người nhìn lên lầu trên, một bóng dáng nhỏ bé nhưng lại toát ra sự lạnh lẽo khiến lòng người run sợ. Ánh mắt này, giọng nói này, cả điệu nữa,... Tất cả đều giống Dương Thế Minh!

Đây chính xác là Dương Thế Minh tái thế, là bản sao thu nhỏ được đúc kết trong cùng một khuôn!!

Nhìn đến Thiên Thiên cắn chặt môi vì đau đớn, trong đôi mắt nâu đỏ bùng lên lửa giận.

Càng ngày càng lớn...

Càng ngày càng dữ dội...

Bảo Khánh đưa đôi mắt lạnh lùng quét một vòng quanh đại sảnh, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm

Họ là ai mà dám đối xử với mami cậu như vậy? Trong ngôi nhà này, ba ba là trụ cột gia đình, mami Thiên Thiên của cậu, chính là chi xép sau ba ba. Vậy mà họ dám lên mặt, khi dễ mami??!

Ha, họ có tư cách sao?

"Các người vừa mới làm gì? Dương Thiếu phu nhân ở đây mà dám vô pháp vô thiên như vậy. Không coi ai ra gì sao? Các người có hay không muốn bị đuổi việc???"

Muốn hãm hại mami cậu? Bọn họ không biết mình có thân phận gì hay sao? Chỉ là người ở trong nhà mà dám khi dễ mami cậu. Chúc Dương Thiếu phu nhân này, cũng không phải để trưng bày!

Hơn nữa, cậu nhớ mình đã từng nói...

Người có quyền khi dễ mami, chỉ có thể là cậu,

Bất kể là ai, cũng đừng hòng mơ tưởng!

Chỉ cần có Dương Bảo Khánh cậu ở đây, nhất định cậu sẽ bảo vệ mami bằng hết khả năng và sức lực của mình.

Viên ngọc trân quý của cậu, muốn động vào?

Hừ, nằm mơ cũng không thể!!!

Trước sự xuất hiện của Bảo Khánh, mọi người nhất thời bị một phen chấn động. Bộ dạng này của cậu, là đang biểu hiện cho sự tức giận. Từ trước đến nay, tiểu thiếu gia của họ rất ít khi tức giận. Mà một khi tức giận, hậu quả sẽ vô cùng lớn!

Hôm nay, vì Triệu Thiên Thiên, bộ mặt ác quỷ của cậu lộ diện. Chứng tỏ, trong lòng tiểu thiếu gia, Thiên Thiên đã chiếm giữ một vị trí không hề nhỏ!!!

Mà việc làm của họ ngày hôm nay, đương nhiên là mắc phải sai lầm lớn. Họ đã động đến điều kiêng kỵ của cậu chủ nhỏ! Hậu quả, thật không ai dám nghĩ.

"Sao không nói gì đi, hả? Nãy các người hùng hổ lắm mà? Hay là bị điếc hết rồi nên không nghe thấy lời tôi nói?"

Đôi mắt Bảo Khánh đỏ au đầy phẫn nộ. Cậu đã mắt nhắm mắt mở cho qua rất nhiều lần. Nhưng là, họ ngày càng quá đáng, ngày càng đối xử với mami không ra gì.

Điều này, cậu tuyệt đối không thể tha thứ!!!

Đưa mắt nhìn về phía Lâm Ngọc Lan, cả thân mình của Bảo Khánh tràn ngập hơi thở của ác quỷ, cực kỳ nguy hiểm...

Động đến mami cậu, trừ phi là muốn chết!

Khí thế bức người của Bảo Khánh làm đông lạnh cả một gian phòng rộng lớn. Mới còn nhỏ mà đã như vậy, sau này khi lớn lên, e rằng không một ai có thể trở thành đối thủ. Cậu sẽ trở thành một người thống lĩnh cả thiên hạ!!!

Trước đôi mắt có thể giết người ấy, Lâm Ngọc Lan run run ngồi không vững. Mỗi bước đi của cậu đều là bước chân của tử thần, chiếm giữ sinh mệnh của tất cả mọi người.

Đề rồi một khi đến gần, linh hồn con người cũng cứ thế rời khỏi thể xác, mãi mãi không bao giờ có thể quay trở về...

Suy nghĩ này làm trong lòng cô ta một hồi run sợ, bàn tay không an phận cũng nhanh chóng được đưa về.

Thiên Thiên như được giải thoát khỏi lưỡi hái tử thần. Cô có cảm giác, dường như mình đã chịu đựng như vậy thật lâu thật lâu. Đôi mắt mông lung nhanh chóng nhuốm đầy nước mắt.

Bảo Khánh nhanh chân bước về phía cô, trong lòng như có ngàn vết kim đâm, đau đến rí máu.

Cậu rất sợ mami sẽ xảy ra chuyện gì không may. Mami là cả mạng sống của cậu...

Cô là một thiên thần nhỏ mang đến ánh sáng cho cậu, sưởi ấm trái tim cậu, mang đến cho cậu tình yêu thương của một người mẹ.

Trong cuộc đời mình cậu không mong những gì to lớn, vĩ đại hơn thế, chỉ cần có mami, có ba ba, vậy là đủ. Một nhà ba người, cùng nhau xây dựng mái ấm, vui vui về về sống bên nhau cho đến hết đời.

Khi đó, cậu sẽ tình nguyện nấu nước, thổi cơm, làm tất cả mọi việc không một chút nề hà.

Còn những người khác, tất cả chỉ là dư thừa.

Một khi phá vỡ hạnh phúc gia đình của cậu, vậy chỉ có thể dùng tính mạng của mình để đổi lấy...

Bất kể đó là ai.

Nếu là một người, vậy cậu sẽ giết một người.

Trăm người, cậu sẽ cho họ cảm giác muốn sống không được, muốn chết lại càng không.

Đau đớn dày vò, để coi xem họ còn có thể hành hạ mami sao?!!

Ôm cơ thể nhỏ yếu của mami, trong lòng cậu không ngừng xin lỗi, cũng đã trên dưới cả trăm lần. Nếu không phải tại cậu bỏ mặc mami, cô cũng sẽ không phải chịu những uất ức như vậy.

Mami, người đau lắm, phải không? Xin lỗi, thật xin lỗi.

Những người làm thương tổn đến mami, con sẽ khiến họ phải trả giá đắt vì ngày hôm nay!

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chương 23: Tiếp

"Bảo Khánh a, cậu..."

"Cô cảm miệng cho tôi!"

Bảo Khánh chỉ thẳng mặt Lâm Ngọc Lan, rống giận.

Từ khi nào tên của cậu lại có thể để cho loại tiểu tam như cô ta nhắc đến? Cô ta lấy quyền gì?

Bảo Khánh? Hừ, phát ra từ trong miệng cô ta, chỉ là làm cho cậu cảm thấy, thật buồn nôn!

Tôi đây sẽ không cho phép loại vợ bé nhắc đến tên mình, bởi vì như vậy sẽ làm ô uế tên của bản thiếu gia! Muốn nhắc đến tên tôi, vậy thì phải để xem tôi có cho phép không đã!

Lâm Ngọc Lan cắn răng nghiến lợi. Tại sao cô lại phải đi lấy lòng một thằng oắt con vất mũi chưa sạch này chứ? Cô không cam lòng!!!

Hừ, thằng oắt này, chính là cản trở lớn nhất trên con đường tiến lên bậc thang tham vọng và quyền lực của cô về sau.

Thằng nhóc này, không sớm thì muộn, cô nhất định phải diệt trừ hậu họa!

"Bảo Khánh a, đừng chỉ nhìn về một phía mà hiểu lầm người như chị được không? Chị không phải loại người thích đi hãm hại người khác. Tất cả đều là con tiện nhân này mà ra. Phải, là cô ta! Em mau nhìn coi, cô ta dám đánh chị... "

Mà là những ba phát tát, vẫn còn sưng đỏ như vừa mới được đưa ra từ lò bếp. Rất đau.

Bảo Khánh trong lòng âm thầm phi nhỏ một phen. Loại người như chị? Người như chị thì thế nào? Âm độc, thủ đoạn, dơ bẩn, hèn mọn,... Còn từ gì đủ để hình dung sao?

Cô nói mami tôi là tiện nhân? Vậy thì cô chính là đại tiện nhân!

Phải! Đại tiện! Đại tiện! Cô ta nói mà nghe, thật là thôi!!!

"Lâm Ngọc Lan, cô thật là đồ gái làm tiền! Không có tiền đồ! Nói mà không ngượng mồm, cô không sợ sẽ bị người đòi phi nhỏ sao? Phi phi, lời của cô thật là khó ngửi. Tôi còn đang thắc mắc không biết cô có hay không thường xuyên đánh rơi? Thật sự rất bốc mùi! Còn nữa, mami tôi tát cô? Ân, rất tốt!"

Như vậy thì cô mới có thể bảo vệ mình, sẽ không khiến cậu phải lo lắng cho cô từng chút một.

Thiên Thiên nhìn Bảo Khánh nói không ngừng, còn đưa tay bịt mũi như thật làm cô có chút thán phục.

Thật là biết diễn trò!

Chắc chắn Lâm Ngọc Lan đã bị "đứa con từ trên trời rơi xuống" này của cô làm ức đến tận họng rồi. Ha ha, thật tốt!

Còn chưa để Lâm Ngọc Lan kịp phản ứng, Bảo Khánh đã thay bộ dáng đùa cợt vừa rồi một khuôn mặt lạnh tanh như hầm băng :

"Mami tôi, cô không có quyền để soi xét. Tôi cảnh cáo cô, nếu cô dám động đến một sợi tóc của mami, tôi sẽ cạo trọc đầu cô. Động đến sợi lông, tôi sẽ cho cô muốn sống không được, muốn chết cũng không xong! "

Dương Bảo Khánh tôi, nói được là làm được!

Lâm Ngọc Lan nghe những gì cậu nói mà cảm thấy khinh thường. Những lời cậu nói,

chính cô cũng có thể nói được. Nói thì hay lắm, nhưng rồi thì sao? Ha, lời nói của một đứa nhai nhép, đủ khả năng để uy hiếp cô sao??? Hoang đường!

Như vậy, thật sự là quá coi thường cô đi!!!

Mà cô, tuyệt đối sẽ không cho phép ai có quyền coi khinh mình, đặc biệt là thằng nhóc không biết trời cao đất dày này.

"Bảo Khánh a, sao em lúc nào cũng lạnh nhạt với chị hết vậy? Chị đâu làm gì có lỗi với em? Đừng nghi oan cho chị nữa, được không? Em thử nghĩ mà coi, đường đường là Thiếu phu nhân của một danh gia vọng tộc, nắm uy quyền trong tay. Xem thường Thiên Thiên, nhưng là cũng phải kiêng dè chức Dương thiếu phu nhân trong tay cô ta. Em nghĩ gan chị có thể lớn đến mức nào chứ???"

Lâm Ngọc Lan đưa ra nghi vấn làm Bảo Khánh không khỏi lo lắng. Cô ta... Ý cô ta như vậy là sao chứ? Cô ta là đang có người chống lưng! Nhưng, ai có thể dám đối đầu với Dương gia chứ???

Từ khi mẹ cậu mất cho đến bây giờ, ba ba cậu lúc nào cũng vui đầu vào công việc, có khi còn làm tới quên ăn quên ngủ. Chính vì vậy nên mới có thể đưa Tập đoàn Dương thị vươn lên tới một tầm cao mới, đánh bật công ty đối thủ, từng bước đi lên nắm giữ nền kinh tế toàn cầu. Như vậy, ai mới có khả năng chống lưng cho cô ta?

Hơn nữa, mami của cậu trước nay chưa từng gây thù chuốc oán với ai, việc mami và ba ba kết hôn cũng không có mấy người biết. Ngoại trừ khả năng là đối thủ cạnh tranh, vậy thì đáp án chỉ có một...

Là ba ba!!!

"Cô... Ba ba tôi có liên quan đến việc này sao? "

"..."

"Mau trả lời tôi! "

Lâm Ngọc Lan dừng dừng xem thường, xem lời cậu như gió thoảng qua tai.

Chết tiệt! Cô ta thế nhưng dám không coi lời của bổn thiếu gia đây ra cái khi khô gì. Thử thách lòng kiên nhẫn của cậu? Cô ta dám???

"Mau nói, chống lưng cho cô là ba ba tôi, phải không? "

"Phải thì sao? Mà không phải thì sao? Cậu định đòi lại công bằng cho loại tiện tì như cô ta sao? Nếu là ba cậu, vậy cậu định vì cô ta mà chống đối lại ba mình? Ân, tốt sao? "

Những lời mà Lâm Ngọc Lan nói, đối với Thiên Thiên như là một kích trí mạng, đâm thẳng vào tim Thiên Thiên, tạo một vết thương lớn trong lòng cô.

Cô với Bảo Khánh không phải máu mủ ruột thịt, không có một chút quan hệ, sao cậu có thể bảo vệ cô trước mặt ba ba mình đây? Giữa cô và ba mình, chắc chắn cậu sẽ không chọn cô.

Giọt nước mắt nóng hổi rơi trên gò má Thiên Thiên, đầy đau thương cùng uất ức, khiến Bảo Khánh nhìn đến đau lòng.

Tâm tư của cô, không phải cậu không hiểu, mà là hiểu rất rõ. Cô không nói không phải là không tôn trọng, mà là không có lý do gì khiến cô phải chịu tôn trọng. Đối với cô, cô thấy mình không có đủ tự tin để trở thành một thành viên trong gia đình cậu.

Bảo Khánh nắm chặt lấy bàn tay mảnh khảnh, cậu nhìn vào đôi mắt mông lung nước của cô, đầy chân thành:

"Cho dù là cả thế giới này có quay lưng lại với mami, thì Dương Bảo Khánh tôi cũng sẽ không bao giờ bỏ mặc chị ấy"

Lời vừa nói ra như khẳng định, như một lời thề làm ấm lòng Thiên Thiên.

Phải, mami là người mang lại cho cậu ánh sáng, là mặt trời soi đường chỉ lối cho cậu.

Cậu sẽ bảo vệ mami, bảo vệ nguồn sống của cậu...

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 24.1

"Cho dù là cả thế giới này có quay lưng lại với mami, thì Dương Bảo Khánh tôi cũng sẽ không bao giờ bỏ mặc chị ấy"

Từng lời nói, cử chỉ dịu dàng của Bảo Khánh làm trái tim nhỏ bé của Thiên Thiên đập loạn. Bảo Khánh, cậu đối với tôi thật tốt! Giả như ba cậu cũng có thể bảo vệ tôi như vậy...

Trong lòng Thiên Thiên bỗng chốc một hồi chua xót. Đôi mắt đỏ hoe đang đọng đầy những giọt lệ. Từ nhỏ, cô đã là đứa trẻ thiếu đi tình yêu thương của mẹ, cuộc sống của cô chỉ còn lại người anh trai một mực cưng chiều cô. Người ba, đối với Thiên Thiên mà nói, có cũng được, không có cũng không sao. Mặc dù là cha con, nhưng ông cư xử với cô còn không bằng người dung qua đường. Từ khi anh trai đi du học, cuộc sống của cô chỉ còn lại là mảnh u tối, ngày ngày luôn bị người ba trên danh nghĩa đánh đập, chửi bới. Những vết thương lớn nhỏ ngày càng chồng chất, vết cũ chưa lành, vết mới lại xuất hiện. Nhưng là, cô không hề cảm thấy đau, bởi nỗi đau nơi trái tim đã che lấp tất cả. Rồi cô rời khỏi đó, rời khỏi ngôi nhà lạnh lẽo như một khu nghĩa trang u uất, đến với cuộc sống không nhà, không cửa bờ vờ... Cô tự làm để kiếm sống, để nộp tiền học,... Cuộc sống đó đã làm trái tim cô trở nên chai sạn, đẩy tâm hồn nhỏ bé vào trong tận cùng của vực thẳm. Tưởng là cô lẻ loi, nhưng thật không ngờ, còn một Bảo Khánh làm cô cười, sưởi ấm trái tim băng giá của cô...

Thiên Thiên cô, thực sự rất cảm động.

Bảo Khánh, cảm ơn em đã bảo vệ chị, yêu thương, chở che cho chị...

Nhìn sắc mặt Thiên Thiên biến đổi liên hồi, trong tâm Bảo Khánh không khỏi xót xa. Rốt cuộc thì cuộc sống của cô đã phải trải qua những chuyện gì mà lại có vẻ mặt u uất như vậy?

"Khi chị ấy trở thành mami của tôi, cũng có nghĩa đã trở thành một mảnh ghép trong cuộc sống này. Nơi đâu có chị ấy, bước chân tôi sẽ tiến đến, che chở, yêu thương, sẽ làm mọi điều vì chị ấy, đồ độc ác như cô, từ bỏ đi! "

Giọng nói ấy, vừa như câu nói của một người đàn ông trưởng thành, lại mang tiếng nói của một đứa trẻ mấy tuổi, hòa ái, dễ nghe mà cũng đầy kiêu hãnh, lạnh lùng lọt vào tai mọi người...

"Bảo Khánh, con làm như vậy, là lại tiếp tục chống đối ta, có biết không? Ta trước giờ chưa có dạy con không biết điều như vậy, giữa người thân ruột thịt với người ngoài. Con làm vậy, đáng sao? "

Dương Thế Minh đứng trên lầu cao, mang hơi thở tà ác. Vừa rồi một màn kia, Anh đã chứng kiến tất cả. Bảo vệ Triệu Thiên Thiên? Vì lý do gì mà phải bảo vệ cô ta? Loại người đó, Anh hận không thể xé xác cô ta ra thành trăm mảnh!!!

"Bảo Khánh, con nên nhớ, ta mới chính là ba con! "

Đôi mắt nâu đỏ xoáy sâu vào người đối diện, Bảo Khánh cũng không hề lúng túng nhìn lại:

"Con cũng không có nói chị ấy là ba! Chị ấy không có tàn nhẫn, máu lạnh như ba. Mà chị ấy là mami của con. Ba đã dạy con, phải bảo vệ chính nghĩa, bảo vệ lẽ phải, lúc nào cũng phải ngay thẳng, chính trực. Ba, không phải con đang làm rất tốt sao? "

Bảo vệ mami, đó là sứ mạng của con...

"Con... "

Dương Thế Minh tức giận không nói nên lời. Con trai Anh, nó thật sự muốn đối nghịch với Anh?

"Trên thế giới này có hai loại người, một thì thanh thuần trong sáng, còn lại chính là loại giả tạo, ra vẻ bạch liên hoa, Triệu Thiên Thiên chính là loại người thứ hai. Con đừng vì vẻ ngoài của cô ta mà bị đánh lừa. Cô ta là kẻ thù của chúng ta, không phải bạn! "

"Minh... "

Lâm Ngọc Lan nhào vào lòng Dương Thế Minh, đôi mắt to tròn ngập nước làm mọi người thương tiếc:

"Minh, đừng so đo với con trai Anh làm gì, thằng bé còn nhỏ, chưa hiểu chuyện. Uất ức nhỏ này có là gì? Em vẫn chịu đựng được "

Dương Thế Minh cau mày. Mùi phấn chất trên người cô ta, thật sự rất bốc mùi khiến Anh khó chịu. Anh chợt nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Thiên. Da cô là đẹp tự nhiên, đôi môi đỏ như son, thật khiến con người ta dễ chịu.

Nghĩ là vậy, nhưng lời của anh nói ra lại làm người khác đau lòng:

"Bảo bối, em bị đánh sao? Có đau lắm không? Đừng lo, anh sẽ trả lại công bằng cho em! "

Quay sang đám người đứng trong phòng, anh lạnh lùng, từng câu từng chữ làm cả căn phòng giảm xuống âm vài chục độ C:

"Các người giữ lấy Bảo Khánh"

Tròng mắt đảo một vòng, anh dừng lại chỉ tay bảo mấy người đứng gần Thiên Thiên:

"Giữ cô ta lại, tát cô ta nhiều gấp mười lần cái tát trước của cô ta"

Lâm Ngọc Lan nghe vậy, trong lòng vui sướng tột độ. Cô ta nhìn về nỗi sợ hãi của Thiên Thiên, nhếch lên một nụ cười khiêu khích.

Nhìn đi, chồng cô đang ra sức bảo vệ tôi, thấy không? Trong mắt anh ấy, tôi là một viên ngọc quý giá, còn cô, chỉ là cái gai ngứa mắt mà anh ấy muốn nhổ bỏ thôi.

Đừng mơ tưởng hảo huyền mà cứ cố khư khư giữ lấy những thứ không thuộc về mình!!!

Nhìn đến ánh mắt khinh thường của Lâm Ngọc Lan, lại nghĩ đến những lời nói tàn nhẫn của Dương Thế Minh, trong trái tim Thiên Thiên bị vết cứa thật to, thật sâu, đẩy cô rơi vào nỗi tuyệt vọng.

"Chát... "

"Chát... "

"Chát... "

...

Liên tục những phát tát rơi xuống trên khuôn mặt nhỏ nhắn, bờ vai mềm yếu khẽ run từng hồi.

Đau! Đau lắm!

Như có ngàn vết dao đâm vào tim..

Sâu! Sâu lắm!

Như vũng bùn lầy ngày càng thụt xuống, tìm mọi cách cũng không thể đứng lên...

Thiên Thiên nhìn đến từng người trong phòng. Từ ánh mắt khinh miệt của đám người giúp việc, đến vẻ mặt vui khi người gặp họa của Lâm Ngọc Lan, rồi đến đôi mắt nâu đỏ lạnh lẽo của chồng mình. Cô nhìn đến Bảo Khánh, lần đầu tiên cô nhìn thấy Bảo Khánh khóc, khóc vì cô, khóc vì bất lực...

Bảo Khánh, chỉ có em là cần chị..

Nếu Thế Minh đã lạnh lùng với chị như vậy, chị chỉ có thể lựa chọn con đường cuối cùng này thôi..

Chị muốn ly hôn

Thật xin lỗi ,Bảo Khánh!!!

Cả thân hình nhỏ bé, gầy yếu vô lực mà ngã xuống nền nhà lạnh băng.

Cô ngất, nhưng là, nước mắt vẫn từng giọt lăn dài...

Và trái tim vẫn còn đau nhức nhối...

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chương 24. 2

Bảo Khánh đau lòng gào thét. Cậu nhìn về phía ba mình, đôi mắt đỏ au vì giận giữ, hết như một tiểu long đang tức giận:

"Ba, người nói đúng. Trên thế giới này có hai loại người. Nhưng là, loại người có mắt và loại có mắt như mù. Ba chính là thuộc loại thứ hai. Lâm Ngọc Lan cô ta chỉ là một bãi phân trâu không hơn không kém, còn mami là Viên ngọc quý thanh thuần sáng trong. Hà có gì mà ba phải ép mami oan ức như vậy???"

Đau lòng cũng không dám nói, chỉ có thể hàng đêm thút thít một mình trong bóng tối, làm trái tim cậu nhức nhối, xót xa...

Cậu đã nhẫn nhịn đủ rồi!!!

Nếu ba ba không yêu mami, hà có gì lại một mực lấy cô? Hà có gì bắt cô phải chịu tổn thương nhiều như vậy?

Rốt cuộc, ba cậu liệu có hiểu như thế nào là tình người không???

"Bảo Khánh, có phải cảm thấy mình đủ lớn rồi nên dám nói ba mình như vậy?"

Dương Thế Minh đôi mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm con trai mình:

"Con thay đổi rồi!"

"Không đúng! Ba, ba mới chính là người thay đổi. Ba tàn ác, máu lạnh, đến mức con sắp không thể nhận ra người ba đáng kính trước kia của con đâu nữa rồi!"

Thành phố về đêm thật yên tĩnh. Tiết trời se lạnh của mùa đông làm con người ta không khỏi cảm thấy lạnh buốt, lạnh đến tận trong xương tủy.

Tại quán bar ồn ào náo nhiệt, sang trọng nhất trong thành phố, những con người điên cuồng nhảy múa như rần nước, uốn éo thân mình, những tiếng nhạc sập xình làm tâm hồn mê loạn... Chỉ có thể nói, đây là nơi chứa chấp những thành phần cặn bã của xã hội. Bao nhiêu việc mờ ám, ghê sợ,... Tất cả đều tồn đọng tại đây.

Dương Thế Minh cùng Trần Cảnh Đường từ trong phòng Vip bước ra, không khí mờ ám nơi đây khiến họ khó chịu. Nếu không vì phải bàn bạc một vụ làm ăn lớn, họ cũng không bao giờ muốn đặt chân vào nơi dơ bẩn này!!!

Nhìn thấy những cái liếc mắt đưa tình của những người đàn bà hèn mọn, mi tâm Thế Minh khẽ cau lại. Anh không vui mở miệng:

"Chỗ này, toàn là muỗi nặng. Rác rưởi!"

Nhận ra sự tức giận của bạn mình, Trần Cảnh Đường chỉ biết nín thở nhìn trời. Ai mà chẳng biết Dương Đại thiếu gia đây là người ghét những nơi ồn ào náo nhiệt.

Ai ai ai, bây giờ Anh phải cẩn thận kéo con sư tử bên cạnh mình nổi điên!

Hai người quay trở lại phòng Vip. Gọi một ly whisky, Dương Thế Minh không ngừng lắc lắc chiếc ly. Nhìn màu đỏ sẫm sẫm, anh không khỏi nhớ đến sắc mặt trắng bệch cùng bàn chân rướm máu của người phụ nữ đó. Ánh mắt trở nên sâu hơn, khẽ cau mày.

Phát hiện điều bất thường, Trần Cảnh Đường nhìn Dương Thế Minh, đưa ra câu hỏi nghi vấn của mình :

"Cậu khó chịu? Vì phụ nữ sao? "

Liếc mắt khinh thường nhìn người đối diện, Thế Minh có chút bất mãn. Tâm tư của anh khi nào thì bị viết hết lên mặt vậy? Ngay cả người mù mờ như cậu ta cũng có thể thấy được?

"Cậu đi làm thầy bói được rồi, chắc chắn sẽ lừa được đồng tiền lớn"

Đến lúc đó, chắc chắn anh sẽ cười cho cậu ta thối mặt!

Trần Cảnh Đường nghe ra thâm ý sâu xa không khỏi nhìn trời ngấm đát. Anh không nên quan tâm đến người nổi con đại làm gì, chỉ tổn hại sức khỏe!

Thật ra, anh cũng đâu phải thầy bói gì, thần giao cách cảm lại càng không phải. Chẳng qua, công việc của Thế Minh chưa lần nào gặp chút trở ngại, vậy thì thứ cậu ta phiền muộn đương nhiên là về phụ nữ.

Triệu Thiên Thiên!

Trong đầu anh bỗng hiện ra cái tên ấy. Phải rồi, ngoại trừ cô ta thì còn có thể là ai???

"Nếu như cậu muốn tiến gần hơn với Triệu Thiên Thiên, tại sao không thử???"

Ngay khi anh nói ra câu này, đôi mắt cũng toát lên vẻ không đành lòng, khó chịu. Có trời mới biết cảm xúc của anh lên lên xuống xuống điên cuồng như thế nào!!!

Dương Thế Minh khẽ nhấp một ngụm rượu. Anh nhìn chăm chăm vào góc tường, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo:

"Cậu nghĩ là có thể sao? Sau những chuyện ghê tởm mà cô ta đã làm? Thử đặt cậu vào tình huống của tôi, cậu sẽ làm thế sao? Như vậy, Phương nhi ở thế giới kia sao có thể nhầm lẫn???"

"Cậu chắc chắn với những việc mình làm không? Đôi khi những việc mình đã làm rồi sẽ có ngày phải hối hận. Tôi là bạn cậu, tôi không muốn sau này cậu phải tiếc nuối"

Nhưng tôi cũng không muốn đưa Thiên Thiên về bên cậu!!!

Dường như, Trần Cảnh Đường anh đã dao động trước vẻ thanh thuần trong sáng của Thiên Thiên. Anh đã điều tra một vài chuyện, chuyện của Thiên Thiên. Biết được sự thật, anh bỗng dưng không muốn nói cho bạn mình biết. Nếu không, anh sẽ mất đi một thứ quan trọng của đời mình...

Thế Minh, tôi không xứng làm bạn cậu. Thật xin lỗi!!!

"Những việc đã làm ngày hôm nay, tôi tuyệt sẽ không hối hận"

Điều hối hận duy nhất của đời anh, chính là Nguyệt Ánh Phương!!! Nếu như ngày đó anh tới sớm hơn, cô sẽ không phải ra đi đau đớn như vậy!

Lái chiếc xe đen tuyền sang trọng lao vun vút trên đường, trong đầu Thế Minh không ngừng hiện lên nỗi đau trong đôi mắt của Thiên Thiên, anh không ngừng cười khổ.

Nguyệt Nhi, xin lỗi em, tại sao anh lại dao động với kẻ thù đây? Em không cam lòng, đúng không?

Đừng lo lắng, anh sẽ trừng phạt cô ta thật xứng đáng, sẽ không khiến cho em phải buồn vì anh!!!

Loạng choạng bước vào trong, anh đã gặp cô ấy, Nguyệt nhi của anh!

Thiên Thiên sau khi tỉnh lại, cô đã quyết định một chuyện quan trọng. Cuộc đời cô, cô không muốn bỏ lỡ thanh xuân của đời mình nữa. Cô yêu anh, đó là sự thật. Nhưng, bỏ ra cả quãng đời của mình để đổi lấy sự lạnh lùng, vô tâm từ anh, cô... Từ bỏ!

Thấy anh loạng choạng trong cơn say, không ngừng gọi tên người con gái khác, tâm cô quặn thắt từng cơn.

Đây, đây chính là nỗi uất ức lớn nhất trong cuộc đời cô!

"Nguyệt nhi, Nguyệt nhi, là em thật sao? Nguyệt nhi..."

Trong vô thức, anh không ngừng gọi người con gái mình yêu. Mơ hồ nhìn thấy bóng dáng người con gái trước mặt mình, anh điên cuồng kêu gọi, bắt chấp mọi thứ muốn tiến lại phía cô:

"Nguyệt nhi, anh nhớ em, anh rất nhớ em..."

Thiên Thiên nghe những lời này mà chết lặng. Nguyệt nhi? Vợ trước của anh sao? Vậy trong lòng anh, cô là gì?

Những giọt nước mắt đọng đầy, rơi tí tách như những hạt mưa rào, như nỗi lòng cô lúc này, rơi xuống bờ vực không đáy...

Nhìn nụ cười khổ của anh, Thiên Thiên thực không biết phải đối mặt như thế nào cho phải. Vui mừng khi thấy anh đau? Đau lòng khi thấy anh khổ?

Không, tất cả những thứ đó, Triệu Thiên Thiên cô không làm được!!!

"Minh... Em có chuyện muốn nói với anh"

Mặc kệ lời nói của cô, Dương Thế Minh vẫn không ngừng ní non bên tai Thiên Thiên:

"Nguyệt nhi, Nguyệt nhi..."

"Minh, chúng ta ly hôn đi"

Thiên Thiên đẩy mạnh chồng mình ra, đẩy nghẹn ngào. Có trời mới biết, khi nói ra những lời này, cô đã đau lòng thế nào.

Nhìn vào đôi mắt đỏ au đầy giận dữ của Dương Thế Minh, cô khẽ khép hờ mi lại.

"Tại sao? Nguyệt nhi, chúng ta không phải vẫn rất tốt sao? Tại sao em lại đối xử với anh như vậy?"

Anh nắm thật chặt lấy bờ vai mềm yếu của cô, chất vấn. Anh không muốn, tuyệt không muốn xảy ra những chuyện này...

Vút vút vút a~~~~

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Đau Đến Tận Tim Can

"Tại sao? Nguyệt nhi, chúng ta không phải vẫn rất tốt sao? Tại sao em lại đối xử với anh như vậy?"

"Minh, anh tỉnh lại đi! Em không phải Nguyệt nhi của anh. Em là Thiên Thiên, là Thiên Thiên!"

Cô nói trong đau đớn cùng uất ức. Cô là cô, không phải là kẻ thế thân cho người khác. Cô không phải món đồ, mà cô là con người! Có trái tim biết rung động, biết yêu và... Biết cả đau thương!!!

Minh, dù yêu anh, nhưng em không thể chấp nhận mình chỉ là một bóng ma, núp dưới chiếc ô che của người khác, mãi mãi không thể nhìn thấy ánh sáng của mặt trời...

"Không, Nguyệt nhi, em mau nhìn anh đi, nhìn anh đi!!! Em đã rời khỏi anh rất lâu rồi. Đừng như vậy!!! Vắng em, anh rất cô đơn..."

Dương Thế Minh vui đầu vào cái cổ trắng ngần của cô, tham lam ngửi lấy mùi hương thơm ngát của người thiếu nữ.

Nguyệt nhi, lúc nào cũng vậy, em luôn làm anh say đắm, để rồi khiến anh tự đánh mất chính mình.

Nguyệt nhi của anh, đã rất lâu rồi không được bên em như vậy. Hãy để anh được bên em, được ôm em vào lòng ngủ thật ngon, nhé!!!

Anh từ từ đưa môi mình gần sát môi cô, mùi vị ngọt ngào của người con gái trước mặt làm anh mê mẩn. Có chút nồn nóng, lại có chút lạ lẫm... Cảm giác này, anh chưa từng trải qua...

Anh quyến luyến!!!

Tham muốn giữ lấy của anh ngày càng mạnh mẽ, anh điên cuồng, anh mê loạn...

Anh muốn cô!!!

Chiếm lấy cơ thể nhỏ bé, mặc cho Thiên Thiên không ngừng giãy giụa muốn trốn thoát khỏi anh. Nước mắt đọng đầy trong hốc mắt, nhìn người đàn ông đang giãy vò mình.

Sau đêm nay, cô đã bị mất đi chính bản thân mình...

Sau đêm nay, cuộc sống của cô lại một lần nữa đảo lộn...

Cô mất đi những thứ quý giá nhất của đời mình: sự trong trắng, tình yêu, và cả hạnh phúc...

Dương Thế Minh tỉnh lại, đầu óc hơi choáng váng. Đã từ lâu rồi, anh mới uống nhiều rượu đến mức say như vậy.

Ha, Nguyệt nhi, tại em hết. Nếu không vì em, anh có thể có ngày hôm nay sao?

Nghĩ đến Nguyệt nhi, anh chợt cảm giác như mình đã lãng quên mất một việc gì đó rất quan trọng.

Tôi qua...

Anh chợt lắc lắc đầu. Tôi qua, chắc chắn không thể xảy ra chuyện gì, anh không thể động vào cô ta được.

Bước chân xuống giường, Dương Thế Minh liền giật mình sùng sốt...

Triệu Thiên Thiên, cô ta...

Không được! Chắc chắn không phải! Loại người dơ bẩn đó, anh sao có thể chạm tới???

Nhớ lại hồi tối, anh có chút dư vị ngọt ngào còn đọng lại. Có cái gì đó thôi thúc anh, len lỏi vào trong trái tim, thôi thúc khiến anh khó chịu, lại có chút muốn gặp Thiên Thiên...

Lẽ nào, anh động lòng?

Sao có thể như thế? Anh không cho phép bản thân mình ngu muội như vậy!!! Nếu sa vào cái bẫy của cô ta, vậy Dương Thế Minh anh sống trên đời còn có ý nghĩa gì??? Cái chết oan uổng của Nguyệt nhi chẳng phải là vô nghĩa sao???

Anh không cam tâm. Người đàn bà đó, anh sẽ cho cô ta xuống địa ngục!!!

"Triệu Thiên Thiên, cô tìm đủ mọi cách để lên giường với tôi, lại còn tính lặt vặt buộc chặt muốn ly hôn? Cô nghĩ tôi là món đồ chơi vô dụng của cô sao? Ghê tởm!!! "

Triệu Thiên Thiên bước từng bước mệt mỏi dọc theo con phố. Cái ánh nắng yếu ớt của mặt trời cũng không thể làm giảm bớt đi sự lạnh lẽo trong lòng cô. Thì ra trước giờ, cô chỉ là thứ để anh mua vui. Anh bên cô, nhưng lại gọi tên người con gái khác. Anh không để tâm cô ở trong lòng anh một chút gì sao???

Cô thấy thương hại bản thân mình, đồng thời cũng đau lòng thay Lâm Ngọc Lan. Một người cao cao tại thượng như cô ta, không ngờ cũng chỉ là một con cò trong tay kẻ khác, mặc người ta lợi dụng, sai khiến...

Ha ha! Thiên Thiên cười còn khó coi hơn mếu, nước mắt cứ thế thi nhau tuôn chảy. Nhớ lại ngày hôm qua trải qua như thế nào, cô cắn môi âm ỉ.

Anh đánh cô! Lại còn đánh rất đau! Đau đến nỗi bên má trái vẫn còn sưng đỏ, khóe môi rướm máu. Anh còn hủy hoại đi cuộc đời cô!!! Anh mặc cô cầu xin, mặc cô giãy giụa...

"Thiên nhi.. "

Nhìn thấy bóng dáng người con trai trước mặt, nước mắt thi nhau rơi xuống:

"Thiên Kỳ ca ca..."

Thiên Thiên nhào vào lòng anh, khóc lớn. Lúc này, thực sự cô rất cần người bên cạnh an ủi mình.

Ca ca, tại sao mỗi khi em thảm hại nhất là lại có anh xuất hiện???

Cô ôm chặt lấy anh, nức nở, khiến trong lòng Thiên Kỳ bồn chồn, lo lắng. Từ bé đến giờ, anh chưa từng thấy cô khóc nhiều như vậy, cho dù bị mắng chửi vô số lần, cô cũng chỉ cắn răng chịu đựng. Một Thiên nhi mạnh mẽ của anh, từ khi nào lại trở nên mềm yếu như vậy???

Thiên Thiên, nỗi uất ức trong lòng em đã phải dồn nén nhiều đến mức độ nào???

"Thiên Kỳ ca ca, Thiên nhi muốn về nhà, muốn về nhà... Ô ô, em muốn về nhà, nhà của chúng ta... Ô ô"

Nước mắt Thiên Thiên là chỗ rơi xuống đáy lòng anh, nó như những cái kim bén nhọn từng nhát, từng nhát chọc vào tim anh.

"Được, Thiên nhi, anh sẽ đưa em về nhà của chúng ta"

Hai người nhanh chóng lên xe, mang theo cả những nỗi u uất rời đi.

Thiên Thiên sau khi đến được nơi mình muốn, cô mệt mỏi tính bước lên lầu liền bị Thiên Kỳ giữ lại. Đến lúc này, anh không còn đủ kiên nhẫn để chờ đợi cô chủ động nói cho mình nữa. Anh sắp nổi điên rồi!

"Thiên nhi, nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao mặt em lại bầm tím như vậy? Ai đã đánh em? Thiên nhi.. "

Nhìn nét mặt hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn, mi tâm anh khẽ chau lại thật chặt. Hôm nay, anh tuyệt đối không thể bỏ qua cho cô, anh nhất định phải biết!!!

Thiên Thiên cắn nhẹ môi, cô nức nở, nhìn đến thương tâm:

"Em.. Thiên Kỳ ca ca, em.. "

Anh khẽ thở dài, ôm cô vào lòng. Sự mềm yếu làm nũng của cô, lúc nào cũng là một đòn trí mạng đánh thẳng vào nội tâm mạnh mẽ của anh.

"Nếu như em không muốn nói, vậy thì thôi vậy"

"Ca ca, Thiên nhi muốn ly hôn! Em không chịu nổi, thực sự không thể chịu nổi khi bên cạnh Thế Minh, anh ấy không yêu em, không có một chút tình cảm nào với em. Ô ô, em thực sự rất mệt mỏi..."

Cô đưa bàn tay nhỏ bé của mình lên bấu chặt nơi trái tim. Những gì trải qua đã vượt quá sức chịu đựng của cô, cô sắp không chống chọi được sự thật tàn nhẫn này nữa rồi!!!

Nghe những lời cô nói, Thiên Kỳ trong lòng có chút kinh ngạc. Không phải cô nói ở Dương gia rất tốt sao? Sao bây giờ lại trở thành bộ dạng như vậy?

Cô muốn ly hôn? Đối với anh, đó cũng là một chuyện tốt. Như vậy sẽ không một ai có thể cướp Thiên nhi ra khỏi anh nữa rồi.

Thiên Kỳ còn chưa kịp tiêu hóa hết những lời cô nói, một giọng nói đầy phẫn nộ đã âm âm vang lên:

"Mẹ kiếp!!! Con tiện nhân kia, tao cho mày ăn, nuôi mày khôn lớn để giờ mày mất dạy như vậy à? "

Triệu Lâm Khang vừa bước vào cửa, ông ta liền chỉ tay chỉ thẳng vào mặt Thiên Thiên. Hừ, ông còn chưa có lấy được một đồng, một hào nào từ Dương Thế Minh đã phải mất đi con mồi này sao? Ông cũng không có ngu ngốc đến vậy!!!

"Tôi mất dạy? Xin hỏi ông, tôi đã làm gì mà ông cho là mất dạy? Cha nào con nấy, tôi mất dạy? Vậy là ông tự mắng mình là người vô học thức không được ai dạy dỗ sao? "

"Mày..."

Chát...

Ông ta không chút thương tiếc mà thẳng tay, tát mạnh vào khuôn mặt đã sưng đỏ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Oán Hận

Chát...

Cái tát của Triệu Lâm Khang làm lòng Thiên Thiên chột lạnh. Mấy ngày hôm nay, cô liên tục bị người đánh, từ người ngoài cho đến người nhà, rốt cuộc, cô sinh ra là mang theo oan nghiệt gì?

Khi sinh cô, mẹ cô qua đời. Người ta nói cô là đồ sao chổi. Lên 5 tuổi, bị cha ruột vứt bỏ, đánh đập, nói cô là tiện chủng. Đến bây giờ, khi đã kết hôn, cô lại bị chồng lạnh lùng vô tâm. Liệu còn bao nhiêu oan ức mà cô phải chịu nữa?

Cô chịu đựng đủ rồi, sẽ không nhận thêm nỗi đau nào nữa.

"Tát tôi? Ông tát đi, tát nữa đi. Nhưng chuyện ly hôn, tôi tuyệt sẽ không thay đổi. Tôi sẽ không bán đi hạnh phúc đời mình để đổi lấy công danh của kẻ có dã tâm như ông đâu!! "

"Mày"

Gio tay lên muốn đánh, ông ta bị bàn tay cứng rắn, mạnh mẽ của Thiên Kỳ giữ lại. Người đàn ông đó đứng giữa đại sảnh, hơi thờ tà ác như một ma vương. Thiên Kỳ nhìn chăm chăm vào bàn tay Triệu Lâm Khang đang muốn vươn ra đánh người, anh không vui hừ lạnh:

"Ba, người là bề trên, nhưng ba cũng không có quyền động chạm tới một sợi tóc của Thiên nhi. Chỉ cần con ở đây, đừng hòng có ai dám mơ tưởng mà đối xử tệ bạc với cô ấy"

Thiên Thiên khó khăn hít thở thật mạnh nhìn sự tức giận cùng oán hận của Triệu Lâm Khang dành cho mình.

Oán hận??? Cô đã làm gì đến ông ta? Chưa hề!!!

Vừa rồi, lực đạo trên tay ông ta quả thực rất mạnh. Nếu không nhờ có Thiên Kỳ ca ca, chắc chắn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô sẽ bị u lên một cục!!!

Thật là đáng sợ!

"Triệu Thiên Thiên, tao nói cho mày biết, nếu mày dám ly hôn với Dương Thế Minh, vậy tên tuổi của mẹ mày cũng đừng mong được ghi trong gia phả ở Triệu Gia. Mẹ mày sẽ không có chỗ dung thân đâu! "

"Thiên nhi, em mau uống nước đi"

Thiên Kỳ đưa cho Thiên Thiên chai nước lạnh. Nhìn vẻ mặt xuất thần của cô, trong tim anh ngàn vạn lần khó chịu:

"Em vẫn còn bận tâm đến lời ông ta nói sao? "

Thiên Thiên giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ, cau mày nhìn anh. Cô khẽ thở dài:

"Thiên Kỳ ca ca, kiếp trước liệu có phải em giết người cướp của hay đi cướp chồng người ta, cho nên bây giờ mới bị báo ứng phải không?"

"Thiên nhi, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Em muốn ly hôn, vậy chính là ly hôn, ai có thể cản được em? Anh sẽ luôn ủng hộ mọi quyết định của em"

Thiên Thiên nhào vào lồng ngực vững chắc của anh trai, bao uất ức dồn nén bấy lâu tuôn trào không ngớt. Cô ôm lấy Thiên Kỳ, không ngừng gào khóc :

"Thiên Kỳ ca ca, anh mau nói cho em biết em phải làm sao bây giờ? Em không muốn ở cùng người đàn ông đó nữa... Ô... Ô, nhưng mà, mẹ em thì phải làm sao? Em không muốn bà phải chịu uất ức, em không muốn,... Ô... Ô..." "

Mẹ cô, ngay cả khi nhắm mắt cũng không được yên ổn. Như thế, báo cô phải làm sao đây? Nếu không có tên trong gia phả, vậy chẳng phải mẹ cô không được công nhận là con dâu nhà họ Triệu sao? Như thế, bà sẽ bị người người chê cười, khinh bỉ,... Đau đớn, nhục nhã như vậy, mẹ cô sao có thể yên tâm an nghỉ???

Cô quyết định rồi. Cuộc sống của cô có là gì? Hi sinh của cô còn không lớn bằng công lao sinh thành của mẹ. Làm con báo hiếu, như vậy có gì là sai sao? Nếu dùng bản thân mình để báo đáp công ơn của mẹ, cô cam lòng.

"Thiên Kỳ ca ca, em sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Cho nên, mẹ của em sẽ được an nghỉ, đúng không???" "

Cô lau nước mắt, lém lỉnh nhìn anh, hôn chụt vào má anh như hồi bé hai người từng làm, rồi khẽ mỉm cười.

"Ca ca, Thiên nhi thực sự rất đói. Hôm nay, Thiên nhi muốn ăn một bữa thật ngon, thật no! "

"Ha ha, được "

Thiên Kỳ đẩy nhẹ Thiên Thiên, xoa xoa mái tóc dài mềm mượt của cô, cũng học cách cười hi hi ha ha giống cô:

"Hôm nay để ca ca đãi em một bữa. Em nhất định phải ăn hết cho anh"

"Được được, em tuyệt đối sẽ không lãng phí của chùa!!! "

Hai người cứ vậy, anh một câu, em một câu mà không hề hay biết giông bão sắp tới đang chờ đợi mình ngày mai...

"Bóp... "

Dương Thế Minh nắm mạnh tay vào tường, từng giọt máu cứ tí tách theo từng khớp xương rơi xuống.

Người đàn bà ghê tởm, rời khỏi anh một chút là đã có thể đi câu dẫn đàn ông.

Tốt! Rất tốt! Có vẻ như anh vẫn còn ra tay với cô quá nhẹ thì phải! Vậy thì từ nay sẽ không cần nương tay nữa!

Vẫn đang trong cơn giận, anh dường như mất hết lí trí. Anh không biết, trong nội tâm của mình đã mặc định cô là người phụ nữ của riêng mình anh.

Thấy bóng dáng nhỏ bé của người con gái, Dương Thế Minh chẳng nói chẳng rằng, giật mạnh tay Thiên Thiên kéo vào thư phòng. Thiên Thiên càng giãy giụa, anh càng dùng lực mạnh hơn. Đẩy ngã xuống sàn, anh như một con mãnh thú gầm gừ nhìn con mồi:

"Triệu Thiên Thiên, cô vừa mới đi đâu về? Hà "

Không thèm nhìn đến người đàn ông nào đó, Thiên Thiên xoa nắn cổ tay mảnh khảnh của mình, nhẹ nhàng vuốt xoa.

Dương Thế Minh đầu đầy vạch đen, bàn tay bóp chặt đến nổi gân xanh. Khí lạnh bao trùm cả căn phòng:

"Triệu Thiên Thiên, cô dám không để ý lời tôi?? "

"Dương thiếu gia, tôi đi đâu, làm gì, với ai cần anh để tâm sao? Không nghĩ tới Dương Tổng giám đốc lại thích chen vào chuyện của người khác! "

Giương lên đôi mắt to tròn vô tội, cô khẽ chớp chớp.

Anh ta đang tức giận? Ủ, vậy thì sao? Có quan hệ với cô chẳng?!!!!

Nhìn anh cười lạnh, trong lòng Thiên Thiên bỗng dưng run lên vì sợ:

"Ha, quả nhiên là không dám để cho ai biết! Cũng đúng thôi, không biết xấu hổ mà đi ve vãn đàn ông, đã thế còn là anh trai cùng cha khác mẹ. Hồ ly tinh như cô, không biết đã tu qua bao nhiêu kiếp? "

Sỉ nhục... Sỉ nhục... Sỉ nhục...

Tại sao lúc nào cũng là anh làm cô đau?

Mũi nhỏ khẽ nhăn lại, đôi mắt đã sưng húp nay lại thấy nóng ảm. Cô cố ngăn lại nước mắt mình, quăng mấy chồng tài liệu từ bàn làm việc lên người anh, giọng nói đã lạc đi từ bao giờ :

"Tại sao? Dương Thế Minh, tại sao lúc nào cũng luôn là anh nhục nhã tôi? Tôi đã từng ám sát anh à? Hay là tôi có thù giết cha mẹ anh? Sao anh luôn tìm mọi cơ để chà đạp lên nhân phẩm và lòng tự tôn của tôi??? Anh có xứng làm đàn ông không? "

Ngư quyết định rồi, nn vote nhiều thì ra sớm, vote ít thì cứ từ từ rồi ra

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Không Phải Con Nợ Của Anh

"Ý cô là, tôi cố tình gây khó dễ cho cô? "

Dương Thế Minh nhàu mày, cười như không cười nhìn người phụ nữ quật cường trước mặt.

Là loại gái làm tiền như vậy, cô ta còn giả bộ thanh thuần trong sáng cái gì? Bị anh lật lọng mặt thật của mình như vậy, sao còn chưa chịu dừng lại?

Cô ta muốn làm xấu mặt Dương gia đến bao giờ???

"Quan hệ giữa tôi và Thiên Kỳ ca ca hoàn toàn không mới không phải như anh nói! Tại sao anh cứ một mực đồn tiếng xấu về tôi mà không chịu nhìn lại

chính bản thân mình đi? Anh nói tôi ghê tởm, nói tôi dờ bần. Vậy, anh có khác tôi một chút nào sao? "

Chính xác là không!!!

Anh còn hơn tôi hẳn một bậc. Tôi phải nhận anh làm sư phụ mới đúng!!!!?

"Quan hệ bình thường??"

Dương Thế Minh như nghe được một câu chuyện cười nhảm chán. Anh cười lạnh, đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn:

"Có thể ôm ấp nhưng không lên giường. Đó là quan hệ bình thường mà cô nói sao? Đây là cái gì? Há?!!!"

Anh vói lấy xấp ảnh trong tay ném thẳng vào mặt cô. Hừ, chứng cứ hai năm rưỡi mười như vậy? Để xem loại ti tiện như cô còn lí do nào để biện minh cho mình?

Thiên Thiên lật xem từng bức ảnh. Đây là thật!!! Là lúc vừa rồi khi cô và Thiên Kỳ ca ca ở trong quán ăn. Nhưng là... Điều đó thực sự rất bình thường!!! Từ bé đến lớn, anh trai đối với cô lúc nào cũng một mực cưng chiều như vậy. Đối với cô mà nói, chính là luôn muốn ý lại vào anh. Vì, anh sẽ không bao giờ từ chối cô!

"Anh... Đề tiện! Anh cứ nhiên dấm cho người theo dõi tôi!???"

"Cô sai rồi Triệu tiểu thư, người tôi theo dõi không phải cô! Mà đó là... Triệu Thiên Kỳ!!!"

Đôi mắt khép hờ, che đi sự sắc bén bên trong, Dương Thế Minh gằn từng chữ. Tuy nhỏ, nhưng là rơi hết vào tai cô, không sót lại một chút.

Anh ta theo dõi Thiên Kỳ ca ca? Để làm gì chứ? Ca ca không có gây thù với anh ta!

"Dương Thế Minh, anh thật quá đáng! Anh muốn làm gì thì hãy nhắm vào tôi này. Thiên Kỳ ca ca, anh ấy là vô tội. Là tôi tự tìm đến anh ấy! Anh không được nghĩ oan cho anh ấy. Anh ấy không phải giống đực như anh! Không phải loại người chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Anh đừng nghĩ mình là kẻ có tiền mà đi chèn ép người khác! Dù gì, trên danh nghĩa, tôi cũng là vợ anh, không phải con nợ của anh!!!"

Căn phòng nhất thời rơi xuống tối âm chực độ. Người đàn ông đứng trong phòng lao nhanh về phía người con gái trước mặt.

Dương Thế Minh một tay gạt mạnh lấy tóc cô, tay còn lại thì vịn về chiếc cằm nhỏ nhắn:

"A, mèo nhỏ, không nghĩ tới cô lại nhanh mồm nhanh miệng đến thế. Phải, cô là vợ tôi. Vậy mà dám đi ve vãn người đàn ông khác. Cô là đang ngoại tình sao? Cứ nhiên dấm cầm súng trên đầu tôi???"

Thiên Thiên bị đau đốn, cô cố giương đôi mắt to đen láy của mình lên nhìn anh. Ý cười trào phúng hiện đầy trên mặt :

"A, phải thì sao? Mà không phải thì sao? Anh có thể làm gì tôi?"

"Cô là đang thách thức sự kiên nhẫn của tôi?"

Chống lại đôi mắt sắc bén của anh, Thiên Thiên vẫn giữ nguyên sự lạnh nhạt mình vừa mới tạo dựng:

"Tổng giám đốc Dương, lẽ nào không đúng sao? Anh có thể chọn vô số phụ nữ trong ngàn vạn phụ nữ lên giường với anh, còn tôi chỉ một người. Vậy mà không thể sao?"

So với anh, tôi vẫn còn là tốt hơn gấp bội. Người không vì mình, trời tru đất diệt. Lẽ nào vì anh mà tôi lãng phí cả đời mình hay sao?

"A, ý cô là... Cô muốn hồng hạnh vượt tường?"

Nằm mơ! Tuyệt đối không có cửa đâu! Đã trở thành người của Dương Thế Minh anh thì sẽ mãi là của Dương Thế Minh anh. Sống là người của anh, chết vẫn phải phục dịch cho anh.

Anh chính là bá vương!!! Thuận anh thì sống, nghịch anh? Hừ, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt!!!!!!

"Như thế thì sao? Tôi sẽ được bay lượn tự do"

"Được! Rất tốt a~~~~... gian phu dâm phụ! Cô gái, muốn thoát khỏi móng vuốt của tôi? Tốt thôi! Vậy thì hãy chuẩn bị tinh thần nhận xác của Triệu Thiên Kỳ! Yên tâm, tôi sẽ thành toàn cho cô, cô tuyệt đối sẽ không phải chịu thiệt thòi!"

Dứt lời, anh dúi bàn tay rắn chắc của mình đi xuống cổ cô, bóp thật chặt.

Cô muốn chết? Được, tôi sẽ cho cô chết thật thỏa đáng!

Thiên Thiên bị nghẹt đến mặt đỏ bừng. Cô khó khăn thở dốc, hít từng ngụm khí:

"Dương Thế Minh, tôi dù có làm ma cũng không tha cho anh!! "

Từ bỏ giấy giả, cô buông xuôi tất cả. Thả lỏng bàn tay đang bấu chặt vào da thịt, cô nhắm mắt lại, chờ đợi sự xuất hiện của tử thần.

Nhìn thấu được suy nghĩ của cô, Dương Thế Minh hất mạnh một cái khiến người cô văng ra thật xa. Anh không hiểu, sao cô ta lại dễ dàng đầu hàng như vậy?

Hừ, anh sẽ không thỏa mãn cô. Cô muốn chết? Anh chưa có chơi xong!!!

"Cô không phản kháng? "

Thiên Thiên ôm lấy cổ mình, ho khan. Chỉ thiếu chút nữa thôi, cô chắc chắn sẽ không đủ đường khí mà chết!!! Anh ta, quả thật là thâm độc!

"Phản kháng? Phản kháng thì sẽ được ích lợi gì chứ? Không phải là anh vẫn sẽ giết tôi sao? Sao anh không tiếp tục? Nếu tôi chết, anh có thể thoải mái quan hệ với vô số phụ nữ mà không lo xã hội dị nghị"

Tôi cũng sẽ thoát khỏi kiếp địa ngục trần gian này.

Dương Thế Minh như nghe được một câu chuyện hết sức buồn cười.

Dị nghị, họ dám sao?

"Giết cô? Vậy thì quá được lợi cho cô rồi! Người kinh doanh như tôi sẽ không chấp nhận lỗ vốn như vậy. Bất quá, cô... Đang ghen sao? "

Thiên Thiên cắn cắn môi. Nói cô không ghen, đó là nói dối. Nhưng nếu nói cô ghen...

"Nực cười, cứ như tôi thì có nghĩa là ghen sao? Vậy, quan hệ giữa tôi và Thiên Kỳ ca ca, chắc là anh cũng ghen đi!?" "

Dương Thế Minh giật mình sững sốt. Lời cô nói, là thật sao? Anh ghen!??

Ha, không phải, chắc chắn không phải!

Anh lùi từng bước về phía sau, rồi nhanh chóng rời khỏi phòng. Anh cần tìm nơi yên tĩnh để có thể suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Tìm Trai Bao Giúp Cô (P1)

Thành phố hôm nay mưa lạnh, kéo theo cảm xúc của con người cũng buồn man mác theo.

Thiên Thiên đứng trên sân thượng, mặc cho những hạt mưa vẫn rơi đều đều làm ướt hết mái tóc đen mượt. Cô đưa hai bàn tay vòng qua thân hình nhỏ bé, ngửa mặt lên trời để cảm nhận cái cảm giác đau rất lạnh buốt, đôi mắt vô hồn hướng về một nơi xa xăm.

Minh, đã một tuần nay anh không có về nhà rồi! Anh đang ở đâu? Cùng Lâm Ngọc Lan, phải không?

Liệu, không nhìn thấy em, không nghe được giọng nói của em, anh có thấy nhớ?

Chồng à, vợ thực sự rất nhớ chồng!!! Chồng mau mau về nhà với vợ, được không???

Thả hồn mình trôi lơ lửng, cô bị giọng nói lạnh lẽo cũng không kém vẻ non nớt làm cho bừng tỉnh:

"Nữ nhân thôi! Tôi tưởng chị làm gì, hóa ra là nổi điên trên sân thượng à? Chị muốn làm ma sớm vậy sao???" "

Bảo Khánh tức giận cau mày không vui. Hừ hừ, nữ nhân chết tiệt! Một tuần qua cậu học ở trường không về mà cô dám quên cậu sao? Cứ tưởng khi cậu về nhà là sẽ được chào đón, ai ngờ... Ba ba đã không thấy, chị ta cũng biến mất không tăm hơi luôn.

Tuy nhiên có một điều đáng mừng, "chị già" Lâm Ngọc Lan kia không xuất hiện, có phải là đã cút luôn khỏi đây chăng???

Điều này làm cậu cực kì hài lòng!!!

Thiên Thiên khịt khịt mũi, cảm động nhìn Bảo Khánh mang ô che mưa cho cô mà chật vật, cô thốt ra tiếng kinh hô:

"Bảo Khánh a, em hình như cao lên không ít rồi nha. Tính coi,từ khi gặp chị,em mới cao đến hông chị. Ừm...ước chừng cao thêm ba phân rưỡi đi!!???"

Bảo Khánh bấu môi xem thường nhìn cô, tức giận trừng mắt :

"Già gì a??? Tôi lúc nào thì lùn hả? Tôi là rất cao đó bà chị! Già mà ba phân rưỡi chứ? Tôi đây là bốn phẩy một phân,có nghe chưa???"

"..."

Thiên Thiên hít sâu một hơi. Thằng bé này vẫn là đứa con nít vất mũi chưa sạch. Cô nhìn!!!

Khẽ ngược nhìn lên bầu trời đầy những đám mây đen u tối kia, trong lòng cô nặng trĩu.

Giả như, cô chỉ là một đám mây nhẹ tênh, không phiền muộn...

Giả như, cô chỉ là một hạt mưa nhỏ bé, có thể dễ dàng rơi xuống mặt đất, không vẩn vương những kí ức đã qua...

Nhìn thấy cô tâm trạng như vậy, Bảo Khánh chỉ biết thở dài, cố vờn người che mưa cho mami, cậu im lặng chờ đợi câu tâm sự từ cô.

Thiên Thiên xóa đi vết nước thấm ướt trên mặt mình. Không biết, đó là nước mưa của trời, hay chính là những viên pha lê trên quỹ từ đôi mắt sưng húp đã lâu?

"Bảo Khánh, đến nay đã là một tuần rồi, chị không được nhìn thấy ba em. Còn có, cả Lâm Ngọc Lan cũng vậy. Có phải, liệu theo em, Minh có đang ở cùng một chỗ với cô ấy? "

"Cô ta? "

Bảo Khánh bấu môi đầy khinh thường:

"Vậy thì đã làm sao??? Không phải vẫn chỉ là công cụ phát tiết thôi sao? Loại đàn bà ghê tởm đó, tôi hận không thể nhổ miếng nước bọt vào người cô ta. Nhìn thôi là đã thấy bẩn mắt!! "

Thiên Thiên ngán người, cô một chút cũng không nghe lọt lời Bảo Khánh nói, duy chỉ bốn từ làm cô thất thần hồi lâu.

Công cụ phát tiết? Đúng vậy, cô cũng đâu khác gì Lâm Ngọc Lan? Không phải cũng chỉ là một trong những người đàn bà làm ấm giường cho anh sao? So với Lâm Ngọc Lan, cô còn cách xa so với cô ta...

Bời lẽ, cô chỉ là tình một đêm!

Ngay cả đến chính bản thân cô cũng không được anh công nhận là một trong những người phụ nữ của Dương Thế Minh anh. Vậy, cô có lí do gì để đòi hỏi anh chỉ quan tâm đến duy nhất người vợ hờ này???

"Này chị, có nghe tôi nói không vậy? Này... Này "

Thiên Thiên chớp nhẹ đôi mắt, nhìn về phía Bảo Khánh. Nhìn mặt cậu lúc này, rõ ràng là hai chữ "không vui".

"Có chuyện gì sao? "

Bảo Khánh lườm cô một cái. Hừ, nói chuyện với bốn thiếu gia mà vẻ mặt thất thần là sao? Thật đáng ghét!

"Tôi đói, nấu cơm cho tôi! "

"Này, có vấn đề gì sao? Đã một tuần nay cậu không có về nhà rồi? "

Đối mặt với Trần Cảnh Đường, Dương Thế Minh đã ngà ngà say:

"Cậu có biết, tôi đã nghe được câu chuyện nực cười từ cô ta? "

Trần Cảnh Đường khẽ nhàu mày khó chịu. "Cô ta" là ai? Còn không phải là Triệu Thiên Thiên sao? Lại xảy ra chuyện gì?

"Cô ta nói tôi là đang ghen. Nhưng bắt quá, tôi mới không có ghen. Tôi đâu phải kẻ điên, đúng chứ???"

Trầm mặc, Trần Cảnh Đường nhìn vào người đàn ông nào đó:

"Vậy không phải sao? "

"Đương nhiên là không phải! "

Dương Thế Minh ngay lập tức phản bác. Đùa anh sao? Anh không có để ý đến loại người xấu xa đó. Cô ta không phải mẫu người lí tưởng của anh, mà chính là đóa hoa dại bên đường!

Trước phản ứng của anh, Trần Cảnh Đường trong mắt liền xẹt lên một tia hi vọng nhỏ nhoi:

"Vậy, nếu cậu không cần cô ấy, có thể nhường cô ấy cho tôi không? "

Tôi cần cô ấy! Cô ấy không phải một người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần, cũng chẳng phải là nhân vật nổi tiếng, nhưng ở cô ấy có sự cuốn hút mãnh liệt, khiến cho đôi mắt này của tôi bị mê hoặc, lúc nào cũng ngóng theo bóng dáng cô ấy...

Dương Thế Minh bàn tay nắm chặt nổi đầy gân xanh, lạnh lùng nhìn về phía đối diện như chờ một lời giải thích.

"Nếu cậu không biết trân quý Thiên Thiên, vậy thì hãy để tôi chăm sóc cho cô ấy "

"Có lẽ điều này cậu chưa biết. Đường, tôi đã xảy ra tình một đêm với cô ta. Bàn tay tôi đã động chạm vào da thịt dơ bẩn ấy. Hơn nữa, cô ta dù gì vẫn là vợ trên danh nghĩa của tôi. Cậu là đang muốn cướp vợ bạn sao? Đó là một sự sỉ nhục đối với tôi. Cho nên, đừng mơ tưởng!!!"

Trong khi nói ra những câu ấy, Dương Thế Minh biểu cảm khác thường nhưng rất nhanh liền biến mất. Cảm xúc trong anh lúc này rất lạ.

Hừ, Triệu Thiên Thiên, cô ta chính là vật sở hữu của anh. Cho nên, dù có thế nào đi chăng nữa, cô ta vẫn phải ở bên anh mãi mãi!!!

"Đừng nói với tôi là cậu thích cô ta!"

Dương Thế Minh không vui mở miệng, lại nhìn thấy sự kiên định trong mắt bạn thân. Trần Cảnh Đường đã đáp lại ngay không cần do dự :

"Không, không phải là thích! "

Dương Thế Minh liền nhẹ nhõm thở phào.

"Nhưng tôi nghĩ, tình cảm đó đã vượt ngoài từ 'thích' rồi. Cậu biết không, trong khoảng thời gian ở trường, tôi đã nhiều lần gặp cô ấy. Có lúc cô ấy mạnh mẽ, nhưng có lúc lại mềm yếu như một đứa con nít khóc òa"

Minh, cậu nói cô ấy là tình một đêm với cậu, nhưng vậy thì sao chứ? Nếu đã vượt qua cái gọi là 'thích', vậy thì tôi tuyệt đối sẽ không để ý đến vương bạn đó!

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tìm Trai Bao Giúp Cô(P2)

Dương Thế Minh trở về Dương gia với tình trạng nửa tỉnh nửa mê. Loạng choạng bước vào nhà, anh ngẩn người. Anh là đang ở nhà sao?

Bỗng dưng trong lòng xẹt qua một dòng chảy ảm áp. Từ khi nào, nơi này đã trở thành nhà đúng nghĩa trong tâm trí anh? Từ khi nào, mỗi khi anh rời xa lại cảm thấy nhớ nơi này??? Rất nhiều, rất nhiều câu hỏi không ngừng hiện lên trong đầu anh. Nhưng anh không muốn tìm ra câu trả lời. Vì anh trốn tránh!

Tất cả những câu hỏi đó, câu trả lời chỉ có một...

Triệu Thiên Thiên!!!

"Minh, anh về rồi sao? "

Dương Thế Minh ngẩng đầu nhìn Triệu Thiên Thiên. Trong đôi mắt sâu thẳm của cô tràn ngập niềm vui sướng, khiến trái tim của anh dần tan chảy.

Nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, đôi con ngươi băng lãnh dần mở ra. Anh lạnh lùng nhìn người đang sắp tiến đến đỡ lấy mình, hất mạnh tay khiến cô ngã nặng nề trên đất :

"Đừng lấy bàn tay dơ bẩn của cô chạm đến trên người tôi. Tôi ghê tởm! "

Tôi ghê tởm!

Tôi ghê tởm!

Tôi ghê tởm!

Từng câu nói của anh như con dao găm sắc bén đâm thật sâu vào tận trong tim cô, làm đau lí trí cùng cả linh hồn của cô...

Nước mắt lại từng giọt, từng giọt lăn dài. Một giọt, hai giọt, ba giọt,... tí tách, tí tách rơi, rơi vào lòng anh, rơi vào đôi mắt anh.

Anh không muốn thừa nhận, Triệu Thiên Thiên ngày càng khiến anh bận tâm. Mỗi khi nhắm mắt lại, hình ảnh cô đơn của cô lại ủa đến trong tâm trí anh, đan xen đó lại là máu cùng vết mặt không cam lòng của Nguyệt Ánh Phương. Anh khó chịu!

"Triệu Thiên Thiên, cô khóc cái gì? Còn giả bộ thanh thuần trong sáng? Cô là diễn kịch cho ai xem? Đừng nghĩ có thể quyến rũ mê hoặc được tôi bằng những hành động đáng khinh thường như vậy! "

Triệu Thiên Thiên nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào da thịt. Đau!

Cắn cắn môi, cổ ngấn lại nổi uất ức, cô nhìn đối diện vào đôi mắt lạnh lùng của anh:

"Hành động đáng khinh thường? Minh, dù sao chúng ta vẫn là vợ chồng hợp Pháp. Em quan tâm anh, lo lắng cho anh vậy có gì là sai sao? "

Không cần phải nhục nhã em như vậy! Em không chịu đựng được việc anh lạnh lùng với em.

Em thừa nhận, em không xinh đẹp được như Lâm Ngọc Lan, cũng không có thân hình bốc lửa như các siêu mẫu nổi tiếng, nhưng...em có một trái tim thật lòng yêu anh.

"Cô quan tâm tới tôi??? Thật sự là chẳng biết đây là phúc hay là họa của Dương Thế Minh tôi đây?"

Quan tâm anh? Thật là thừa thãi! Anh không cần loại đàn bà ti tiện như cô để ý đến mình. Hừ, quan tâm anh làm cái gì? Còn không phải kiểu chăm sóc giống những người đàn ông kia, cùng nhau một bộ dạng quan tâm trên giường đi?

Anh mới không cần! Không thì sẽ bị đoán thọ!!! Thật sự là rất đáng khinh thường!

"Minh, anh đừng có cố ý tìm mọi cách sỉ nhục em có được hay không? Tại sao lúc nào anh cũng ngông cuồng cho là mình phải? Em có chỗ nào không tốt? Anh cứ nói đi, em sẽ sửa với đúng ý anh! "

Vốn từ trước đến giờ, cô vẫn thực sự không hiểu, mình rốt cuộc đã làm sai điều gì? Từ khi anh cưới cô về, chưa bao giờ cô nhận được một lời hỏi han quan tâm ở anh. Nhưng... Tại sao chứ? Ngay từ khi bước vào cửa Dương gia, anh đã chán ghét cô từ giây phút đó rồi!

"Triệu Thiên Thiên, cô diễn kịch cũng thật là quá giỏi đi! Có điều, cô sẽ không thể nào qua mặt được tôi đâu. Lắng lo, ti tiện, ngay cả anh trai mình cũng không bỏ qua"

"Dương Thế Minh, anh đừng có nói bậy!"

Cô mới không bao giờ làm những chuyện đáng xấu hổ đó. Cô cũng không phải gái làm tiền mà đi quyến rũ người khác.

Gặp anh, yêu anh, làm vợ anh... Anh chính là mối tình đầu của cô. Cô cũng chưa bao giờ có ý tưởng lách lác đi hồng hạnh vượt tường. Cô là người hiện đại, nhưng cũng không phải là người tự hủy đi chính bản thân mình.

Nhiệt độ trong phòng nhất thời giảm xuống. Chỉ thấy Dương Thế Minh bóng dáng cao lớn đứng trong bóng đêm, hệt như một con mãnh thú, có thể bỏ nhào lên cắn chết con mồi trước mặt :

"Nói bậy? Được, cứ cho là như vậy đi. Có điều, quyến rũ cả giáo sư của mình cũng có thể làm ngơ như không có chuyện gì sao? "

Từ Triệu Thiên Kỳ đến Trần Cảnh Đường, cô hết lần này đến lần khác làm anh mất mặt. Đối với anh trai, cô dám dăng là vậy, nhưng đối với Trần Cảnh Đường, cô cũng không chịu buông tha?

Thật đúng là bản chất của một con cáo già đã thành tinh.

"Dương Thế Minh, phiền anh nói cho rõ ràng. Đừng có úp úp mở mở như vậy. Tôi cũng không phải đầu gối đứng đây nghe anh làm nhảm"

"Cô câm miệng! "

Anh gần từng tiếng. Thật đáng sợ!

Triệu Thiên Thiên môi mím chặt, đôi mắt vì uất ức mà những giọt lệ đọng đầy. Cô hít sâu một hơi, quyết làm một bộ dáng kiên cường.

"Dương Tổng, thật có lỗi a. Ý anh nói là ai vậy? Thực ra, đàn ông bên ngoài tôi có rất nhiều. Máy ông lão cũng có, bằng tuổi cũng có, mà ít tuổi hơn lại càng nhiều, xin hỏi, anh muốn tìm người nào? "

Nhìn bộ dáng quật cường của cô, Dương Thế Minh ngày càng lạnh lùng. Mà nội tâm nhìn cô như vậy liền là thấy đau lòng.

Anh cũng không thể nào hiểu nổi mình có vấn đề gì nữa. Anh chỉ là, không muốn nhìn thấy cô ngập tràn bi thương như vậy. Trong lòng anh sẽ khó chịu.

Tự nhủ với lòng mình, anh hướng đôi mắt băng lãnh nhìn đến phía cô:

"Cô cho rằng mình là thuần khiết lắm sao? Nói cho cô biết một điều, Trần Cảnh Đường chính là bạn tôi! Cô lãng lợ quyền rũ bạn tôi, nghĩ là sẽ không ai có thể biết sao? "

Triệu Thiên Thiên cắn cánh môi mình đến bật máu. Thì ra là thế! Trên thế giới này, thật sự có quá nhiều trùng hợp. Thì ra, trong mắt mọi người, cô chỉ là một trò đùa, một con rối để những người đàn ông có tiền làm thú vui tiêu khiển.

"Không cần phải bỏ công sức tốn nhiều tâm tư vào bạn tôi như vậy. Nếu cô thêm đàn ông, vậy cứ nói với tôi một tiếng, tôi sẽ nhất định tìm trai bao giúp cô"

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Sự Thật Dần Hé Lộ

Hôm nay là ngày nó xuất viện. Nó ngó ngang ngó dọc, miệng lăm bà lăm bầm như bị tự kỉ:

_ Quái! Biết mình ra viện mà sao không có đưa nào đến thăm vậy ta? Cha Phong với cha Bảo càng ngày càng điên mà! Ở viện thì đến suốt ngày mà ra viện chả thấy ma nào thế này?

Nó thở dài nảo ruột:

_ Haizz mà nhắc mới nhớ, con My biết mình bị vậy mà sao không thấy nó đến thăm mình là sao ta? Kì này Linh bà bà đây sẽ bầm bầm bầm! Bà bầm mây thành cảm heo cho há giận!

_ Bầm ai mà ghê vậy?

_ Ê? Giọng này sao nghe quen quen!- nó quay đầu lại, thấy cậu đứng ngay sau lưng mình từ lúc nào thì không khỏi giật mình:

_ Úiiii Á Á Á! ÔI MẸ ƠI CỨU CON! MAAAAAAA

Mọi người đi đường đều quay đầu nhìn lại con điên này, lắc lắc đầu:

_ Bệnh thần kinh!

Sặc. Ôi trời ạ! Bệnh thần kinh? Nhìn đi nhìn đi. "Con ma" bất thành linh xuất hiện ở đằng sau thế này thì có ai mà không sợ?

Nó nuốt nước bọt "cái ực", một tay ôm tim:

_ Cậu bị điên à? Muốn tôi phải trở lại bệnh viện vì nhồi máu cơ tim à?

_ Đi theo tôi!- cậu giật tay nó, lôi đi

Nó mặt ngớ ra:

_ Đi đâu? Cậu định bắt cóc tôi à?

Cậu nhìn nó chăm chăm:

_ Cậu hứa nay sẽ dự tiệc với tôi đó. Nhớ không? Nếu không nhớ thì sẽ không có đồ ăn(n)

Chưa nói hết nó đã dắt tay cậu, đi lon ton:

_ Đi thì đi!

Tại một biệt thự xa hoa lộng lẫy với kiến trúc cổ điển mà không kém phần sang trọng, nó cùng cậu bước vào với mọi ánh nhìn soi mói có, ghen ghét có, hâm mộ có,... của tất cả mọi người. Kể cả anh!

Anh được mời đến dự bữa tiệc này với tư cách là vị khách quý. Đang trả lời những câu hỏi của những người xung quanh một cách nhàm chán, anh bỗng nhìn thấy nó. Nó đây ư? Gò má bầu bĩnh đáng yêu, đôi môi nhỏ xinh đang mỉm cười, đôi mắt to tròn long lanh tưởng như chỉ cần chớp một cái là những giọt nước mắt sẽ rơi trên gương mặt diễm lệ, mái tóc đen tuyền thẳng mượt ngày thường giờ đã được chuyển sang màu nâu, uốn lọn thành những đợt sóng. Bộ váy công chúa càng tôn lên vẻ đẹp rạng ngời. Nhìn nó lúc này không khác gì một thiên thần nhỏ bé xinh xinh với phép màu cổ tích. Nhưng..

Anh nhìn nó chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống. Sao nó đẹp xinh đẹp trước mặt mọi người? Sao nó lại đi cùng cậu? Sao lại quàng tay nó vào tay cậu?

Quàng tay. Quàng tay. Là quàng tay đó!

"Chu Diệu Linh. Rất tốt! Muốn ngoại tình trước mặt bàn dân thiên hạ sao? Xem khi cưới em về tôi sẽ xử lí em như thế nào!" (-_-')

Anh đứng từ xa nhìn nó. Anh quyết định hiện tại sẽ không xuất hiện trước mặt nó. Anh muốn coi thử, nó và cậu... thân thiết tới mức nào! (Sặc. Mùi dấm chua nồng nặc đâu đây ^_^)

Phía trên cửa tầng lầu, có một người phụ nữ đang nhìn nó chằm chằm. Đó chính là mẹ của cậu- Hà Huyền Phương! Nhìn nó, bà giật mình sững sờ

"Ánh mắt nó... sợi dây chuyền trên cổ con bé... không lẽ nó thật sự là..."

Bà lấy điện thoại nhấc lên một dãy số quen thuộc. Dập điện thoại, bà lại nhìn chằm chằm vào nó, ánh mắt dâng lên một nỗi sợ hãi không nói lên lời. Không được! Nhất định chuyện này phải là một bí mật mãi mãi bị chôn vùi. Bà không muốn... nó hận bà!

_ Mẹ. Mẹ gọi con lên đây có chuyện gì vậy?- nghe mẹ gọi, cậu tạm rời khỏi nó và đi lên lầu

Bà nhìn cậu, nghiêm nghị:

_ Con hãy tránh xa cô bé đó ra!

Cậu sững sờ nhìn bà:

_ Tại sao chứ?

_ Vì nó nghèo!

_ Mẹ! Mẹ dám điều tra cô ấy!- cậu giận dữ nói ra câu khẳng định của mình

_ Như vậy thì đã sao? Tất cả là vì mẹ muốn tốt cho con mà, mẹ...

_ Tốt cho con? Mẹ biết thế nào mới là tốt cho con không? Con yêu cô ấy- cậu khẳng định, ánh mắt hiện lên sự ảm áp dịu dàng, lập tức mặt cậu đánh lại- muốn con tránh xa cô ấy? KHÔNG BAO GIỜ!!!

Cậu quay người, mặt hầm hầm bỏ xuống dưới lầu mặc cho mẹ mình gọi mãi. Vào thời điểm đó, bố cậu- ông Vũ Huỳnh Minh bước lên trên lầu. Nhìn thấy cậu, ông hỏi:

_ Con bị gì vậy?

Cậu không nói gì bỏ đi thẳng. Xuống lầu, cậu toan gọi nó đi nhưng không nổi, vì bây giờ nó đang... đánh chén rất ngon lành! Nhìn nó lúc này đáng yêu ghê gớm, bầu má tròn trịa phập phồng vì nhai thức ăn... Ôi! Kiểu này hàng tá người bị thổ huyết qua lỗ mũi làm nó kinh sợ mất!

Đằng xa, anh cũng đang nhìn nó với ánh mắt tràn đầy lửa giận:

_ Công ti SH, GK, MW,... (ta chém ẹ) dám để ý đến vợ iêu của tôi à? Tôi sẽ cho các người biết thế nào là động nhằm hang cạp

---

Cậu lại gần nó:

_ Cái đồ con nhon này, sao cậu ăn lăm thế? Không sợ mập à?

Nó trợn trừng mắt nhìn cậu, nuốt nốt cái miếng thịt gà trong tay mình, nó lẩm bẩm:

_ Béo được thì đã!

_ Cũng muộn rồi, tôi muốn đưa cậu đi tới một nơi...

_ Không! Ở đây ăn có phải tốt không! Lại đi? Tốn cả calo

_ Đề cậu ở đây nhà tôi chắc sạt nghiệp quá!

_ Grừ đi thì đi!

Cậu quên điện thoại ở trên lầu nên bảo nó đứng đợi và đi lấy. Nhưng khi đi lên lầu... cậu ngã bịch xuống đất làm giật mình hai con người bên trong phòng

Nước mắt cậu... rơi

Trái tim cậu... vỡ vụn

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Cố Ý Chỉnh Chết Anh(P1)

Thiên Thiên tức giận đến nghẹn thở, cơ hồ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên vì tức giận. Vươn tay ra định giáng xuống một bàn tay, nhưng nhanh chóng bị Dương Thế Minh giữ lại:

"Hừm? Nghĩ có thể đánh tôi lại một lần nữa? Thật sự là quá khinh thường Dương Thế Minh này rồi, bà Triệu! "

Anh hất mạnh tay cô ra một cách không thương tiếc, trong con ngươi lóe lên sự khinh thường cùng châm chọc. Cô đánh anh một bạt tai, điều này đã chạm đến giới hạn cuối cùng của anh. Mà anh cũng không có ngu ngốc để cô lộ hành.

Hai chữ "bà Triệu" này đã phân rõ giới hạn giữa cô với anh. Cô không có quyền được mang danh "Dương phu nhân", vì cô không xứng!

Phải, là không xứng, ngay từ lúc cô hiện diện trên đời này, khi cô xuất hiện trước mặt anh đã là không có một chút tư cách!

"Sao? Đừng dùng ánh mắt kinh tởm đó nhìn tôi! Không vì sợ cô không thể làm việc được cho Dương gia, con mắt này của cô, chắc chắn bây giờ đã không còn tồn tại! "

Tôi nhìn nhin cô đến bây giờ, vậy là quá đủ!

"Dương Thế Minh, mắt anh mới đúng là để trưng bày. Anh một mực nói tôi không biết giữ gìn trinh tiết, vậy bằng chứng đâu? Đêm đầu tiên của tôi Cũng là dành cho anh, anh còn muốn cái gì? Chỉ cần anh đủ bằng chứng chứng minh tôi đã lên giường với đàn ông khác, nếu không đừng có vu oan những điều phi lý lên trên đầu tôi! "

Vì tôi không phải là tiểu bạch thỏ trong những câu chuyện ngôn tình, sẽ không một mực tự ý anh sỉ nhục!

Dương Thế Minh cười lạnh, trong giọng nói không mang theo một tia ấm áp. Có trong sạch hay không, chính trong lòng cô ta mới là người biết rõ hơn ai hết. Anh không cần chứng minh!!!

"A, bà Triệu, ý của bà là tôi nên thấy vinh dự vì có thể trở thành tình một đêm của bà??!!! "

Những lời này của anh nói ra làm trong lòng Thiên Thiên đau như cắt.

Dẫu biết là lời anh nói ra không có điều gì tốt, sao cô vẫn mong muốn được nghe câu nói yêu thương từ anh? Dẫu biết yêu anh là lao đầu vào bể khổ, có sao trái tim vẫn cứ day dứt không nguôi???

Nói cô từ bỏ anh, trái tim cô không ngừng kêu gào phản đối. Nhưng nếu để cô tiếp tục chịu khi dễ từ anh, lý trí cùng con tim lại không cho phép cô mềm yếu.

Rốt cuộc vẫn là, cuộc đời cô từ khi sinh ra đã trở thành một bi kịch...

"Không dám, Dương tiên sinh, người trắng hoa ong bướm như ngài còn cần vinh hạnh khi đứng trước một nhành cỏ dại ven đường sao? "

Dương Thế Minh khẽ cau mày không vui. Cái miệng không an phận này lúc nào cũng nói lời khó nghe để chống đối anh. Phải trừng phạt!

Dứt dòng suy nghĩ, anh liền đem bờ môi lạnh lẽo áp xuống đôi môi anh đào mềm mịn. Ừm, cảm xúc thật tốt!

Nguyệt nhi, xin lỗi em, nhưng hãy để cho anh phóng túng một lần này nữa thôi, được chứ? Anh đã rất khó chịu! Khó chịu khi thấy cô ta thân mật cùng với người đàn ông khác, khó chịu khi cô ta dùng giọng điệu hờ hững, lạnh lùng khi nói chuyện với anh...

Nguyệt nhi, anh thú nhận, có lẽ, anh đã đi nhầm đường rồi! Con gái của kẻ thù, đứng ra cô ta phải chết từ lâu rồi. Nhưng anh không muốn! Trong tim anh, đang dần xuất hiện một góc tối nhỏ nhoi, thấth nực cười, đúng không?

Triệu Thiên Thiên cố gắng vùng vẫy muốn thoát khỏi bàn tay đang chế trụ cô như gọng kiềm của anh, cái miệng không ngừng cắn loạn.

"Dương Thế Minh, anh mau buông, ừm... Ừm... "

Lại tiếp tục bị anh điên cuồng chiếm đoạt từng tấc, từng tấc. Bây giờ, cô mới chợt nhận ra, người đàn ông này lại có thể thêm khát như sói đói vậy, khiến cô giật mình. Anh hôn cô với hôn Lâm Ngọc Lan, so ra là hoàn toàn khác nhau.

Lẽ nào, cô mang đến cho anh sự khác biệt?

Không đúng! Ý nghĩ này nhanh chóng bị cô dẹp bay đến chín tầng mây. Đùa sao, cô ta thân hình bốc lửa như vậy, còn cô chẳng qua chỉ là bông hoa dại cắm bãi phân trâu, họa chăng thì cũng chỉ là nhất thời nảy sinh hứng thú. Ác ma này sẽ không bao giờ thích cô...

Dương Thế Minh vẫn hung hăng chiếm lấy bầu không khí của cô, đôi mắt âm trầm ngày càng đáng sợ.

Đáng chết, cô thế nhưng lại làm anh không khống chế được bản thân mình!

Làm bạn giường với không biết bao nhiêu người, thế nhưng nụ hôn của cô vẫn là ngây ngô như vậy, tuyệt không biết lấy lòng anh. Nhưng anh vẫn say, cơ hồ như vừa uống qua một loại rượu độc, kích thích tâm trí anh.

Đang vào lúc điên cuồng như vậy, tiếng chuông điện thoại lại đột nhiên vang lên cắt đứt tâm tình anh.

Khẽ nguyên rủa một tiếng, tròng mắt sâu thẳm nhìn vào màn hình điện thoại, đôi con ngươi lóe lên chỉ sau một giây liền biến mất:

"Nghe máy! "

Thấy cô không nghe lời anh mà định tắt máy, Dương Thế Minh giận dữ liền trừng lớn mắt, vẻ mặt như kiểu bị ai quỵt tiền mấy trăm triệu vậy.

Hừ, Thiên Thiên bất mãn nhìn người đàn ông vẫn còn đang gặm nhấm môi mình, nhử mày. Cô tại sao phải nghe theo lời anh chứ? Cô cũng không phải là đầu gối biết nghe lời!

Người đàn ông nào đó buống bình giật lấy điện thoại trong tay cô, nhanh chóng dè xuống nút nghe. Áp sát di động vào khuôn mặt nhỏ nhắn, anh quyền uyển rời khỏi bờ môi ngọt ngào kia, giọng khàn khàn mang theo dục vọng đang thức tỉnh. Đôi mắt ra hiệu nói chuyện, nhìn chằm chằm vào cô.

Lúc này, Triệu Thiên Thiên mới giật lại điện thoại. Cố gắng điều chỉnh tâm trạng:

"Thiên Kỳ ca ca"

Nghe được giọng nói ấm áp này, Thiên Kỳ ở đầu dây bên kia mới thả lỏng tâm tình:

"Thiên nhi, anh làm phiền đến giấc ngủ của em sao? "

"Không có, Thiên nhi chưa có... Ừm... Ừm... "

Chữ "ngủ" còn chưa kịp nói ra, Dương Thế Minh đã đặt môi mọng của mình xuống chiếc cổ mảnh khảnh, nhẹ nhàng gặm cắn.

Thiên Thiên cắn chặt môi. Anh đây rõ ràng là cố ý!

"Thiên nhi, em sao vậy? "

Thiên Kỳ cau chặt mày kiếm. Cô rên ri... Không phải là đang ở cùng một chỗ với người đàn ông kia đi? Ngực dâng lên một loại đau đớn không tên, trong lòng vừa chua xót vừa uất hận.

"A, không có gì. Chẳng qua em đang chơi với một con chó, nó cắn em... Ừm... "

Tròng mắt sâu không thấy đáy của Dương Thế Minh dâng trào cuộn cuộn cơn sóng thịnh nộ. Chết tiệt! Triệu Thiên Thiên thế nhưng lại dám mắng anh là chó? Có phải anh đối đãi rất tốt với cô rồi không?

Nhẹ nhàng di chuyển cánh môi cời chiếc cúc trước ngực cô, lại cố ý một trận liếm láp khiến Thiên Thiên không ngừng run rẩy:

"A, Thiên Kỳ ca ca, con chó đó đột nhiên nổi điên... Ừm... Hết cần rồi lại liếm chân em... Ừm... Nó đang nịnh chủ đây mà... Thật đúng là giống chó khôn! "

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Cố Ý Chỉnh Chết Anh (2)

Dương Thế Minh đầu chảy ba vạch hắc tuyến. Cô không thể so sánh anh với thứ khác ngoài chó sao?

Không đúng, cô không được mang anh ra để so sánh mới đúng!

Lập tức trong đầu hiện ra viễn cảnh một bãi chó lúc nhúc, hai con chó to bự cùng với một lũ chó con. Thật... Thật con mẹ nó xúc động!

Anh thoáng chốc khẽ rung mình, rồi bỏ noi đầy đà, mở đôi mắt nâu đỏ nhìn chăm chăm cô.

Lúc này, Triệu Thiên Thiên mới trừng mắt nhìn anh, sửa lại quần áo chỉnh chu, tiếp tục tán gẫu cùng Triệu Thiên Kỳ.

"A, Thiên nhi, là thế sao? Em làm anh thực lo lắng"

Thiên Kỳ thờ phào một hơi đầy nhẹ nhõm, anh khẽ cười. Nói đùa, cô cùng Dương Thế Minh sao có thể hòa thuận cùng ở chung một chỗ được???

Chỉ nghe được giọng nói trong veo như nước của Thiên Thiên từ đầu dây bên kia truyền đến:

"Thiên Kỳ ca ca, anh đừng lo lắng cho em, sẽ tổn hại đến sức khỏe. Em sống vẫn rất tốt, bên cạnh em lúc nào cũng có một con chó quấy rầy, không nhàm chán! "

Thiên Kỳ thoải mái dựa lưng vào ghế, đôi mắt khép hờ nhớ đến khuôn mặt xinh đẹp kia, nhịp tim liền không ngừng đập loạn. Anh nhớ cô, thực sự là nhớ cô đến phát điên rồi.

"A, vậy em phải cảm ơn con chó nhỏ đó khi nó chịu làm bạn với tiểu thư bướng bỉnh như em. Còn nữa, cũng đừng gần chó quá. Nó rất bản và hôi hám, em sẽ bị chết ngạt"

Triệu Thiên Thiên ở đầu dây bên này nén cười đến nổi mặt đỏ bừng. Cô lấy tay ôm chặt lấy hai má, len lén nhìn người đàn ông đang tức giận đến nỗi có thể phun ra lửa. Nâng lên vẻ mặt đắc ý, cô bêu môi nhìn Dương Thế Minh.

"Anh nói phải, từ nay em sẽ đá bay nó, cho nó cút đi thật là xa"

Thiên Thiên mỉm cười đắc ý. Nhìn đi nhìn đi, cái mặt thối của anh, thật... Tuyệt vời! Mục đích của cô, chính là chỉnh chết anh, cho anh tức chết, tức chết!!!

Dương Thế Minh hít mắt lại tỏ vẻ nguy hiểm. Anh tiến từng bước về phía cô, mày cau lại thật chặt.

Có vẻ như anh đã quá nuông chiều cô, cho nên cô hôm nay mới có thể bướng bỉnh như vậy. Không được! Dương Thế Minh anh phải diệt trừ hậu họa, để cô biết cố ý khi dễ anh sẽ bị mắc phải tội gì!

Vừa tiến đến bên cạnh cô, liền nghe ngay thấy giọng của Triệu Thiên Kỳ đều đều mang theo vẻ kích động:

"Vậy, Thiên nhi, mai em có rảnh không? Chúng ta liền đi ăn trưa. Àn, có thể sao? Đã lâu rồi Thiên nhi không cùng anh đi ăn một bữa cơm thật thịnh soạn"

"A, cái đó... Này, tên khốn kiếp nhà anh, anh đang làm cái quái gì vậy? "

Thiên Thiên còn chưa kịp trả lời ca ca, Dương Thế Minh đã mang bộ mặt than gặt phẳng cái di động trong tay cô. Không noid không rằng, anh liền trực tiếp đem đôi môi lạnh băng của mình phủ xuống cái miệng nhỏ đang không ngừng làu bàu của cô, điên cuồng gặm cắn. Anh không cần biết cô có đồng ý đi ăn cùng với anh ta hay không, nhưng anh không cho phép! Cái gì liên quan đến anh ta, anh sẽ đều không cho phép!

Cái miệng nhỏ nhắn không an phận này của cô, phải trừng phạt! Phạt cô vì dám mắng anh, phạt vì dám làm anh thương nhớ mùi vị ngọt ngào trên môi cô!

Hừ, dám tán tỉnh đàn ông khác trước mặt anh? Hừ, không có cửa đâu!

Trong phút chốc, cả căn phòng tràn ngập hơi thở hoan ái.

Những tiếng rên rỉ này, nghe vào lòng Thiên Kỳ liền là cảm thấy tái tê. Giá như người bên cạnh cô lúc này là anh. Như vậy, anh có thể ôm cô, hôn cô, vui vui về vẻ hưởng hạnh phúc cho đến hết đời. Anh sẽ trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất. Một giọt nước mắt khế lăn dài. Đó là giọt nước mắt của đàn ông..

Triệu Thiên Thiên tỉnh dậy đã là chuyện của ngày hôm sau. Vươn vai thức dậy, ngáp dài một cái thật kêu, cô xoay người qua trái rồi qua phải, chân quơ loạn xạ đá vào người đàn ông nào đó đang ngủ say trên giường.

"Triệu Thiên Thiên, cô tính mưu sát chồng sao? "

Cô tròn tròn mắt nhìn người đàn ông đang cau mày không vui trên giường. Dụi dụi, dụi dụi, sau đó liền véo vào người mình một cái thật đau, liền xác định chính mình là không có nằm mơ! Cô bĩu môi hừ lạnh.

Ai ai, cô nhớ không lầm hình như trước đây là có người nói không thèm muốn cô nha, vậy hành động tối ngày hôm qua là gì a? Cũng may cô là vợ anh, phải thực hiện nghĩa vụ của một người vợ. Bằng không, cô nhất định sẽ cho anh một chương thật là đau!

Bĩu môi xem thường, cô lườm anh một cái, không vui nói:

"Tôi là làm sao có thể mưu sát chồng a? Tôi mới chưa hề có chồng đâu, Dương tổng! "

Dương Thế Minh thú vị nhìn cái miệng đang không ngừng làm nham, trên môi bắt gặp nở rộ một nụ cười chân thành. Vừa rồi, từng cử chỉ biểu hiện của cô thật là quá đáng yêu đi, ngây ngốc như một con mèo nhỏ, khiến anh kim lòng không được liền là muốn khi dễ.

Nhưn mây chầm chọc, anh nhất thời lôi kéo cô một cái, nằm đè lên lên thân hình nhỏ bé. Mùi hương thơm trên cơ thể cô kích thích thật sâu vào trong khứu giác anh:

"Bà Dương, tôi có thể hiểu là bà đang ghen sao? "

Triệu Thiên Thiên hai mắt tròn trừng. Phi phi phi, anh hôm nay là bị cái gì nha? Cưng nhiên còn cười, còn gọi cô là "bà Dương"??? Là cô nghe lầm sao?

Nhìn biểu tình trên mặt cô có chút ngây ngốc, Dương Thế Minh hài lòng với phản ứng này, kiềm lòng không được liền hướng chuẩn xác đến môi cô mà hôn tới.

Anh muốn tiến thêm một bước với Thiên Thiên, muốn ở cùng một chỗ với kẻ thù của anh. Vì bên cô, cảm xúc của anh rất lạ. Đặc biệt là khi nghe có người đề mắt đến cô, tâm trạng liền là khó chịu.

Bàn tay không an phận từng bước lần mò di chuyển, Dương Thế Minh đang trong tư thế chuẩn bị cho động tác kế tiếp thì:

"Mami, mami, người có trong đó không vậy? "

Bảo Khánh một bộ dạng không sợ chết hùng hổ xông vào, nhìn thấy cảnh trẻ con không nên nhìn, vội vàng hắc hắc cười gian. Thăng bé cầm lấy cái điện thoại, bật chế độ quay video, thẳng hướng hai người trên giường mà hô to:

"Ba ba, mami, hai người cứ tiếp tục, con sẽ không làm phiền công việc hệ trọng của hai người! "

Triệu Thiên Thiên xấu hổ đá Dương Thế Minh ra, trùm chăn kín mặt. Ai nha, cô là bị Bảo Khánh chế giễu nha, thật là đau lòng!!!

Dương Thế Minh khó chịu làm bầm nguyên rửa con trai bất hiếu. Cái gì mà là không quấy rầy chứ??? Không quấy rầy mà vô liêm sỉ ở trong này quay video? Hừ, chết tiệt!

Trung ra cái bộ mặt băng lãnh, thôi không thể nào thôi hơn, anh lao đầu vào phòng tắm để...dập lửa! Phải biết đàn ông vào buổi sáng là tinh lực cực kì dồi dào nha~~~

"Nữ nhân thôi, chị còn trùm chăn? Muốn ngủ nướng đến bao giờ??? Dậy, dậy ngay! "

Triệu Thiên Thiên ló đầu ra khỏi chăn, khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ:

"Bảo Khánh, em vừa thấy cái gì rồi? "

Bảo Khánh bĩu môi xem thường:

"Cái gì cần thấy tôi đều đã thấy hết rồi! Còn có, trông chị như một bức tường vậy. Người lớn gì mà bộ ngực bé tẹo như của con nít vậy a??? "

"..."

Tieu rồi tiêu rồi! Thiên Thiên than trời than đất. Điều đã nhìn thấy, thăng bé cái gì cũng đều đã nhìn thấy. Bảo cô sau này sao gặp người đây a???

~~~~~
Vote vote vote nào. Mai là nhật Ngự nè, mí cô đi chú bác làm rì cho Ngự vui đi~~~

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Cố Ý Chỉnh Chết Anh(P3)

Bảo Khánh nhìn bộ dạng ngớ ngẩn của cô mà nín cười đến đỏ mặt. Nữ nhân này, cũng thật là đáng yêu quá nha~~~ hơi tí là liền đỏ mặt.

Đến bây giờ, cậu có thể khẳng định, mình đích thực không tìm nhầm người!

Làm tan chảy trái tim ba ba, chỉ có thể là trái tim ấm áp thiện lương của mami.

"Chị còn chưa chịu xuống giường? Muốn đợi ba ba tôi ăn thịt chị nữa sao? "

"..."

Ai nha ai nha, Thiên Thiên khóc không ra nước mắt. Làm sao, làm sao a? Cô bị thằng bé nhìn thấy, là thằng bé đó!!! Ôi ôi, cuộc đời cô thật, thật, thật là bi thảm nha.

Bi thương mà mở miệng, liền phát hiện mình có bao nhiêu đau lòng.

"Bảo Khánh a, em hảo hảo ăn ngon. Chị giờ là đau lòng, liền không có hứng thú với sơn hào hải vị a"

Bảo Khánh liền khinh thường, lườm nguyệt cô một cái. Hừ hừ, không ăn nữa vị, vậy chính là mami muốn ăn rau dưa chấm nước mắm rồi. Sao cậu có thể để mami ăn mỗi rau được? Đến lúc đó, mami sẽ gầy vì ăn chay nha~~~ như vậy, ba ba cậu làm sao có thịt để ăn đây? Còn cậu thì sao có đứa em bụ bẫm mập mạp để bế bồng?

"Không được, chị dậy ngay cho tôi. Bằng không tôi sẽ tìm con chó đến đây cắn cho chết chị! "

Thiên Thiên đôi mắt liền là sáng rực. Phải a phải a, tại sao mình lại không nuôi một con chó nhỉ?

Cô cười híp mắt nhìn Bảo Khánh, bày ra một bộ dạng khả ái khiến cậu nhện không được nuốt nuốt xuống miếng nước bọt.

Nữ nhân thói này, cô có ý nghĩ đen tối gì đây? Không phải bị cậu làm cho tức giận đến hồ đồ rồi chứ?

"Kì thật, chuyện này..

"

"Bảo Khánh, em đứng là vị cứu tinh của chị. Ôi chu choa, chị yêu em nhất trên đời"

Nói rồi bình bịch chạy đi đánh răng rửa mặt, nhìn ngó tè hết sức.

Mà người đàn ông nào đó vừa tắm xong, nghe được lời cô nói liền nhất thời đen mặt.

Này là cái thể loại gì a? Chồng cô ở đây mà vẫn dám hồng hạnh vượt tường, cầm súng bậy bạ lên đầu anh?

Ừm... Ồ... Bảo Khánh không phải là có vật tượng trưng cho phái nam sao? Như vậy, liền là đàn ông đi?

Bảo Khánh nếu nghe được câu nói này của ba ba đại nhân, chắc chắn sẽ vô cùng bi thảm mà hét to oan uổng a. Cậu thực sự là con trai, nhưng không phải đàn ông. Cậu chính là trẻ con nha. Mùi giấm chua này thật quá nồng nặc, vừa khó ngửi lại vừa khó ăn nha~~~

"Bảo Khánh, con biết mình đã làm nên tội nghiệt gì chưa? "

Giọng nói này, nghe qua thể nào cũng thấy thật kì cục. Máu ghen thật đáng sợ:

"Ai nha, ba ba, con đói quá à, con thèm ăn món ngon mami nấu. Con, hắc hắc, con đi trước a"

Nói xong liền là liều mình bỏ chạy. Chỉ nghe được tiếng kêu rít gào như con mãnh thú từ đằng sau:

"Đương Bảo Khánh, con mà dám ăn đồ Thiên Thiên nấu, ba sẽ cấm con không được bước về nhà nữa bước! "

Phốt lò đi lời đe dọa, Bảo Khánh vẫn bộ dạng ung dung đi xuống lầu, vừa đi vừa hát, liền là khiến mọi người tê dại. Phải biết rằng, tiểu thiếu gia rất ít khi cười như vậy a~~~~

"Thiên Thiên, tôi đói! "

"..."

Không có tiếng trả lời.

"Triệu Thiên Thiên???"

Người giúp việc thấy vậy liền chạy lên, một bộ dạng chân chó lấy lòng, cung cung kính kính:

"Dạ, tiểu thiếu gia, thiếu phu nhân sáng sớm đã ra ngoài, liền là đi mua một con chó rồi!"

Đùa họ a, tiểu thiếu gia đã cảnh cáo, tuyệt đối không được làm mất lòng cậu, không chỉ có thể là mất việc. Mà vị trí của Triệu Thiên Thiên là rất lớn trong lòng cậu nha. Họ cũng không có dại mà lao đầu vào hổ lửa!

Bảo Khánh trong lòng một trận thắc mắc. Mua chó để làm gì a? Trông nhà sao?

Ha ha, cứ đùa. Nhà cậu có bảo vệ, an ninh rất nghiêm ngặt nha!

"Mami tôi có nói mua chó để làm gì sao? "

Người nữ giúp việc bóp bóp trán suy nghĩ, đôi mắt liền tỏa sáng. Cô ta nhìn Bảo Khánh, thuật lại những gì mình đã nghe thấy.

"Ai da, cái đầu tôi thật là! Thiếu phu nhân có nói, cô ấy là đi mua chó, phòng ngừa đêm có con chó khác trộm lên vào phòng"

Nghe xong lời này, thằng bé khóe miệng giật giật. Mà người đàn ông nào đó đứng trên bậc cầu thang nghe xong suýt té ngã.

Àn, cái đó... Cái đó không phải là nói đùa Dương Thế Minh chứ? Đùa a~~~~

Ngay lập tức, Dương Thế Minh liền chạy vọt lên lầu, đập tung cửa gỗ. Anh lấy đi động điện cho cô.

Đầu dây bên kia có tín hiệu trả lời, anh liền như kẻ điên hét vào điện thoại :

"Triệu Thiên Thiên, cô vừa mới đi đâu? "

Thiên Thiên ở đầu dây bên này phải để điện thoại ra xa cả một khoảng tai. Làm ơn a, cô cũng chưa có muốn bị điếc.

Ngoáy ngoáy lỗ tai, cô chu môi đầy bất mãn:

"Đương Tổng à, thánh giác tôi không có vấn đề, không cần phải hét to. Liền là tổn hại sức khoẻ. "

Người đàn ông nào đó mất hết kiên nhẫn:

"Tôi hỏi cô đi đâu? "

Chưa đợi Thiên Thiên kịp trả lời, anh đã gào ầm lên vào trong điện thoại, hệt như muốn xé cô thành trăm mảnh:

"Triệu Thiên Thiên, tôi cấm cô không được mua chó! Cô mà dám mua, tôi liền... "

Tút tut...

Mặt Dương Thế Minh hầm hầm đầy giận dữ. Cô dám cúp điện thoại trong khi anh đang nói chuyện. Àn, rất tốt!

Liền ngay lập tức điện lại cho cô, giọng nói bên kia trầm âm, từ tính mà dễ nghe chọt vang lên bên tai làm anh sôi máu:

"Xin lỗi, tài khoản của quý khách không đủ để thực hiện cuộc gọi. Xin quý khách vui lòng nạp thẻ và gọi lại sau"

Shit! Dương Thế Minh đập điện thoại xuống giường. Con mẹ nó, cái thẻ loại máu chó gì a? Đường đường là boss đại nhân, máy anh như thế nào liền là hết tiền rồi???

Mất mặt, thật là quá mất mặt!

Triệu Thiên Thiên, cô mà dám mua chó, tôi liền đem nó nấu cây!!! Nghe nói, thịt chó là hảo hảo ngon a.

Bên này, Thiên Thiên hắt hơi không ngừng. Ôi ôi, đừng nói cô là bị cảm nha, cô còn vì sự nghiệp mua chó. Còn có, cô còn hẹn đi ăn với Thiên Kỳ ca ca á!

Cúp xuống điện thoại, trong đầu cô là hàng loạt dấu hỏi chấm. Người đàn ông này thật là vô duyên hết sức. Không dừng lại cúp điện thoại. Cô còn chưa biết anh ta điện làm gì nữa.

Ai nha, kệ đi, hơi đầu mà quan tâm tên sáng nắng, chiều mưa, giữa trưa có sương mù???

Chỉnh lại ba lô trên vai, cô tiếp tục chờ đợi Thiên Kỳ. Anh nay là bị trễ hẹn nha, không khỏi làm cô có chút lo lắng. Bởi trong tiềm thức của cô, bất kể là việc gì anh liền đáp ứng đi cùng cô, tuyệt chưa bao giờ trễ hẹn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Cố Ý Chỉnh Chết Anh (4)

"Thiên nhi"

Thiên Thiên liền xoay người, ngẩng nhìn bóng dáng người đàn ông đang từng bước tiến về phía mình cùng với nụ cười ấm áp trên môi. Làn gió khẽ lay động mái tóc anh, đẹp như một bức tranh thủy mặc.

"Thiên Kỳ ca ca, anh đã tới rồi! Tận năm phút hai mươi sáu giây, bốn mươi tư tích tắc rồi đó! "

Thiên Kỳ nhìn bộ dạng chất vấn đến đáng yêu của cô, trong nội tâm liền không ngừng run rẩy. Nếu như cô biết, anh có suy nghĩ lệch lạc với cô, liệu cô có rời bỏ anh không??? Sẽ không thềm quan tâm đến anh như hiện tại?

"Thiên nhi, cho ca ca xin lỗi, tại đoạn đường cao tốc có vụ tai nạn, anh không đến ngay với em được "

Thiên Thiên cười hi hi nhìn anh, cái đầu nhỏ lắc lắc, nhìn đáng yêu hết như một đứa trẻ thơ. Cô ôm lấy cánh tay anh, đầu không ngừng dụi dụi vào vòm ngực rộng lớn :

"Thiên Kỳ ca ca, Thiên nhi sẽ không trách anh. Chỉ là, ca ca làm Thiên nhi thật sự rất lo lắng! "

Anh âu yếm vuốt ve khuôn mặt bầu bĩnh, trong con ngươi tràn đầy nhu tình. Thiên Thiên là đang lo lắng cho anh. Như vậy, có thể nói cô ấy cũng chưa ra một khoảng trống trong trái tim để dành cho anh đi???!!!

Ý nghĩ này làm lòng anh vui sướng, anh ôn nhu gọi tên cô một cách thân thương:

"Thiên nhi, em gọi anh đến đây là có việc gì? "

Ngay lập tức, đôi mắt trong veo của cô liền sáng bừng, khiến anh lắc đầu.

Tiểu ma nữ tinh ranh này, lại giờ trò quậy phá nữa rồi. Thật là hư!!!

"Thiên Kỳ ca ca, em là muốn đi mua một con chó thật đáng yêu! "

"Mua chó? Chẳng phải em có một con chó bầu bạn rồi sao? "

Nói ra những lời này, yong lòng Thiên Kỳ liền là khó chịu. Cô nói dối anh, điều này, không phải anh không biết, mà là do anh không có tư cách can thiệp! Bởi trên danh nghĩa, cô vẫn là em gái anh.

Thiên Thiên khẽ đảo đôi mắt to xinh xắn như con mèo nhỏ. Cô cười cười lấy lòng:

"Vị ca ca đại nhân này, anh thật biết làm khó dễ cho em nha. Chẳng qua em chỉ muốn mua thêm một con chó bự bặm, khả ái thôi a"

Thiên Kỳ khẽ thở dài. Đối mặt với bộ dáng làm nũng của cô, anh sao có thể không mềm lòng đây? Quả thực, nội tâm anh đang tuôn trào mãnh liệt rồi!!!

"Được rồi được rồi, Thiên nhi, Thiên Kỳ ca ca liền cùng em đi chọn một con chó nhỏ"

Nghe được lời này, Thiên Thiên cười híp mí. Cô ôm chặt lấy cánh tay anh, lôi lôi kéo kéo.

Trong nắng sớm, một người con gái nắm thật chặt tay của một người đàn ông...

Trong nắng sớm, một người đàn ông khẽ thở dài đầy bất lực.

Thiên nhi, giả như em là của một mình anh, thì anh không phải sống trong đau đớn dày vò như vậy.

Đến bao giờ, em mới có thể hiểu được nỗi lòng này của anh?

Anh mong sao thời gian có thể ngừng lại tại đây, để anh có thể được mãi nắm em như vậy. Còn có thể ngắm nhìn nụ cười dịu ngọt như ánh mặt trời của em...

Nguyên cả ngày hôm đó, Thiên Thiên cứ nắm lấy tay anh dạo bước, tiếng cười giòn tan vang vọng cả một góc phố.

Nay cô đã mua về được một chú cún rất khả ái đáng yêu nha~~~

Sau khi ăn xong bữa trưa với Thiên Kỳ, Thiên Thiên liền được anh đưa về Dương gia.

Chân còn chưa có bước xuống xe, cô đã nhìn thấy người đàn ông nào đó hùng hổ tiến lại. Thiên Thiên nuốt nước bọt cái ực, mắt long lanh ngẩng lên trời.

Mới không cần phải dè ý đến anh ta! Anh ta không phải người! Anh ta chính là ác ma, là cầm thú!

"Thiên nhi, em đây rồi. Ai nha, bà xã, em làm anh lo lắng muốn chết"

Cung chiều véo nhẹ mũi cô một cái, Dương Thế Minh liền quay sang nhìn người đàn ông vẫn còn trân trối trong xe:

"Anh rể, cảm ơn anh đã đưa vợ tôi về. Bất quá, lần sau anh muốn đưa cô ấy đi đâu, liền là phải thông báo cho tôi trước một tiếng. Ngộ nhờ bất trắc xảy ra chuyện, như vậy phải làm sao a? Dù gì, cô ấy cũng là tiểu bảo bối bé bỏng của tôi nha! "

Chẳng cần phải nói rõ, Thiên Kỳ liền hiểu, Dương Thế Minh chính là đang đe dọa anh không được chạm đến Thiên Thiên. Anh cười khổ. Phải làm sao a? Cô như là một loại thuốc phiện chưa có cách chữa, khiến anh sa đọa, muốn rút ra khỏi cô cũng không thể được.

Thiên Thiên nghe xong, da đầu liền là một trận tê dại. Gì mà 'bảo bối bé bỏng'a? Làm ơn đi, thực sự là rất buồn nôn đó !

Trong lúc cô còn chưa kịp phản ứng, Thiên Kỳ đã bị Dương Thế Minh "mời" đi rất nhẹ nhàng. Muốn tiến lên ôm cô vào lòng, lại nhìn thấy một chùm lông lá đang ngo ngoe trong lòng Thiên Thiên. Anh mặt mày đen kịt.

Cô nói đi mua chó, liền là mua chó sao? Còn nữa còn nữa, con chó chết tiệt này còn đang rúc vào bộ ngực đầy đà của cô a, bảo anh làm sao có thể chịu đựng được?

Người đàn ông như anh, phúc lợi còn không bằng một con chó!

Điều này làm sao có thể xảy ra a? Tuyệt đối không thể được!

"Bà xã, em tha con vật lông lá này về làm gì nha? "

Thiên Thiên tròn tròn con mắt nhìn người đàn ông đang ra sức lấy lòng mình, cô thiếu chút nữa liền vỗ ngực than trời, trách đất.

Thiên a, chồng con hôm nay là bị làm sao rồi a? Anh bị đứt dây thần kinh gì rồi sao?

"Con vật lông lá? Bộ anh không có mắt sao? Nó là chó, là chó a!"

Dương Thế Minh sờ sờ mũi, khẽ thở phì phò. Ừm, chó còn không phải là có lông sao? Liền liệt vào danh sách lông lá, anh cũng đâu có sai?

"Đúng, là chó! Em mua chó về để làm gì nha? "

Cô liếc mắt khinh thường anh, bĩu môi:

"Đương nhiên là để trông nhà. Có vậy thôi mà Dương Tổng cũng không biết công dụng của chó sao? Tôi nghĩ là ngài nên lên internet tìm kiếm thăm dò công dụng của loài chó đi. "

Dương Thế Minh cúi xuống nhìn đất. Ừ, không sao hết, nam tử hán là phải biết nhẫn nhịn!

"Rồi rồi, bà xã. Liền cho anh biết, tiểu bảo bối trong ngực em tên là gì đi? "

Thiên Thiên cười híp mắt, cảm thấy rất thành tựu với cái tên cô đã đặt cho con chó:

"Nó không phải chó, nó còn bé tí tẹo, phải gọi là cún. Còn nữa, Dương Tổng, nó có tên. Ngài cứ gọi nó họ Dương, tên Tiểu Minh là được rồi! "

Dương Tiểu Minh, Dương Thế Minh. Ha ha, đúng là anh em một nhà a. Tên rất hay, quả thực là không tệ!

Rồi nhá, dù đau mắt, nhưng Ngư vẫn giữ đúng lời hứa a. Vote vote đi~~~

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Dương Tiểu Minh

Dương Thế Minh sóng bão cuộn cuộn trên đầu, nổi tiếp từng lớp, từng lớp, đôi mắt băng lãnh nhìn chăm chăm lấy con chó nhỏ đáng thương.

Tiểu Minh sợ hãi nép chặt vào ngực Thiên Thiên, một bộ dạng run sợ làm nũng. Đôi mắt nó rung rung như sắp khóc, vô cùng tội nghiệp!

Thiên Thiên ôm chặt lấy Tiểu Minh trong lòng ngực, âu yếm vuốt ve. Cô liếc nhìn Dương Thế Minh, tròn tròn con mắt:

"Cũng không cần phải dùng ánh mắt dọa người như vậy, sẽ làm Tiểu Minh bảo bối của tôi sợ! "

Dương Thế Minh nghe được "Tiểu Minh bảo bối" thốt ra từ miệng cô, trong lòng nhất thời khó chịu dữ dội. Giật giật con chó, anh lườm nó đầy hận học.

Chỉ là một con chó nhỏ chết tiệt đầy khó ngủ, vậy mà cô dám ôm nó? Sao cô không tiến lại đây ôm anh này? Anh sẽ miễn cưỡng đồng ý để cô kiểm chút đầu hũ từ anh mà!

"Này, chó! Lần sau thấy Thiên Thiên thì cút xa xa ra một chút. Nghe chưa? Hừm? "

Anh véo véo lấy tai Tiểu Minh, giọng nói mang theo đầy sự bướng bỉnh cùng độc chiếm.

Thiên Thiên nghe xong suýt té ngã. Cô lườm anh, đầu bốc khói. Đùa sao? Anh là đứa bé ba tuổi à? Lại đi nói chuyện với một con chó? Thậm chí còn giành giật với cô?

"Dương Tổng, không nghĩ tới anh lại yêu chó đến vậy? Bất quá... "

Cô giật lại con chó, nhất quyết giữ khư khư không buông:

"Tiểu Minh là của tôi. Anh thích thì đi mà mua một con khác. Tôi không nhường Tiểu Minh bảo bối cho anh đâu! "

Hừ, thật đúng là đồ keo kiệt. Bỏ tiền ra mua chó lẽ nào anh không nỡ? Vậy sao vung tiền cho gái thì đếm không xuể, đủ cho cô ăn tiêu cả đời?

Dương Thế Minh mặt đen như đất nồi. Cô là nghĩ anh yêu chó? Anh mới không biến thái đến vậy! Anh không phải người có loại suy nghĩ điên khùng đó!

"Triệu Thiên Thiên, mau buông tay ra! "

Cô càng thêm giữ chặt lấy con chó, trên mặt viết rõ mấy chữ:"Đừng mơ tưởng! "

Anh tức giận!

Anh phẫn nộ!

Triệu Thiên Thiên dám không để ý đến anh!

Giật mạnh lấy Tiểu Minh, anh túm lấy tai của nó, giờ cao, lại còn lắc lắc nó xoay vòng khiến Tiểu Minh kinh sợ mà hét lên nghe thảm thiết.

Thiên Thiên nhìn bộ dáng của nó lúc này mà đau lòng. Đó là tiền của cô, là tiền của cô a~~~

"Dương Thế Minh, anh..

Chết tiệt! Không được làm thương tổn bảo bối của tôi!"

"Bảo bối? Bảo bối cái rắm! Dương Tiểu Minh??? Phi phi, Triệu Đan Thối thì có! Nó là đồ phá đám, chính là đồ phá đám! "

Rồi anh lại quay ra quắc mắt nhìn con chó nhỏ tội nghiệp đang kêu ư ử:

"Mày nữa, con mẹ nó chết tiết. Từ nay tên mày là Tiểu Tam, Tiểu Tam, nghe chưa? "

Tiểu Minh nhìn như có vẻ rất bất mãn, đưa đôi mắt rung rung ngập nước liếc qua Thiên Thiên, anh mắt chân thành mà cầu khẩn.

Dương Thế Minh bức bối đầy khó chịu. Con chó chết tiết này dám không để ý đến anh. Nó dám coi anh như không khí!

"Con chó Tiểu Tam thôi! Mày dám khi dễ tao? "

"..."

"..."

Thiên Thiên ngửa mặt lên trời vỗ trán đầy bất lực. Làm ơn đi, ai thêm khi dễ anh chứ? Chính anh phi thường khi dễ nó thì có!

Dương Tiểu Minh nghe ra là anh nói sai sự thật, cong cái miệng bé tẹo lên, hướng thẳng người anh, tè một bãi.

"..."

Thiên Thiên không còn lời nào để nói. Ừm bảo cô nói gì đây? Đáng đời anh sao? Không không, cô chưa muốn chết ~~~

"con mẹ nó,con chó chết tiết! Thật là đồ Tiểu Tam thôi tha!!! ngay cả mày cũng dám bắt nạt tao à??? Con mẹ nó, mày cứ đợi đấy,tao nhất định sẽ bắt mày làm thịt!!!"

Nghe nói thịt cày rất ngon. Anh muốn nếm thử mùi vị của nó nha~~~

vươn tay ra bịt mũi, Thiên Thiên chu cái môi nhỏ của mình ra,đầy bất mãn. Tiểu Minh đáng yêu của cô,thật sự là nước tiểu rất khai nha.

"Anh thật là đầu óc không trong sáng! Anh nữ lòng nào mà ngay cả một con chó nhỏ cũng không tha??? Dương tổng, nếu anh dám nấu cày nó,tôi sẽ làm thịt anh "

Dương Thế Minh trong lòng cười hắc hắc, 'làm thịt anh' là có ý gì??? Ân,không phải là làm thịt anh trên giường đi ??? Vậy thì thực sự là quá tốt rồi!!!

Nếu lúc này biết đến ý đồ tâm tối của Dương Thế Minh, chắc chắn cô sẽ không khách khí ngửa đầu lên trời mà rống to: Đồ cảm thú!

Nhưng là, cái suy nghĩ đó của anh được lưu giữ trong dạ dày, sao cô có thể biết?

Dương Thế Minh thả Tiểu Minh rơi xuống đất cái bịch, chán ghét mà nhìn nó. Cởi cái áo khoác trên người, anh ném thẳng vào đầu của con chó đáng thương. Cái bộ đồ đắt tiền của anh bị tè bậy! Mặc vào nữa sẽ không còn mặt mà đi nhìn người!

Đá đá vào bụng Tiểu Minh một cách không thương tiếc, anh rống giận :

"Ngủ đi, ngủ đi, tao cho mày thấy mày bản như thế nào? Ai tha con chó thối mày về, thật sự là một người không có mắt, tầm nhìn nông cạn"

"..."

Thiên Thiên ngơ ngẩn nhìn cái áo hàng hiệu, ruột gan đều thất lại. Anh có cần lãng phí như vậy không? Bản thì có thể giặt mà! Thật đúng là sếp lớn! Động một tí là vất, hờ một tí liền la.

Người đàn ông này, thật là khó chiều!

"Dương Tổng, ý anh là chê tôi không được ăn học sao? Thế nhưng... Tôi là vợ trên danh nghĩa của anh á, vậy là anh thật không có mắt mới lấy phải loại người như tôi! "

Dương Thế Minh trợn mắt nhìn cô, rồi lại nhìn đến con chó vô tội kia, vẻ mặt giận dữ nhăn mày:

"Các người, một lớn một nhỏ bắt nạt tôi"

Ai nha ai nha, chẳng thể nào hiểu nổi nay anh bị gì nữa, cư nhiên là đầu óc có vấn đề. Còn làm nũng? Thật là không có tiền đồ!

"Dương Tổng, Dương đại thiếu gia à... "

Cô kéo dài giọng, giọng điệu tràn đầy vẻ khinh bỉ :

"Làm ơn bình thường lại giùm tôi có được không? Thật như một đứa con nít ba tuổi, miệng còn hơi mùi sữa! "

"..."

Dương Thế Minh im lặng. Được rồi, anh thừa nhận, hôm nay anh có vẻ không được bình thường cho lắm. Có điều...

Ân, là cô dám tha con chó này về, làm ảnh hưởng đến tâm tình anh. Ừ, đúng vậy, tất cả là tại cô!

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Sự Kiện Rơi Áo Tắm(P1)

Triệu Thiên Thiên bước ra từ phòng tắm. Cô khoác trên mình chiếc áo tắm rộng thùng thình, để lộ ra xương quai xanh gợi cảm đầy mê hoặc.

Xoa xoa mái tóc ướt sũng nước, mùi hương thơm dịu nhẹ của dầu gội lan toả trong không khí.

Liếc mắt nhìn người đàn ông nào đó trong phòng, mi tâm cô khẽ nhíu. Anh như vậy, thật sự cô cảm thấy có chút không quen mắt.

Chỉ sau một buổi tối, tính khí anh liền thay đổi. Anh đối với cô dịu dàng hơn, lại còn sủng nịch, ai có thể tiếp thu nhanh chóng như vậy?

Thật là người đàn ông thất thường!

Từ khi Triệu Thiên Thiên bước ra cửa, trông mắt sâu thẳm của Dương Thế Minh vẫn luôn hướng cô chăm chăm.

Lòng anh lúc này thực sự rất rối bời, dường như trái tim không còn nghe lời anh nữa. Anh không có cách nào có thể hận cô.

Tiến lại gần cô, vươn tay định ôm nỡ nhàn vào lòng, con chó Tiểu Minh đã liền chiếm ưu thế! Nó nhảy phắt lên đùi cô, bàn chân nhỏ bé cào loạn không ngừng.

Dương Thế Minh lông mày cau lại thật chặt. Con chó chết tiệt, lại dám phá hoại việc tốt của anh! Khôn kiếp! Trong lòng anh âm thầm thề, nhất định một ngày nào đó phải băm nó ra thành tám chín khúc nấu cay!

Hết tề bậy lên người anh, lại còn dám chiếm tiện nghi của anh. Anh thật không cam lòng!

Xách con chó lên cao, anh nhìn nó với ánh mắt khinh bỉ. Con chó thôi! Đừng trách tao vô tình!

Túm tai nó xách lên quay tròn ba trăm sáu mươi độ, mặc cho nó kêu gâu gâu không ngừng. Anh nhắm ngay cửa chuẩn bị ném, có chút hưng phấn:

"Đồ Tiểu Tam cản trở, cút cút! "

"Nè, thả Tiểu Minh ra! "

Triệu Thiên Thiên chắn trước mặt anh, đôi mắt đẹp tròn trĩnh. Giơ hai tay sang ngang, không cho anh ném.

"Anh định giết nó sao? Dù gì cũng là tôi bỏ tiền ra mua nó về, hơn nữa nó lại khá ái đáng yêu như vậy, anh cũng không động lòng sao? "

Dương Thế Minh bắt đầu nổi cáu.

Khả ái cái rắm! Đáng ghét thì có! Động lòng cái khi khô gì? Anh cũng không phải kẻ điên, lại càng không phải chó, sao có thể động lòng? Động lòng chính là yêu a, anh mới không có thiếu thốn tình yêu đến mức đi cưỡng cầu một con chó thôi. Phụ nữ muốn lên giường với anh còn thiếu sao?

Phi phi phi, không phải. Chính anh mới không cùng chó lên giường!

"Con chó thôi! Mày ăn nhờ ở đậu nhà tao, cho nên lời tao nói chính là mệnh lệnh. Nghe rõ chưa????!! Từ nay, cút xa xa cô ấy ra, bằng không tao liền làm thịt mày cho... Mèo ăn! "

Con chó nhỏ khờ sờ vùng vẩy. Nó ửng ửng như là phản đối. Chính xác, nó có ý kiến nha. Một con chó oai phong như nó, sao mèo có thể có cơ hội thưởng thức mĩ vị? Hơn nữa, thịt chó nào chứ thịt chó Tiểu Minh đây, thách mười tám đời tổ tông nhà nó cũng không dám xoi!

Thiên Thiên gạt lại Tiểu Minh trong tay anh, ôm nó vào lòng, vuốt vuốt bộ lông mềm mại. Cô lườm nguyền anh một cái, liền xoay phắt người toan bỏ đi.

Dương Thế Minh không cam lòng nhìn con chó được hưởng phúc lợi. Này nhá này nhá, nơi bộ ngực đầy đà kia là chủ quyền của anh, sao nó dám rúc vào chỗ đó? Muốn chết sao?

Nhìn đến ánh mắt của con chó, Dương Thế Minh liền cảm thấy mình bị khiêu khích. Ánh mắt nó như đang cười nhạo nhìn anh.

Anh trong lòng âm thầm gào thét: Con chó thôi, mày thật là không có tiền đồ! Cứ nhiên đi bám váy phụ nữ!

Mày phải như tao này, tao có thể làm ra một đồng tiền, còn mày lại chỉ có thể tạo ra một đồng phân. Thật... Con mẹ nó đồ ăn hại!

"Dương Tổng, hôm nay anh thật rảnh rỗi nha, khi không liền xuống phòng tôi tham quan? Nơi này, thật có phần chật hẹp so với anh nha"

Ánh mắt cô mơ hồ xẹt qua một tia bi thương khó diễn tả thành lời. Nó nhanh chóng biến mất, phẳng lặng như mặt hồ thu, không hề gợn sóng.

Mọi cử chỉ, biểu hiện của cô đều khắc thật sâu vào tận nơi đáy lòng của Dương Thế Minh. Có phải trước đây anh đã rất quá đáng, khiến cô không thể quên được những nỗi đau mất mát đó?

"Thiên Thiên, thu dọn đồ đạc đi"

Đôi mắt Thiên Thiên xẹt qua tia sững sờ. Cô trần trụi nhìn anh, nước mắt không tự chủ lại một lần nữa đọng đầy.

Anh sẽ không phải là muốn đuổi cô đi?

Nhìn bộ dạng cô yếu đuối như vậy, anh liền lắc đầu búng nhẹ lên mũi cô một cái. Cái đầu nhỏ này hẳn là hiểu sai ý anh rồi đi??

"Thiên Thiên, thu dọn đồ đạc, chuyển về phòng của chúng ta. Nơi nhỏ bé như cái lỗ mũi như vậy, sao có thể thích hợp với thân phận cao quý của Dương thiếu phu nhân? Mọi người sẽ nói tôi là đang khi dễ vợ nha! "

"..."

Thiên Thiên thủy chung giữ im lặng. Cô nhìn thật sâu vào đôi mắt nâu đỏ của anh, cố tìm ra một chút điểm khác lạ, nhưng không có. Ánh mắt anh nhìn cô đầy chân thật khiến tim cô đập loạn.

Cúi gằm mặt xuống nhìn sàn nhà lạnh lẽo, cô khẽ di chuyển bàn chân bé nhỏ, vẽ thành vòng tròn xuống đất. Miệng lẩm bảm cái gì đó anh nghe không rõ.

Hung hăng gạt phăng đi những giọt nước mắt, cô ngẩng đầu lên đối diện với anh, khẽ nở nụ cười chua xót:

"Dương Tổng, không cần thiết phải như vậy. Tôi mới không cần danh nghĩa đó. Dù sao suy cho cùng, không phải chỉ là trên giấy tờ thôi sao? Mình tôi ở chốn này rất tốt. Anh chiếu cố tôi như vậy, tôi đã là rất biết ơn anh"

Buông lỏng bàn tay cô đã vô thức nắm chặt từ bao giờ, vuốt nhẹ bộ lông trắng muốt của Tiểu Minh, ánh mắt có thêm vài phần kiên định.

"Không phải chỉ là một tờ giấy hôn thú thôi sao? Chỉ cần anh muốn, chúng ta sẽ ly hôn, liền là không còn cái gì quan hệ..."

Vốn dĩ, ngay từ khi bắt đầu, cô biết rồi sẽ đến ngày kết thúc. Một trò chơi, không phải lúc nào cũng thắng. Nó có điểm đầu và điểm cuối, rồi sẽ có lúc màn hình hiện lên hai chữ "game over". Đó cũng là lúc kết thúc tất cả những gì mà ta đã cố gắng để nỗ lực giành lấy. Người thắng kẻ thua, đó là do sự sắp đặt của ý trời, của duyên phận. Cố chấp giữ lấy thì được ích lợi gì? Thà rằng buông bỏ ngay từ lúc còn có thể cho trái tim bớt đau hơn...

Dương Thế Minh nghe ra sự chua xót trong lòng cô, trái tim anh bỗng dưng co rút mảnh liệt. Anh không muốn nghe cô nói những lời thương tổn như vậy nữa. Anh sẽ khó chịu!

Bất ngờ cúi xuống chiếm trọn lấy môi cô, cùng cô dây dưa không dứt. Anh muốn xóa tan vị đắng chát trong miệng cô bằng sự ngọt ngào này...

~~~~~

Tàn tán tan, tiếp tục vote cho Ngự nào

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Sự Kiện Rơi Áo Tắm(P2)

Dương Thế Minh điên cuồng gặm cắn, cướp lấy không khí trong khoang miệng bé nhỏ.

Anh không cho phép cô làm những gì mà anh không thích! Mọi thứ, chỉ có thể thuận theo anh!

Thiên Thiên khó khăn hít từng ngụm khí, dùng hết sức lực để đẩy thân hình to lớn trước mặt.

Anh thật đúng là một tên kiêu ngạo, đại đại ngông cuồng! Cô đôi mắt ngấn lệ nhìn anh, mang theo đầy rẫy những uất ức.

Lúc này, con chó bị ép đến thành miếng thịt khô, kêu lên ư ử tỏ vẻ khó chịu. Nó hung hăng dúi đầu vào bụng Thế Minh, chơi rất vui!

Cần cần cái cúc áo của anh, nó thỏa mãn mà cào loạn xạ, cái đầu nhỏ nhắn không ngừng vui vẻ nô đùa, vòn vòn móng vuốt vào chiếc áo.

"A"

Người đàn ông nào đó than lên khe khẽ. Hiển nhiên là bị phá đám! Cào rách áo anh thì thôi đi, lại còn cào rách da anh? Con chó chết tiệt này, đủ lợi hại!

Ngừng giầy xéo môi Thiên Thiên, Dương Thế Minh cau mày nhìn con chó nhỏ. Kéo lấy đầu nó giơ cao để đối diện với mình, anh coi nó như kẻ thù mà trừng mắt:

"Đồ thôi tha, mày dám trừng tao như vậy à? Mày thật giống thằng chủ của mày, chuyên là loại phá đám! Con mẹ nó, tao chưa thịt mày chính là phúc đức tám đời nhà mày! "

"..."

Thiên Thiên im lặng.

"..."

Hiển nhiên là con chó Tiểu Minh kia cũng im lặng rồi?!!! Bằng không, chắc chắn nó sẽ hét to: Im đi, đồ lừa đảo. Dọa làm thịt người ta rồi cũng đâu dám đâu? Không phải sao?

Con chó bị túm ngược, nó đưa cái mõng nhỏ của mình ra lắc lắc, hai chân trước vươn ra cào cào, hai chân sau thì không quên đập đập vùng vẫy.

Nó muốn kiện nha, Dương Thế Minh toàn đem nó ra bắt nạt!

Đập đập môi như cũng không có hiệu quả, nó đành duỗi chân ra thẳng căng, nhắm mắt buông xuôi.

Cô chủ của tôi à, tôi mà có chết, nhất định cô phải báo thù giúp tôi. Phải nhớ đến ngày giỗ của tôi. Còn có, nấu cây tôi thì phải nấu ngon ngon nha~~~~

Nhìn dáng vẻ buồn cười của nó, Dương Thế Minh liền nhăn mày không vui. Nó giả bộ đáng thương cái gì chứ?

Chọc chọc ngón tay vào bụng nó, anh liền bĩu môi mà thả thẳng tay:

"Không vui"

Thiên Thiên vội vàng tiến lên đỡ, lườm nguyệt anh. Vui hay không mặc anh. Liên quan gì tới tôi và Tiểu Minh chứ?

"Dương Tổng, có phải là anh rảnh rồi quá rồi không? "

Đường đường là một Tổng giám đốc cao cao tại thượng lại bỏ ra cả đồng thời gian đùa nghịch với con chó. Nó cũng không phải là con anh à!

"Không rảnh, tôi thực sự rất bận. Không phải tôi đang làm việc sao? "

Àn, làm hài lòng bà xã đại nhân liền là một công việc không dễ dàng gì rồi. Anh đây lúc nào cũng làm việc cật lực như vậy, cho nên là rất chăm chỉ mới đúng!

"Tôi nói, ngay lập tức thu dọn hành lý, chuyển lên lầu"

Anh bá đạo ra lệnh, khiến vẻ mặt Thiên Thiên không khỏi có chút cứng ngắc.

Ừ, cô là rất muốn như vậy, đâu có sai? Nhưng là...

"Dương Tổng, anh thật là rất keo kiệt! "

"..."

Người đàn ông nào đó đầu chảy ba vạch hắc tuyến.

Đường đường là boss đại nhân, lại bị bà xã phu nhân khinh thường? Anh không có keo kiệt, anh mới chính là rất hào phóng đi!

"Đừng dùng vẻ mặt dọa người như vậy, Dương Tổng. Một phòng ba người, chính là rất chật chội. Đừng có nói anh không phải thuộc dạng keo kiệt bủn xỉn! "

Thiên Thiên cô còn không có quên cô mình tỉnh Lâm Ngọc Lan kia đâu!

Mất to trừng mắt nhỏ, lại nhìn đến Dương Thế Minh khoe môi cong lên một nụ cười hoàn mỹ.

Khoan, có gì đó sai sai?

"A, bà xã đại nhân, mau thu dọn đồ đạc, rời khỏi đây, mùi giấm thật là chua, lại sắp nhấn chìm mọi thứ trong phòng rồi"

Triệu Thiên Thiên mặt nhất thời đỏ bừng, vô cùng nóng. Gì a? Cô mới không có thèm ghen nha...

Có điều, ừ, chắc là có ghen. Nhưng chỉ một chút, một chút bé tẹo nha~~~~

Lườm nguyệt anh một cái, cô xoay người bỏ vào phòng, quyết định không thèm nhìn đến Dương Thế Minh.

Dương Thế Minh mặt đen như đất nôi. Người phụ nữ xấu xa này dám không để ý đến anh!

Kéo lấy cánh tay gầy, anh ôm cô trong vòng tay vững chắc. Vui đầu vào hõm cổ cô, không ngừng hít hà. Tư thế vô cùng ám muội:

"Bà xã~~~~" Anh kéo dài giọng nũng nịu khiến Thiên Thiên cảm thấy nổi hết da gà. "Bà xã, em hảo hảo thật quá vô tâm đi! Em khi dễ tôi, em không quan tâm tôi"

"..."

Ừ, cô là không phải quan tâm anh có được không? Người không vì mình, trời tru đất diệt!

Ân, cho nên mới nói, cô nên tự mình yêu thương mình thôi, đâu có rảnh để mà đi quan tâm người khác?

"Dương Tổng"

"Gọi tên tôi! "

Người đàn ông nào đó bá đạo ra lệnh.

"Dương thiếu"

Cô dám không nghe lời anh? Nhất định phải trừng phạt!

Dương Thế Minh cắn lên cổ cô để lại một vết đỏ hồng, vô cùng có chút... Không trong sáng!

"Còn dám gọi tôi như vậy, em lập tức liền bị tôi ăn"

Ừ, cô gọi thì mặc cô, anh không phải vẫn được hưởng lợi lộc to lớn hơn sao? Nhìn chung, anh là hai bên đều có lợi! Đây là một mũi tên nhắm trúng hai con nhạn nha!!!

"Dương Thế Minh, anh có thể đứng đắn hơn không? "

"Gọi ông xã"

"..."

Cố ý! Anh rõ ràng là cố ý! Được voi lại tiếp tục đòi tiền! Cô mới không nghe, mới không thèm để ý đến anh!

Lại tiếp tục một màn mắt to trừng mắt nhỏ. Con chó nhỏ Tiểu Minh nhào chán dụi dụi vào lòng Thiên Thiên, đôi mắt nhấp nhem ầng ậng nước, hiển nhiên là buồn ngủ sắp chết!

Thiên Thiên đứng đến nỗi chân đã mỏi nhừ. Vậy mà người đàn ông kia vẫn dồi dào tinh lực như vậy?

"Ông xã"

Nhẹ nhàng mở miệng, liền là cảm thấy thật ngọt ngào.

Ân, cô phải thừa nhận, cô rất thích gọi anh như vậy, vốn dĩ ngay từ đầu đã là thế.

Ngay khi khoảnh khắc lãng mạn này đến, trong lòng liền thấy thật hạnh phúc và vui vẻ. Thời gian như ngừng lại tại khoảnh khắc này.

Hai người dựa vào lòng nhau, đẹp tựa như một bức tranh thủy mặc.

Con chó đáng thương bị bỏ quên một xó, nó lền rên ư ư ư trong miệng, hung hăng cào cào lên chiếc áo tằm.

Dương Thế Minh nghe chính miệng cô gọi mình một tiếng ông xã. Ân, thực sự là rất êm tai!

Xoay cô đối diện với chính mình, trong đầu liền hiện ra viễn tưởng cảnh cô chủ động hôn lên môi anh.

Đột nhiên... Phụt!

A, cái áo tắm của Thiên Thiên rơi xuống đất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Sự Kiện Rơi Áo Tắm (P3)

Chiếc áo cứ thế thẳng tắp rơi xuống, trên người Thiên Thiên lộ ra mảng hồng nhuận. Cái gì cần giấu đều lộ tất ra không khí.

Thiên Thiên khóc không ra nước mắt. Ông trời a, chi bằng ông để tôi chết luôn đi? Tại sao lại trêu chọc tôi như vậy?

Đã bị cha con Dương Thế Minh nhìn cho một lượt thì thôi đi, đằng này lại thêm một con choa Dương Tiểu Minh???!!!

Ai nha ai nha, thà rằng đập đầu vào gối chết quách đi cho xong!

Xấu hổ vươn tay ra để nhặt lại chiếc áo, cánh tay cô trắng muốt cùng mềm mại, làm cho Dương Thế Minh nhìn đến tim đập thình thịch.

Con mẹ nó thật đáng chết! Cô đây là đang quyến rũ anh sao? Vậy thì phải khen ngợi cô đã thành công dấy lên ngọn lửa trong anh.

Miệng lưỡi khô khốc nhìn theo từng động tác uyển chuyển của cô. Dáng người cô mềm mại không xương lại để lộ ra từng đường nét hoàn hảo.

Một nét đẹp đến làm say mê lòng người, thần chúng điên đảo!

Dương Thế Minh giương đôi mắt nâu đỏ nhìn cô đến thất thần, yết hầu không ngừng chuyển động lên xuống theo từng cử chỉ của cô.

Bất ngờ đưa tay kéo Thiên Thiên ngã nhào về phía mình, anh nâng cằm cô lên, hung hăng hôn xuống. Người phụ nữ này thật biết lấy lòng anh, khiến anh luôn luôn mê luyến không muốn rời.

"Thiên Thiên, là em cố tình quyến rũ tôi! "

Anh gặm nhấm, liếm láp cánh môi hồng nhuận, đồng thời lên án cô.

Ừ, thật là ngọt! Môi cô thật giống như một liều thuốc phiện, người nhìn người mê!

Thiên Thiên cố gắng đẩy bàn tay to lớn đang ôm trọn lấy mình, khuôn mặt nhăn lại lộ rõ vẻ không vui. Đến khi sức cùng lực kiệt mới chịu để cho anh muốn làm gì thì làm. Thờ hờn hèn nép vào trong ngực anh, cô liền trừng mắt lườm anh một cái:

"Nha, anh còn nói? Tôi mới không thèm quyến rũ anh. Chính anh cố ý giờ trò đòi bại với tôi thì có! "

"Em còn dám không thừa nhận? "

"Tôi chính là nói đúng sự thật! Nhìn đi nhìn đi, tôi có trời đất chứng giám cùng... Con chó Tiểu Minh chứng giám! "

Nhắc đến hai chữ Tiểu Minh, lúc này Dương Thế Minh mới ý thức được, con chó chết tiệt này vẫn còn ở đây!

Đưa đôi mắt giết người ra nhìn nó, lại thấy nó một bộ dáng không sợ chết nhìn vào bộ ngực đầy đà kia, ánh mắt trần trụi!

Lửa giận trong lòng Dương Thế Minh bùng cháy dữ dội. Con mẹ nó, con chó này là đang nhìn đi đâu a? Nơi đó là nơi có có quyền nhìn sao? Đừng mơ, chỗ đó là thuộc bản quyền của một mình Dương Thế Minh anh!

"Con chó thối tha! Cút ngay!!! "

Anh không kiên nhẫn đá chân vào cái bụng tròn vo của nó. Con Tiểu Tam này thật là đáng chết! Chuyên đi phá rối hạnh phúc gia đình của người ta!

Con chó kêu lên những tiếng ăng ẳng đáng thương. Giương đôi mắt uất ức như là tố cáo anh, chân thì không ngừng chạy về phía Thiên Thiên.

Nó giật giật vào gấu chiếc áo tắm, là cái lưỡi ngắn tũn của mình ra liếm liếm vào chân cô, một bộ dáng lầy lợm.

Bé lên con chó nhỏ, Thiên Thiên mặt lạnh tanh nhìn Dương Thế Minh, nhưng trong nội tâm lại khẽ cười đầy vui vẻ. Anh là ghen với một con chó sao?

Anh thực sự là không còn thấy ghét cô nữa?

"Thiên Thiên, bỏ cái tay của em ra khỏi cái cục bông đó ngay! "

Dương Thế Minh vò vò tóc mình, la toáng lên. Cô ở trước mặt anh mà dám ân ái cùng một con chó? Hừ, thật là không để anh một chút nào vào mắt!

Cô bấu môi không thèm để ý đến anh, tay ôm con chó mang vào phòng tắm.

Nhìn lại người đàn ông nào đó mặt dày theo vào, không khỏi bức mình.

"Dương Thế Minh! "Cô chống nạnh quát lớn "anh theo tôi vào phòng tắm làm gì? "

Dương Thế Minh khinh thường mà đáp lại, vẻ mặt dửng dưng:

"Đây là nhà tôi, tôi đi đến đâu, làm gì còn phải cần người quản sao? Còn có, con Tiểu Tam kia vào được, sao tôi lại không thể? "

Chả lẽ cô ôm nó vào để nhìn cô thay quần áo sao? Hừ! Anh tuyệt đối không để con chó đó cướp mất cái việc tốt đẹp như vậy!

"A, ông xã~~~~, Dương đại nhân, Dương Tổng giám đốc, Dương đại ca,... "

"..."

"Tôi thấy Tiểu Minh bị anh trêu chọc đến nổi cả người đều là bùn đất, cho nên mới mang nó đem đi tắm rửa. Lẽ nào anh cũng muốn cùng chó tắm? Từ khi nào thì anh lại có sở thích đặc biệt như vậy rồi? "

"..."

Hít ra... Thở vào...

Được rồi, vì cô là phụ nữ, anh nhịn! Anh mới không thèm tranh cãi với cô!

"Thiên Thiên, thật không nghĩ tới là em lại quan tâm lo lắng cho tôi như vậy??? Vậy... Tôi đây đành miễn cưỡng để em tắm cho tôi vậy! "

Liền đó, anh trưng ra một bộ mặt mà Thiên Thiên nhận xét chính là vô cùng, cực kỳ, cực kỳ thối!

Anh rõ ràng là đang khi dễ cô mà! Tắm em gái anh! Có quỷ mới đi tắm cho anh!

"Nha, chồng yêu à"

Hai chữ "chồng yêu" này cô nhấn mạnh hết sức có thể. Mà Dương Thế Minh lại làm ra bộ dáng hết sức hờn thụ.

Ừ, nghe thật êm tai! Có nên để cô từ nay tiếp tục gọi như vậy? Cảm giác, àn, chính là rất tốt!

"Ôi, anh đây, bà xã~~~~"

Làm ơn đi, nghe thật là buồn nôn. Anh nói vậy không thấy ngượng sao?

Thật là, đường đường là Tổng giám đốc tập đoàn Dương Thị lại có lúc trẻ con thế này?

Ôi ôi, mọi người không phải là đồ mờ hôi hột ỉ?

"A hi hi, ông xã, chân anh bị què hay tay anh bị cụt vậy? Không thể tự tắm sao? Hay là nhờ Tiểu Minh liếm người anh cho sạch sẽ vậy! "

"..."

Hừ, phải nhẫn, phải nhẫn!

Dương Thế Minh nén giận, hít một hơi thật sâu. Đến khi ổn định lại tâm trạng thì cửa phòng tắm đã đóng lại từ bao giờ!

"..."

Rầm rầm..

Anh đập cửa ầm ầm, trong giọng nói liền là ngập tràn lửa giận bộc phát, tưởng chừng như có thể đốt rụi cả một căn biệt thự:

"Con mẹ nó, Triệu Thiên Thiên, em tốt nhất chỉ là tắm cho chó! Nếu em dám thay đồ trước mặt nó, thì bữa tối của chúng ta sẽ cho em thưởng thức mùi vị của thịt cây! "

Sorry mấy nàng, tối qua ta định đăng rồi, cơ mà công sức cả buổi chiều bị đi tong. Hic, đau lòng quá

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Thích Tôi Rồi Sao?

Trường đại học X bao giờ cũng náo nhiệt như vậy.

Thiên Thiên đứng ở cổng trường người ra vào tấp nập mà than thở. Toàn là ô tô hàng hiệu!

Ai nha, họ đúng thật là không biết quý trọng tiền bạc, càng không biết sống giản dị như cô!

Thở dài...

"Đang suy nghĩ gì?"

Thiên Thiên giật mình vội quay đầu lại, lại vô tình chạm vào ánh mắt của người đứng sau. Đôi mắt anh ta sâu thẳm nhìn cô, khiến cho cô bỗng chốc ngẩn người. Ánh mắt ấy, như đọc được mọi suy nghĩ trong cái đầu nhỏ bé này của cô.

"Sao vậy? Thích tôi rồi sao?"

Anh ghé sát vào tai cô thủ thỉ. Hơi thở nóng rực khiến cô bối rối không biết phải làm sao.

Vội đỏ mặt quay đi, lại bất chợt chạm ánh mắt đầy soi mói nghi ngờ của mọi người, còn có những lời chỉ chòe bàn tán vô căn cứ về mối quan hệ của cô và anh ta.

"Giáo sư, tôi suy nghĩ gì, làm gì, có lẽ cũng không cần phải báo cáo cho anh biết. Tôi còn có việc, đi trước"

Trần Cảnh Đường nhìn theo bóng lưng cô, nhíu mày. Cô bé này, có cần làm bộ mặt nhăn mày nhíu trước mặt anh như thế không? Bộ anh trông đáng sợ lắm à? Giống quý?

Vội lúi chúi chiếc điện thoại xa xỉ ra coi lại dung nhan. Không đúng! Vẫn rất tốt!

Anh chạy nhanh đuổi theo cô, cô lại tăng nhanh bước chân.

Cứ thế, cả sân đại học rộng lớn đâu đâu cũng có bước chân của hai người.

"Giáo sư, anh có biết thế nào là làm phiền người khác sao?"

Thiên Thiên dừng lại, thở hồng hộc. Cả đời cô chưa bao giờ phải chạy trốn chết như vậy, kêu cô phải làm sao mới có thể có năng lực tiêu hóa?

Trần Cảnh Đường trái lại không có một hơi thở gấp gáp, nhưng trên khuôn mặt lại ướt đẫm mồ hôi.

Anh bước đến chỗ cô, đưa lấy một chiếc khăn tay, nở một nụ cười vô cùng ấm áp:

"Chắc mệt lắm rồi phải không? Mồ hôi ra thật nhiều!"

Thiên Thiên nhìn anh đến thất thần. Nụ cười này, thật là đẹp! Trông anh lúc này nhìn đậm chất soái ca đầy lưu manh!

Trần Cảnh Đường cũng lặng yên ngắm nhìn cô. Khuôn mặt cô vì chạy mệt mà phồng hồng, trông rất khả ái.

Làn gió nhẹ thổi làm tung bay mái tóc dài mềm mượt của cô tán loạn. Một vài sợi vì mồ hôi ướt nhẹp mà vương lại trên trán.

Trần Cảnh Đường mỉm cười nhẹ nhàng. Anh tiến gần tới cô hơn, vươn bàn tay ấm áp của mình gỡ rối cho cô. Bàn tay anh mềm mại vuốt ve cái trán tròn mơn.

"Thật nhiều mồ hôi! Để tôi lau giúp em"

Thiên Thiên vẫn cứ đứng ngây ngốc ở đó, thất thần. Đến khi chiếc khăn lau mồ hôi vướng trên mặt cô, cô cũng chỉ biết mở to mắt mà nhìn anh.

Khung cảnh hoàn mỹ này, đủ làm cho mọi người phải ghen tỵ.

Một đôi tiên đồng ngọc nữ đó, đứng tại dưới gốc cây cổ thụ to lớn. chàng trai lau mồ hôi cho cô gái, còn cô gái chỉ biết đứng đó ngây ngốc nhìn...

Đẹp hết như một bức tranh sơn dầu!

Tiếng trống báo hiệu giờ học vang lên.

Lúc này Thiên Thiên mới giật mình, khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ cố gắng tránh thoát khỏi anh.

"Tôi... tôi đi trước"

Nhìn cô sợ hãi mình mà trốn tránh, Trần Cảnh Đường vội vàng chạy lên bắt lấy cánh tay cô. Mặc cô vùng vẫy, giãy dụa, anh đặt một nụ hôn nhẹ trên trán cô.

Tuy chỉ nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, nhưng đó vẫn là ấn ký từ anh.

"Triệu Thiên Thiên, từ nay, tôi sẽ chính thức theo đuổi em. Không cần biết em có yêu thích tôi hay không, chỉ cần tôi thích em, vậy là đủ rồi!"

Dù sau này cô không thuộc về anh, nhưng anh sẽ không hối hận, vì anh đã buông bỏ tình bạn của mình một lần rồi, không phải sao?

"Em không thể chạy trốn tôi, vì dù cho bất cứ giá nào, tôi cũng có thể kiếm em trở về"

Thiên Thiên đứng chôn chân tại chỗ nhìn vị giáo sư đã cách xa mình một khoảng cách. Cô vừa được bạn thân của chồng mình tỏ tình, cô phải có phản ứng gì đây?

Triệu Thiên Thiên, từ nay tôi sẽ chính thức theo đuổi em...

Không cần biết em thích tôi hay không, chỉ cần tôi thích em, vậy là đủ rồi...

Em không thể chạy trốn tôi, vì dù cho bất cứ giá nào, tôi cũng có thể kiếm em trở về...

Chỉ cần tôi thích em, vậy là đủ rồi...

Thiên Thiên bước chân mệt mỏi đi vào phòng học. Những câu nói kia không ngừng âm ỉ trong đầu cô, khiến cô đau nhức choáng váng.

"Bạn học Thiên Thiên, em đến lớp trễ!"

Giọng nói này, nghe thật quen tai.

Từ từ ngẩng đầu lên, cô lại nhìn thấy vị giáo sư đó, ánh mắt nghiêm nghị nhìn cô.

Cũng thật là biết giả bộ!

"Báo cáo"

Trần Cảnh Đường đứng trên bục giảng vuốt cằm vào suy nghĩ:

"Lần đầu tiên tôi bỏ qua, lần sau không được tái phạm! Vào đi!"

"..."

Cô vào lớp trễ là tại ai? Còn dám lời tu thế của thầy giáo ra mà đe dọa cô!

Vào lớp học, dưới ánh mắt như những viên đạn chia thẳng vào cô, cô vẫn hờ hững lướt qua tất cả mọi người về chỗ ngồi của mình.

Có trời mới biết cô lo lắng như thế nào! Cô không muốn mình bị cô lập ở thế giới rộng lớn này. Cô muốn có bạn, là người luôn quan tâm lo lắng cho mình, cô không muốn mình bị bỏ rơi, để mọi người đưa cô vào dĩ vãng mà bỏ quên cô gái tên Triệu Thiên Thiên này!

Bước về chỗ ngồi, lại không nghĩ đến vị bạn học bên cạnh cố ý nhường chỗ cho cô, khi đi lại không quên lườm cô một cái thật sắc.

Như vậy là đã đủ biết, từ nay cô chính thức bị cô lập rồi!

Sẽ không ai cần cô giúp đỡ, không còn ai muốn làm bạn với cô!

Thở dài một tiếng đầy náo nức, cô ngồi vào vị trí bàn học, nằm gục xuống bàn suy nghĩ băng quơ.

"Thiên Thiên... Thiên Thiên..."

Thiên Thiên mơ màng dụi dụi mắt. Khuôn mặt khả ái nhăn lại, vô cùng đáng yêu!

Nhìn đến người đàn ông tuấn mĩ phóng đại trước mặt mình, cô giật mình nhảy dựng.

Thiên a, người không thể biến con thành một người không có tiền đồ như vậy!

Nhất thời muốn đi tìm một cái lỗ chổ để nhảy xuống a!

Trần Cảnh Đường vẫn giữ vững nụ cười duy mĩ, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô đầy sùng nịch:

"Tôi biết em muốn nhìn ngắm tôi, nhưng không cần phải vui mừng tới nỗi nhảy dựng như vậy. Tôi cũng chưa đủ tự tin để bắt em về làm thật!"

"..."

Mặt cô đỏ bừng, vừa xấu hổ nhưng cũng thật tức giận.

Lấy ba lô khoác lên vai, Thiên Thiên không thèm nhìn lấy Trần Cảnh Đường một cái liền cất bước rời khỏi.

"Thiên Thiên, em trốn tránh tôi"

Giọng nói anh trầm buồn không che giấu được nỗi mất mát, nhưng giọng điệu lại vô cùng chắc chắn.

Thiên Thiên dừng lại bước chân. Phải, nhưng cô nên làm gì đây? Thừa nhận là mình đang cố ý trốn tránh anh? Hay coi như mình không nghe không hiểu những lời anh nói?

"Tôi..."

"Dừng lại! Dừng nói gì nữa! Tôi đã nói rồi, tôi sẽ làm cho em yêu tôi, tự nguyện bước đến bên cạnh tôi!"

Anh bước vượt qua cô, không quay đầu lại nhìn bóng dáng bé nhỏ nơi đó.

"Giáo sư, chồng tôi là bạn của anh"

"Đúng, cậu ấy là bạn tôi. Nhưng cậu ấy không có quyền ngăn cấm tình yêu của tôi"

Thiên Thiên bối rối nhìn anh bước ra khỏi giảng đường. Anh vẫn như thế, nghênh ngang rời đi không quay đầu nhìn lại.

Quay lại để làm gì?

Bước chân một khi đã bước, nghĩa là chính bản thân anh đã lựa chọn con đường đó. Cho dù nó có đưa anh xuống địa ngục, vậy anh có thể làm gì để quay ngược trở lại đây?

Cuộc đời, cũng giống thời gian. Một phút, một giây có thể quay quanh trục của nó. Hay chiếc đồng hồ cát có thể vòng lại thời điểm ban đầu. Nhưng thời gian, vĩnh viễn không bao giờ quay trở lại.

Giọt nước khi rơi xuống làm sao có thể còn nguyên vẹn? Chiếc lá đã rụng xuống sao có thể xanh mơn mơn như khi còn khoe sắc trên cây?

Cuộc đời là một dòng chảy thời gian, và con người chính là những mảnh ghép cho bức tranh muôn màu đó. Có hạnh phúc niềm vui cũng có những mất mát đau thương. Nhưng không phải kiên trì là có thể vượt qua sao?

Mình, thật xin lỗi cậu. Đừng trách tôi, nhé? Dù có chuyện gì xảy ra, chúng ta hãy mãi là bạn tốt!

Ánh nắng ấm áp chiếu lên vóc dáng to lớn của anh, làm nổi bật lên giọt nước óng ánh trên khuôn mặt không tí vết.

Ai nói yêu một người là hạnh phúc? Đó là sự khổ đau, là hố sâu vạn trượng hủy hoại cuộc sống của mỗi chúng ta.

_____

_____

Thiên Thiên rảo bước trên những bậc thang. Mỗi một bước đi, tâm trạng lại càng trở nên nặng nề. Cô rất mệt, rất muốn buông bỏ cuộc sống này. Đối với cô, sống như vậy thật quá khó khăn, quá tuyệt vọng.

Mãi suy nghĩ băng quơ, cô đụng trúng phải ai đó.

"A, thật xin lỗi"

Thiên Thiên tránh sang bên cạnh nhường đường, lại không nghĩ tới cô cư nhiên bị mấy người nữ sinh ở đó chặn lại.

Có đội hình đội ngũ như vậy, cư nhiên là họ cố ý đụng trúng cô!

"Mày tưởng xin lỗi là liền có thể an tâm mà rời khỏi đây sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 39.2

Thiên Thiên nhú nhú mi, không nhanh không chậm mở miệng, giọng lạnh nhạt:

"Vào thẳng vấn đề chính luôn đi, tôi không thích vòng vo"

Bốp...

"Con khốn, mày nghĩ mình được giáo sư Trần đề ý là liền khinh thường tụi này à?"

Thiên Thiên một bên ôm má đã bồng rát, một bên nhìn chăm chăm vào bàn tay của nữ sinh đã đánh cô.

"Đánh xong rồi?"

"..."

Đám nữ sinh kia sùng sốt. Một cái bạt tai như vậy, cô cư nhiên lại không hề rơi lấy một giọt nước mắt!

Đù bản lĩnh!

Nhưng như vậy thì sao? Cũng chỉ là một đứa nữ sinh ngu ngốc, họ mới không sợ!

"Không nói? Mấy người bị câm hết sao? Hay là không còn chuyện gì để nói?"

Thiên Thiên nhanh chóng bước qua đám nữ sinh, đôi lông mày không tự chủ mà cau lại. Đám nữ sinh này, thật đúng là phiền phức. Cũng không phải là tiểu thuyết ngôn tình, họ hồ nháo cái gì?

Làm đủ mọi việc như vậy để nhận lấy cái nhìn của vị soái ca? Hừ, đủ xem thường!

"Mày đứng lại đó! Tao chưa nói hết mà mày có gan dám đi sao?"

Đám nữ sinh kia nhao nhao gọi cô lại, còn không quên dí tay thật mạnh vào đầu cô, đứng khoanh tay thành một vòng chặn đường cô.

"Các người là gì mà can tôi chứ?"

"Cái gì?"

Khóe môi Thiên Thiên vẽ lên nụ cười đúng tiêu chuẩn, nhưng trong giọng nói không mang theo độ ấm lại thể hiện rõ sự xem thường cùng chế giễu:

"Các người nghĩ mình là ai? Chỉ là một lũ nhóc loi choi ăn bám cha mẹ giàu có của các người, tiêu tiền phung phí, không biết cảm giác khổ cực là gì. Các người cũng chẳng phải cha mẹ tôi, có quyền gì mà sai khiến tôi?"

Cô không phải nô tì, họ cũng không phải nữ vương. Cuộc sống bình đẳng như vậy, họ có tư cách gì để mà ép buộc cô?

Hoàn cảnh khổ cực này, cô hiểu rất rõ. Một mình thất lạc, không cha không mẹ suốt gần mười năm, ngày ngày phải quỳ gối xin miếng ăn của con người trong thế giới tàn nhẫn này. Những người sống trong nhung lụa đó, họ sao có thể hiểu cảm giác cô đơn trống trải trong lòng cô?

Sắc mặt mấy nữ sinh kia nhất thời lúc trắng lúc xanh không thể phân bác. Giương ánh mắt căm hận lên nhìn cô không cam lòng.

Họ có tiền, có tiền là có quyền, không phải sao?

"Chúng tao như vậy đó, vấn đề gì sao? Chúng tao sinh ra đã mang trong mình mệnh phượng hoàng, còn mày chỉ có thể là một con cóc ghè, xứng đáng để phê phán tại này sao?"

Thiên Thiên hồ hững bước qua đám đông, mấp máy môi, đủ để làm cho người bị trúng tim đen tức giận:

"Không biết chừng khi rơi vào tay các người, gia sản có không lỗ đến mấy cũng là không cánh mà bay!"

"Mày..."

Một trong số đám nữ sinh tức giận bỏ nhào về phía Thiên Thiên, hung hăng đẩy cô ngã xuống bậc cầu thang lát đá.

Thiên Thiên nhất thời không kịp phản ứng, cứ theo đó ngã xuống.

Một vũng máu lớn đến chói mắt xuất hiện trên nền đá cẩm thạch.

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Sóng Gió Bắt Đầu

Thiên Thiên ngã xuống, đám nữ sinh kia vì hoảng sợ mà quay đầu bỏ chạy.

Bỏ lại mình cô...

Cô cứ như vậy, lặng yên nằm đó. Hốc mắt không tự chủ được mà rơi rơi những giọt lệ.

Lúc nào cũng vậy, cô luôn không được người thương yêu.

Lúc nào cũng vậy, chờ đợi có người quan tâm tới cô. Nhưng luôn luôn nhận lại chỉ là nỗi cô đơn cùng tuyệt vọng.

Cô, rốt cuộc là đã làm sai điều gì? Sao luôn đối xử tàn nhẫn với cô như vậy?

Họ liệu có biết hay không? Cô rất trống trải, rất đau lòng. Họ liệu có biết hay không?

A, thật đau đầu. Cô có thể cảm nhận được, mùi vị máu tanh nồng đang ăn sâu vào da đầu cô, khiến nó bị ướt cả một mảng đỏ tươi.

Cười nhẹ. Có phải, cuộc đời cô tới đây là kết thúc rồi không? Cô đã có thể đặt dấu chấm hết cho cuộc đời tẻ nhạt này?

Mẹ, con sẽ đến bên mẹ, yên yên ổn ổn cùng mẹ sống một cuộc sống bình yên nơi thiên đường rực sáng.

Mẹ... xin người hãy đợi con...

Thiên Thiên dần dần mất đi hết ý thức, chỉ còn biết nhắm mắt dần dần chìm vào trong bóng tối u mê.

Thiên Thiên mơ mơ màng màng tỉnh dậy, tầm mắt mơ hồ có chút nhìn không rõ.

Lắc lắc cái đầu để xua đi sự choáng váng, cô bắt đầu ngắm nhìn mọi thứ xung quanh. Tường trắng, giường trắng, còn có kim truyền nước. Cô là đang trong bệnh viện! Cô chưa có chết!

Soi mình trong gương, nhìn làn da mình không chút huyết sắc, môi khô khốc, cô liền không nhận được mà tự cảm thấy chính bản thân mình thật quá chán ghét.

"Chị ngắm mình đủ chưa? Không cần phải giật mình vì trông bản thân quá xấu. Còn có, trông chị có bao giờ xinh đẹp cơ chứ? Chính xác mà nói, toàn là một dạng ma nơ canh!"

Bảo Khánh không vui mà xô ra một tràng. Cậu ngủ quên ở đây là vì ai? Thức trắng nguyên đêm là vì ai? Vậy mà chính bản thân mình tốt như vậy lại

không nhận lấy được một lời quan tâm. Nhìn đi nhìn đi, từ lúc Thiên Thiên tỉnh dậy đã nhìn đến cậu hay chưa? Hay chính là đi chinh chu nhan sắc?

Ai nha, người ta có câu: "Tốt gỗ hơn tốt nước sơn", vậy mà...

Chep chép, cô gái ngu ngốc ở trước mặt cậu chẳng được cái mỹ điểm nào. Vừa xấu, vừa ngu lại vừa đều tính!

"A, Bảo Khánh, em làm người ta giật mình hoảng sợ rồi?"

Thiên Thiên tức giận đưa hai tay chống nạnh. Thằng bé có cần lù lù xuất hiện đằng sau như vậy có được hay không? Cô chính là bệnh nhân a, chả lẽ nó muốn đưa cô sống luôn trong viện dưỡng lão hay sao?

Àn, chính là quá bất hiểu có được không?

"Người ta? Người ta nào? Chỉ có chị và tôi, tôi rất thông minh, không thể nào ngu xuẩn được. Cho nên, chị là đồ ngu ngốc! Tàn nhẫn!"

"..."

Cô khi nào liền trở thành ngu ngốc rồi hả? Còn có... tàn nhẫn?

Thiên Thiên lườm Bảo Khánh đến cháy da cháy thịt. Trùm chăn kín mít, cầm chặt miệng luôn.

Cô mà, cô bị bệnh! Cô có quyền! Bệnh nhân là thượng đế!

Àn, dùng câu nói này để tôn vinh quyền lợi của bệnh nhân, hẳn là không có sai đi? Ủ, rất chính xác!

A, khoan, dừng, chậm lại chút đã! Hình như cô nhớ ra cái gì đó rồi?

Bật dậy, lật tung chăn, Thiên Thiên nhìn Bảo Khánh không chớp mắt. Chớp chớp, làm ra vẻ cún con tội nghiệp khiến da gà da vịt Bảo Khánh nổi lên một cục to sụ.

"Nha, Tiểu Bảo Bảo~~~~"

"Vào vấn đề chính!"

Hừ! Thằng oắt con này, thật sự là giống y chang ba nó. Thật đúng là cha nào con nấy, vật hợp theo loài!

"Uy... cái này... cái kia..."

Cô liếc mắt, đảo lên đảo xuống đến khi Bảo Khánh cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Người phụ nữ ngu ngốc này... đủ điên!

"Không nói, vậy tôi liền đi!"

"Ý ý, khoan, chờ, đợi đã. Tôi nói, nói luôn là được chứ gì?"

Thiên Thiên gấp đến độ muốn đập đầu xuống gối mà chết. Ôm vội lấy cánh tay Bảo Khánh, liền là không biết mở miệng làm sao cho phải.

"..."

"Ừm... ờ, Dương Thế Minh, ý chị là cha em đó... ừ, đâu rồi? Sao chị không nhìn thấy?"

"..."

"Nè... uy, này"

"..."

Bảo Khánh chẳng nói chẳng rằng, mặt nó hằm hằm bỏ đi thẳng một mạch.

Thiên Thiên đầu đầy vạch đen. Ế? Thằng bé không nghe thấy cô hỏi sao? Không dung nổi quạu cái gì chứ?

Hừ, đúng ra cô nên là người tức giận mới phải chứ? Chăm sóc bệnh nhân không chu đáo. Nhất định phải kiện!

Ầm ầm...

Thiên Thiên giật nảy mình xem chút là ngã lún ra đất.

Nuốt nước bọt. Cái này, sao giống với bộ phim có xã hội đen trên truyền hình thế nhỉ? Cô là trong sáng, tâm hồn bằng thanh ngọc khiết, từ khi nào mà có quan hệ với xã hội đen rồi? Không phải là đám nữ sinh kia biết cô chưa chết liền đến đây sai người đi giết cô để bịt đầu mối chứ?

"Phụ nữ thôi, chị mau lặn ra đây cho tôi!"

Phù phù, thở hắt ra một hơi, Thiên Thiên lúc này mới chậm rãi đi ra mở cửa phòng.

Ngược thật, ai đòi kẻ thương binh liệt sĩ là cô đây phải chân què chân cụt đi mở cửa cho người lành lặn hồng hào như bánh bao chứ? Oa, thật không công bằng!

"Chị nói này Bảo Khánh, không cần tìm chị tập đóng phim ma nhé! Chị cũng không phải là bị bệnh tim, nhưng là cứ với tình hình này, chắc chắn tương lai không xa chị cũng sẽ bị đau tim mà chết. Không sớm thì muộn!"

Trái lại với cô, Bảo Khánh vẻ mặt lạnh lùng đầy nghiêm túc.

Gặp quỷ! Chuyện xảy ra như một trái bom vang dội như vậy, bảo sao có thể ngày ngày êm đềm trôi qua như vậy?

"Tôi nói, người phụ nữ ngu ngốc nhà chị, không cần phải đào hoa như vậy có được hay không? Lần này, không coi chừng ba tôi, chị chết chắc!"

Vừa mới dứt lời, một đạo âm thanh lạnh lùng đã vang lên ở sau lưng:

"Không cần phải nhắc nhở người phụ nữ tí tiện như cô ta"

Bảo Khánh và Thiên Thiên đồng loạt quay đầu nhìn hai người ngạo nghễ đứng đó.

Dương Thế Minh, còn có, Lâm Ngọc Lan đã đưa ánh mắt đắc thắng của cô ta lên nhìn cô.

Triệu Thiên Thiên, nhân cơ hội tôi không có mặt ở đây mà dám dụ dỗ người đàn ông của tôi. Bây giờ, tôi thật muốn xem cô làm sao có thể biện hộ cho chính mình?

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Sóng Gió Bắt Đầu (P2)

Bảo Khánh nhìn thấy Lâm Ngọc Lan, khuôn mặt nhất thời trầm hẳn xuống. Cô ta... tất cả là tại cô ta!

Đã cút thì cút luôn đi, còn quay lại tiếp tục làm tiểu tam dơ bẩn không danh phận. Thật sự không hiểu nổi, chữ "nhục" lẽ nào cô ta lại không biết viết?

Cục diện rối rắm ngay trước mặt này khiến Thiên Thiên có chút hít thở không thông, khuôn mặt tái nhợt lúc trắng lúc xanh.

Người đàn ông này... liệu đây có phải là người mới hôm qua còn yêu thương cưng chiều cô? Quan tâm cô? Ghen tuông với con chó nhỏ chỉ vì cô?

Người đàn ông trước mặt cô bây giờ, lạnh lùng trầm thấp, ánh mắt sắc bén nhìn cô như người xa lạ khiến bản thân cô có chút phản ứng không kịp.

Có phải hay không, anh đã sớm thông đồng cùng với Lâm Ngọc Lan một bộ dạng, đến đây để ức hiếp cô, khi dễ cô, biến cô thành một món đồ chơi để thỏa sức chơi đùa?

Thì ra, cuộc đời của cô, trước cũng vậy, sau cũng thế, cũng chỉ là một con rối nước, không hơn không kém, để rồi bị chà đạp một cách thảm thương.

Cô cho đi niềm vui, đồng thời lại phải nhận sự đáp trả bằng nước mắt.

Cô cho đi hạnh phúc, cái giá phải trả là niềm đau...

Cố nén đi những giọt lệ, Thiên Thiên xoay người đóng cửa phòng bệnh lại, trong lòng lại mắng chính mình ngu ngốc.

Triệu Thiên Thiên, mày quá là hồ đồ! Sao còn chưa chịu tỉnh lại? Mày tính mơ mộng đến bao giờ? Mày không phải là cô bé lọ lem trong truyện cổ tích, càng không có đủ khả năng để trở thành một tiểu công chúa, được mọi người thương yêu.

"Cô đứng lại đó cho tôi!"

Dương Thế Minh tức giận gầm lên, gân xanh trên khóp tay cũng đã nổi lên rõ rệt, dù biết anh phần nộ tới mức nào.

Thiên Thiên vẫn như thế hồ hững hờ từng bước một vào trong phòng. Khẽ lấy tay đóng lại cánh cửa, lại không nghĩ đến chính mình bị Dương Thế Minh nắm chặt lấy cổ tay. Anh đẩy mạnh cô ngã thẳng xuống đất, đôi mắt nâu đỏ phản nộ nhìn chăm chăm cô.

Lâm Ngọc Lan đang đứng xem trò vui, nhìn đến cảnh tượng Dương Thế Minh kéo tay Triệu Thiên Thiên vào phòng, liền không vui khẽ nhíu mày.

Mở cửa bước vào, chính là không nghĩ đến cửa cứ nhiên lại bị khóa như vậy!

"Cô còn không mau cút, tính ở đây làm kì đà cản mũi?"

Có Bảo Khánh cậu ở đây, đừng mơ tưởng cô ta có thể coi kịch miễn phí! Cậu còn không có quên, mọi bi kịch diễn ra cho tới bây giờ đều là do một tay Lâm Ngọc Lan cô ta tạo nên!

Lâm Ngọc Lan trợn mắt lườm cậu một cái, đem theo bất mãn cùng nuối tiếc mà rời khỏi.

Ngay lúc cô ta vừa đi khỏi, một người nữa liền nói tiếp cô ta bước chân, đứng ngay sau lưng Bảo Khánh. Cậu cũng không quay đầu nhìn lại, chỉ lạnh lùng mà nói từng từ, thể hiện sự tức giận đang âm thầm dậy sóng:

"Tôi sẽ không cho phép chú đến gần mami của tôi. Còn có, chú cũng đừng quên, kết cục của ngày hôm nay cũng là do chú một tay tạo nên!"

Người đàn ông đứng sau lưng cậu khẽ thở dài, không nói gì. Anh rút ra một điều thuốc, dựa lưng vào tường, thờ ơ ra một làn khói mỏng.

Chuyện ngày hôm nay, anh có lỗi, không sai. Nhưng anh thực sự không biết, Lâm Ngọc Lan cũng có mặt ở đó. Nếu không, tuyệt đối anh sẽ không làm ra chuyện xúc động nhất thời như vậy.

Thiên Thiên của tôi, thật xin lỗi!

Hai người, một lớn một nhỏ đứng ở ngoài đó thật lâu, thật lâu, đến khi hoàng hôn buông xuống, mặt trời dần khuất sau ngôi nhà cao tầng phía xa xa, mới bắt đầu rời khỏi.

Dương Thế Minh từ khi bước vào, vẫn luôn giữ nguyên một bộ dạng trầm mặc.

Thiên Thiên không thèm nhìn lấy anh một cái, hít sâu một hơi, liền nhanh chóng phui phui bụi bẩn trên quần áo, đứng dậy.

Dương Thế Minh lại phản xạ có điều kiện mà hất cô ngã trở lại. Trong lúc vô tình làm đầu cô đập mạnh xuống đất một cái.

Máu bắt đầu từ miệng vết thương cứ thế tô đỏ cái khăn trắng.

"Triệu Thiên Thiên, cô đừng tưởng tôi không làm gì cô mà được nước lấn tới!"

Thiên Thiên chống chọi cơn đau đang dồn dập kéo đến, đôi mắt xinh đẹp vì uất ức mà trở nên hồng hồng. Cô cắn cánh môi để giảm đi đau đớn, bởi vì nước mắt mờ hồ khiến chính bản thân không nhìn rõ thần sắc biểu cảm trên mặt anh:

"Anh muốn nói gì? Cứ việc nói thẳng. Đừng vòng vo tam quốc như vậy. Tôi là người ngu đần, sẽ không thể nào hiểu nổi những lời của người cao cao tại thượng như anh!"

Quạt cuồng! Cái này đã ăn sâu vào trong máu cô rồi. Nhất là đứng trước mặt anh, cảm xúc của cô không thể kiềm chế được. Cô muốn chứng minh cho anh thấy, bản thân mình không hề yếu đuối, chính mình mới không cần phụ thuộc vào anh!

Dương Thế Minh tức giận thật sự, khuôn mặt lạnh đi mấy phần, cả hơi thở đều là sự băng lãnh tàn khốc.

Cô ta giả bộ ngây thơ cái gì? Không hiểu chuyện cái gì? Ngụy biện!

Tất cả đàn bà trên đời này đều giống nhau một bộ dạng, đều là tiện nhân, lăng lơ! Duy chỉ có vợ anh là ngoại lệ.

Nhớ đến Nguyệt Ánh Phương, trái tim anh ngập đầy sự thống khổ cùng bi thương. Ngay lập tức, đôi mắt khát máu trở nên đỏ au. Anh lao tới túm chặt lấy tóc cô, dùng sức như muốn xé xác cô thành trăm nghìn mảnh:

"Cô đừng cho mình là ngây thơ trong sáng. Giả tạo! Hết quuyến rũ anh trai mình rồi lại đến bạn của tôi, cô cũng thật là có năng lực!"

Anh đã bỏ qua cho cô nhiều lần, nhưng là cô vẫn thế, vẫn không biết xấu hổ mà bán rẻ lương tâm thối nát này.

"Triệu Thiên Thiên, giờ cô không cần phải che giấu bí mật gì đó. Cứ nói thẳng cho tôi biết, cô đã ăn nằm với bao nhiêu thằng đàn ông? Nếu như thiếu, cứ việc nói với tôi, tôi sẽ giúp cô!"

Đồng thời sẽ cho tiện nam tiện nữ một đường chết chung trong hoan ái!

Thiên Thiên tức giận đến sắc mặt xanh tím, liền túm lấy cánh tay anh, dùng hết sức lực cắn mạnh một cái.

"Cút!"

Nói xong câu này, cô liền vì đau đớn mà chìm vào u mê.

Giờ thì cô đã biết, yêu anh chính là một sai lầm lớn nhất trong cuộc đời cô. Anh luôn luôn không bao giờ tin những gì cô nói, cũng chưa bao giờ hiểu rõ nhân phẩm của cô có bao nhiêu tốt đẹp.

Sự đau đớn này, là đòn trí mạng làm trái tim cô trở nên lạnh lẽo.

Dương Thế Minh...

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Sóng Gió Bắt Đầu(P3)

"Minh, sao anh còn lưu lại ả đàn bà dê tiện đó?"

Chúng cứ đã vô cùng xác thực, ảnh chụp rõ nét chuẩn đến từng xen ti, nhưng anh vẫn cứ như vậy giữ vững lập trường.

Tại sao chứ?

Dương Thế Minh nhàn nhạt liếc nhìn cô ta một cái, kinh thường đến khóe môi cũng không thêm động.

Có ai nói cho Lâm Ngọc Lan biết, cô ta thực sự rất phiền phức chưa?

Thu nhận Thiên Thiên hay không, cô ta lấy quyền gì để quyết định thay anh? Có phải cô ta cũng nghĩ sẽ thay anh tiếp quản Dương thị luôn rồi không?

Người đàn bà dơ bẩn này, mức độ tham lam thực sự là quá lớn!

Lâm Ngọc Lan thấy anh không phản ứng liền tức điên nhưng vẫn phải cố nhịn. Nuốt cục tức vào trong, cô ta dùng nụ cười quyến rũ nhất có thể mà tiến đến ôm lấy cổ anh, bộ ngực không ngừng ma sát vào phần lưng rắn chắc nung nịu.

Cô ta không tin anh là mình đồng da sắt, không bị mê hoặc bởi vẻ đẹp quyến rũ yêu nghiệt của cô ta!

"Minh, có phải anh yêu cô ta rồi không?"

Lập tức trên cánh tay Dương Thế Minh nổi đầy gân xanh. Anh hất ra bàn tay dơ bẩn của cô ta, dùng lực bóp thật mạnh khiến Lâm Ngọc Lan đau đớn, trông chừng như các khớp xương đều bị vỡ vụn.

"Trên đời này, tôi ghét nhất là những người không biết thân biết phận chạm vào người của tôi!"

Đặc biệt là những loại người ghê tởm ngang nhiên tới quyến rũ tôi!

Những lời này, chính xác vẫn chưa đến thời điểm nói.

Anh muốn cho cô tha thân bại danh liệt, mãi mãi không ngóc đầu lên được ở trong giới showbiz. Cô ta dám mượn danh nghĩa của anh để đảm nhận vai nữ chính trong một bộ phim mới. Điều này, anh còn chưa có bỏ qua!

Lâm Ngọc Lan trong lòng run lên nhè nhẹ, da đầu cũng đều đã cảm thấy tê dại rồi.

Tự ý động chạm tới người anh, đây tuyệt đối là cấm kỵ!

Điều này, làm sao đến giờ khắc quan trọng cô ta lại có thể cứ như thế mà quên đi?

"Minh, em..."

Dương Thế Minh đưa ngón trỏ đặt nhẹ lên môi mình, ra hiệu cho cô ta im lặng.

"Không cần nói nữa, nhớ, từ nay bắt kể là việc gì đều phải hỏi qua sự cho phép của tôi. Nghe rõ?"

Lâm Ngọc Lan tức giận thật lâu, bàn tay không tự chủ mà bấu sâu vào da thịt.

Trước nay, kẻ có tiền luôn luôn là vậy, luôn dùng mọi cách để chèn ép những kẻ có địa vị thấp hơn. Điều này dường như đã trở thành quy luật bất di bất dịch.

Cho nên, Lâm Ngọc Lan cô nhún nhún!

Đợi đến khi cô ta trở thành Dương phu nhân rồi, cô ta còn lo cái gì ăn cái gì mặc?

"Vâng"

Miễn cưỡng nói ra câu này, Lâm Ngọc Lan rơi vào trầm mặc. Dương Thế Minh nghe xong cũng liền rời khỏi.

Có một số chuyện, cô ta sao có thể hiểu? Triệu Thiên Thiên một khi rời khỏi anh, vậy chẳng khác nào là con chim bị nhốt trong lồng được thả tự do!

Anh hận. Đã cố gắng chấp nhận quên đi quá khứ, nhưng nổi tức giận hiện tại thì không thể quên đi.

Bạn bè? Vậy mà lén lút yêu đương với vợ bạn. Bạn bè sẽ như thế có phải không?

Mưa bụi vẫn lất phất rơi xuống không ngừng. Ngoài kia, con người cũng đang mang đầy một tâm trạng nặng nề khó hiểu.

Thiên Thiên ngồi trên chiếc ghế đá trong bệnh viện, ngắm nhìn những hạt mưa bay bay. Nó bay xuống, rơi vào tóc, vào áo cô đến nỗi ẩm ướt cả một mảng.

Cô vẫn như thế, ngồi lặng yên đếm từng giây từng phút trôi qua trong sự mệt mỏi. Nghĩ đến anh, cô lại đau lòng, đau đến tái tê, ruột gan như bị chà đi sát lại, mài mòn, đau đớn.

Anh thay đổi chóng mặt như vậy, cô không thích ứng được. Anh muốn tàn nhẫn với cô, cô có thể làm gì? Chỉ biết nhẫn nhục cắn môi mà chịu đựng!

Cuộc đời tẻ nhạt này luôn luôn là vậy. Cô từ trước tới nay kết cục sau cùng vẫn thế. Có người được cha mẹ yêu thương, gia đình giàu có, chồng cung chiều vợ,... Họ có tất cả. Nhưng với cô, tại sao tất cả lại hoàn toàn ngược lại? Bao nhiêu điều bất hạnh sao cứ thế đổ dồn trên đầu cô?

Cô đã làm gì sai? Hay sinh ra trên đời đã là nghiệt ngã?

Chưa sót trong lòng, sống mãi lại cay cay. Nước mắt không tự chủ được cứ thế chảy ra, rơi xuống đất rồi tan vỡ, cứ như vậy tuần hoàn.

Mưa ngoài kia mỗi lúc một lớn hơn, như là để khóc thương cho số phận bất hạnh của cô gái trẻ mang tên Thiên Thiên.

"Thiên nhi!"

Thiên Kỳ đến đây từ sớm. Anh lặng yên đứng ở phía xa nhìn cô. Cô vẫn xinh đẹp, vẫn đáng yêu như vậy, nhưng trên khuôn mặt anh nhưng nhớ lại mang theo một cổ u buồn không tên.

Nở nụ cười cay đắng, cũng chỉ biết đứng đó, âm thầm nhớ cô một mình trong đêm.

Nếu Dương Thế Minh không biết quý trọng cô, nhất định anh sẽ cướp cô trở về, mang đến cho cô hạnh phúc!

"Thiên nhi"

"..."

Cô cứ im lặng ngồi đó, ánh mắt vô định nhìn về một nơi xa xăm. Ánh mắt ấy, chứa đựng sự tổn thương khiến anh đau lòng.

Nhẹ nhàng đưa tay lên lau khô nước mắt trên mặt cô. Nước mắt cô ấm nóng, nhưng rơi vào trên tay anh lại lạnh như băng. Cô khóc vì người đàn ông khác, cô không có khóc vì anh!

Thiên Thiên lúc này mới chú ý đến hành động của Thiên Kỳ, cô lại cảm động đến rơi nước mắt. Nếu cô không lấy Dương Thế Minh, liệu sẽ có ngày hôm nay sao? Cô sẽ bị tổn thương nhiều đến như vậy?

Cuộc đời cô, không phải là cuốn tiểu thuyết ngôn tình, càng không phải nhân vật nữ chính. Sao cô có thể mơ tưởng là nam chính xóa bỏ mọi hận thù để đến bên nữ phụ được?

Mãi mãi, cô cũng chỉ là một chiếc lá vàng mỏng manh bị rụng xuống trong vô số chiếc lá vàng, là hạt cát nhỏ bé trong muôn vàn hạt cát. Bi thương như vậy, bảo cô làm sao có thể tồn tại trên đời?

"Thiên Kỳ ca ca, sao anh lại đối xử với em tốt như vậy?"

Thiên Kỳ dùng động tác trên tay lại. Anh đưa ánh mắt lên nhìn cô, nở nụ cười cứng ngắc:

"Thiên Nhi, em là bé ngoan sao? Lại hỏi những điều thừa thãi như vậy? Anh là anh trai em, không lo cho em, vậy anh lo cho ai được?"

Hơn nữa, em còn là cô gái anh yêu mến! Anh phải bảo vệ bé con của anh!

Thiên Thiên nở nụ cười. Nước mắt không tự chủ được lại càng rơi xuống nhiều hơn.

Cô ôm chặt lấy cổ anh, khóc lớn, khóc như chưa bao giờ được khóc, lại mang theo sự ngây ngô đáng yêu của một đứa trẻ bị giật đi món đồ quý giá.

Thiên Kỳ đau xót mà vuốt ve mái tóc bóng mượt. Nhìn cô khóc đến thương tâm như vậy, anh thấy hối hận. Nếu anh ngăn lại đám cưới của cô, có phải mọi chuyện sẽ không đi xa như vậy rồi phải không?

"Thiên Kỳ ca ca, anh hảo hảo tốt! Thiên nhi yêu quý anh nhất!"

Thiên Kỳ khẽ mỉm cười, cương nghị mà nhìn cô đang nằm trong vòng tay anh ngủ ngon lành, ánh mắt cũng dần trở nên nhu hòa.

Giờ khắc này, anh giống như người vệ sĩ oai phong bảo vệ nàng công chúa, cho cô giấc ngủ yên bình.

Trời mưa cứ thế tạnh dần, nhường chỗ cho ánh nắng ấm áp. Cầu vồng bảy sắc đẹp như bức tranh tiên cảnh ở phía cuối chân trời, mang theo sự tươi mát của tiết trời sau mưa.

Đứng cách đó không xa, Dương Thế Minh bàn tay bóp chặt, ánh mắt đỏ au vì phẫn hận.

Triệu Thiên Thiên, cô năm lần bảy lượt động chạm đến giới hạn cuối cùng của tôi.

Ân, rất khá!

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Sóng Gió Bắt Đầu 4

Thiên Kỳ ôm cô lên chiếc giường bệnh trắng tinh, đắp chăn cẩn thận cho cô rồi mới lặng lẽ bước ra ngoài.

Trong lòng anh, chua xót, ghen tỵ ngổn ngang đang không ngừng lấn chiếm cả cơ thể, khiến anh có chút hít thở không thông.

Cô gái bé bỏng của anh ngày nào, sao giờ lại yếu đuối như vậy, khiến anh không thể nào ngừng lo lắng cho cô.

Bước chân đi không có chủ đích, anh như một cái xác không hồn bị cướp đi sự sống. Cái bóng dài lê thê in trên đất làm hiện lên những nỗi cô đơn chất chứa trong lòng anh.

"Anh rề"

Dương Thế Minh từ đằng xa đi đến, gọi anh một cách thân thiện, nhưng lại làm chua xót trong lòng anh ngày một dâng cao, cuộn cuộn sóng dữ.

Bước chân của Triệu Thiên Kỳ chần chừ, cuối cùng cũng xoay người lại đối diện với Dương Thế Minh.

"Dương tổng, đừng gọi tôi một tiếng anh rề như vậy! Tôi không dám nhận"

Anh cười, Dương Thế Minh cũng cười, nhưng hai người hoàn toàn không nghe ra sự vui vẻ nào ở bên trong.

"Anh rề, Thiên Thiên là em gái anh thật có phúc, được anh chăm sóc tận tình như vậy. Chắc chắn cả đời cô ấy sẽ không quên ơn anh"

Thiên Kỳ nghe ra có mùi châm biếm, anh cười nhạt, nhưng trong nội tâm lại đang dậy sóng cuộn cuộn như bão táp.

Ý là anh quan tâm tới cô vượt quá mức của một người anh trai dành cho cô em gái?

Đây có thể tính là khiêu khích không?

"Dương tổng, Thiên Thiên là em gái tôi. Bổn phận của tôi là phải chăm sóc bảo vệ cho cô em gái bé nhỏ này. Chúng tôi đã chăm sóc nhau như vậy từ khi còn rất nhỏ rồi"

Trong mắt Dương Thế Minh xuất hiện một tầng lãnh ý xẹt nhanh qua rồi biến mất.

Anh ta khoe khoang quá khứ làm cái gì???

"A, anh rể, thật không ngờ tình cảm của hai người lại tốt đẹp như vậy? Tôi có nên chúc mừng cho hai người hay không?"

Triệu Thiên Kỳ trong lòng âm thầm cười lạnh. Thật sự là châm chọc!

Người đàn ông như vậy, sao Thiên nhi của anh lại đi yêu anh ta? Cũng chỉ là có tiền nhiều hơn một chút, tài sắc một chút. Ngoài những thứ đó ra, anh ta có điểm nào tốt?

Anh nhìn về phía xa xa, giọng nói nhẹ nhàng như ôn lại kỉ niệm xưa.

"Phải, trước giờ chúng tôi vẫn rất tốt. Hồi còn nhỏ, cô ấy luôn leo đèo theo sau tôi, luôn nũng nịu đòi quà với tôi. Khi cô ấy bị bắt nạt, nhất định sẽ chạy đến bên tôi gào khóc đòi tôi phải giành lại công đạo cho mình"

Dương Thế Minh khuôn mặt triệt để đen. Bàn tay anh bóp chặt để lộ ra những đường gân xanh. Anh thực sự đang rất phẫn nộ!

Thiên Kỳ khoe môi cong cong lên nụ cười, trong lòng tràn ra một cỗ cảm xúc ấm áp.

Kí ức ủa về như vừa mới ngày hôm qua, nhưng lại ảo mộng không nắm bắt được, khiến anh không thể nào đủ can đảm để nhìn lại quá khứ có bao nhiêu hồi ức tốt đẹp.

"Cô ấy thường bắt tôi chải đầu, tắm rửa cho cô ấy, luôn tìm mọi cách để tôi không rời cô ấy. Cô ấy bắt tôi mua những món ăn mà cô ấy thích, bắt tôi trở thành hoàng tử để sánh vai cùng với công chúa là cô ấy. Kể cả tối đi ngủ, cô ấy cũng rúc vào lòng tôi, ôm tôi thật chặt rồi đi ngủ. Cô ấy còn nói tôi không được nói chuyện với bất kì người con gái nào khác, vì tôi là của cô ấy. Cô ấy nói nhất định sau này sẽ cùng tôi sống chung một chỗ, sẽ tay trong tay sánh vai nhau bước vào trong lễ đường..."

"Đủ rồi!"

Dương Thế Minh một giây liền không nén nổi sự tức giận đang tuôn trào mãnh liệt. Nhắm mắt lại, anh không nhìn đến Thiên Kỳ đang đứng đó, chỉ lạnh lùng nói ra một câu.

"Anh rể, quá khứ sẽ mãi chỉ là quá khứ, nhắc lại thì được gì chứ? Nếu là kí ức, vậy thì hãy để nó trôi theo dòng chảy của thời gian. Níu kéo cũng vô ích. Chuyện đã qua, không nên nhắc lại làm gì. Thiên Thiên là cô gái của hiện tại, không phải là đứa trẻ nhỏ bé như hôm nào! Hiện tại, cô ấy là vợ của tôi!"

Thiên Kỳ chưa xót đưa mắt nhìn vào phòng bệnh. Tất cả đã xảy ra trước đây cũng chỉ là một câu chuyện cổ tích không chân thực, khiến cho bản thân anh đau đớn xé lòng.

Đã là chuyện quá khứ, vậy thì cho qua đi???

"Dương tổng, anh nói đúng! Quá khứ đã qua rồi, chúng ta không thể quay đầu nhìn lại. Cũng giống như hận thù, đó là mối thù của người khác, cũng không nên dồn hết vào một cô gái nhỏ bé gánh chịu tất cả"

Anh vừa nói, vừa quan sát nét mặt của Dương Thế Minh, cố tìm ra điểm khác thường trên mặt anh, nhưng rồi lại thất vọng.

Anh ta diễn kịch thật sự là quá đạt!

Khuôn mặt anh ta vẫn thế, vẫn nhàn nhạt lạnh lùng, bất cần đời, nhưng tư thế cao ngạo hiên ngang không chút suy giảm.

Dương Thế Minh trong lòng âm thầm châm biếm cười lạnh.

Muốn dò xét thái độ của anh? Anh ta đủ bản lĩnh sao? Muốn diễn kịch, anh sẽ diễn cùng anh ta!

"Anh rể, có chuyện gì cứ nói, không cần một mực úp úp mở mở như vậy"

"Không có gì! Chỉ là Thiên Thiên cần được chăm sóc, tôi..."

Dương Thế Minh gờ tay lên, làm biểu hiện im lặng mà cắt đứt lời anh.

"Anh rể, Thiên Thiên đã có tôi chăm sóc tốt cho cô ấy, không cần phiền đến anh"

Chăm sóc tốt? Là như thế nào chăm sóc tốt? Là hung hăng chà đạp cô ấy sao?

Thiên Kỳ cắn răng kiềm chế sự tức giận đang bủa vây lấy mình.

Chăm sóc tốt cho cô, vậy sao lúc nào tới gặp cô, mọi người đều báo cô đang nằm viện?

Thiên Kỳ đau xót cho cô. Dương Thế Minh tìm mọi cách chèn ép cô, sao anh có thể không biết cho được?

Anh ta cùng Lâm Ngọc Lan, hết lần này đến lần khác đều cố tình gây khó dễ cho cô, hung hăng chà đạp cô, vậy sao cô vẫn cứ một mực yêu trong mù quáng?

Anh còn nhớ ngày hôm đó, cô một mình đứng dưới trời mưa mà khóc, cô khóc làm ướt hết vai áo anh.

Ngày hôm đó, cô nói cô muốn ly hôn, cô đã không biết là anh vui mừng đến nhường nào. Nếu chuyện đó thực sự xảy ra, có phải ngày ngày anh và cô sẽ được ở cùng một chỗ?

Anh an ủi cô, anh tán thành ý kiến của cô, vậy mà Triệu Lâm Khang tìm đủ mọi cách uy hiếp cô, Dương Thế Minh cũng khi dễ cô, ép cô phải khuất phục.

Cuối cùng, cô vẫn lựa chọn ở cạnh người đàn ông máu lạnh đó, cô nhẫn tâm bỏ rơi anh.

Ngày hôm đó, anh đã khóc. Anh đi uống rượu, anh đập phá, anh tức giận.

Rốt cuộc, Dương Thế Minh có cái điểm gì tốt?

"Thật sự không dám phiền đến Dương tổng. Tôi sẽ ở đây chăm sóc cho cô ấy"

Mặt Dương Thế Minh triệt để đen.

"Anh là gì mà đòi ở lại chăm sóc cô ấy? "

Ánh mắt Thiên Kỳ cũng tối sầm lại, bàn tay đã vô thức nắm lại thành quyền:

"Vậy cho hỏi, anh là ai mà có quyền cấm cản tôi ở cùng với em gái?"

"Dựa vào tôi là chồng cô ấy! Vợ chồng chăm sóc lẫn nhau, anh không phiền chứ, anh rề?"

Thiên Kỳ trên khoe môi lộ ra một nụ cười đầy châm biếm. Vợ chồng theo như anh ta nói, vậy có nghĩa lý gì?

"Anh nghĩ mình có đủ tư cách để sánh vai cùng cô ấy sao? Đưa tình nhân về nhà, đuổi cô ấy đi nơi khác, coi cô ấy như một con hầu mà đối xử, đánh đập, lại còn cưỡng bức cô ấy, rồi lại khinh thường ném cho cô ấy một sấp tiền như gái làng chơi. Vậy thử hỏi, anh lấy tư cách gì?"

Anh ta đã bao giờ từng nghĩ đến cảm nhận mất mát của cô ấy không? Hay luôn luôn chỉ biết đưa cô ra đứng trên đầu sóng ngọn gió để làm trò tiêu khiển?

Dương Thế Minh lạnh lùng băng lãnh, toàn thân anh tản mát ra hơi thở của ác quỷ, khiến cho không ai dám bước lại gần.

"Anh rề, phiền anh nói đúng lý một chút. Vợ mình làm sai, bản thân người chồng là tôi đây cũng phải biết chăm sóc tới vợ mình một chút, không phải sao? Còn có, trên giấy tờ hợp pháp, cô ấy chính thức là vợ của tôi, thực hiện nghĩa vụ của mình, liệu có được tính là vi phạm pháp luật hay không? Hai anh em ruột lên giường ngủ cùng nhau, đó mới thực sự là đáng ghê tởm!"

Ngay khi Dương Thế Minh vừa nói xong, anh đã bị lãnh ngay một cú đấm thẳng vào mặt khiến khoe môi vương xuống chút máu, nhìn có đôi phần giống một con ác quỷ máu lạnh.

Thiên Kỳ đưa tay túm chặt lấy cổ áo Dương Thế Minh, giọng nói vô cùng căm phẫn:

"Dương Thế Minh, mày nghĩ ai cũng cầm thú như mày sao? Ai cho mày dám động đến Thiên nhi của tao? Ai cho mày cái quyền được xúc phạm cô ấy?"

Dương Thế Minh nhếch nửa miệng lộ rõ vẻ khinh thường cùng chán ghét:

"Buông tay"

Anh lạnh lùng nhìn đến cánh tay đang túm chặt lấy áo anh, đôi lông mày cương nghị chau lại. Đưa tay lên bóp chặt lấy cổ tay Thiên Kỳ, anh âm thầm nghiền răng, giọng nói đã tràn đầy sự coi thường miệt thị.

"Tôi nói, bỏ cái bàn tay dơ bẩn của anh ra khỏi người tôi"

Dứt lời, không đợi Thiên Kỳ kịp phản ứng, Dương Thế Minh liền đập cho anh một cú thật đau vào giữa ngực khiến Thiên Kỳ bị văng ra ngoài.

Anh đứng đó, phúi phúi bụi trên áo như nó là cái mà khiến anh cảm thấy kinh tởm.

"Anh rề, lần sau không nên nóng tính như vậy, thật là có phần không được lịch sự cho lắm?"

Ngay khi Thiên Kỳ vừa chống tay chuẩn bị đứng lên, Dương Thế Minh liền lạnh lùng đi qua, dùng chân mình hung hăng đạp xuống bàn tay đã vuốt ve khuôn mặt của Thiên Thiên kia, còn không quên châm biếm một câu:

"Muốn đối phó với tôi? Vậy thì đợi mười năm nữa rồi hãy thử lại năng lực của bản thân."

Anh cao ngạo bước đi ra cổng bệnh viện, mang theo tư thế hiên ngang của người chiến thắng, để lại Thiên Kỳ một mặt nhìn theo bóng dáng của anh, trong lòng nổi hận thù dâng lên càng cao.

Dương Thế Minh, tôi nhất định sẽ giành lại cô ấy bằng mọi cách. Cả anh và Lâm Ngọc Lan, có một ngày nhất định sẽ phải quỳ gối trước tôi cùng Thiên Thiên để cầu xin sự tha thứ!

Tôi thề!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Tình Cảm Rạn Nứt (P1)

Thành phố Y khoác lên mình chiếc áo đêm lấp lánh những ánh đèn nhiều màu sắc. Những cơn mưa tầm tã lại bắt đầu đổ xuống như muốn trút đi sự tức giận của bầu trời.

Trong quán bar trụy lạc xa hoa, một cuộc ẩu đả đã diễn ra khiến không ai là không hoảng sợ. Một người là tổng giám đốc cao cao tại thượng của tập đoàn Dương thị đứng nhất nhì trên toàn quốc tế, người còn lại là giáo sư tài giỏi có dòng dõi hoàng gia lâu đời khiến mọi người phải cúi thấp đầu.

Hai người đàn ông này, khí phách oai hùng tựa chúa tể, tư thế cao ngạo không ai bì nổi lại mang một vẻ đẹp thiên phú đã gây không ít sự chú ý của mọi người.

Dương Thế Minh điên cuồng mà vùng lên những nắm đấm mạnh mẽ vào Trần Cảnh Đường, đôi mắt đỏ au long sòng sọc.

Người bạn mà anh cho là thân đến cuối đời, người bạn thân duy nhất của anh, người cùng anh vượt qua bao khó khăn từ thuở nhỏ nay lại tương tư vợ của bạn mình mà buông bỏ tình anh em. Như vậy, đáng sao?

Trần Cảnh Đường lặng yên chịu những cú đấm của Dương Thế Minh. Mặt anh đau rất nhưng cũng không có khó chịu bằng trái tim. Anh biết, chính bản thân mình là người có lỗi, thừa nước đục thả câu. Anh biết, người gây ra nỗi đau đớn cho nhiều người ngày hôm nay đều bắt đầu từ anh.

Anh chấp nhận mình trở thành một bao cát để Dương Thế Minh xả giận. Anh muốn trút bỏ những nỗi băn khoăn day dứt trong lòng để tâm không còn khó chịu.

"Sao không đánh trả? Sao cậu không đánh lại tôi? Há?"

Dương Thế Minh gào thét biểu lộ sự tức giận trong lòng anh. Trần Cảnh Đường nằm im như một khúc gỗ chịu đòn khiến anh cảm thấy mình chính là người thất bại, không có vẻ vang gì khiến mọi người nể phục.

Trần Cảnh Đường hai mắt nhắm lại cố ngăn đi sự chua xót.

Anh nên làm thế nào?

Giả như lúc đầu không chấp nhận theo cách làm của Dương Thế Minh, giả như lúc ấy anh không ôm lấy Thiên Thiên trên ghẹo thì lúc này, có lẽ anh đã không động lòng.

Thiên Thiên là một người con gái xinh đẹp, vẻ ngoài luôn là sự quật cường không chịu khuất phục, nhưng sâu trong nội tâm lại ẩn chứa sự bi thương cùng nỗi cô đơn giày xéo. Anh thấy thương hại cho cô, đồng cảm với cô. Rồi cứ thế, chính bản thân anh cũng chẳng biết mình đã yêu cô gái quật cường ấy từ lúc nào.

"Dương Thế Minh, nếu cậu đã đánh đủ rồi, vậy bây giờ thì đến lượt tôi!"

Trần Cảnh Đường bật ngược trở lại, những nắm đấm hung hăng rơi xuống trên mặt của Dương Thế Minh, tạo nên những vết bầm tím hiện rõ.

"Nếu không vì cậu luôn gây tổn thương cho cô ấy, vậy sẽ có ngày này hay sao? Nếu như cậu yêu thương cô ấy ngay từ đầu, thì chắc chắn dù có như thế nào thì cô ấy cũng ở bên cậu. Nếu cậu không hồ đồ mà đổ oan cho người vô tội, cô ấy sẽ có đau lòng bi thương như vừa rồi sao? Cậu không biết, cậu hoàn toàn không biết gì hết. Vậy thì trả thù để làm gì? Để làm gì? Há?"

Cảnh Đường quát ầm đến khi khàn cả tiếng.

Có phải mọi chuyện đã đi quá xa rồi không? Chính anh cũng không hiểu tại sao mọi chuyện lại rắc rối như vậy? Điểm khởi đầu cũng chính là nơi thất nút, nhưng nó đã bị vấy bẩn lấp bởi vô số vòng dây. Làm sao mới có thể gỡ rối nó?

Dương Thế Minh lại xoay một cái, đập Trần Cảnh Đường ra cách xa mình, anh cười một cách chua chát:

"Gây tổn thương? Ai khiến tôi đau trước? Ai đã đẩy Nguyệt nhi ra khỏi đời tôi? Ai đã đẩy tôi rơi vào vực sâu không thể đứng dậy? Ai đã làm mất đi mục đích sống của tôi? Há? Cậu thử nói xem? Là ai? Là ai? Cậu có biết tôi đã đau đớn như thế nào không? Tôi hận cô ta, hận tất cả những người mang trong mình dòng máu ghê tởm nhà họ Triệu!"

"Cậu không phải cũng có tình cảm với Thiên Thiên sao? Cậu không thể xóa bỏ mọi hận thù để đón nhận cô ấy một lần sao?"

"Đúng, tôi có hứng thú với cô ta. Đón nhận? Tôi đã thử qua rồi. Kết quả thì sao? Chính cậu đã phá hủy bức tường mỏng manh đó! Chính cậu làm tôi mất đi niềm tin ở cô ta! Sự hứng thú đối với cô ta còn không bằng một phần mười nỗi hận thù trong lòng tôi!"

Nhân từ với kẻ thù không khác nào tự đâm chết bản thân. Anh không muốn ngu ngốc để rơi vào lưới tình giả tạo đó.

Một người dám quyến rũ anh trai ruột của mình, quyến rũ bạn thân của chồng. Vậy tôn nghiêm đức hạnh của cô ta để ở đâu?

Loại phụ nữ dơ bẩn như vậy, người đàn ông nào còn dám yêu thương cô ta?

Trần Cảnh Đường cố gắng nhin đau đớn đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt Dương Thế Minh. Rõ ràng là anh đang đau lòng, sao vẫn cứ như vậy mờ mịt chìm trong nỗi hận thù mù quáng như vậy?

"Nếu cậu có niềm tin vào cô ấy, thì có lẽ cậu đã nhìn theo một chiều hướng khác. Minh, tôi khuyên khuyên cậu một lần cuối cùng, đừng để hận thù che mờ lý trí cậu, nếu không, cậu nhất định sẽ phải hối hận!"

Trần Cảnh Đường khập khiễng bước ra khỏi quán bar, mùi máu tanh tràn ngập trong khoang miệng. Quả thực, để đạt được mục đích, ai ai cũng phải bỏ ra một cái giá quá lớn. Với anh, để lấy được tình yêu lại phải trả giá bằng tình bạn, bằng những tổn thương đã khắc sâu trong lòng.

Hận thù có thể giết chết một con người. Nếu bạn trả được thù thì đó cũng chỉ làm bạn vui sướng ngay lúc ấy, rồi sau này, bạn cảm thấy những gì mình đã cố gắng làm đều là vô nghĩa. Còn nếu bạn cố gắng trả thù nhưng thất bại, nó sẽ giày xéo bạn, làm mối thù trong lòng bạn trở nên càng lớn, biến bạn trở thành một con người độc ác, nhẫn tâm, máu lạnh không có tình thương. Vậy, tại sao chúng ta không thể buông bỏ những việc làm vô nghĩa này ngay khi còn có thể?

"Đường, từ nay trở về sau, tình bạn giữa tôi với cậu chấm dứt ở đây được rồi! Tôi đi đường tôi, cậu đi đường cậu. Nếu cậu còn muốn cướp đi cô ấy khỏi tôi, Dương Thế Minh tôi nhất định sẽ không nương tay"

Triệu Thiên Thiên có thể sẽ không thuộc về anh, nhưng cũng không có nghĩa là sẽ thuộc về quyền sở hữu của người khác!

Trần Cảnh Đường đứng sững lại một lúc, xong vẫn không quay đầu lại mà bước đi thẳng.

Phải, kết thúc rồi. Tình bạn gần ba mươi năm cuối cùng cũng không thể bền vững. Từ nay, hai người không còn chút quan hệ nào dính líu đến nhau nữa.

Mỗi bước chân ta đã đi chính là một bước ngoặt của cuộc đời. Quan trọng đó là bước ngắn hay bước dài để ta biết mình đang đi đến đâu. Cuộc đời là một vòng tuần hoàn không ngừng xoay chuyển, lặp đi lặp lại. Những gì mình đã làm, dù biết là sai trái vẫn không thể ngừng lại. Cũng như thời gian tích tắc từng giây trôi qua, số mệnh của con người cũng đã được an bài, làm sao có thể nói thay đổi là liền thay đổi?

Trần Cảnh Đường đứng lặng hồi lâu giữa muôn vàn nỗi đau. Những giọt mưa nặng hạt vẫn rơi đều đều không dứt, như khóc thương cho số phận thê lương.

"A... a...a"

Dương Thế Minh đập phá hết mọi đồ đạc trong quán bar, bộc phát nổi tức giận đang âm ỉ trong lồng ngực.

Tại sao lại thế này? Tại sao lại thế?

Tình bạn, một câu kết thúc liền là kết thúc như vậy sao?

Tình bạn cố gắng vun đắp từ khi còn là những đứa trẻ ngây ngô, cứ như thế mất đi cả quãng đời tuổi thơ tươi đẹp.

Từ khi nào tình bạn đã có nhiều vết nứt như vậy? Đến khi anh nhìn lại chỉ còn lại là dĩ vãng, là những vết nứt chẳng chịt có cố gắng lấp vá như thế nào cũng không còn vẹn nguyên như lúc ban đầu.

Ai nói nghèo khổ là nỗi ám ảnh lớn nhất? Lừa gạt!

Người cao cao tại thượng nắm mọi thứ trong tay nhưng cô độc mới chính là đáng thương!

Cuộc đời, không phải lúc nào cũng là niềm vui, là hạnh phúc. Nó là một mảnh trăng tròn, đầy rẫy những cạm bẫy mà ta không thể nào lường trước được điều gì sẽ đến sớm hay đến muộn. Đó đã là quy luật của tạo hóa.

Ngoài kia, mưa vẫn không ngừng rả rích ướt hết mọi thứ nó đi qua, nhưng mỗi người một tâm trạng cũng không thể nào mà rửa trôi đi tất cả nỗi buồn.

Con người, lẽ nào ai cũng đều khó hiểu như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Tình Cảm Rạn Nứt (2)

Đường phố rực sáng ánh đèn, chiếu vào những hạt mưa đang không ngừng tí tách rơi.

Trên đường quốc lộ, bóng xe chớp lóe rồi biến mất.

Dương Thế Minh lao nhanh trên con đường mà thường ngày anh vẫn đi qua, xe vun vút phi như đang gào rú trong màn đêm. Cuộc đua này là cuộc đua giữa anh với thần chết, giữa sự sống với cái không tồn tại.

Đầu anh đau nhức, chìm trong men say, trái tim vẫn không ngừng nhói lên, tê tê như hàng nghìn mảnh ghép cửa mạnh, khắc sâu vào tim anh.

Thiên Thiên đang ngủ, hơi thở đều đều nhưng mi tâm khẽ nhú lại thật chặt với nhau.

Cô gặp ác mộng!

Trong mơ, cô thấy Dương Thế Minh tay trong tay cùng với Nguyệt Ánh Phương, hai người nhìn cô với ánh mắt sắc lạnh. Mặc cho cô gọi đến nỗi khàn cả tiếng, Dương Thế Minh chỉ nhàn nhạt nhếch môi lộ rõ vẻ khinh thường. Anh như một con đại bàng nghênh ngang ưỡn ngực bay lên giữa bầu trời bao la, còn cô đứng ở đại dương xanh thẳm.

Hai người, một trời, một đất, cách xa nhau ngàn dặm không thể ngắm nhìn nhau. Cô muốn vươn tay lên đứng dậy, lại bị sóng biển nổi giận nuốt trôi vào.

"Minh, cứu em"

Dương Thế Minh cười lạnh lẽo như băng tuyết mùa đông, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm cô như muốn phanh thây cô ra thành hàng trăm nghìn mảnh.

"Cứu cô? Tôi còn hận chính mình không thể giết được cô, vậy tại sao tôi lại phải cứu cô?"

Thiên Thiên nghe lời anh nói, toàn thân khẽ run lên từng trận nhè nhẹ.

Phải rồi, cô là gì mà anh phải cứu? Anh có Nguyệt Ánh Phương rồi, vậy sẽ còn cần một đứa ngốc như cô sao?

Cô đau đớn tuyệt vọng mà buông thõng xuống hai tay, đôi mắt ầng ậng như muốn vỡ òa tiếng khóc.

Cứ thế, tầng tầng lớp lớp con sóng nổi lên, cuốn trôi đi thân hình nhỏ bé, át cả đi những tiếng khóc thê lương của cô...

Thiên Thiên giật mình mà mở mắt, mồ hôi nhễ nhại ướt đầm cả chiếc gối trắng tinh.

Thì ra đó chỉ là một giấc mơ, là giấc mơ đáng sợ biết nhường nào.

"Gặp ác mộng sao?"

Trong đêm tối, một giọng nói lạnh lạnh vang lên khiến toàn thân cô co rúm vì sợ, mồ hôi cứ như cũ tuôn ra không ngừng.

Ai... ai vậy?

"Sao? Chồng cô, lẽ nào cô không nghe ra giọng nói của chồng mình sao?"

Hay tại vì cô có rất nhiều tên đàn ông ghê tởm bên cạnh nên không nhớ nổi?

Ngoài Trần Cảnh Đường và Triệu Thiên Kỳ, còn có ai núp trong bóng tối nữa?

"Minh, là anh sao?"

"..."

Dương Thế Minh im lặng một hồi lâu, sau lại lạnh lùng hỏi cô.

"Triệu Thiên Thiên, cô rốt cuộc là có bao nhiêu thằng đàn ông đã ngã gục trước thói lãng lơ của mình rồi hả?"

Thiên Thiên đứng hình trước câu nói của anh. Anh cho rằng cô là ai mà lại nói như vậy? Cô là chỉ có một mình anh Dương Thế Minh thôi có được hay không?

"Minh, anh..."

Thiên Thiên còn chưa kịp nói hết câu, Dương Thế Minh đã vội cắt đứt lời nói của cô.

"Tôi muốn giết chết cô, để xem cô còn có thể đi quyến rũ mấy thằng đàn ông khác như thế nào?"

Anh nhào tới, đưa hai tay bóp chặt lấy cổ cô, trong ánh nhìn mơ hồ có tia đau đớn.

Thiên Thiên chỉ là lặng yên nằm đó, cắn răng chịu đau đớn. Cô bị anh bóp nghẹn đến khó thở.

Cô chấp nhận cam chịu số phận mà ông trời đã an bài sẵn cho mình. Nếu như sống mà không có được trái tim của người mình thương yêu, vậy sống trên đời này để làm gì? Không bằng buông bỏ mọi thứ để anh được tự do.

Con người, ai cũng không thể thoát khỏi lưới trời rộng lớn. Số phận chính là những sợi dây rắn chắc vô hình trói buộc chúng ta, ép chúng ta phải đối mặt với những khó khăn, thử thách. Nếu sinh mạng của con người đã đến hồi kết thúc, vậy thì làm mọi cách để đối nghịch lại với đạo lý luân hồi này cũng chỉ là vô ích.

Có những thứ, cho dù là nhỏ bé đi chăng nữa, không phải ta muốn là liền có, mà phải đánh đổi bằng một thứ gì đó rất trân quý đối với bản thân ta.

Không một ai trên thế giới này đều hoàn hảo, ai cũng có một góc tối riêng, có thể nó nhỏ bé khiến bạn không chú ý, nhưng cũng có thể to lớn che khuất đi ánh sáng của mặt trời. Cuộc đời, không hẳn chỉ cần ta cho đi là sẽ được nhận lại. Nó là những thử thách khó khăn chồng chất đổ dồn lên bức chân dung cuộc sống của mỗi người.

Cho dù là như thế nào, cái gì là của mình, dù có đánh mất, nó vẫn nhất định sẽ quay về với mỗi chúng ta. Cái gì nằm ngoài tầm với của mình, có níu kéo hay cầm nắm chặt trong lòng bàn tay thì cũng đều là vô dụng.

Cho nên, có cần cố gắng để đạt được tham muốn của bản thân mà biến mình thành một kẻ điên dại?

"Sao không giãy dụa, hả? Sao cô không phản ứng gì hết? Hả?"

Dương Thế Minh hất cô ra, bàn tay dấn mạnh vào bức tường vững chãi. Máu cứ từng giọt, từng giọt nhỏ xuống, nhưng tại sao anh không cảm nhận được nỗi đau đó?

Phải chăng, những mất mát đau thương trong trái tim đã che lấp đi tất cả?

Trong đêm tối, anh bỗng dưng ôm chặt lấy cô, cắn thật mạnh vào vành tai mẫn cảm của cô. Giọt nước mắt trong suốt lăn từ khóe mắt anh rơi xuống chiếc áo bệnh nhân của cô lạnh lạnh, khiến cô giật mình sững sốt.

Vươn tay lên tính bật đèn, Dương Thế Minh hoảng hốt vội giữ chặt lấy tay cô, giọng nói nhẹ như không khẽ vang lên làm cô đau xót.

Rốt cuộc, anh đã xảy ra chuyện gì rồi?

"Đừng bật"

Anh thều thào trong những giọt nước mắt. Anh không muốn để cô nhìn thấy anh khóc, không muốn cô thương hại anh rồi dễ dàng anh như một đứa trẻ, anh không muốn cô nhìn thấy sự yếu đuối của anh trong giây phút này.

Thiên Thiên lo lắng gật gật đầu, yên lặng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc thơm mùi dầu gội của anh.

Từ lâu rồi, cô muốn làm như vậy với anh. Nhưng có lẽ, đây là lần đầu tiên mà cũng là lần duy nhất, bởi trong trái tim anh không hề tồn tại một chút bóng hình của cô.

Cô biết, anh rất cô độc. Cô không thương hại anh mà là đồng cảm với anh. Một người lăn lộn trên thương trường đều khó có thể có một người bạn đúng nghĩa, đặc biệt là đối với anh. Họ không một ai biết lo lắng cho anh, chỉ biết a dua nịnh hót để tìm được chỗ dựa vững chắc.

Anh sống trong sự giả dối vụ lợi như vậy, sao không mệt mỏi, không cô đơn cho được?

Ngoài ôm lấy anh, đồ dành cho voi bót đi sự cô đơn trong lòng anh, cô còn có thể làm gì đây?

Đối với anh, cô chỉ là một vết loang lăm dơ bẩn cuộc đời anh. Nhưng đối với cô, anh là tất cả, là sinh mạng, là cuộc đời.

Cô thà nhắm mắt chịu đựng sự đau đớn thay anh còn hơn nhìn anh khó chịu đến điên cuồng mê mẩn.

Đến khi anh vì say mà ngủ thiếp đi trong lòng cô, ngoan ngoãn trông như một đứa bé tội nghiệp, cô mới từ từ bật đèn lên.

Nhìn ngắm khuôn mặt bầm dập tím tái của anh, trái tim cô không ngừng quặn thắt.

Anh đánh nhau với ai mà bị thương nghiêm trọng như vậy? Ngộ nhỡ không cứu chữa kịp thời liền để lại vết sẹo trên khuôn mặt, vậy thì phải làm sao?

Cô đau xót sờ lên miệng những vết thương, giọt nước mắt nóng hổi không tự chủ được khẽ lăn dài trên gò má trắng mịn.

Giật ra ống dây truyền lỏng ngoằn trên tay, Thiên Thiên cầm lên thuốc sát trùng trên tay rồi nhẹ nhàng xoa lên mặt anh. Anh nhắm mắt, khẽ rên lên vì đau đớn làm cô sợ hãi vội rút tay trở về. Xong lại tiếp tục nhẹ nhàng khử trùng vết thương trên mặt anh.

Dương Thế Minh đã tỉnh lại từ lâu. Nhìn mắt cô đỏ hoe cùng với hai hàng lệ, tâm anh khẽ động. Anh cứ thế yên lặng chăm chú nhìn ngắm cô một hồi.

Cô lúc này dịu dàng quá, phải không?

Vì anh, cô bỏ mặc bản thân mà giật ra dây truyền nước...

Vì anh, cô khờ khạo nhẹ nhàng tránh để anh đau...

Vì anh bị thương, cô khóc thút thít mà vẫn cắn chặt răng cố không để cho anh biết...

Triệu Thiên Thiên, em rốt cuộc là một người như thế nào? Giả tạo, lẳng lơ hay dịu dàng, yếu đuối, cái nào mới chính là vẻ mặt thực sự của em?

Anh muốn nói xin lỗi cô về những tổn thương chính mình đã gây ra cho cô, nhưng anh không đủ can đảm. Anh muốn xóa bỏ mọi hận thù của quá khứ để bước đến bên cô, nhưng anh không làm được. Cô yêu anh nhiều như thế nào, anh không biết, nhưng anh không thể yêu cô, vì trái tim anh đã bị chôn vùi cùng với Nguyệt Anh Phương trong quá khứ rồi.

Ngay từ lúc bắt đầu, giữa hai người đã xuất hiện vô số bức tường. Đó là bức tường kiên cố mà không một ai có thể đánh đổ, là bức tường ngăn cách giữa tình yêu và lòng thù hận.

Anh tiếp cận cô, chỉ vì tồn tại một mục đích duy nhất, đó chính là trả thù.

Còn cô đồng ý lấy anh, đến bên anh chỉ vì hai chữ "yêu thương".

Anh biết mình nợ cô, nợ cô rất nhiều. Nhưng cô cũng nợ anh một thứ, đó là trái tim đã bị chôn vùi kia. Nó bị vây bởi bốn vòng vây, nhốt mình vào một góc, khóa trái cửa khiến không ai có thể mở ra. Dần dần, nó mất đi sự sống cùng nhịp đập mãnh liệt lúc ban đầu.

Vươn tay đã được cô băng bó cẩn thận, vuốt ve khuôn mặt nhẵn nhụi xinh đẹp của cô, anh nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ hoe ấy, đau lòng.

"Tại sao lại khóc?"

Thiên Thiên giật mình ngước đôi mắt đã sưng húp lên nhìn anh, ánh mắt anh rất khác lạ, mang theo nhu tình cùng sự hiền hòa hiếm có.

Cô lảng tránh ánh mắt của anh, gạt bỏ đi những dòng lệ, lắc đầu. Ngoài lắc đầu ra, cô biết phải đối mặt với anh như thế nào?

"Ngoan, không khóc!"

Dương Thế Minh vuốt ve tấm lưng gầy yếu của cô, mở miệng dụ dỗ. Anh hôn lên cánh môi anh đào dịu ngọt, ánh mắt say đắm nhìn cô.

Hai người, cứ như vậy, ôm nhau trong bóng tối, cảm nhận sự hạnh phúc nhỏ bé hiếm hoi trong cuộc sống này, hòa vào cùng một thể với cùng một nhịp tim yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Tình Cảm Rạn Nứt(P3)

Một tuần sau.

Bảo Khánh xách theo vali hành lí nhanh nhẹn đi phía trước, miệng không ngừng thúc giục Thiên Thiên đi nhanh không nên chậm trễ.

Thiên Thiên thờ dãi nhìn bóng lưng cậu, trong lòng không ngừng thương cảm cho số phận bi thảm của mình.

Bảo Khánh, sao cậu không nhìn lại khoảng cách giữa tôi và cậu đi? Chân tôi mới vừa tháo băng bó bột đó, chân cậu thì lành lặn đâu có vấn đề gì?

“Này chị già! Chị tính đến sáng hôm sau mới về một thể luôn hả? Sao mà lè mề thể không biết nữa?”

Miệng cậu lẩm bầm lẫu bầu là vậy, ấy thế mà cũng đi đứng lại đợi cô đấy! Kể ra thằng nhóc này cũng tốt! Đâu như ba nó?

Nhắc đến đây, ánh mắt Thiên Thiên lại xẹt qua tia khổ sở. Anh và cô, chẳng bao giờ có thể êm đềm với nhau quá một phút!

“Nữ nhân thói, não chị tàn chứ chân đâu có cụt? Sao lại chậm như rùa thế?”

Bảo Khách vắt ngay cái đồng quần áo to sụ xuống đất, đi vòng qua Thiên Thiên:

“Này, hay là chị muốn tôi công chị hả?”

Thiên Thiên trở mặt, lùi về phía sau, tay không ngừng xua xua:

“Không! Không cần! Như vậy, tôi nhất định sẽ dè bẹp cậu!”

Một đứa bé năm tuổi đi cổng một cô gái trên hai mươi, có phải là hơi quá đáng rồi không?

Àn, cô cũng không phải dạng biến thái như vậy đâu nhé!

Bảo Khánh khinh thường mà nhếch mày:

“Chị nghĩ tôi sẽ công chị thật sao? Tôi đâu có điên mà đi tự sát cơ chứ?”

“...”

Được rồi! Vì một tương lai tươi sáng của con em chúng ta, cô nhịn đấy nhé!

“Thiên nhi”

Từ đằng xa, Thiên Kỳ tay cầm một bó hoa hồng vẫy vẫy gọi cô. Dưới ánh nắng ban mai, vẻ đẹp của anh càng tỏa sáng trong nền trời xanh thẳm.

Bảo Khánh nhìn Thiên Kỳ, khuôn mặt lộ rõ lên vẻ chán ghét. Suốt ngày đều có người đến thăm, mami của cậu cũng là một người đào hoa đi?

Cậu túm lấy tay Thiên Thiên, kéo cô đi thật nhanh.

“Nếu chị không đi được, tôi thực sự có thể công chị”

“...”

Sao hồi nãy cậu không tốt như vậy đi? Thật sự chính là ức hiếp người quá đáng!

“Thiên nhi...”

Thiên Kỳ đuổi tới, bàn tay nắm chặt lấy tay cô. Một tuần không gặp, anh nhớ cô đến phát điên dại. Anh nhớ nụ cười ấm áp như gió xuân của cô, nhớ mùi hương thơm dịu trên mái tóc cô, nhớ đôi mắt linh động sáng ngời,... tất cả những gì của cô, anh đều nhớ khôn cùng.

Một giây trôi qua tưởng như dài một tháng. Một giờ trôi qua tựa như dài một năm. Một ngày trôi qua anh cứ ngỡ là một thế kỉ. Anh nhớ cô như vậy, liệu cô có nhớ anh hay không?

“Này chú, chú mau buông tay mami của tôi ra, không nhất định sẽ bị mọi người dị nghị!”

Bảo Khánh kéo tay của Thiên Kỳ ra khỏi người cô, lại không nghĩ đến bị anh hất một phát liền ngã nhào ra đất, khiến cậu rên lên vì đau đớn.

“Anh đang làm gì vậy?”

Thiên Thiên vùng vằng rời khỏi anh rồi chạy tới đỡ Bảo Khánh, khuôn mặt ngập tràn nỗi lo lắng cùng sự ôn nhu của một người mẹ.

“Bảo Khánh, cậu không sao chứ?”

Bảo Khánh nước mắt nước mũi tèm lem, đôi mắt nâu đỏ ầng ậng làm đau lòng người.

Có phải cậu ngã như vậy là rất đau sao? Lại khóc đến thương tâm như vậy?

“Mami, hức... con không sao... hức...”

Bảo Khánh dụi đầu vào lòng cô, gọi tên cô một cách vô cùng thân thiết.

Sự thật là cậu vừa mới bị đẩy ngã có được hay không?

“Thiên nhi, em nghe anh nói!”

“Đủ rồi!”

Ngay trước khi Thiên Kỳ mở miệng, Thiên Thiên đã tức giận gắt lên với anh làm anh sững sờ.

Đây là lần đầu tiên cô cáu gắt với anh như vậy, cũng là lần đầu tiên anh cảm nhận được nỗi đau đón xé da xé thịt như lúc này. Cô kết hôn, anh quần quai, nhưng ít nhất cũng không bị tổn thương trái tim lớn đến như thế.

Anh bị thằng nhóc này tính kế, nhưng cô biết sao? Nhìn ánh mắt cô quan tâm cho thằng bé, trong lòng anh dâng lên một cổ cảm giác mất mát.

Cô ngày trước cũng như vậy ôn nhu với anh. Nhưng đó chỉ là “đã từng”, vì bây giờ, ánh mắt ảm áp lo lắng đó đã bị thằng bé cướp mất, khiến anh như một đứa trẻ bị bỏ rơi lang thang không nơi nương tựa, một đứa trẻ tội nghiệp chỉ biết im lặng chờ đợi tiếng gọi của Từ thần.

Anh đẩy ngã thằng bé, cô lại đẩy ngã trái tim anh...

Thằng bé đau đón về thể xác, nhưng anh lại quặn thắt về mặt tâm hồn.

Ước gì đây chỉ là một con ác mộng, để khi tỉnh lại, anh có thể được nhìn thấy sự quan tâm anh trong mắt cô.

Ước gì đây chỉ là một màn kịch tẻ nhạt, để trái tim anh không phải gặm nhấm những nỗi đau.

Ước gì thời gian quay trở lại tại thời điểm xuất phát, để anh có thể giữ chặt lấy cô bên cạnh mình.

Quá khứ đã đi qua, tương lai quá xa vời, anh lang thang bất định trong nỗi cô đơn cùng tuyệt vọng, biết đi nơi đâu tìm kiếm bóng hình hoạt bát đáng yêu của cô bé ngày xưa?

“Thiên Kỳ ca ca, khi em còn gọi anh một tiếng ca ca, nghĩa là em vẫn còn tôn trọng anh. Đừng bóp nát sự tin tưởng của em dành cho anh”

Bảo Khánh chỉ là một đứa trẻ, anh là một người đàn ông trưởng thành, sao lại có thể hồ đồ mà làm hại nó? Chính anh làm cô mất đi niềm tin về một ca ca hiền lành ảm áp ngày nào.

Anh thay đổi rồi. Từ khi anh đi du học quay về, anh đã không còn như trước kia nữa. Anh làm cô cảm thấy sợ hãi khi phải đối mặt với anh.

Cô dắt tay Bảo Khánh, khấp khiễng bước đi từng bước nặng nhọc, để lại mình Thiên Kỳ đứng lặng người ở đó, nước mắt lã chã tuôn rơi.

Phải biết rằng, khi một người đàn ông phải khóc vì bạn thì có nghĩa người đó đã coi bạn là cả thế giới, là ánh sáng duy nhất đem nguồn sống đến bên họ, cũng là nỗi đau đón thấm thía nhất mà người ấy phải trải nghiệm.

Anh biết làm gì đây? Đuổi theo cô để níu kéo bước chân cô lại? Vô ích! Trói được thể xác nhưng không thể ràng buộc được trái tim, nhận được nụ cười nhưng lại hiện diện nỗi buồn trong ánh mắt.

Anh không muốn phải nhìn thấy cô bị tổn thương, nhưng trái tim anh không ngừng thôi thúc giữ lấy cô bên mình.

Thiên nhi, em đã từng hứa sẽ cùng anh đi đến chân trời góc bể, hứa cùng anh sẽ nắm tay nhau mỗi ngày, hứa cùng anh chào đón nhau vào mỗi buổi sáng, hứa cùng anh cùng bước chân vào lễ đường.

Bây giờ, lời hứa năm nào đó liệu em có còn nhớ hay không? Lời hứa năm nào đó sao em không thực hiện? Để anh hi vọng rồi thất vọng, em có biết anh đau như thế nào không?

Thiếu vắng anh, em vẫn sống tốt. Nhưng thiếu vắng em, anh không tồn tại được. Em là hơi thở, là nguồn sống của anh. Em đi rồi, để lại mình anh chống chọi với nỗi nhớ bơ vơ hằng ngày, anh biết sống làm sao?

Anh biết em đau, biết em khổ sở, biết em buồn. Nhưng những nỗi niềm đó, em không thể bố thí cho anh một chút lòng thương hại sao?

Hai mươi bảy năm trời bên cạnh em, cung chiều em, lẽ nào cũng không bằng mấy ngày ngắn ngủi em gặp Dương Thế Minh? Tình yêu của anh em tặng cho ai? Hay chỉ là một món đồ bỏ đi được ném vào trong thùng rác nên đã sớm bị quên lãng?

Anh đứng đó, lặng lẽ một hồi lâu. Bó hoa hồng xinh đẹp trên tay làm đôi mắt anh như bị nhuộm đỏ bởi đau đớn. Anh rơi vào vực tối, quần quai không lối ra, vĩnh viễn đều bị chôn vùi theo năm tháng.

Thiên nhi, tại sao em lại đối xử tàn nhẫn với anh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Tình Cảm Rạn Nứt(P4)

Thiên Thiên vừa dìu Bảo Khánh, vừa nhớ đến nét cô đơn trên mặt Thiên Kỳ khi cô xoay người.

Cô biết, anh không hề cố ý đẩy ngã Bảo Khánh. Ca ca của cô tốt bụng như vậy, sao có thể gây thù nên một đứa bé?

Cô cứ thế bước lên phía trước, không dám quay đầu nhìn lại. Cô sợ, nếu quay lại, hai người lại rơi vào vòng xoáy cạm bẫy của thế giới đen tối này.

Nhớ lại sự việc diễn ra một tuần trước đó, ánh mắt cô liền trống rỗng vô hồn.

“Nếu cô còn dám gặp gỡ tên Thiên Kỳ đó, nhất định cô sẽ phải hối hận!”

Dương Thế Minh quay lưng về phía giường bệnh, lạnh lùng mà thốt ra từng chữ.

Anh không cho phép người phụ nữ của anh dính líu đến bất kì người đàn ông nào khác, bất kể là trong cuộc sống hay công việc.

Thiên Thiên sùng sốt mà nhìn anh, không thốt nổi một lời nào

Hai người cứ như vậy trầm mặc. Mãi cho đến một lúc lâu sau, cô mới lấy hết can đảm run giọng hỏi anh:

“Tại sao?”

“Cô là món đồ chơi của tôi. Chỉ khi nào tôi chơi chán, bằng không người đàn ông nào cũng đừng mơ tưởng nhòm ngó tới”

Thiên Thiên im lặng cúi đầu. Nước mắt cứ thế vô thức chảy xuống từng giọt.

Anh lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng tàn nhẫn với cô.

Trong thế giới của anh, chưa bao giờ hiện diện hình bóng của cô, cũng như trong cuộc đời cô, sẽ chẳng thể nào với cánh tay để chạm được vào anh.

Cô một lòng một dạ yêu anh, nhưng trong mắt anh nó chỉ là một trò đùa.

Cô cố gắng tận tâm lo lắng chăm sóc cho anh, lại bị anh cho là người phụ nữ có âm mưu.

Phải làm sao, anh mới có thể tin tưởng cô? Phải như thế nào, anh mới có thể dừng lại cuộc chơi này?

“Dương Thế Minh, anh có khi nào thấy thương hại em không?”

“Cô xứng sao?”

Cô lấy hết dũng khí hỏi anh, lại nhận lại được lời tàn nhẫn từ anh.

Cô xứng sao?

Đúng vậy, cô không xứng. Cô không có nét quyến rũ yêu nghiệt như Lâm Ngọc Lan, gia thế cũng không bằng một góc của cô ta, huống chi là so với anh, một người đứng trên vạn người? Ngay khi cô lướt qua cuộc đời anh, cô đã là không đủ tư cách để hỏi anh điều đó.

Lặng lẽ nằm xuống, lặng lẽ rơi nước mắt. Cổ ngăn lại tiếng nấc nghẹn ngào. Cổ không để cho anh cảm nhận được sự run rẩy trên bờ vai cô. Cổ che dấu đi nỗi mất mát trong lòng.

Mỗi lần nhớ lại, nước mắt không tự chủ được lại đầm đìa cả khuôn mặt.

Sự thương hại của anh sẽ chẳng bao giờ bỏ thí một chút cho cô.

Hạnh phúc, tại sao ngày càng xa vời? Cô đã cố gắng vun đắp nó, nhưng sao nó lại mong manh như thế? Đau đớn, cứ từng bước hủy hoại đi bức tường nhỏ bé ấy. Cô vươn tay ra nắm bắt, nó lại như những hạt cát tan trong kẽ tay, dù làm đủ mọi cách cũng không thể níu giữ.

Lẽ nào, cô cứ như vậy phải buông bỏ?

“Người phụ nữ thôi, chị khóc cái gì?”

Có phải là không nở rời xa ông chú kia không?

Hừ, cẩn thận tôi mách ba ba, chú ta chỉ có con đường chết!

Muru kể vừa rồi của cậu còn chưa có đạt, nhất định vai diễn lần sau phải tốt hơn nữa! Để cho người đàn ông đó ngừng đi sự mơ tưởng hảo huyền với người đàn ông của ba ba!

“Bảo Khánh, cậu nói xem vừa rồi tôi có quá đáng với Thiên Kỳ ca ca?”

“Không quá đáng, một chút cũng không quá đáng! Chị thấy vừa rồi chú ta đẩy ngã tôi như vậy, đến bây giờ vẫn còn đau lắm đấy nhé! Chú ta thật là một ông chủ xấu xa!”

Trong lòng Bảo Khánh có chút chột dạ. Ủ, liệu cậu có quá đáng không nhỉ?

Không chắc chắn là không! Cướp đi người phụ nữ của ba cậu, đó mới chính là quá đáng!

Thiên Thiên rũ mi mắt xuống, ngồi xuống một chiếc ghế đá cạnh đó, nặng nề thở dài.

“Vậy cậu nghĩ xem, tại sao ba cậu lại ghét tôi đến như vậy? Lẽ nào tôi đã làm sai điều gì sao?”

Đáp lại câu hỏi của cô, cậu chỉ nhìn vào bóng dáng nhỏ bé cô đơn mà không nói gì. Cậu biết, nếu không có nguyên nhân gì đó, chắc chắn ba cậu sẽ không vô duyên vô cớ như vậy hành hạ Thiên Thiên. Nhưng rốt cuộc, cái lí do ẩn sâu phía bên trong, sự thật đã được ba cậu cất giấu đó là gì? Cho đến bây giờ, cậu vẫn không thể nào mà tìm ra lời giải đáp. Điều này cũng đồng nghĩa, hạnh phúc của gia đình cậu cũng chưa thể đến ngay lúc này.

Bảo Khánh dựa lưng vào gốc cây, mắt nhắm lại nghĩ ngợi. Người lớn thật khó hiểu. Tại sao cứ hợp rồi lại tan?

Cậu không muốn trở thành người lớn. Cậu muốn mình mãi mãi là một đứa bé năm tuổi, vô ưu vô lo!

Con người, một khi định mệnh đã được an bài, cho dù có cố gắng thay đổi, sợi dây gắn kết sẽ càng lẩn quẩn, bản thân ta sẽ càng bị xoáy sâu vào những thử thách khó khăn.

Ba cậu tuy lạnh lùng, tàn nhẫn, nhưng cậu tin Thiên Thiên có thể lấp đầy được khoảng trống trong tim ba cậu. Cậu tin tưởng ở cô, tin tưởng vào sự lựa chọn của chính mình!

“Mọi chuyện thế nào rồi?”

Trong một tiệm cà phê cũ kĩ, Triệu Lâm Khang ngồi vắt chân lên bàn, châm cho mình một điếu thuốc, lạnh lùng hỏi người đối diện.

Trong làn khói mờ mờ ảo ảo, một bóng người mờ hồ hiện ra. Người đó tự nhiên ngồi xuống, giật lấy điếu thuốc trong tay ông ta cho vào miệng, môi khẽ nhếch.

“Ông nói đúng, ông già! Anh ta đang cất giấu một tập hồ sơ đủ để cho ông ngồi tù năm năm!”

“Vậy... thử nói xem, tại sao thằng nhãi nhép đó còn chưa kiện tôi?”

Trong quán cà phê ẩm ướt đó bỗng vang lên những tiếng cười ghê rợn.

“Cái đó còn phải hỏi sao? Anh ta chính là muốn cho ông bị tù chung thân hoặc tử án tù, để cho ông ném trái nổi đau xé da xé thịt, mãi mãi không thể ngóc đầu lên được!”

Triệu Lâm Khang nặng nề rút ra điếu thuốc khác, đôi mắt đen híp lại trầm tư.

“Vậy hồ sơ đó đâu?”

“Ha ha, bình tĩnh đi ông già, tôi đang có nó trong tay rồi!”

Người đó rút ra một phần văn kiện, phe phẩy trước mặt ông ta. Triệu Lâm Khang vươn tay ra, liền là tóm sượt.

“Mau đưa nó ra đây!”

Ông cau mày sốt sắng nhìn theo tay của người kia.

“Ông già, ông biết rồi đó. Tôi làm gì cũng không phải làm từ thiện không công!”

Triệu Lâm Khang hừ lạnh một tiếng, từ trong va li ném ra một chồng tiền mặt.

Người kia nhìn đến va li trong tay ông, mày khểnh nhún lại.

“Ông đang chơi tôi đấy à? Ngày ngày phải theo sát con mồi tôi mới có thể tìm ra thứ quan trọng này. Nhiều đây đủ sao?”

Rầm..

Triệu Lâm Khang vỗ tay xuống mặt bàn, mặt ông ta đen lại, chỉ thẳng về phía trước, quát lớn:

“Mày còn muốn thế nào? Nhiều đây cũng đủ để mày dùng ma túy trong một tháng rồi!”

“A, nếu ông không cần, vậy thì thôi vậy”

Nhún nhún vai tỏ vẻ không sao cả, đứng dậy toan bước đi.

“Đợi đã!”

Con người u ám xẹt qua một tia quỷ dị, môi mỏng nhếch lên một đường cong đúng tiêu chuẩn.

Từ trước đến giờ, mọi việc luôn nằm trong quỹ đạo điều khiển của người đó. Ông ta nghĩ có thể dùng tiền mà ra oai sao?

Hừ, mơ tưởng!

“Đây là tất cả số tiền, còn thiếu bao nhiêu tôi sẽ liên lạc sau”

Lâm Chấn Khang miệng nói nhưng trong lòng ruột gan đau như cắt. Tiền bạc bây giờ không quan trọng, quan trọng là ông ta phải chắc chắn xóa sạch được mọi chứng cứ để thoát khỏi nơi địa ngục trần gian kia.

“Dương Thế Minh, mày làm tao ngày hôm nay tổn thất lớn như vậy, nhất định tao sẽ bắt mày trả cả vốn lẫn lãi!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Cô Cút Ra Ngoài Cho Tôi!

Thời gian lặng lẽ trôi qua không đứng lại đợi chờ ai, không cảm xúc với nỗi lòng của con người.

Tối tận chiều tối, Thiên Thiên cùng Bảo Khánh mới khập khiễng đưa nhau trở về.

Ánh hoàng hôn từ từ khuất dần sau những rặng cây, mây đen lù lợt chen chúc nhau kéo đến che khuất hết bầu trời.

Thiên Thiên khẽ thở dài đầy nỗi nề. Trời nổi giông hay đòi cô lại bắt đầu dậy sóng?

Cô lặng yên ngắm nhìn bầu trời dần chuyển sắc, đưa tay lên đón nhận những hạt mưa bụi đang lơ lửng giữa không trung. Những hạt mưa vô tri cứ rơi, cứ rơi, chẳng hề biết số phận của mình rồi sẽ ra sao?

"Ai đó, cứ tưởng là ai, hóa ra là Dương phu nhân đây mà?"

"..."

Lâm Ngọc Lan bước từng bước đúng chuẩn tư thế của một đại minh tinh, bộ váy lụa mỏng dính bó sát làm lộ ra những đường cong mê người. Cặp chân dài trắng nõn làm nổi bật sự yếu kiều quyến rũ.

Trong lòng Thiên Thiên cười lạnh. Bộ đáng hồ ly tinh như vậy, bảo sao đàn ông có ai có thể không động lòng?

Nhìn lại chính bản thân cô, ăn mặc quê mùa, mặt mộc tự nhiên, lời thôi léch thếch, đâu có điểm nào nổi bật để đàn ông yêu thích?

"Ai nha, tôi nói, cô đừng có ý sùng mà làm kiêu nhé?"

"..."

Lâm Ngọc Lan tức giận trừng mắt với Thiên Thiên, cô thủy chung không nói gì.

Đây có được gọi là cô ngày càng mạnh mẽ, biết nhẫn nhịn rồi hay không? Ánh mắt cô thoáng buồn ngấm nhìn mưa bay.

Con người, sống trong một môi trường hoàn toàn mới, xa lạ, tính tình rồi cũng sẽ dần thay đổi.

Trên thế giới này, chẳng có gì được gọi là vĩnh viễn. Cũng như con người, sẽ chẳng có ai bất tử mà sống mãi với thời gian. Có chăng, cũng chỉ là người đời nhớ đến mà thương cảm, nuối tiếc mà thôi.

"Triệu Thiên Thiên, cô... cô đừng có quá đáng!"

Lâm Ngọc Lan tức giận đến nổi khuôn mặt vặn vẹo. Cô ta chỉ thẳng tay vào mặt Thiên Thiên, lời lẽ cay độc.

"Tôi nhớ cô chỉ bị đập đầu xuống đất thôi, chứ đâu có bị cảm? Đừng nói với tôi là ngu với đàn ông nhiều quá đến nỗi bây giờ vẫn còn thấy sung sướng mà thất thân đây nhé?"

Thiên Thiên ngược mắt lên nhìn cô ta, vẻ mặt bình thản không một chút tức giận. Đôi chân nhẹ nhàng mà bước lên phía trước, đi lướt qua cô ta, đôi môi phớt hồng khẽ nhếch:

"Thật không ngờ, đã lâu không gặp, cô vẫn như vậy không thay đổi. Có phải bản chất của một con đĩ đã ăn sâu vào da thịt, mài mòn đi tế bào não vốn đã không được gọi là thông minh của cô rồi đúng không?"

Như phản xạ có điều kiện, Lâm Ngọc Lan giơ tay lên, chuẩn bị giáng xuống một bạt tai. Lực đạo của cô ta rơi xuống rất mạnh, tưởng như muốn lấy đi mạng sống của người đối diện.

Rất nhanh, Thiên Thiên bắt được cánh tay của cô ta, vặn ra đằng sau rồi đẩy mạnh một cái.

"Quả thực là cô vẫn ngu ngốc như vậy sao? Một chiêu trò cũ rích này, cô không cảm thấy chán à? Bản thân tôi thực sự thấy ngán thay cho cô rồi"

Thiên Thiên lạnh lùng quay mặt đi, tiêu sái mà rời khỏi.

Trước mặt Dương Thế Minh, có thể cô vì tình yêu mà mềm yếu. Nhưng trước mặt loại người tâm cơ sâu không thấy đáy như Lâm Ngọc Lan, cô tuyệt đối sẽ không bao giờ khuất phục!

Muốn tồn tại trên thế giới đầy rẫy những cạm bẫy này, chỉ có tàn nhẫn mới có thể khẳng định được chính mình.

Lâm Ngọc Lan nghiêng răng cắn hận nhìn cô. Cô ta muốn chống đối cô? Thật sự muốn tìm đường chết sao? Đừng quên cô còn một núi vàng Dương Thế Minh hậu thuẫn ở phía sau nhé!

"Cô không sợ tôi sẽ tố giác với Dương Thế Minh sao?"

"Tôi sợ! Nhưng loại rắn độc như cô khiến tôi càng cảm thấy sợ hãi. Cô cứ thử nói với anh ấy một tiếng xem? Cô dám tố giác tôi với anh ấy, tôi sẽ tố giác cô với đám phóng viên, để xem cô sống sao với sự lên án của dư luận?"

Đây rõ ràng là trắng trợn uy hiếp! Cô ta từ khi nào thì trở nên mưu mẹo như vậy?

Lâm Ngọc Lan không biết, đó chính là bản năng sinh tồn của con người. Mãi mãi sống trong sự ngu ngốc thì sẽ chẳng bao giờ thoát khỏi sự trói buộc của tổ kén.

"Thiên Thiên, tôi chờ chị thật là lâu. Sao còn không mau vào ăn? Tôi thật sự là đói bụng đến sắp chết luôn rồi"

"Cậu cứ ăn, không cần phải đợi tôi như vậy!"

Thiên Thiên nói nhưng lại không hề nhìn cậu, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn về phía người đàn ông ngồi đọc báo phía bên kia.

Mặc dù tờ báo che khuất đi khuôn mặt anh, nhưng cô vẫn có thể hình dung ra khuôn mặt cương nghị, ngũ quan tinh xảo, lạnh lùng mà cô vẫn hằng ngày mong nhớ.

Cùng là phụ nữ, nhưng liệu có ai thấu hiểu được cảm giác mất mát trong lòng cô?

Kết hôn tuy thời gian chưa được lâu, nhưng trái tim cô lại bị anh chiếm trọn. Yêu anh, thương anh nhưng chưa bao giờ cảm nhận được hơi ấm quan tâm từ anh. Là vợ anh, ngày ngày cũng không được ở gần anh, không được chăm sóc anh, không được ôm anh khi gục ngã. Đau đớn mắt mắt như vậy, cô làm sao mới có thể làm anh rung động?

Yên lặng ngồi vào bàn ăn, nhìn những món ăn nóng hổi được bày sẵn trên bàn, cô cũng không có tâm trạng để thưởng thức nó.

"Minh, anh chưa ăn? Đợi em sao?"

Lâm Ngọc Lan bước đến, ôm chầm lấy cổ anh, dùng bộ ngực đưa đẩy đến tấm lưng rộng lớn mà nũng nịu.

Dương Thế Minh quàng tay bảo sang một phía, vòng tay qua ôm lấy eo cô ta, ánh mắt khẽ nhìn lướt qua bóng dáng nhỏ bé đang cúi đầu.

"Sao không vào sớm hơn một chút? Ngoan, mau lại đây ăn"

Hai người tình chàng ý thiếp ngồi bên cạnh ôm ấp nhau, đút thức ăn cho nhau khiến mắt Thiên Thiên đau như kim đâm. Lúc này, cô thật mong là mình bị mù. Như vậy, có phải sẽ không đau đớn toàn thân như bây giờ không?

Bảo Khánh nhìn cô, gấp cho cô một miếng sườn xào chua ngọt bỏ vào trong bát.

"Đồ chính tôi gấp, chị còn không mau ăn?"

Cậu tròn trĩnh mắt nhìn cô ra vẻ khó chịu. Nhưng cô biết, cậu đang quan tâm cô, để cô cảm thấy trong lòng ấm áp.

Cô nhìn Bảo Khánh, ánh mắt tràn đầy yêu thương, nụ cười xinh đẹp trên môi khẽ nở rộ.

"Bảo Khánh, vết thương còn đau không?"

Cậu lắc lắc đầu, cũng chân thành nhìn cô.

Kì thực, cậu không có xú cảm giác gì có được không? Cũng đâu phải là cậu thực sự bị ngã?

Dương Thế Minh nhíu mày, khuôn mặt khẽ trầm xuống thấy rõ. Đôi mắt đỏ nâu đầy băng lãnh nhìn chằm chằm cậu như chờ đợi một câu giải thích.

"Ba, cũng không có gì đáng ngại. Chẳng qua lúc đó về, con bị chú Thiên Kỳ đẩy ngã thôi"

Cậu cũng không có từ bi đến mức nói mình không may vấp ngã. Để tránh hậu họa chú ta cướp đi mami của cậu, nhất định phải để chú ấy ném mui đau khổ mà từ bỏ.

Lâm Ngọc Lan như nghe được một câu chuyện thú vị, cô ta che lấy miệng, vờ tỏ ra rất ngạc nhiên.

"Thiên Thiên, không ngờ ở bệnh viện cô cũng có thể đào hoa như vậy nha?"

Bảo Khánh trừng mắt nhìn cô ta:

"Chị im miệng đi! Từ khi nào thì chị có tiếng nói trong nhà này rồi?"

Lâm Ngọc Lan tức giận đến nỗi khuôn mặt lúc trắng lúc xanh, thở hổn hển không nói được lời nào.

Dương Thế Minh đập mạnh cái bát đang cầm trong tay xuống nền đá cẩm thạch, ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết ngàn năm, u ám đáng sợ như một con quỷ dữ.

"Triệu Thiên Thiên, cô có lời nào cần nói với tôi không?"

Đây là lần đầu tiên, anh muốn nghe chính miệng cô giải thích. Đây là lần đầu tiên, anh khát khao nghe được lời phủ nhận từ cô.

Không biết từ lúc nào, anh đã thay đổi như vậy rồi?

Có lẽ là ngày hôm đó thấy được ánh mắt cô đau xót khi nhìn những vết thương trên mặt anh, cũng có thể là khi nhìn thấy cô yếu đuối mà nén những tiếng khóc nghẹn ngào. Hoặc cũng có thể là trước đó?

Anh không biết, cũng chẳng cần phải biết.

Thiên Thiên mím mím môi nhìn anh, cô ấp úng mở lời:

"Em... Em..."

Cô biết nói như thế nào đây? Dù cho có nói, anh cũng có thể sẽ tin cô sao?

Trước giờ, anh chưa một lần nào lựa chọn tin tưởng cô. Có lẽ hiện tại cũng vậy, có thể là cả đời đều như thế?

Cô im lặng, cũng chẳng muốn giải thích trong sự tuyệt vọng để làm gì. Có lẽ, cô thấy thật mệt mỏi khi phải giải thích cho anh hiểu, nhưng lại luôn chỉ có thể nhận về con số không.

"Ba, chuyện là như thế này, lúc ấy..."

"Con câm miệng! Chuyện của ta và cô ta, không cần con can thiệp!"

"Ba, người..."

Dương Thế Minh xoay người chỉ vào một đám người hầu đang chờ xem kịch vui, mâu quang trong mắt chột lóe lên tia tà ác:

"Các người, đưa tiểu thiếu gia lên lầu, tốt nhất là khóa cửa lại. Đừng để tôi còn thấy nó chạy xuống đây. Nếu không, các người tự gánh lấy hậu quả!"

Hậu quả gì, không phải là họ không biết. Nhẹ thì đuổi việc, nặng thì có thể bị đem ném vào rừng sâu cho tự sinh tự diệt. Một khi đã bước chân vào đây, họ chỉ có thể nghe lời và cung kính.

Đám người hầu một mực vâng dạ, nhanh chóng đưa Bảo Khánh lên lầu mặc cho cậu giãy giụa trong vô vọng. Một đứa bé năm tuổi, sao có thể chống lại được hơn mười người đã ngoài hai mươi?

Trước khi bị đưa lên bậc thang, Bảo Khánh chỉ kịp nhìn thấy ánh mắt đau khổ của Thiên Thiên đang không ngừng bị tổn thương.

Cô đứng dậy, lặng yên ngắm nhìn khuôn mặt giận dữ của anh. Khuôn mặt này, cho dù có tức giận bao nhiêu cũng không làm lu mờ sự cuốn hút trời sinh ấy, vẫn là ngũ quan tinh xảo, mày kiếm cương nghị, lạnh lùng như vậy.

"Lan nhi, em về phòng của em đi"

Giọng nói anh rất nhẹ nhàng nhưng lại mang theo một tia cảnh cáo. Lâm Ngọc Lan vẫn cố chấp đứng lên ôm lấy cổ tay anh, lại bị anh tàn nhẫn hất mạnh trở ra:

"Cút!"

Tuy trong lòng không cam chịu, nhưng đối diện với ánh mắt sắc lạnh của anh, cô đành phải bất đắc dĩ rời khỏi. Mãn quan trọng nhất mà cô muốn xem lại bị vứt mất trong giây lát rồi!

Lâm Ngọc Lan đi, cả đại sảnh rộng lớn chỉ còn lại Dương Thế Minh và Thiên Thiên. Anh nhìn cô, cô vẫn đứng yên một chỗ không nhúc nhích. Mãi một lúc lâu sau, Thiên Thiên mới dịch chuyển người tính trở về phòng.

Dương Thế Minh tức giận hất đổ cả một bàn thức ăn, chén đĩa vỡ vụn rơi loảng xoảng trên đất tạo thành âm thanh vang dội.

Anh quay người lại kéo lấy cánh tay cô, đôi mắt vì điên cuồng mà đỏ au một cách đáng sợ:

"Triệu Thiên Thiên, cô như vậy là có ý gì? Cô dám chống đối tôi sao?"

Thiên Thiên cũng không xoay người lại đối diện với anh, trong lòng cô chưa xót đang dần dần chiếm trọn cả cơ thể. Mỗi một nơi nó đi qua đều để lại tổn thương sâu đậm trong tâm hồn cô.

Ý gì? Chính cô cũng không hiểu bản thân mình đang làm điều ngu xuẩn gì? Chống đối? Cô không dám, cũng không có năng lực như vậy. Sau tất cả, cô có lẽ chỉ là muốn né tránh anh, tránh né những lời nói sắc bén của anh, tránh né những tổn thương mà anh muốn cô phải chịu.

Đưa tay cố gỡ bàn tay đang nắm chặt lấy mình, Thiên Thiên bất lực buông bỏ:

"Anh muốn nói gì?"

Cô bình tĩnh thản nhiên mở miệng khiến anh sững sốt. Cô sao lại có thái độ này? Có phải do dạo gần đây anh không có ngược đãi cô quá nặng nên cô coi trời bằng vung rồi?

"Cô có biết mình đang trả treo với ai không?"

Cô chỉ nhàn nhạt liếc nhìn anh, sau lại không nhanh không chậm mở miệng nói ra những câu như cô ý muốn châm ngòi pháo nổ:

"Tôi cũng không biết rõ lắm! Anh không phải chồng tôi, anh là Dương tổng có đúng không? Hay tôi là người giúp việc ngay cả một con chó cũng không bằng theo như lời anh nói?"

Cô nói, ánh mắt trống rỗng vô định, trái tim mơ hồ dâng lên những cơn đau nhói, nhức buốt. Có lẽ, chỉ có mình cô hiểu, tự cô đang hành hạ chính bản thân mình, tự cô khơi mào lửa giận đang bùng cháy dữ dội trong lòng anh. Cô muốn có những giây phút được nhìn thấy những biểu cảm mới lạ trên mặt anh, để cô có thể cảm nhận được, anh vẫn đang tồn tại trong thế giới của cô. Cô sợ, sợ khi anh chơi chán cô rồi, chính mình lại như một món đồ chơi

rách nát, bị anh ném vào thùng rác, cô mãi mãi sẽ không thể ngắm nhìn khuôn mặt yêu nghiệt của anh nữa!

Dương Thế Minh gân xanh trên trán nổi lên. Anh dồn cô vào góc tường, vung một quyền mạnh mẽ vào bức tường phía sau cô. Ánh mắt như hỏa thiêu luôn dõi theo từng nét biến đổi trên khuôn mặt của cô khiến cô có cảm giác toàn thân đều đã tê dại:

"Tôi cho cô cơ hội cuối cùng. Mau nói, cô và tên anh trai thói tha của cô đã tiến triển đến mức nào rồi?"

Anh tức giận, lo lắng nhưng cũng đầy chờ mong nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo, êm đềm như nước mùa thu của cô. Đáp lại anh chỉ là tiếng cười đầy châm biếm từ cô.

Anh vẫn vậy, vẫn không đặt một chút nào niềm tin dành cho cô.

"Anh muốn biết để làm gì? Tôi nói, anh đừng có sốc nhé! Tôi và anh ấy đã cùng nhau lên giường rất nhiều lần rồi. Anh ấy mạnh mẽ và nam tính hơn anh. Ở bên anh ấy, tôi mới có khoái cảm bay bổng như chốn bồng lai"

"Cô..."

Dương Thế Minh mất hết lí trí, gờ bàn tay to lớn lên bóp chặt cái cổ mảnh khảnh khiến khuôn mặt cô một mảng đỏ ửng ứ đọng như máu hiện ra.

Đến khi cô có cảm giác sắp tắt thở đến nơi, Dương Thế Minh lại buông tay ra, cúi xuống mà điên cuồng gặm nhấm cánh môi anh đào. Anh thô lỗ cắn mạnh vào môi cô đến nổi bật máu như để trừng phạt, bàn tay không tự chủ được lại vuốt ve mỗi tác thịt non mềm sau chiếc áo đã có phần cũ của cô.

Thiên Thiên tức giận đến cả khuôn mặt đều trở nên trắng bệch, cô không ngừng đâm vào lưng, vào ngực anh. Thế nhưng, Dương Thế Minh vẫn tiếp tục công việc còn dang dở, mặc cho cô giãy giụa không ngừng. Cuối cùng, cô dùng chút sức lực còn lại cắn mạnh lên bờ vai rắn chắc của anh, khiến anh giật mình mà buông tay cô ra.

Cô thừa cơ nhanh chóng chạy thẳng lên lầu, nhưng cô chạy còn không bằng mỗi bước chân mạnh mẽ mà đầy uy lực của anh.

Một lần nữa, anh tóm được cánh tay cô, hất mạnh cô ngã trên ghế sofa.

Mặt Thiên Thiên tái mét nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, cô điên cuồng mà gào thét:

"Dương Thế Minh, anh rốt cuộc muốn cái gì từ tôi?"

Anh cười lạnh, ngẩng mặt lên nhìn đối diện vào người dưới thân mình, trong con ngươi sâu thẳm lóe lên sự hận thù tàn ác:

"Được, tôi cho cô hai lựa chọn. Một là làm tình, hai là cút ra ngoài cho tôi!"

Cô kiên định chống lại sự điên cuồng của anh, từng lời nói ra lại đi ngược với chính con tim mình.

"Tôi thà chết cũng sẽ không làm tình với loại dơ bẩn như anh"

Dương Thế Minh trong lòng đau đớn đến khó tả, anh vác cô lên vai, bước nhanh ra cửa chính của đại sảnh, vất cô ngã sống soài trên đất.

"Cô đã muốn như vậy, tôi cũng không nỡ mà từ chối cô"

Nói xong, anh xoay người bước vào nhà, khóa trái cửa lại. Anh nhất định phải để cô van xin mình một cách đau khổ nhất.

Ngoài trời, từng hạt mưa nặng dần, cũng nhanh dần. Những hạt mưa to như trút nước rơi xuống như muốn chia sẻ sự đau buồn của Thiên Thiên.

Cô đứng lặng yên ở ngoài cửa, ánh mắt trống rỗng nhìn theo từng bước chân anh đi, nước mưa không ngừng rơi xuống trên mặt cô như để rửa trôi đi những giọt nước mắt đang tràn trề như dòng nước lũ.

Từng đợt sấm sét chớp loáng rạch ngang trên bầu trời u ám, như oán trách sự tàn nhẫn lạnh lùng của Dương Thế Minh.

Trên lầu cao, Dương Thế Minh ngắm nhìn bóng dáng nhỏ bé đang run lên vì lạnh, trong người anh bỗng sản sinh ra một cỗ khó chịu. Có phải anh có chút quá đáng rồi không? Trời mưa lớn như vậy, liệu có quá sức chịu đựng của cô hay không?

Định đem ô chạy xuống đưa cô vào, anh lại nhớ đến câu nói tàn nhẫn của cô mà tức giận. Cứ mặc kệ cô thôi, ai kêu cô dám chọc điên anh làm gì?

Kéo rèm lại không nhìn đến người phía dưới đang mơ hồ trong làn nước mắt, anh lên giường tắt đèn đi ngủ.

Dương Thế Minh hoàn toàn không biết, ngay khi anh vừa che rèm cửa, Thiên Thiên đã ngã xuống rồi chìm vào giấc ngủ sâu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Hai Người Đàn Ông Tranh Chấp

Sáng hôm sau, ánh mặt trời nhô lên cao sưởi ấm cho cả thành phố Y. Những ánh nắng chan hòa phủ lên tầng tầng lớp lớp cảnh vật, chiếu lên bóng dáng gầy gò đang nằm bất động dưới đất.

Thiên Thiên nằm đó, toàn thân dính đầy bùn đất ướt át. Mái tóc óng mượt ngày nào giờ dính bết lại, toàn thân lạnh ngắt không một hơi ấm. Trông cô vô cùng chật vật và đáng thương.

Dương Thế Minh đứng trên tầng thượng nhìn xuống bóng dáng bé nhỏ, trong tim đau nhói như có hàng ngàn vết dao cắt, như muối chà xát vào ruột gan.

"Minh, anh nhìn xem, Thiên Thiên cô ta thật thảm hại. Nhìn cô ta, em liền liên tưởng đến một con ăn xin áo quần bẩn thỉu"

Lâm Ngọc Lan khoa chân múa tay mà cười khanh khách. Đây là Dương Thế Minh đòi lại công đạo cho cô có phải không?

Tối qua rõ ràng còn hùng hổ uy hiếp cô, nhưng hiện tại thì sao? Một con nhỏ thấp kém, quê mùa như nó thì có thể làm gì được cô?

Cô muốn có tiền liền là có tiền, nhưng Thiên Thiên lại phải dè dặt tiết kiệm từng xu. Cô muốn có Dương Thế Minh trong tay liền là có, nhưng cô ta lại chẳng bao giờ chạm được lên thân phận cao quý của anh. Đó chính là sự khác biệt giữa phượng hoàng và cóc ghè!

Nhưng Lâm Ngọc Lan không biết, từ cóc ghè lên phượng hoàng thì rất khó, còn từ phượng hoàng mất đi tất cả thì chi là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nghe lời cô ta nói, Mặt Dương Thế Minh nhất thời trầm xuống, bàn tay đã vô thức nắm chặt lại từ lâu.

Lâm Ngọc Lan vẫn không hề chú ý tới điểm khác lạ của anh, vẫn ung dung bước lại gần, ôm chặt cổ anh cọ sát vào nơi đầy dằm mà nũng nịu.

"Minh, anh làm rất tốt. Em thưởng cho anh, thế nào?"

Ngay lập tức, Dương Thế Minh hất mạnh bàn tay bẩn thỉu của cô ta ra, anh xoay ngược người lại, bóp chặt lấy cổ của cô ta, nghiến răng gằn từng chữ:

"Đừng coi mình là nữ chủ nhân mà khen tôi làm tốt. Công cụ phát tiết như cô mà đòi thưởng cho tôi? Cô nên nhớ, đây chỉ là một vở kịch nhằm chán cho loại diễn viên như cô thôi. Muốn quyến rũ tôi? Cô lấy tư cách gì?"

Triệu Thiên Thiên không có tư cách, dĩ nhiên cô ta lại càng không! Trong mắt anh, cô ta so với Thiên Thiên, một phần mười cũng không bằng!

Mặt Lâm Ngọc Lan tái mét, cổ bị anh siết chặt đến không thở nổi, cô đưa tay lên ôm cổ cố gắng mà thoát khỏi, ánh mắt cô ta đầy sợ hãi mà nhìn anh.

Đến khi tưởng chừng như cô ta thực sự phải xuống châu Diêm Vương, anh mới hất mạnh cô ta ra.

"Cút"

Cô ôm lấy cổ mình ho sù sụ, vội vàng chạy nhanh ra ngoài, trong lòng âm thầm nhẫn nhục chịu đựng.

Dương Thế Minh, anh cứ đợi đó. Một ngày không xa nữa đâu, tôi sẽ cho anh biết thế nào là hối hận vì đã si nhục tôi như vậy!

Cô ta đi rồi, chỉ còn một mình Dương Thế Minh trong phòng. Yên lặng ngắm nhìn bóng dáng nhỏ gầy, anh chỉ muốn chạy xuống ôm chặt lấy cô. Anh không hiểu tại sao bản thân mình lại vô dụng như vậy? Miệng luôn nói muốn hành hạ cô nhưng lương tâm anh lại cắn rứt vô cùng. Trái tim anh kêu gào đến bên cô, nhưng lí trí lại không cho phép.

Chỉ đơn giản một điều, cô là kẻ thù của anh!

Xuống lầu, anh chỉ nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái rồi cố gắng lướt qua nhanh, phi thẳng đến công ty Dương thị.

Thiên Thiên nằm trên giường bệnh, hơi thở yếu ớt. Sắc mặt cô nhợt nhạt, toàn thân lạnh buốt.

Trần Cảnh Đường nhẹ nhàng nắm lấy đôi bàn tay nhỏ gầy để truyền cho cô hơi ấm từ anh, ánh mắt không lúc nào rời khỏi khuôn mặt tái nhợt đó.

Năm tiếng. Cô đã nằm im lặng như vậy được năm tiếng rồi!

Trái tim anh mơ hồ co rút dữ dội, mọi tế bào của cơ thể căng thẳng như những sợi dây đàn.

Anh run rẩy đưa bàn tay vuốt ve khuôn mặt cô. Nhớ lại câu nói của vị bác sĩ trung niên, anh thật sợ.

"Cũng may là đưa cô ấy đến đây kịp thời. Nếu chậm trễ chút nữa thôi, tính mạng cô gái này chắc chắn sẽ khó mà giữ"

Thiên Thiên, xin lỗi, tôi đã không bảo vệ tốt được cho em!

Từ nay, anh tuyệt đối sẽ không nhường nhịn bất kì ai nữa. Anh buông tay cô, Dương Thế Minh lại cứ thế chèn ép, luôn luôn gây cho cô thương tổn, mất mát.

Nhìn cô khổ sở như vậy, anh không đành lòng mà rời xa!

"Có phải cậu vượt quá bốn phận của mình rồi không giáo sư Trần?"

Dương Thế Minh đã đến dựa vào cửa từ lúc nào, ánh mắt lạnh lùng di chuyển đến cái nắm tay đầy thân mật của một nam một nữ. Trong giọng nói của anh không thể nào che giấu nỗi sự ghen tuông vô cớ.

Trần Cảnh Đường không xoay người nhìn lại, bàn tay vẫn âu yếm vuốt ve khuôn mặt Thiên Thiên như để trêu tức Dương Thế Minh.

Nhiệt độ trong phòng nhất thời giảm xuống đột ngột, Dương Thế Minh xông tới hất tay của Trần Cảnh Đường, vung lên một quyền đâm thẳng vào mặt người bạn anh coi là thân thiết nhất.

Trần Cảnh Đường lau đi vết máu bên khóe môi, nhìn lại Dương Thế Minh bằng ánh mắt băng lãnh.

"Dương Thế Minh, cậu đừng có mà nghĩ mình muốn làm gì thì làm. Tôi không có sợ cậu đâu!"

Dứt lời liền đâm trả lại một đấm.

Hai người trừng mắt lên nhìn nhau như muốn giành giật con mồi, toàn thân tỏa ra sát khí khiến người ta phải kinh sợ.

"Thật phiền toái cậu, giáo sư Trần, vợ tôi, tôi tự lo được rồi"

Dương Thế Minh lên tiếng đuổi người, miệng cười mà ánh mắt anh như muốn tóe lửa. Cứ nghĩ cậu ta còn vì một chút tình bạn mà dửng dưng tình yêu vô nghĩa này lại, thật không ngờ, chỉ vì một cô gái mà hai người xảy ra tranh chấp với nhau.

Những việc xảy ra ngày hôm nay, anh chưa bao giờ nghĩ tới. Vậy mà bây giờ, nó chân chân thực thực hiện ra trước mắt khiến lòng anh vừa khó chịu cũng vừa quặn đau.

Ai nói lạnh lùng là vô cảm? Ai nói lạnh lùng là không có trái tim? Hoàn toàn là sai lầm! Quan trọng là họ đơn giản chỉ không muốn thể hiện ra bên ngoài mà thôi.

Trần Cảnh Đường nhìn thẳng vào mắt Dương Thế Minh. Anh biết trong lòng cậu ta có bao nhiêu khổ sở, mất mát.

Mất đi Nguyệt Ánh Phương là tổn thương lớn nhất trong cuộc đời cậu ta. Cô ấy mang đến cho cậu ánh sáng, niềm tin và ý chí. Cô ấy luôn ủng hộ cậu ta trên mỗi chặng đường đời khó khăn. Cô ấy là người mà cậu ta yêu thương nhất.

Nếu không vì sự kiện tai nạn ngày hôm đó, có lẽ sẽ không xuất hiện ngày hôm nay, không tranh chấp, không hận thù. Anh cũng sẽ không thể gần gũi với Thiên Thiên để rồi sút mẻ tình anh em mấy chục năm trời.

Đúng vậy, tất cả chỉ vì một người con gái!

Anh cười nhạt nhìn Dương Thế Minh, không phản bác cậu ta mà lại hợp tình hợp lý nói:

"Dương tổng, cô ấy là vợ cậu. Không sai! Nhưng cô ấy đồng thời cũng là học trò của tôi. Thầy trò quan tâm lẫn nhau, không có gì gọi là không ổn đúng chứ?"

"Tôi nghĩ giáo sư Trần đã vượt quá giới hạn bốn phận của mình rồi thì phải?"

Nắm tay Thiên Thiên âu yếm như vậy mà có thể kêu là bốn phận hay sao? Nực cười!

Trần Cảnh Đường lắc đầu nhìn anh, trong mắt lóe lên tia sáng phức tạp:

"Dương tổng, tôi là người tốt nên mới có lòng hảo tâm đáp ứng nguyện vọng của Bảo Khánh con ngài, vậy có gì là sai sao?"

Sáng hôm đó, anh nhận được một cuộc điện thoại, lại không nghĩ tới đó là cậu nhóc con này. Thấy anh nghe máy, giọng cậu có vẻ buồn buồn. Thăng bé nói muốn giao phó trọng trách nuôi dưỡng mami của cậu, muốn anh bảo vệ cô ấy tránh khỏi sự tàn bạo của Dương Thế Minh.

Anh biết, nỗi hận thù khắc sâu trong lòng mấy năm, giờ nó đã quá lớn, khó mà hóa giải được. Nhưng anh lại không nghĩ đến, Dương Thế Minh lại dùng mọi thủ đoạn để có thể chế ngự cô, bắt cô khuất phục.

Người ta nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Nhưng chính anh lại cảm thấy, tính cách của Dương Thế Minh thay đổi đến chóng mặt khiến anh không thể nào nắm bắt.

"Nếu đã không chăm sóc tốt được cho cô ấy, vậy thì phiền cậu từ nay không cần tới đây thăm cô ấy. Ở đây đã có tôi lo rồi!"

Mặc dù cô ấy không yêu ai ngoài Dương Thế Minh, nhưng anh tin, chỉ cần mình có lòng thì trái tim cô sẽ tan chảy.

Bằng có thể tan theo thời gian, trái tim cho dù sắt đá đến đâu rồi cũng sẽ có lúc mềm yếu.

Sao ta thấy nhảm thế nhỉ? Ai ai, đau đầu!!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Bắt Nhóc Cô

Màn đêm dần dần bao trùm cả thành phố náo nhiệt, che đi ánh nắng ấm áp của mặt trời, thay vào đó là những cơn gió se lạnh vào cuối thu.

Tập đoàn Dương Thị.

Dương Thế Minh đứng đưa ly rượu đỏ sánh, ánh mắt thất thần nhìn vào màu sắc rực rỡ của cảnh đêm.

Môi mòng khẽ nhấp một ngụm rượu, rồi lại tức giận đập tan cái ly khiến những mảnh vỡ bắn tung tóe trên sàn.

Nhớ lại lời Trần Cảnh Đường chất vấn anh, đôi mắt nâu đỏ bỗng chốc nhuộm đầy một màu máu.

Không có tư cách để ở bên cạnh Thiên Thiên? Sai rồi! Chính cô ta mới là người không có đủ tư cách!

Triệu Thiên Thiên? Bàn tay anh vô thức nắm chặt lại. Cô ta cũng thật là quá giỏi phải không? Ngay cả đến Bảo Khánh cũng một bộ dạng ủng hộ cô ta, coi cô ta là tất cả. Anh không hiểu, sống trong cái vỏ bọc giả tạo đó lâu như vậy, tại sao cô vẫn có thể nhẫn nhịn mà không bộc lộ tính thói rửa dơ bản của bản thân mình?

Cô đau lòng vì anh, anh tin tưởng. Nhưng nói không có dã tâm, đánh chết anh cũng sẽ không tin!

Đưa tay cầm lên bức ảnh của người vợ cũ, anh chua xót mà nhìn ngắm nụ cười ngây thơ thánh thiện của cô, tưởng chừng như một nàng tiên không dính chút bụi trần nào ở trên đời.

Nguyệt nhi, em nhất định phải giúp anh tìm ra chứng cứ quan trọng nhất. Anh nhất định sẽ không để em thất vọng!

Nhìn ra bầu trời u tối không có lấy một ánh sao kia, trong đáy mắt anh lộ rõ nên tia căm phẫn. Sống nhón nhơ ngoài vòng pháp luật bao lâu như vậy, có phải đã đến lúc trở về quỹ đạo vốn có của nó rồi không?

"Thiên Thiên, em ăn chút gì đi. Một ngày em chưa ăn gì rồi, nhất định sẽ bị đói bụng!"

Trần Cảnh Đường ôn nhu nhìn cô, trong giọng nói không che giấu được sự đau lòng mất mát.

Kể từ lúc cô tỉnh dậy, cô đã khóc cạn hết nước mắt rồi cứ ngồi yên lặng như vậy. Ánh mắt cô vô hồn như một bức tượng gỗ không có cảm xúc, khiến anh tưởng như trước mắt anh chỉ là sự ảo ảnh mà anh vọng tưởng.

Anh rất nhớ, rất nhớ giọng nói ấm áp của cô. Anh muốn nhìn thấy cô nhăn mày, cái chun mũi, hay là cái hừ nhẹ, đối với anh như vậy cũng là quá đủ rồi.

"Thiên Thiên, em không sợ Bảo Khánh sẽ lo lắng cho mình sao? Nó rất yêu quý em, chắc chắn sẽ không vui nếu biết em hồ đồ như vậy. Em không nghĩ cho bản thân mình, vậy cũng phải suy nghĩ cho nó chứ?"

"..."

Trần Cảnh Đường chỉ biết thờ dài nãy nê nhìn cô, đặt tô cháo nóng hồi xuống, xoay người bước ra ngoài.

"Tôi thèm canh bún riêu"

Đây là câu đầu tiên cô nói với anh trong suốt ngày hôm nay. Anh vui mừng mà gật đầu lia lịa:

"Ừ, em nằm ngoan ngoan nghỉ ngơi. Tôi sẽ đi mua cho em"

Anh đi rồi, còn lại mình Thiên Thiên ngắm nhìn cảnh đêm. Một lúc sau, cô liền xuống giường rời khỏi bệnh viện, mang theo tâm trạng nặng nề.

Reng... reng... reng...

Chuông điện thoại trong túi không ngừng reo vang. Là Thiên Kỳ gọi. Cô không dám nhận điện thoại của anh, cứ như vậy chần chừ. Tiếng chuông vẫn đều đều kiên trì như thời thúc chủ nhân bắt máy.

Cuối cùng, cô lấy hết can đảm để nhận cuộc gọi này:

"A lô"

"Ha ha, Thiên nhi, em cuối cùng cũng chịu nghe máy của anh rồi sao? Em có biết là anh rất nhớ rất nhớ em không?"

Thiên Thiên nhú mày thật chặt, mắt nhắm lại để lộ rõ sự mệt mỏi:

"Thiên Kỳ ca ca, anh uống rượu say rồi có phải hay không?"

Đầu dây bên kia, Thiên Kỳ không ngừng kích động cười ha ha, khuôn mặt đỏ bừng vì men rượu. Anh không say. Anh mới không có say!

"Thiên nhi, Thiên nhi của anh, nếu anh biến mất, liệu em có quên anh không?"

Anh đang nói hồ đồ cái gì vậy? Cái gì mà biến mất? Cái gì mà quên?

Anh say như vậy, liệu có khi nào suy nghĩ không thông rồi đi làm chuyện dại dột hay không?

Tại sao? Có phải là do cô tức giận với anh?

"Thiên Kỳ ca ca, anh đang ở đâu? Em sẽ đến đó ngay lập tức"

.....

Thiên Kỳ nở nụ cười ngây ngô như một đứa trẻ, anh đã say không biết trời đất đâu đâu nữa rồi. Trong đầu anh lúc này chỉ toàn là bóng dáng nhỏ gầy, xinh đẹp mà hoạt bát đáng yêu của Thiên Thiên. Anh nhớ cô, thật sự là nhớ cô đến điên dại. Ha ha, từ nay không có gì có thể ngăn cách tình yêu của anh với cô nữa rồi! Anh sẽ không còn phải sợ người đời dị nghị, đàm tiếu về hai anh em nữa rồi. Không đúng, phải là cô và anh mới chính xác.

Không lâu sau đó, Thiên Thiên bước vào quán bar theo lời anh chỉ. Tiếng nhạc sập sinh khiến đầu óc cô rối bời khó chịu.

Ồn ào như vậy?

Nhìn mọi người uốn éo trên sàn nhảy, da đầu cô không khỏi một trận tê dại. Bàn tay cô vô thức nắm chặt lại, mồ hôi ướt đầm. Ánh mắt không ngừng ngó nghiêng tìm kiếm một bóng hình.

"Cô em, tới đây lần đầu sao?"

Người đàn ông xăm trổ đầy mình túm chặt lấy tay cô, ngắm nhìn một lượt từ đầu đến chân người đẹp, cả người liền nổi lên cổ nóng hừng hực.

"Cô em, đừng lo, tôi sẽ cho em biết ở đây có bao nhiêu sự sung sướng"

Người đàn ông đó nở nụ cười kinh tởm mà nhìn cô. Thiên Thiên sợ hãi lùi lại phía sau, cố gắng tránh thoát bàn tay dơ bẩn của anh ta.

"Mau... mau... buông ra! Không... không... không, tôi nhất định sẽ la lên đó!"

Cô mặc dù sợ hãi vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng giọng nói run run của cô không thể nào mà che giấu được nó.

Mặc dù chưa bao giờ vào bar, nhưng cô cũng không ngu ngốc tới nỗi không biết đến tên nơi này. Ở đây đầy rẫy những tội ác, những vụ chém giết lẫn nhau của các bang phái. Nói chung quy là không hề đơn giản. Nếu thế giới bên ngoài đã bị nhiễm đen thì trong đây, nó lại tà ác hơn gấp nhiều lần do một tay của những kẻ tội lỗi gây nên.

Vậy... Thiên Kỳ tại sao lại vào nơi u tối đầy rẫy những cạm bẫy này?

"Ha ha, cô em thích la hét, vậy thì mời la hét. Để xem có đứa nào dám đi lo chuyện bao đồng?"

Nơi này ầu ẩu diễn ra thường xuyên như cơm bữa, họ cũng không rảnh mà để ý đến chuyện vặt vãnh này. Chỉ cần không phải họ, vậy là đủ rồi!

Những kẻ tổn hao thừa sức mới là đứa ngu!

"Có tôi"

Ngay khi người đàn ông kia vừa nói hết câu, Thiên Kỳ đã từ đâu xông tới đâm vào mặt anh ta một cái, đôi mắt đỏ ngầu biểu thị cho sự tức giận.

Động đến người mà anh yêu? Thật sự là muốn chết rồi!

Không đợi người kia kịp phản ứng, anh lao đến đâm túi bụi vào người anh ta, trong con ngươi sát khí tỏa ra trông vô cùng đáng sợ.

Người đàn ông kia vắng tục, xoay người lại đập vào bụng anh phản công. Hai người như hai con báo hung dữ giành giật con mồi, không ngừng công kích đối phương.

Thiên Kỳ bị đánh vạt ra đằng sau, anh tức tối với lấy chai bia lăn lóc trên sàn mà đập vào người đàn ông khiến hắn ta bất tỉnh, sau đó lôi kéo Thiên Thiên chạy ra ngoài.

Thiên Thiên nhìn đến bàn tay đang nắm tay cô mà sửng sốt, trong lòng lại tan nát ra nỗi sợ hãi không tên.

Ca ca của cô đánh người! Từ khi nào thì anh lại trở nên hung tợn như vậy? Trước đây, ca ca tuy bảo vệ cô, nhưng chưa bao giờ dùng thứ sắc nhọn để đánh người. Hôm nay, cô nhìn thấy máu của người đàn ông đó...

Thiên Kỳ ngày trước của cô đâu rồi? Cậu nhóc lúc nào cũng vui vẻ thân thiện, dễ ngọt cô đâu rồi? Trong mắt anh bây giờ chỉ toàn là màu đỏ tươi của máu, rất đáng sợ, rất hung dữ.

Phải chăng, anh đã thực sự thay đổi?

Không. Không phải đâu! Anh không có thay đổi! Anh vẫn là anh của ngày trước! Cô thích ca ca vô tư hiền lành của cô, cô không thích người đàn ông trước mặt này!

Hồ mắt cô dần dần trở nên đỏ hoe, yên lặng mà nhìn anh. Có phải tại cô nên anh mới trở thành con người của hôm nay không?

Cô đứng chân lại, Thiên Kỳ cũng quay đầu nhìn cô. Vẫn là ánh mắt khát máu đỏ khiến cô sợ hãi.

"Thiên nhi, em làm sao vậy?"

"Thiên Kỳ ca ca, có phải anh giận em lắm không? Có phải em rất hư rất hư nên anh lúc nào cũng phải bận tâm đến em không?"

Nhìn cô sụt sịt, anh không khỏi đau lòng. Khuôn mặt đỏ bừng vì rượu. Anh nắm chặt lấy tay cô, trong con ngươi vụt ra sát khí nồng đậm:

"Thiên nhi ngoan, anh lúc nào thì không lo lắng cho em rồi hả? Anh yêu Thiên nhi nhất, đương nhiên là phải chăm sóc cho em hảo hảo tốt rồi"

Không lâu nữa đâu, anh nhất định sẽ đưa em về bên anh. Trước tiên, anh phải tiêu diệt Dương Thế Minh đã. Vì thế, em phải đợi anh, biết không?

Từng người từng người một, nhất định anh sẽ khiến cho họ phải gục ngã quỳ dưới chân anh!

Thiên Thiên sợ hãi mà trốn tránh đi ánh mắt của anh. Thật sự cô không có nhìn lầm, thật sự anh lúc này rất đáng sợ!

"Thiên Kỳ ca ca, để em đưa anh về"

Nói gì thì nói, anh vẫn là ca ca của cô, vẫn đối tốt với cô, cô cũng không thể bỏ mặc anh được.

Đưa anh trở về căn nhà mà cô coi nó như địa ngục, trái tim không tự chủ được lại đau nhói.

Cái người mà cô gọi là ba, ông ta cùng tình nhân dây dưa ngay trước mặt mẹ cô khiến bà khóc đến thương tâm mà vẫn nhẫn nhịn.

Mẹ cô qua đời ngay tại đây, tại căn nhà này. Bà bị đánh đập mà chết.

Cô bị đuổi ra khỏi ngôi nhà này, chỉ vì ông ta ghét bỏ cô.

Cuộc đời, tại sao lại quá phũ phàng như vậy?

Cô nở nụ cười chua chát, mở cửa bước vào. Căn nhà một mảnh tối đen như mực, chỉ có tiếng thờ đóc trong một căn phòng không ngừng vang lên, lại có tiếng cười đùa của đôi gian phu dâm phụ. Cô thật không ngờ, ông ta già rồi mà vẫn không thể bỏ đi được cái tính trăng hoa?

Lẽ nào sau cái chết của mẹ cô, ông ta một chút áy náy cũng không có?

Mẹ à, con thương xót cho mẹ. Có phải mẹ đang đau lòng lắm đúng không? Người mà mẹ dành cả tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất để đến bên ông ta, khổ nạn đến một con chó cũng không bằng!

Nhưng... cái tiếng người phụ nữ này... có phải là nghe rất quen tai không? Sẽ không phải là...

Tìm cô đập thình thịch liên hồi, lồng ngực như muốn nổ tung. Cô run sợ từng bước một tiến tới gần căn phòng ghé tòm đó, chạm đến nắm cửa.

"Ừ... Thiên nhi... Thiên nhi của anh..."

Cô vội buông ra chốt cửa, từng bước loạng choạng đi lên lầu. Cô đặt anh xuống giường, đi lấy khăn lau lau qua tay chân cho anh một chút.

Xoay người đặt chậu nước xuống bàn, cô lại vô tình làm rơi một tập tài liệu. Cúi xuống nhặt lên, tò mò mở ra xem. Nhìn những dòng chữ đánh máy trên đó, cô giật mình đánh rơi nó, tâm cũng bắt đầu hoảng loạn.

Đây... đây...

"Trần Cảnh Đường"

Dương Thế Minh tức giận đập tung cửa phòng, vung cho anh một cú đấm rất mạnh.

Trần Cảnh Đường lau lau vết máu trên khóe miệng, mày nhíu lại với nhau thật chặt:

"Dương Tổng, hình như dạo này cậu rất thích đánh người thì phải?"

Dương Thế Minh không nói hai lời liền xông lên túm cổ áo Trần Cảnh Đường, hung hăng mà mắng chửi:

"Chết tiệt! Tôi đã cho phép cậu giữ cô ấy cho đến tối, tại sao còn chưa chịu trả người?"

Đáp trả lại anh, Trần Cảnh Đường còn làm một dáng vẻ rất ngạc nhiên, môi mím lại suy nghĩ:

"Cô ấy nói chính mình thêm ăn bún riêu nên tôi ra ngoài mua, khi về thì không thấy đâu nữa. Tôi nghĩ cậu đã đưa cô ấy đi rồi?"

"Cậu lẽ ra phải gọi điện báo lại cho tôi!"

Dương Thế Minh gào ầm lên, ánh mắt nâu đỏ xẹt nhanh qua tia lo lắng.

Trần Cảnh Đường đẩy tay anh ra, trên mặt lộ rõ vẻ bất mãn.

"Tại sao tôi phải điện cho cậu? Cậu nên nhớ, tôi với cậu là tình địch, không phải bạn bè!"

Dương Thế Minh sốt ruột, còn anh thì không sao? Anh không những lo lắng mà còn đau lòng. Anh theo đuổi cô mặc dù biết cô luôn lạnh nhạt với mình, biến chỗ trống trong tim cô đã giành hết tất cả cho cậu ấy. Nhưng anh vẫn cố chấp không chịu buông tay. Anh không cần cô chấp nhận anh, anh chỉ cần nhìn thấy nụ cười vô tư hồn nhiên của cô như trước đây thôi. Mà điều đó, có lẽ Dương Thế Minh không thể nào cho cô được!???

Nghe xong câu trả lời của Trần Cảnh Đường, Dương Thế Minh nắm chặt tay bước ra ngoài, lao như điên trên con đường vắng lặng.

Anh tìm hết chỗ này sang chỗ khác, phố này sang phố kia. Không tìm thấy cô, trong lòng anh rối loạn như tơ vò. Anh biết đi tìm cô ở đâu?

Triệu Thiên Thiên, nếu cô dám bỏ trốn, tôi thề nhất định sẽ không tha cho cô!

Ngoài trời, những đám mây đen lại lũ lượt kéo về, làm bầu trời đã tối nay lại càng u uất hơn. Trên đường phố lác đác vài đôi tình nhân đang ôm nhau đi tay vào hè, nói cười rất vui vẻ. Trong lòng anh bắt đầu nghĩ ngợi, không biết sau này, liệu cô và anh có thể như vậy vui vẻ hay không?

Không thể! Đúng vậy, anh đang suy nghĩ linh tinh bậy bạ cái gì chứ? Cô là kẻ thù của anh, là kẻ thù của anh!

Anh rối loạn xoay chuyển ánh mắt, ngay lập tức nhìn thấy được bóng dáng gầy yếu đi lang thang trên đường quốc lộ.

Thiên Thiên lững thững bước đi từng bước cô độc, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại hình ảnh đáng sợ kia. Nước mắt không tự chủ mà bắt giác rơi xuống.

Trước giờ, Triệu Lâm Khang đối xử tàn nhẫn với hai mẹ con cô như vậy là vì điều đó sao? Hai mươi mấy năm qua, cô luôn miệng gọi ông ta một tiếng ba, mặc dù có căm ghét, uất hận bao nhiêu, nhưng vì mẹ, cô sẵn sàng chịu đựng.

Cô chịu đựng. Mẹ cô cũng chịu đựng. Nhưng tại sao bà lại ngốc nghếch không từ bỏ ông ta?

Thời gian qua đi, che lấp sự thật bấy lâu nay vẫn chưa có đáp án, dần dần khi lớp bụi phai dần đi theo năm tháng, kí ức được chôn vùi cẩn thận nay lại được mở ra từng chút từng chút một khiến cho người ta vừa lo lắng, vừa sợ hãi.

"Triệu Thiên Thiên"

Dương Thế Minh tức giận chạy tới cầm chặt lấy cánh tay cô, quát âm lên:

"Tôi nay cô đã chạy đi đâu? Há?"

Thiên Thiên chỉ nhàn nhạt liếc nhìn anh một chút, xong lại quay người ngắm nhìn những đám mây đen kịt trên bầu trời.

"Tôi hỏi cô đã đi đâu?"

"Tôi đi đâu làm gì cũng cần phải báo cáo từng chi tiết nhỏ nhất cho anh biết sao?"

Dương Thế Minh sừng sốt vài giây nhìn cô:

"Cô mới vừa nói gì?"

Ý của cô có phải là anh đang làm phiền cô không? Cô từ khi nào lại học được cái tính cách ngang bướng này rồi?

"Dương Thế Minh, anh có tự do của anh, tôi cũng phải có mảnh trời riêng của tôi. Như vậy rất công bằng"

"Cô..."

Anh không nói nhiều liền giật lấy cái điện thoại mà cô đang khư khư giữ lấy, nhìn vào trong mục nhật kí, mắt anh bỗng chốc tối sầm lại.

Anh nắm lấy cằm cô, ánh mắt tức giận nồng đậm không hề che giấu, giọng nói lại lạnh như băng:

"Nói, Triệu Thiên Kỳ tìm gặp cô có việc gì?"

"..."

"Mau nói"

Anh giữ cằm nhỏ của cô mạnh hơn, ép cô nói nhất định không cho phép cự tuyệt.

Đôi mắt ánh mắt như tóe lửa của anh, Thiên Thiên chỉ nhếch nhẹ môi cười lạnh, nén chịu đau đớn mà nhìn anh:

"Ừ, tôi với anh ấy mới vừa rồi ngủ cùng nhau xong đó. Tôi thực sự vẫn còn cảm thấy luyến tiếc, vẫn nhớ về hương vị mê người của anh ấy"

"Cô câm miệng cho tôi!"

"Anh không phải kêu tôi nói sao? Tôi và anh ấy đã rất ngọt ngào"

"Chết tiệt!"

Anh hung hăng hôn xuống môi cô, ép buộc những lời cô chuẩn bị nói nuốt trở về. Cô gái chết tiệt này, từ khi nào liền trở nên ngang ngược như vậy? Không chịu coi lời nói của anh ra gì hay sao?

Thiên Thiên cố gắng dùng sức đẩy anh ra, bàn tay không ngừng cào loạn. Cô chán ghét anh, chán ghét Triệu Lâm Khang, chán ghét tất cả mọi thứ!

Tại sao ai ai cũng đổ dồn lên đầu cô những uất ức đau thương?

Tại sao ông trời luôn tàn nhẫn với cô như vậy? Hay sinh cô ra đã là một điều sai lầm? Bị xoay vòng vòng như một con rối như vậy, cô biết làm gì đây? Ngồi oán trách ông trời? Vậy thì có thể đổi lại được tự do cho cô sao?

Cuộc đời cô luôn luôn gắn liền với nước mắt. Chưa một giây phút nào cô cảm thấy mình thực sự hạnh phúc, thực sự vui vẻ. Phải chăng ước mơ đó đối với cô mà nói, quá xa vời?

"Triệu Thiên Thiên, tôi đã nói với cô, không được gặp mặt Triệu Thiên Kỳ"

Anh gần lên từng tiếng, ánh mắt chăm chú ngắm nhìn vào cánh môi đã bị anh cắn đến rướm máu kia. Trong lòng anh thực sự là đang rất rất rất rất là khó chịu!

Thiên Thiên vẫn không chịu khuất phục mà nhìn anh, cô kiên định đối diện ngay với đôi mắt nâu đỏ ấy:

"Tôi nói rồi, anh có tự do của anh, tôi có tự do của tôi. Tôi muốn gặp ai, đi đâu, làm gì, không cần anh quản"

"Cô..."

Dương Thế Minh tức đến nổi thở hồng hộc, bàn tay nổi đầy gân xanh. Đây rõ ràng là anh đang cố gắng kiềm chế mà không đánh cô.

Anh vác cô lên nhét vào trong xe mặc cô không ngừng giãy giụa. Ngay khi cô định mở cửa xe bước xuống, chiếc xe đã vun vút lao đi như muốn khiêu chiến với tử thần. Tiếng còi rú vang lên, âm âm đuổi theo phía sau, anh vẫn giậm chân ga, ngày một tăng tốc hơn:

"Anh đi chậm lại sẽ chết à?"

Cô dùng hết sức lực còn lại của mình mà gào lớn, lại bị Dương Thế Minh bỏ mặc ngoài tai.

Anh cắt đuôi đám cảnh sát ở phía sau, lao như điên trên con đường vắng vẻ.

"Dương Thế Minh, anh đang đưa tôi đi đâu? Đây không phải lối về nhà anh"

"..."

"Dương Thế Minh"

"..."

Anh ta đang giả điên với cô sao? Hay giả câm? Nói tóm lại cô không quan tâm, cô chỉ muốn anh dừng lại ngay lập tức.

Nhìn những ngôi nhà san sát nhau ngày một thưa thớt dần rồi vắng bóng, cô không tự chủ được liền cảm thấy sợ hãi.

Anh đưa cô đến một ngôi biệt thự được xây biệt lập với thế giới bên ngoài, ngăn cách với tất cả mọi thứ. Anh lôi cô đi thẳng một mạch lên lầu, mở cửa phòng rồi đẩy cô vào đó.

"Dương Thế Minh, anh rốt cuộc đang giờ trò ma quái gì?"

Cô nhìn anh không chớp, giọng nói đã có phần run run.

Anh nhàn nhạt nhìn cô, hiển nhiên là vẫn còn tức giận:

"Cô thử nghĩ xem giữa vợ chồng với nhau thì nên làm cái gì?"

Anh cởi ra chiếc cúc áo đầu tiên.

Cô lắc đầu nguầy nguậy:

"Anh cứ! Nếu không tôi sẽ la lên đó!"

"Có giỏi thì cô cứ la đi? Cô nghĩ ai có thể nghe thấy tiếng cầu cứu của cô?"

Thiên Thiên run run mà nhìn ra phía bên ngoài. Đúng vậy, nơi đây hoàn toàn biệt lập. Cô muốn kêu cứu, đây là không thể nào!

Dương Thế Minh đã cởi cái áo trên người, lộ ra cơ bụng sáu múi khiến người đàn ông nào cũng phải ghen tị. Anh tiến từng bước một đến phía cô, cô lại sợ hãi mà rụt người lại, cố gắng nghĩ đủ mọi biện pháp thoát thân.

Anh tóm lấy hai chân đang không ngừng vùng vẫy của cô, kéo thẳng ra. Sau đó dùng còng bạc mà còng tay còng chân cô lại. Mỗi đầu của nó anh đều buộc vào bốn thành giường.

Thiên Thiên vì quá hoảng sợ mà la toáng lên.

"Dương Thế Minh, anh rốt cuộc là muốn làm gì? Tại sao lại trói tay tôi?"

"Cô nhìn mà không biết sao? Từ giờ cô chỉ có thể nằm ở đây đợi phục vụ cho tôi. Cô đừng mơ tưởng có thể đi quyến rũ đàn ông nữa. Cả đời này, cô sẽ không bao giờ thoát khỏi đây được đâu!"

Anh lạnh lùng mà tuyên bố như vậy.

Mắt cô rung rung ngấn lệ nhìn anh, nước mắt cứ thế vô thức trào ra ngoài, trong lòng là tràn ngập nỗi tuyệt vọng. Có phải sẽ không có ai đến đây để cứu cô không?

"Anh điên rồi! Dương Thế Minh, anh điên rồi! Điên rồi!"

Anh không thừa nhận cũng không phủ nhận, trực tiếp xé tan áo quần trên người cô, hôn một đường đi xuống.

Cô la hét, cô khóc, cô tuyệt vọng.

Dương Thế Minh, tại sao anh phải làm như vậy? Tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Phơi Bày Sự Thật

Mưa...

Trời lại đổ những cơn mưa lớn, mưa tầm tã hắt lên ô cửa sổ.

Thiên Thiên để mặc cho những hạt mưa nặng trĩu làm ướt hết khuôn mặt, ánh mắt nhìn ra thế giới rộng lớn ngoài kia, trống rỗng, vô hồn, còn có cả khát khao.

Cô khát khao tự do, khát khao được thỏa sức bay lượn trên bầu trời. Cô nguyện sống một cuộc sống thiếu thốn vất vả nhưng hạnh phúc, như vậy còn tốt hơn con chim nhỏ bé bị nhốt trong chiếc lồng vàng, mãi mãi chỉ có thể nhìn ngắm thế giới bên ngoài nhưng không thể chạm tay tới. Cô nguyện mình là đứa trẻ nhỏ sống lang thang nay đây mai đó nhưng vẫn vô tư, hồn nhiên chứ không phải chịu sự ràng buộc của bất kì ai.

Ước mơ đó, nhỏ bé, giản dị, nhưng có lẽ suốt cuộc đời này, cô sẽ chẳng bao giờ có thể thực hiện được nó, chẳng bao giờ chạm được đến cánh cổng thiên đường mà cô vẫn luôn hướng về.

Dương Thế Minh dựa lưng vào cửa, lặng yên nhìn cô như một cái xác vô hồn, trái tim không khỏi nhói lên một cái.

Lẽ nào những điều anh làm đều là sai?

Không! Anh không sai! Trước giờ những gì anh làm đều không sai! Anh bắt nhốt cô như vậy, vừa có thể trả thù cô, vừa để cô mãi mãi không rời xa anh. Anh không sai!

Bước đến gần cô, bàn tay anh khẽ vuốt ve những vết bầm tím đáng sợ trên cơ thể nhỏ bé, đáy mắt thoáng hiện sự đau lòng.

Thiên Thiên vẫn nằm im bất động, mắt luôn hướng về một nơi xa xăm chờ đợi một điều kì diệu.

Anh đặt xuống môi cô một nụ hôn dịu dàng, ôn nhu như sợ làm tổn thương cô.

Sợ? Anh cũng biết sợ sao? Chính bàn tay anh đã bóp nát trái tim cô rồi, để nó rướm máu, đau đớn, tổn thương. Anh nhẹ nhàng là có thể hàn gắn vết thương sao?

Cô nửa điểm phản ứng cũng không có, sự dịu dàng của Dương Thế Minh cũng theo đó mà giảm dần. Cuối cùng, anh hung hăng hôn xuống, cướp hết sự ngọt ngào của chiếc lưỡi thơm tho, mang theo sự tức giận đang ngày một bùng cháy dữ dội, bàn tay cũng không ngừng làm loạn mỗi một nơi trên cơ thể cô...

Cô vẫn bất động.

"Chết tiệt! Triệu Thiên Thiên, rốt cuộc cô muốn như thế nào?"

"..."

Như thế nào? Anh nhìn cô như vậy mà không hiểu sao? Anh là anh đang cố tình giả vờ không hiểu?

Cô muốn được bay cao, muốn thoát khỏi sự trói buộc của anh. Liệu anh có thể làm được sao?

Nếu đã không yêu thương cô, tại sao lại còn cố tình giữ cô lại? Tại sao anh luôn luôn không ngừng hành hạ, giày vò cô? Ai có thể trả lời cho cô biết có được không?

Cô thấy quá mệt mỏi, quá bất lực. Suốt ngày phải sống mà không biết trước tương lai. Khó khăn như vậy, đau đớn như vậy, cô làm sao đủ kiên cường nghị lực mà vượt qua?

Nếu cuộc đời là vô văn mảnh ghép, cô nguyện mình là một thứ vô tri, không cảm xúc, không cảm nhận được nỗi đau, ước mình không bao giờ được sinh ra trên đời này.

Nhưng sự thật quá phũ phàng, cô có thể tiếp tục mơ mộng, đắm chìm trong những câu chuyện hạnh phúc của tiểu thuyết ngôn tình sao? Hay giống những câu chuyện cổ tích để dụ dỗ mấy đứa trẻ nhỏ?

Cuộc sống của cô sẽ chẳng bao giờ có phép màu hiện hữu, càng không có ông bụt, bà tiên hiền lành giúp đỡ. Khó khăn chồng chất này, cô phải tự mình vượt qua. Nhưng hình như, cô gục ngã rồi!

Dương Thế Minh xoay người cô lại, ép cô nhìn thẳng vào anh. Nhưng, anh không tìm ra sự sống cho dù là nhỏ bé trong đôi mắt ấy:

"Triệu Thiên Thiên, tại sao? Tại sao cô lại như vậy? Tại sao cô ngày càng khác xưa, ngày càng đẩy tôi ra xa cuộc đời của cô?"

Anh hỏi cô, đồng thời cũng là hỏi chính mình. Anh muốn tìm kiếm câu trả lời của con tim. Nhưng còn lí trí? Anh phải làm như thế nào để vẹn toàn cả hai?

Mọi người trách anh vô tình, tàn nhẫn, nhưng đã có ai từng nghĩ đến cảm nhận của anh? Có ai thấu hiểu nỗi đau mất đi người mình thương yêu nhất cuộc đời của anh?

Mấy năm trời không ngừng tìm kiếm sự thật đã bị chôn vùi, mấy năm trời xung quanh anh chỉ có bóng tối và sự cô đơn làm bạn. Anh cũng đã từng mệt mỏi, đã từng gục ngã, nhưng trả thù, anh không thể từ bỏ được!

Cô cười, cười một cách đầy chua chát. Thay đổi? Cô có sao?

"Vì tôi cảm thấy kinh tởm anh. Bàn tay anh đã từng chạm qua bao nhiêu thứ ghê tởm? Anh liệu có nhớ được hết hay không? Tôi thay đổi? Vì anh nên tôi mới phải thay đổi như bây giờ! Anh khiến cuộc sống của tôi không còn màu sắc, anh đẩy tôi rơi vào địa ngục ngày hôm nay. Chính anh mới là người đẩy tôi ra khỏi cuộc đời anh!"

Cô hét lên đầy đau đớn, bi ai. Nước mắt tưởng như đã cạn khô, nay lại một lần nữa được đông đầy. Nó tràn ra ngoài, rơi vào tay anh sao mà ấm nóng, chua xót.

Quay mặt đi, anh sợ hãi mà rời khỏi. Phải, anh sợ hãi! Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy sợ hãi như vậy. Anh sợ cô lên án anh vô tình, sợ những giọt lệ nơi khóe mắt cô rơi thẳng vào trong trái tim anh, sợ bản thân mình sẽ không kiềm chế được mà lao đến ôm chặt cô vào lòng.

Trên đường lớn, anh phi xe như điên như dại, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại câu nói của cô, còn cả ánh mắt tuyệt vọng đang không ngừng giày xéo bản thân anh.

Anh uống rượu, uống mãi, uống mãi, nhưng tại sao vẫn không cảm thấy say? Anh muốn say, muốn quên đi sự tổn thương của cô, muốn mình được một phút giây không bị gò bó bởi lòng thù hận. Áp lực này là quá lớn, nó đè ép trái tim anh, nó chấn đi hơi thở của anh, nó đẩy anh vào vực tối.

Anh cứ thế đi lang thang mọi nơi, dưới trời mưa dữ dội. Rồi anh đến với vợ anh, ngồi trên đám cỏ tươi xanh mượt.

Lặng yên ngồi đó, ngắm nhìn di ảnh của vợ, anh mệt mỏi nằm xuống bên cạnh đó, miệng không ngừng lầm bầm như đang giải bày tâm sự:

"Nguyệt nhi, em có biết anh nhớ em đến mức độ nào không? Tại sao em không chịu trở lại, tại sao em lại để cho cô ấy bước vào cửa trái tim anh rồi nhốt cô ấy ở lại trong đó? Có phải anh điên rồi đúng không? Anh thật ngu ngốc, ngu ngốc vì chỉ đóng cửa trái tim nhưng không khóa, ngu ngốc vì để chính bản thân mình bị tổn thương. Nguyệt nhi, anh phải làm sao? Phải làm sao mới có thể đuổi đi hình bóng của cô ấy trong lòng anh? Phải làm sao đây? Em nói đi? Cô ấy đang chiếm lấy toàn bộ cơ thể anh, từ lí trí đến trái tim. Nơi đâu cũng ngự trị hình bóng của cô ấy. Anh sợ một ngày nào đó, lí trí trong anh dần tan biến, bị tình cảm chi phối, hận thù cũng sẽ quên đi. Nếu như vậy, em liệu có đau buồn hay không?"

Bầu trời xám xịt, giống như trong anh cũng là một mảng u tối. Mưa rơi mỗi lúc một nặng hạt, đánh vào mặt anh đến nỗi đau rất, nhưng anh không hề cảm nhận được nỗi đau đó. Phải chăng là vì anh đã uống say hay tại vì tổn thương trong tim quá lớn???

Trời mưa bão bùng, gió thổi không ngừng.

Dù mỗi người đều đang nằm ở hai nơi khác nhau, nhưng nỗi đau vẫn chỉ có một. Anh đau, cô cũng đau. Nhưng khoảng cách đi đến tổn thương trong lòng cô không còn xa nữa, nó ngày càng tiến đến gần hơn, gần hơn...

Thiên Thiên nhìn đến chiếc còng tay lạnh lẽo đang giữ lấy tự do của cô, ánh mắt dần dần trở lại long lanh trong sáng như trước.

Anh hận cô, hận rất sâu, rất sâu. Nỗi hận đó, liệu có phải xuất phát từ Triệu Lâm Khang không?

Cô phải thật sự kiên cường, thật sự mạnh mẽ để có thể tìm được chân tướng. Nhất định, cô sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ta. Chịu nhục nhã hơn hai mươi năm trời, cuối cùng cô nhận lại được gì ngoài sự giả dối trắng trợn?

Triệu Lâm Khang, mang theo họ của ông, tôi cảm thấy chính mình thật là đáng thương!

Ông cứ đợi đó đi, rận hưởng nốt những sự thanh thản cuối cùng trước khi lương tâm của ông thật sự bị chó tha!!!

"Đang nghĩ gì? Sao lại trầm tư như vậy?"

Dương Thế Minh trở về trong con say. Loạng choạng bước vào phòng, lặng yên ngắm nhìn cô và chờ đợi câu trả lời.

Thiên Thiên nhún nhát nhìn lướt qua anh, môi mím khẽ mỉm lại.

Anh uống rượu, lại còn uống thật nhiều!

Ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ bé, anh khẽ cười, một nụ cười xuất phát từ tận con tim khiến cô có chút bối rối, vội vàng quay mặt đi.

Dương Thế Minh bước đến ngồi xuống cạnh cô, vuốt ve mái tóc mềm mượt như một dải lụa. Anh xoay mặt cô lại đối diện với mình, đặt lên đôi môi ngọt ngào một nụ hôn sâu.

Mãi cho đến khi cô không còn hơi sức mà thở, anh mới để cô dựa vào lòng mình, nhỏ giọng:

"Thiên Thiên"

"... ừ"

Cô hơi bất ngờ với tiếng gọi nhẹ nhàng của anh.

"Thiên Thiên"

"Ừ"

Cô đã trả lời rồi, sao người đàn ông này vẫn còn gọi?

"Thiên Thiên"

"..."

"Thiên Thiên, Thiên Thiên, Thiên Thiên, Thiên Thiên"

"..."

Có phải do uống nhiều rượu quá nên não anh bị teo rồi không? Tại sao lại luôn miệng gọi tên cô như vậy chứ?

Nhìn thấy mắt anh nhắm dần lại chuẩn bị nghỉ ngơi, cô vội gọi anh dậy, giọng cũng trở nên nghiêm túc:

"Dương Thế Minh, tôi muốn hỏi anh một chuyện"

"Ừ"

Người đàn ông lười biếng nhẹ nhàng mở mắt, ánh mắt sâu thẳm nhìn trực diện vào cô.

Thiên Thiên hít sâu vào một hơi, đợi cho giọng nói thoải mái hơn mới bắt đầu mở miệng:

"Có phải anh rất hận tôi đúng không?"

Mặt anh nhất thời trầm xuống, nhiệt độ trong phòng cũng theo đó mà giảm đột ngột. Anh chấp choạng đứng dậy, xoay người nhìn ra bầu trời đêm:

"Cô nói sai rồi! Tôi hận là hận tất cả những người mang trong mình dòng máu dơ bẩn nhà họ Triệu của các người"

Đúng vậy, dòng máu này, đối với cô mà nói cũng thật dơ bẩn, khiến cô vô cùng chán ghét và căm hận.

"Tại sao?"

"Tại sao?" Dương Thế Minh lặp lại lời nói của cô, giọng nói lạnh thêm vài phần:

"Bà xã, tôi nghĩ cô phải là người rõ nhất chứ?"

Trước sự châm chọc của anh, cô cũng không quá bận tâm vào nó. Đối với cô mà nói, cái này đã là quá quen thuộc rồi. Không phải anh châm chọc thì là Lâm Ngọc Lan, rồi Triệu Lâm Khang, người ghét bỏ cô đâu có thiếu!!!

"Dương Thế Minh, anh đừng có úp úp mở mở nữa. Anh muốn nói cái gì, sao không nói thẳng ra luôn đi?"

Anh bóp chặt cằm cô, đôi mắt đã bắt đầu rực lửa:

"Nói? Tại sao tôi lại phải nói cho cô biết? Muốn biết, vậy sao không đi hỏi vị cha già đáng kính của cô đi?!!"

"A, anh không nói? Anh sợ sao? Thật không nghĩ đến đường đường là Dương tổng giám đốc lại chỉ là một đứa trẻ nhát gan không dám đối mặt với sự thật"

"Cô câm miệng!"

Dương Thế Minh mảy cau chặt lại với nhau, tức giận mà quát ầm lên.

Thiên Thiên nhếch miệng, càng cố ý khiêu khích:

"Tại sao tôi không thể nói? Sao? Tôi nói trúng tim đen của anh rồi chứ gì? Anh nhát gan đến vậy sao? Thật giống một con rùa rụt cổ!"

Anh khuôn mặt đã triệt để đen lại, bóp chặt lấy cổ cô khiến mặt cô đỏ bừng. Anh gằn từng chữ:

"Triệu Thiên Thiên, chính lòng tham không đáy của ba cô đã hại chết người con gái tôi yêu, cô đã hài lòng chưa? Nếu như đã biết được sự thật, vậy thì cô chết đi! Tôi sẽ giết cô để trả thù cho Nguyệt nhi!"

Anh tăng thêm lực đạo trên tay, đôi mắt vốn đã tức giận nay lại hằn lên từng tia máu. Anh lúc này như một con quỷ hút máu người không thương tiếc, trông vô cùng đáng sợ!

Thiên Thiên bị bóp đến không thở được, mọi thứ bắt đầu trở nên mơ hồ. Ánh mắt cô tối sầm lại, cả tâm hồn đều bị nhấn chìm trong bóng tối.

Cô cứ như vậy mà ngất đi.

Dương Thế Minh hoảng sợ vội buông tay. Anh vừa làm gì thế này? Tự tay anh bóp cổ cô! Tại sao anh lại muốn giết chết cô chứ?

"Thiên Thiên, Thiên Thiên"

Anh lay lay người Thiên Thiên, hốt hoảng hô hấp nhân tạo cho cô. Đến khi cảm nhận được hơi thở yếu ớt vô lực của cô, anh mới khẽ thở dài.

Nằm xuống bên cạnh cô, ngắm thật kĩ khuôn mặt mà anh vừa hận lại vừa yêu, không tự chủ được liền hôn nhẹ lên đôi môi ngọt ngào.

Ôm cơ thể nhỏ bé vào lòng, hơi thở của anh cũng nhanh chóng đều đều rồi chìm vào giấc ngủ.

Đêm nay, có cô bên cạnh, anh ngủ thực sự rất ngon!

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Giúp Anh Trả Thù

Ánh nắng ban mai nhẹ nhàng chiếu xuống ô cửa sổ, làn gió nhẹ thổi tung bay tấm rèm cửa màu lam nhạt, chiếu lên gương mặt xinh đẹp tựa như thiên sứ.

Thiên Thiên khẽ nhíu nhíu mày thức giấc, vươn tay ra che đi ánh nắng. Ngạc nhiên nhìn lên tay mình, không còn chiếc vòng bạc đáng sợ kia nữa. Đôi môi nhợt nhạt khẽ gọi lên nụ cười yếu ớt.

Mất đảo quanh căn phòng một lượt, cô lại bất động nhìn người đàn ông đang nằm bên cạnh mình, hơi thở vẫn đều đều, đôi lông mày nhăn lại khó chịu.

Từ từ đưa tay chạm nhẹ trên khuôn mặt đẹp như tượng tạc, khẽ vuốt ve đầu lông mày cho anh bớt đi sự khó chịu, nước mắt trong hốc mắt cô lại đảo quanh.

Cô muốn nhìn ngắm thật kĩ gương mặt này, gương mặt đã khắc sâu vào lòng cô, gương mặt mà mỗi khi cô nghĩ tới đều cảm thấy trái tim đau đớn.

Cô biết, đây có lẽ sẽ là lần cuối cùng mà hai người có thể ở cạnh nhau êm đềm như vậy. Giữa hai người, lúc nào cũng vậy, luôn luôn tồn tại một khoảng cách rất xa, một bức tường vững chãi. Anh là bầu trời, cô là mặt đất. Anh là mặt trời, cô lại là mặt trăng.

Cách xa nhau như vậy, đến khi nào mới có thể được gió đưa hai người đến với nhau?

Gió càng thổi, lỗ hổng giữa hai người càng lớn. Muốn bước tới hạnh phúc, người kia sẽ phải cố gắng chống lại sức mạnh của gió. Anh sẽ không bao giờ làm vậy, còn cô thì lại quá mệt mỏi để bước tiếp. Vậy nên, cô và anh, chỉ là hai đường thẳng song song không tìm thấy đích, chỉ có thể nhìn nhau nhưng bàn tay lại không thể chạm tới.

Nhẹ nhàng đặt lên môi anh một nụ hôn lướt nước, vậy mà không nghĩ tới anh thức giấc từ bao giờ?

"Thiên Thiên, cô là đang quyến rũ tôi sao?"

Sáng sớm, giọng nói của Dương Thế Minh vô cùng từ tính, lại mang theo chút khàn khàn. Ánh mắt anh nóng rực nhìn cô chăm chăm, như một ngọn lửa nóng đang dần thiêu đốt cơ thể nhỏ bé.

Thiên Thiên khuôn mặt đỏ bừng quay đi, bàn tay không tự chủ mà bấu chặt vào tấm ga giường.

Anh đè cô xuống, trong đáy mắt không khỏi lóe lên tia đau lòng. Hôn lên những giọt nước mắt cô còn chưa kịp lau khô, anh lại ngẩng nhìn thật kỹ gương mặt này.

"Sao lại khóc?"

"..."

"Cổ còn đau không?"

"..."

"Tôi... xin lỗi"

Từ đầu đến cuối, cô vẫn giữ nguyên sự im lặng, lại bất ngờ bị câu nói của anh làm cho chấn động một hồi lâu.

Anh xin lỗi cô? Tại sao? Vì anh làm cô đau? Vì anh làm tổn thương trái tim cô?

Hay là tại vì, anh đã biết tất cả sự thật?

"Tại... tại sao anh lại nói như vậy?"

"Vì tôi không thể yêu cô. Bây giờ không thể, sau này không thể, mãi mãi cũng không thể"

Lời anh nói ra, tuy nhẹ nhàng nhưng lại có tính sát thương thật là lớn. Lẽ nào, anh không thể lừa gạt chính bản thân mình dù chỉ một lần trong cuộc đời?

Từng câu, từng chữ của anh thật là giống như từng lưỡi dao lam sắc bén, chà đi xát lại, giày vò lòng cô. Vết thương cũ chưa lành, vết thương mới đã vội vàng chồng lên.

Đau đớn như vậy, đến khi nào mới có thể vãn lại? Làm thế nào để không để lại những vết sẹo đó, để nó không trở thành nỗi ám ảnh trong cuộc đời cô?

"Dương Thế Minh, bấy lâu nay, anh không để em chiếm giữ một chút vị trí nào trong lòng anh sao?"

Cô hỏi anh, bị thương, đau khổ như thế anh giành cho cô lòng thương hại. Cô sợ, sợ chính bản thân mình phải đối mặt với sự tàn nhẫn của anh, sợ chính tai mình nghe được giọng nói tuyệt tình mà bị nhốt lại nơi hố sâu không đáy.

"Không hề! Trong lòng tôi, mãi mãi sẽ không bao giờ có khoảng trống nào dành cho cô. Người con gái tôi yêu, suốt đời này chỉ có thể là cô ấy. Cho nên, cô đừng có tự mình đa tình nữa"

Anh đã cố gắng rất nhiều, cố gắng buông bỏ nỗi hận thù, nhưng anh không làm được. Nếu như ngay từ giây phút ban đầu, anh có thể gặp cô trước mà không phải là cô ấy, chắc chắn bây giờ sẽ không ai phải chịu đựng những nỗi tổn thương ngày đêm giày xéo tâm can. Nhưng số trời đã định, dùng hai chữ "nếu như" để hình dung thì cũng có ích gì?

Muốn trách, vậy cũng chỉ có thể trách duyên phận. Sợi tơ hồng không buộc hai người lại cùng một chỗ, tình cảm cho dù có cố gắng vun đắp như thế nào cũng sẽ mãi mãi chỉ có thể dừng lại tại con số không. Nó là bức tường vô hình níu giữ bước chân một người ở lại, đẩy người còn lại đi về nơi xa.

Thiên Thiên cười chua chát, cố gắng nuốt xuống cơn đau đớn. Cô kiên định mà nhìn thẳng vào mắt anh:

"Vậy, sau này, anh có thể chừa lại cho tôi một đường sống sao?"

Cô hỏi anh, nhưng trái tim cũng đã mất đi hi vọng từ lâu. Sống hay không còn có ý nghĩa sao? Cô biết, một ngày nào đó không xa, chắc chắn anh sẽ rời xa cô, mãi mãi.

Cuộc sống không có anh, cô còn có thể tồn tại sao?

Dương Thế Minh lạnh lùng nhìn lại cô, rất khó để có thể nhận ra, trái tim anh đang thực sự rung động. Nó đập mãnh liệt như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực để tố cáo tội ác của anh.

Anh không nói gì, ánh sáng trong cô ngày càng mờ nhạt rồi vụt tắt.

Thờ dài một cách đầy mệt mỏi, cô vô lực ngẩng mặt lên nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cố ngăn lại những giọt nước mắt quay trở lại.

Cô yếu đuối đến như vậy sao?

"Dương Thế Minh, anh rất hận Triệu Lâm Khang đúng không?"

Cô nói rất nhỏ, nhỏ đến nỗi chính bản thân mình cũng không nghe được. Vậy mà, anh lại có thể nhận nhặt mà đáp lại cô:

"Tôi không hận Triệu Lâm Khang, mà tôi hận tất cả các người!"

"Vậy anh tính trả thù chúng tôi như thế nào?"

Dương Thế Minh cười lạnh, ánh mắt chứa nồng đậm sát khí đẩy mạnh cô ngã xuống giường:

"Cô muốn biết như vậy?"

"..."

"Được, vậy tôi nói cho cô biết. Triệu Lâm Khang, tôi nhất định sẽ cho ông ta phải một gông trong tù, muốn sống không được, muốn chết lại càng không!"

"Tôi sẽ giúp anh"

Dương Thế Minh nhíu mày đánh giá xem lời nói của cô có bao nhiêu phần đáng tin. Một lúc lâu sau, anh mới hỏi cô, như để chắc chắn vừa rồi anh thực sự không có nghe lầm:

"Tại sao?"

Cô quay mặt lại nhìn thẳng vào đôi mắt nâu đỏ sắc lạnh của anh, miệng khẽ mấp máy:

"Tôi muốn giúp anh trả thù. Trả thù cho anh cũng chính là trả thù cho tôi. Đơn giản một điều, tôi hận Triệu Lâm Khang, tôi rất hận ông ta!"

Trước giờ, chưa một lần nào ông ta coi cô như một đứa con gái, chưa bao giờ quan tâm chăm sóc cô, cũng như cô chưa bao giờ nhận được tình cảm ấm áp mà cô vẫn hằng mơ ước.

Trả thù ông ta chính là cô tự tìm lối thoát cho bản thân mình!

"Tôi có thể tin cô sao?"

"Có thể!"

Giọng cô vô cùng kiên định và chắc chắn, trong lòng cũng cảm thấy thật nhẹ nhõm.

Hơn hai mươi năm gọi ông ta là ba, cuối cùng, chính tay cô lại là người đâm cho ông ta một nhát dao găm.

Dương Thế Minh dường như cũng cảm nhận được hận ý toát ra từ người cô, vô điều kiện mà thử tin tưởng cô một lần.

"Vậy cô định làm như thế nào?"

"Tôi muốn quay trở về Triệu gia"

Dương Thế Minh cau mày, nhìn cô có chút không kiên nhẫn. Quay về? Không phải là muốn ở cùng một chỗ với Triệu Thiên Kỳ sao? Có đánh chết anh cũng tuyệt đối không bao giờ tin!

"Không được! Cô đừng hòng mà lừa gạt được tôi!"

"Anh nên biết rằng, Triệu Lâm Khang mức độ cẩn thận của ông ta đã đạt đến trình độ nào rồi? Anh nghĩ ông ta có thể dễ dàng mà bị anh dắt mũi sao?"

Dương Thế Minh hít sâu vào một hơi, cố gắng nhẫn nhịn cảm xúc khác lạ đang dâng trào trong lồng ngực:

"Cô nghĩ mình có thể dễ dàng trở về Triệu gia sao?"

Thiên Thiên khẽ cười yếu ớt, mắt nhắm chặt lại để che giấu đi nỗi khổ sở trong lòng:

"Không, nhất định ông ta sẽ tìm mọi cách để giết chết tôi. Nhưng không phải có Thiên Kỳ ca ca rồi sao? Anh ấy chắc chắn sẽ không đứng im nhìn tôi bị đánh"

Dương Thế Minh tuy ghen tức vì vị trí của Thiên Kỳ trong lòng Thiên Thiên, nhưng cuối cùng, anh vẫn áp chế sự tức giận mà đồng ý.

Lập tức, hai người lên xe trở về Triệu gia.

Dương Thế Minh tập trung lái xe, còn Thiên Thiên mắt luôn dõi theo từng đoạn đường mà xe đã đi qua. Cả hai rơi vào trầm mặc, không ai nói với ai câu nào.

Xe rất nhanh liền phi tới địa điểm cần đến.

Thiên Thiên trên tay xách một đồng hành lí lớn nhỏ trở vào.

"Cẩn thận"

Anh nói khẽ ở đằng sau, nhưng cũng đủ để cô nghe được. Trái tim chợt dâng lên một cỗ ấm áp. Cô đứng lại, xoay người nhìn về phía anh, mỉm cười, một nụ cười tươi đẹp và ấm áp nhất.

"Cảm ơn, nhất định tôi sẽ lo cho bản thân mình thật tốt"

Người đàn ông trong xe môi cũng khẽ nhếch lên một vòng cung hoàn hảo.

Trong nắng sớm, hai con người đứng cách nhau thật gần, nhưng cũng lại thật xa. Người con gái xinh đẹp với nụ cười thỏa mãn còn vương lại trên môi. Ngon gió khẽ lay động thồi bay bay chiếc váy trắng tinh khôi, cô đứng đó, như thiên thần đứng dưới bầu trời xanh biếc, lại như một đóa hoa hồng bạch làm rung động lòng người.

Dương Thế Minh ánh mắt dõi theo từng bước chân cô, đến khi bóng dáng nhỏ bé khuất sau cánh cổng lớn, anh mới khởi động xe rời khỏi đó.

"Minh, anh rốt cuộc cũng đã trở về. Anh làm em nhớ anh muốn chết a~~~~"

Lâm Ngọc Lan mặc trên người bộ đồ ngủ mỏng manh, dính sát vào cơ thể, cái gì có thể lộ thì lộ, cái gì cần che đây cũng vẫn lộ. Cô ta yếu điệu chạy đến ôm chầm lấy cánh tay anh làm nũng.

Dương Thế Minh mặt mày xoa xoa mi tâm, mày cũng khẽ cau lại với nhau thật chặt.

Phiền phức chết đi được!

Cố nén đi sự chán ghét cùng ghê tởm, anh vòng tay qua ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Lâm Ngọc Lan, hướng đến chiếc ghế sofa trong đại sảnh.

"Minh, anh trông có vẻ thật là mệt mỏi a~, có chuyện gì sao anh?"

Cô ta bày ra một bộ dạng lo lắng, cố ý lấy lòng anh. Bàn tay hồ ly tinh lại không nhận được mà vuốt ve khuôn ngực rắn chắc.

Dương Thế Minh chán ghét mà đẩy mạnh tay cô ta ra, tính quát mắng cho một trận, lại nhớ đến cuộc đánh cược cả tính mạng này, anh dịu giọng xuống tiến lên đỡ lấy cô ta đang vờ khóc thút thít như một đứa trẻ:

"Lan nhi, thật xin lỗi! Tất cả là tại anh hiện giờ tâm trạng không được tốt, khiến em vất vả lo lắng cho anh rồi! Để anh xem, vết thương ở chỗ nào? Có đau lắm không?"

Lâm Ngọc Lan trong lòng âm thầm đắc ý, bề ngoài vẫn là giả tạo một bộ dáng ngây thơ.

Điều này có chứng minh được rằng anh để ý đến cô ta không? Như vậy thật là tốt! Công cô ta bày mưu tính kế, đến bây giờ đã được đền đáp xứng đáng, không phải sao?

Ngay lúc này, chính cô ta cảm thấy thực sự là quá khâm phục bản thân mình. Mấy năm trời lăn lộn trong giới giải trí, trình độ diễn của cô ta ngày càng tăng lên mạnh mẽ. Bây giờ, đứng trước mặt anh, màn kịch mà cô ta đóng hoàn hảo không tìm ra một khuyết điểm. Nhưng cho dù như vậy, cô ta không hề hay biết, có rất nhiều người cũng đang đóng cùng một kịch bản với mình.

"Minh, em không sao hết! Sao anh lại không có tâm trạng tốt? Anh thật khiến em lo lắng"

Dương Thế Minh ngả người xuống ghế, để mặc cho cô ta sờ loạn nơi lồng ngực, cặp mắt sắc bén chăm chú từng nét mặt cử chỉ của cô ta:

"Ừ, là tập tài liệu có liên quan đến Triệu Lâm Khang, nó cứ như vậy không cánh mà bay, thật khiến cho người ta nghi ngờ"

Tay Lâm Ngọc Lan cứng đờ lại một giây, sau lại tiếp tục ra chiều suy ngẫm:

"Minh, có chuyện này, không biết em có nên nói cho anh hay không?"

Cô ta ấp úng mở miệng, đôi môi đỏ đậm không ngừng nhấp máy như hồ ly tinh đi quyến rũ đàn ông.

Trong lòng anh âm thầm cười lạnh, nhưng bề ngoài vẫn là một bộ dạng cung chiều khiến tâm cô ta mềm nhũn:

"Lan nhi, có chuyện gì? Em mau nói cho anh biết, đừng để anh tò mò "

"Chuyện là... mấy bữa nay không thấy bóng dáng Triệu Thiên Thiên, anh thử nghĩ coi, liệu có khi nào..."

Cô ta nói đầy ẩn ý. Mặc dù không tròn vẹn câu, nhưng Dương Thế Minh có thể hiểu rõ cô ta muốn nói gì.

Cặp mắt sắc lạnh khẽ nheo lại, môi mòng khẽ nhếch:

"Ý của em, chính là cô ta lấy cặp tập hồ sơ đó?"

_____

_____

Choang..

Triệu Lâm Khang hất đầu hết mọi thứ nằm trong tầm với. Đôi mắt đỏ au long sông sọc nhìn Thiên Thiên như muốn bóp chết cô ngay tức khắc.

"Ai cho mày vác cái mặt về đây? Há? Đi làm phu nhân Dương thị thì không muốn, còn cút trở lại để làm gì?"

Cô cắn cắn môi chịu đựng nỗi uất ức. Hận thù trong cô mỗi ngày càng trở dậy mạnh mẽ hơn. Chừng nào chưa trả lại được ông ta món quà đó, cô đều cảm thấy thập phần tức giận.

"Ba, Thiên nhi mới về, không cần phải trách mắng em ấy nặng lời như vậy!"

Triệu Thiên Kỳ trong mắt vừa lộ ra sự vui sướng nhưng lại pha thêm chút đau lòng. Anh vui vì cô trở lại cạnh bên anh, đau lòng vì cô bị Triệu Lâm Phong nhục nhã.

"Nặng lời? Tao làm ba nó lẽ nài nặng lời một chút cũng phải xin phép chúng mày trước? Nực cười!"

Ông ta nói xong, quay mặt về phía Thiên Thiên, tròn trĩnh mắt:

"Tao bảo mày cút, mày còn chưa chịu đi?"

"Ba, đây cũng là nhà của con, sao người nữ đuổi con bơ vơ giữa dòng người đông đúc?"

Cô cố ý cắn cắn môi, để lộ ra sắc mặt nhợt nhạt cùng yếu ớt khiến Thiên Kỳ ruột gan như bị xát muối.

Anh tiến lên một bước, ôm lấy thân hình nhỏ bé vào trong lòng, bàn tay vỗ nhẹ tấm lưng gầy yếu để an ủi cảm xúc hỗn loạn của cô.

"Thiên nhi, ngoan, không cần phải so đo với ông ấy, biết không?"

"Nhưng mà..."

Hốc mắt cô nhanh chóng ẩm ướt một tầng nước mắt. Những hạt trân châu quý giá lại cứ thế rơi lã chã, kêu vang như một hòn đá bị ném vào mặt hồ lặng nước.

"Không nhưng nhị gì hết! Thiên nhi, em lẽ nào không còn nghe lời ca ca nữa đúng không?"

Cô lắc lắc cái đầu khả ái, chu môi nhìn anh:

"Không, không đâu! Ca ca là tốt nhất, em hảo hảo yêu quý ca ca"

Triệu Lâm Khang lúc này đã không còn đủ kiên nhẫn nhìn một màn tình cảm diễn ra trước mặt, ông ta cầm lên cái gậy gỗ rắn chắc đập đập xuống sàn nhà lạnh lẽo, đôi mắt đầy sát khí lan tỏa tứ phía.

"Ba, người định đánh con sao? Con bị đuổi khỏi đây là vì ba, tại sao ba lại nữ nhẫn tâm như vậy?"

Cặp mắt sắc bén híp lại thành một đường chỉ, ông ta nhìn chằm chằm vào mặt cô khiến Thiên Kỳ tức giận. Chuẩn bị cùng ông ta một phen nói lý lẽ, Thiên Thiên lại vội vàng lùi anh nấp về phía đằng sau lưng.

"Vì tao? Mày thử nói tao nghe xem, mày có thể làm được cho tao cái gì?"

"Chính là cái tập tài liệu mà con vô tình làm rơi ở trong phòng Dương Thế Minh. Tò mò nhặt lên, con thấy tên ba to rõ mồn một hiện ra. Con do quá hoảng sợ nên mới liều lĩnh đem cặp tài liệu này rồi may mắn chạy thoát được anh ta. Bây giờ, chắc anh ta đang lật tung cả thành phố lên để tìm con"

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Thiên Thiên Bị Thương?(P1)

Triệu Lâm Khang bị một phen chấn động. Đứa con hoang này từ khi nào thì đã biết lo lắng cho ông rồi? Sẽ không phải là âm mưu gì đó chứ?

Nhìn thái độ ngờ vực của ông ta, đáy lòng Thiên Thiên không khỏi cảm thấy thật lạnh lẽo. Hơn hai mươi năm, cuối cùng đổi lại ở ông ta một chút niềm tin cũng không có.

"Ba, người là không cần đến con nữa đúng không?"

Cô bày ra một dáng vẻ uất ức mà cúi đầu, trong ánh mắt chột lóe lên tia hận thù nồng đậm.

Thiên Kỳ nhìn một màn này không nhận được liên cảm thấy thật khó chịu.

"Ba, người không cảm thấy mình rất quá đáng hay sao? Cô ấy có lòng tốt muốn giúp ba nên mới bị truy đuổi. Ba không thể nào mà vô tâm không quan tâm đến sống chết của cô ấy như vậy"

Triệu Lâm Khang có chút chần chừ do dự. Đứa con này trong tay còn đang nắm giữ chứng cứ phạm tội của ông. Giữ nó lại cũng không xong, đuổi nó đi cũng không được. Ngộ nhờ sau này nó giữ quẻ mà đâm một nhát dao sau lưng ông, đến lúc đó có cố gắng lật mình cũng vô dụng.

"Thôi vậy. Ba, người không cần con, vậy con sẽ đi cho người vừa lòng"

Cô nước mắt lưng tròng mà âm ức xoay người rời khỏi, mặc cho Thiên Kỳ không ngừng lôi kéo cô quay lại.

"Đợi đã!"

Thiên Thiên dừng bước chân, khoe môi khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh. Con mồi đã cắn câu rồi? Chỉ đơn giản như vậy?

"Nhưng nếu Dương Thế Minh chủ động tìm tới cửa, mày nhất định phải cắt khỏi đây. Nghe rõ chưa?"

Trong lòng thầm khinh bỉ người đàn ông nhất gan này, cô khẽ xoay người lại đối diện với ông ta:

"Ba, người yên tâm. Nơi nguy hiểm nhất không phải chính là nơi an toàn nhất hay sao? Con cũng không tin anh ta luôn luôn thông minh mà không có những giây phút hồ đồ!"

"Hừ, nói thì giỏi rồi! Tập tài liệu đó đâu? Mau mang ra đây"

Triệu Lâm Khang ra lệnh cho cô, vươn tay ra chờ đợi thứ mà mình đang mong đợi, mảy khẽ cau lại thể hiện sự không kiên nhẫn.

Thiên Thiên rút trong túi ra một tập hồ sơ, đưa nó cho ông ta:

"Đây đều là những bằng chứng về việc tham ô, nhận hối lộ của người"

Triệu Lâm Khang giật lấy, lật ra xem từng tờ, từng tờ một. Xác định đây đều là thật, ông ta chỉ hừ lạnh mà bước lên lầu, để lại mình Thiên Kỳ cùng Thiên Thiên vẫn còn đang đứng chôn chân trong đại sảnh.

"Thiên nhi, anh..."

"Thiên Kỳ ca ca, thật sự xin lỗi anh. Em lúc nào cũng khiến anh phải đề tâm thật mệt mỏi!"

Chưa đợi anh nói hết câu, cô đã buồn rầu mà ngăn lại. Xin lỗi anh là thật sự xuất phát từ đáy lòng cô. Cô biết anh rất quan tâm, lo lắng cho cô, luôn tìm mọi cách khiến cô cười, an ủi cô những lúc cô buồn khổ.

Nhưng suốt đời này, cô không thể đáp lại tình cảm đó của anh được.

Có lẽ, chỉ một vài ngày nữa thôi, cô và anh sẽ phải cùng nhau trở mặt thành thù. Cô không muốn, nhưng cũng không thể quay đầu lại.

Thiên Kỳ nở nụ cười hạnh phúc, vòng tay qua ôm chầm lấy cô:

"Thiên nhi, anh không mệt mỏi, thật sự một chút cũng không mệt mỏi"

Được quan tâm, chăm sóc cô là hạnh phúc của đời anh. Sao cô có thể nói mình luôn đem lại cho anh sự phiền toái???

"Thiên Kỳ ca ca, anh giúp em xách đồ hành lý này lên phòng với có được không?"

Anh vui vẻ mà gạt đầu, giành lấy túi đồ từ tay cô, trong lòng vui vẻ ngây ngô như một đứa trẻ vừa mới nhận được quà.

Thiên Thiên khẽ thờ dài nhìn theo bóng lưng anh khuất dần trên tầng lầu, trong lòng liền chấn động mạnh mẽ. Anh thật sự đối xử rất tốt với cô! Cô lừa gạt anh như vậy, liệu có quá nhẫn tâm với anh hay không?

Nhắm mắt lại che dấu đi sự mệt mỏi, cô lấy điện thoại ra nhắn cho anh một cái tin chỉ vắn vắn hai chữ: "cẩn cầu"

Bên này, Dương Thế Minh cầm chặt lấy chiếc điện thoại, nhìn chăm chăm vào màn hình hồi lâu như muốn xuyên qua nó để nhìn thấy cô.

Một lúc sau, anh bước đến cạnh cửa sổ sát đất, tay cầm ly rượu ngắm nhìn dòng người vội vã trên đường, môi khẽ mím chặt lại.

Để cô một mình đối mặt với Triệu Lâm Khang, liệu có quá sức với cô hay không? Con cáo già đó, chắc chắn không phải người đơn giản! Mà ông ta lại bày ra một bộ dạng rất ghét Thiên Thiên. Nghĩ đến đây, anh khẽ nhuỷ mày. Tại sao lại khó hiểu như vậy? Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con mình. Nhưng ông ta...

Anh chợt giật mình sững sờ.

Lẽ nào...

Không được! Nhất định anh phải điều tra lại. Nhấc điện thoại gọi cho thám tử tư, sau đó anh liền ngồi xuống tiếp tục xử lý công việc còn dang dở. Anh tin tưởng Thiên Thiên. Cô nhất định có thể hoàn thành tốt mục đích của mình.

Nhìn lại tập tài liệu trong tay, môi anh khẽ nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo.

Lâm Ngọc Lan? Cô ta thật đáng để anh phải suy ngẫm. Quả không hổ danh là minh tinh màn ảnh, diễn thật là đạt. Tuy nhiên, vai diễn của cô ta, bây giờ mới chính thức được bắt đầu!

"Thiên Kỳ ca ca, chúng ta cùng đi chợ nhé! Thiên nhi muốn nấu cho anh một bữa cơm thật hảo mỹ vị"

Thiên Thiên chạy lên phòng Thiên Kỳ, tay không ngừng gõ gõ, miệng luôn hoạt động hết công suất, tựa như hai người đã quay trở lại những kí ức tươi đẹp.

Thiên Kỳ mỉm cười bước ra, tay xoa xoa mái tóc mềm mượt của cô, trong ánh mắt đều là tràn ngập hạnh phúc.

"Thiên nhi, bây giờ em sao có thể ra ngoài? Dương Thế Minh đang tìm kiếm em ở khắp mọi nơi đó!"

Cô mím môi, lắc lắc cái đầu nhỏ, vòng tay qua cánh tay anh lôi kéo:

"Thiên Kỳ ca ca, anh thật là giống như một ông lão thật nhiều chuyện! Lẽ nào em ngày ngày đều phải rúc trong một xó ngóc làm bạn với côn trùng hay sao? Chuyện gì cần đến rồi cũng sẽ đến, có muốn tránh cũng không thoát. Dừng cảm đối mặt, như vậy không phải là tốt hơn sao?"

"Thiên nhi, anh chỉ lo lắng cho em"

Ánh mắt cô hơi dao động mà nhìn anh, có một giây xẹt qua khiến cô không nhớ làm tổn thương đến anh. Nhưng một khi cô đã chính mình lựa chọn con đường này, đường lui của cô đã không còn gì nữa rồi!

"Được rồi, được rồi, em biết mà! Thiên Kỳ ca ca là tốt với em nhất hành tinh này, được chưa? Chúng ta mau đi không muộn! Có anh bảo vệ em, em sẽ còn phải lo lắng hay sao?"

Thiên Kỳ chỉ biết lắc đầu, leo đèo đi theo dáng người mảnh khảnh ở phía trước, trong lòng không khỏi cảm thấy ảm áp.

Cô tin tưởng anh như vậy sao? Có phải cô cảm thấy anh là một chỗ dựa an toàn vững chắc?

Nếu như Dương Thế Minh cùng Thiên Thiên không thể ở cùng nhau, vậy có phải là anh đã có một cơ hội làm bạn đời của cô rồi không?

Nhìn người con gái phía trước nở nụ cười vô tư hồn nhiên, khóe môi anh không tự chủ cũng cong cong lên thành nụ cười hiền.

"Thiên Kỳ ca ca, em muốn ăn kem"

Cô quay sang anh, đôi mắt long lanh ngập nước đầy những nhoe khiến anh mũi lòng. Anh vuốt ve khuôn mặt cô, sùng nịch mà nhéo mũi:

"Được, vậy nhất định em không được đi lung tung. Đứng đây đợi anh, biết không?"

Cô khẽ gật đầu, ánh mắt sáng ngời trông đến vui vẻ. Nhìn anh ngày một cách xa mình, nụ cười trên môi cô nhanh chóng dập tắt, khuôn mặt cũng trở nên lạnh lùng.

Bước chân nhẹ nhàng di chuyển đến góc khuất, nơi có một chiếc xe xa hoa đang đậu. Mở cửa bước vào trong, ngồi đối diện với người đàn ông trên ghế lái.

"Hai người có vẻ thân thiết quá rồi thì phải?"

Giọng điệu Dương Thế Minh có phần thật không thích hợp, sát khí tỏa ra bốn phía, khuôn mặt băng lãnh nhìn về phía trước.

Thiên Thiên hít vào lồng ngực một ngụm khí, cũng không nhìn về phía Dương Thế Minh, chỉ dựa vào thành ghế, đôi mắt nhắm nghiền:

"Thân thiết hay không thì liên quan gì đến anh?"

"Triệu Thiên Thiên, cô là vợ tôi!"

Dương Thế Minh tức giận mà đập tay vào ga lăng, răng nghiến lại chèo chèo gần từng chữ.

Cô khẽ nhướn mày, quay đầu qua nhìn anh:

"Anh không phải cũng là loại ong bướm đầy đường hay sao? Quân chặt tôi như vậy làm gì? Thích tôi rồi sao?"

"Em nghĩ sao?"

Không đợi cô trả lời, Dương Thế Minh đã nhanh chóng kéo cô vào lòng, đặt xuống môi cô một nụ hôn. Anh ra sức gặm cắn, ngấu nghiến thưởng thức hương vị ngọt ngào trong khoang miệng cô. Mới một thời gian ngắn không gặp, toàn bộ tâm trí anh đều hướng về phía cô, khiến anh không thể nào tập trung được vào việc gì.

Cô hừ như vậy, thật đáng bị trừng phạt!

Bàn tay đi loạn trên cơ thể cô, chạm vào từng tác, từng tác. Mỗi một nơi anh chạm qua đều mang theo một cỗ lửa nóng khiến toàn thân cô khó chịu.

Thiên Thiên thở dốc, hô hấp hỗn loạn khó khăn. Ánh mắt cô phủ đầy một tầng sương mờ, đầy mê hoặc khiến cỗ họng anh dần trở nên khô khốc.

Gạt đi những thứ còn vương trên người cô, Thiên Thiên vội vàng lấy tay cản lại. Cô lắc đầu nhìn anh, khuôn mặt uất ức khiến bất kì người đàn ông nào cũng muốn phạm tội.

"Thiên Thiên..."

Giọng anh khàn khàn trầm đục, đôi mắt ánh lên dục vọng mãnh liệt, môi vẫn không rời đôi môi ngọt ngào kia.

"Dương Thế Minh, dừng lại, nếu không nhất định sẽ hỏng chuyện"

Cô nhìn thấy Thiên Kỳ đang từng bước đến gần về phía chiếc xe, trong lòng không khỏi hiện lên sự lo lắng.

"Không cần hoảng sợ, anh ta sẽ không nhìn được, cũng không nghe thấy"

Dứt lời, Dương Thế Minh lại tiếp tục công việc đang dở. Tiếng chuông điện thoại không ngừng reo vang, người bên ngoài kia cũng không còn đủ kiên nhẫn để chờ đợi.

Thiên Kỳ lấy máy gọi cho Dương Thế Minh, trong lòng sự lo lắng trào dâng khiến anh mất hết kiểm chế.

"A lô"

Giọng nói Dương Thế Minh trầm khàn, rơi vào tai Thiên Kỳ lại như một hồi chuông cảnh báo.

"Dương Thế Minh, là anh bắt cóc Thiên Thiên có đúng hay không? Tôi nói cho anh biết, nếu anh không trả lại cô ấy cho tôi, nhất định tôi sẽ kiện anh, tố cáo anh vào tù!"

Dương Thế Minh nhíu mày, bàn tay âu yếm vuốt ve người con gái đang say giấc nồng, khóe môi không nhịn được cong lên thành một nụ cười đầy trào phúng:

"A, anh rề, từ khi nào thì vợ tôi là của anh rồi? Tại sao tôi lại phải trả lại cho anh?"

Thiên Kỳ tức giận quát ầm lên:

"Mày rớt cuộc là muốn làm gì?"

"Nếu tập tài liệu kia không có ở chỗ của tôi vào ngày mai, các người nhất định sẽ không bao giờ có thể gặp lại nhau nữa đâu!"

Dương Thế Minh lạnh nhạt tuyên bố, anh đập máy, tắt luôn nguồn điện thoại của cả hai người.

Xong xuôi, anh ôm lấy cô đặt lên đùi mình, tiếp tục cúi xuống gặm nhấm

"Ư... Dương Thế Minh, thật là mệt!"

Mắt cô lim dim nhìn ngó xung quanh, cái miệng nhỏ nhắn khẽ chu ra biểu lộ sự khó chịu.

Dương Thế Minh cong môi cười khê:

"Mệt thì ngủ tiếp đi. Em ngủ, còn tôi làm việc của tôi. Chúng ta không ai làm phiền ai!"

"..."

Thiên Kỳ lo lắng đi đi lại lại trong phòng không ngừng, bàn tay nắm thật chặt chiếc điện thoại như đang nắm giữ lấy sinh mạng quý giá.

Dùng tập tài liệu kia để đổi lấy cô, nhất định Triệu Lâm Khang sẽ không bao giờ cho phép anh làm điều đó. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, anh còn chưa biết nên làm thế nào cho phải???

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Thiên Thiên Bị Thương?(P2)

Sáng hôm sau,

Thiên Thiên thức dậy sau một đêm mệt mỏi, toàn thân đau nhức, rã rời tay chân, dường như cơ thể không còn là của mình nữa.

Cẩn rắng ngồi dậy, mắt vẫn mơ màng nhìn bốn phía. Nơi này thật là lạ, cô còn chưa có nhìn qua!

"Ngắm xung quanh không bằng ngồi đây ngắm chồng em luôn đi?"

Dương Thế Minh bị động tĩnh của cô làm cho búng tỉnh. Anh xoay người nghiêng về một phía, đưa tay chống đầu nhìn cô, ánh mắt lười biếng.

Trong khi cô vẫn chưa biết chuyện gì đang diễn ra, Dương Thế Minh đã nhào đến đè lên người cô. Ánh mắt anh chứa đựng đầy sự vui vẻ cùng thích thú:

"Bà xã~~~~ có phải em vẫn muốn tiếp tục?"

Cô mắt chớp chớp, chớp chớp, lại chớp chớp:

"Dương Thế Minh?"

"Ừ"

Thiên Thiên trừng lớn mắt, miệng lắp ba lắp bắp:

"Dương... Dương Thế Minh, anh làm gì ở đây?"

Cô cả đêm qua không về nhà, liệu có khi nào là bị phát hiện luôn rồi không?

Hoàng sợ mà đẩy anh ra, bàn tay vô lực liền bị anh giữ chặt lại. Anh hít một hơi nhìn từng cử chỉ đáng yêu của cô, khúc môi cong lên thành một nụ

cười hiếm thấy:

"Bà xã, gặp ông xã sao lại hoảng sợ như vậy?"

Thiên Thiên khóc không ra nước mắt, cái miệng mếu máo nhìn anh:

"Này, không phải là anh bắt cóc tôi thật đấy chứ? Đây là đâu hả?"

Anh chỉ tủm tỉm cười nhìn nhìn cô, ánh mắt nhu hòa hơn nước. Cúi xuống phủ lên đôi môi căng mọng, hương vị ngọt ngào lại khiến anh mê luyến không nổi rồi.

Thiên Thiên hoàn toàn hồ đồ rồi có được không? Đây là tình huống gì a? Có phải anh uống lộn thuốc rồi?

"Em nghĩ có nơi bắt cóc nào mà sang trọng như vậy?"

"..."

Có đấy nhé! Ngộ nhớ là nguy trang thôi thì sao? Bề ngoài lịch sự trang nhã nhưng bên trong lại là ruột rỗng?

"Đây là một căn nhà nhỏ của tôi"

"..."

Ừ, nhà nhỏ gấp chục lần nhà cô thôi!

"Anh rốt cuộc có mấy ngôi vậy?"

"Nhiều quá, nhớ không hết"

"..."

Cô cạn lời rồi có được hay không? Có nhà để về cũng không nhớ? Có phải là để bao nuôi mấy em chân dài hay không?

A...

Cô coi như là bị mất tích gần một ngày rồi có đúng không? Liệu có thể bị nghi ngờ sao?

"Dương Thế Minh, anh mau tránh ra đi. Tôi cần phải trở về gấp. Nếu không nhất định sẽ bị Triệu Lâm Khang nhận ra bất thường!"

Dương Thế Minh nhàn nhạt liếc nhìn cô, tay vẫn giữ chặt tay cô trên đỉnh đầu. Trong mắt ý cười không hề giảm xuống, mà ngược lại còn đang theo chiều hướng tăng lên:

"Em có biết thể lực của đàn ông dồi dào nhất là vào buổi sáng hay không?"

Dứt lời, anh lại cúi đầu xuống găm nhấm môi cô, để những lời nói trong miệng cô một đường thu trở lại cái bụng nhỏ bé.

Cả khuôn mặt cô đỏ rực như máu, trông lại thêm đáng yêu muôn phần khiến anh say đắm, điên cuồng giằng vò cô thêm lần nữa.

Đến khi Thiên Thiên mệt rã rồi không thể cử động tay chân, cả thân hình mềm nhũn không xương dán trên vòm ngực vững chắc, anh mới hài lòng mà buông tha cho cô.

Cô thở hổn hển, úp mặt vào ngực anh, cái môi xinh xắn đã bị anh hôn đến sưng đỏ, lại mang thêm nét quyến rũ của cô gái đôi mươi, lại thành công hấp dẫn Dương Thế Minh một lần nữa.

"Dương Thế Minh, anh là cảm thú có đúng không?"

Anh bật cười, đưa tay vuốt ve cái đầu nhỏ bé của cô, ánh mắt chăm chú nhìn vào đôi môi đỏ mọng.

"Có cần tôi cho em biết thế nào mới đúng là cảm thú không?"

"..."

Không cần tiếp tục cô cũng biết như thế nào rồi đấy nhé!

"Dương Thế Minh, anh nói anh rất hận tôi, sao bây giờ lại thay đổi nhanh chóng như vậy? Có phải anh muốn biến tôi trở thành công cụ phát tiết để trả thù không?"

Đột nhiên, cô đổi chủ đề khiến anh có chút bất ngờ. Nhìn ánh mắt lo lắng của cô, trái tim không tự chủ mà nhói lên một cái, đau vô cùng.

Anh nên nói với cô như thế nào? Rằng anh đã sai khi đã đánh đồng cô với Triệu Lâm Khang? Nói anh thật sự có lỗi với cô? Hay nói anh đã biết hết tất cả sự thật nên đối xử với cô cũng cần thay đổi?

Chính anh cũng không biết cảm xúc của anh bây giờ là gì? Trái tim anh đang đập, rất mãnh liệt, rất nhanh nơi lồng ngực. Anh rốt cuộc là bị làm sao? Thương hại cô? Đồng cảm với cô? Hay... anh yêu cô, muốn bù đắp cho cô?

"Tôi thích thế, có cần phải báo cáo từng chút với em không?"

Anh cúi xuống cẩn nhẹ lên vành tai mẫn cảm của cô, trong ánh mắt ngập tràn sự ăn năn hối lỗi. Có phải chính anh đã gây ra quá nhiều tổn thương cho cô? Có phải anh đã nhiều lần làm cô khóc đến thương tâm? Có phải anh chưa từng đem đến cho cô hạnh phúc?

Thiên Thiên cúi gằm mặt xuống, môi mím khẽ lại thành một đường. Nước mắt lại tiếp tục đọng đầy.

Đúng vậy, anh thích thế! Anh có tiền, có quyền, có tất cả. Anh muốn gì, lẽ nào có ai dám nói không hay sao? Đối với anh, cô chẳng có nửa xu giá trị. Có phải sau khi đưa Triệu Lâm Khang vào tù rồi, anh sẽ bước ra khỏi cuộc đời cô có đúng không? Đến lúc đó, mãi mãi cô đều không được nhìn thấy anh, không được nghe giọng nói của anh, không được bên cạnh anh như lúc này?

Nhắm mắt lại, hít xuống một hơi thật sâu, Thiên Thiên lấy lại trạng thái lạnh lùng trên khuôn mặt, dùng mọi sức lực còn lại đẩy tay anh ra:

"Dương tổng, phiền anh buông tay ra, tôi đã đến lúc phải trở về rồi!"

Dương Thế Minh nhíu mày nhìn thái độ lạnh nhạt của cô, trong nội tâm liền dâng lên một cỗ khó chịu.

Có phải cô lại nghĩ sai cái gì rồi đúng không?

"Thiên Thiên..."

Anh còn chưa kịp mở lời, Thiên Thiên đã một cử chỉ liền khiến anh hoảng sợ.

"Em làm cái gì vậy?"

Cô nhặt lấy con dao trên bàn, ném nhẹ về phía anh, sau đó chia cánh tay mình ra:

"Anh dùng nó, đâm vào cánh tay tôi"

"Em bị điên sao?"

Dương Thế Minh hét lên đầy giận dữ. Cô là muốn làm gì? Tự giết chết bản thân sao? Đừng mơ mà được sự cho phép củ anh!

"Anh không phải đã nói rồi sao? Nếu toàn thân lạnh lặn mà trở về, nhất định không chỉ khiến Triệu Lâm Khang mà còn Thiên Kỳ ca ca nghi ngờ. Nếu vậy, không phải là tự đưa đầu vào chỗ chết sao?"

"Tôi không cần em phải mạo hiểm! Không cần đi nữa! Tôi không cần em phải tự đâm đầu vào chỗ chết như vậy"

Anh còn có nhiều cách có thể bắt ông ta chịu tội trước pháp luật, anh không cần cô phải tự làm tổn thương chính bản thân mình như vậy. Cô có biết không, cô bị nguy hiểm, chính anh cũng rất đau lòng?

"Nhưng nếu vậy, Triệu Lâm Khang sẽ được nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. Tôi không muốn như vậy. Đây là cách duy nhất rồi, sẽ không còn cách nào khác nữa"

Ánh mắt cô mâu thuẫn mà nhìn đối diện vào anh, bàn tay trắng nõn nhặt lên con dao sắc nhọn đưa về phía anh.

Dương Thế Minh tức giận giật đi con dao trong tay cô, bóp chặt lại khiến nóứa ra máu, nhỏ từng giọt xuống sàn nhà. Anh ném nó ra ngoài, mắt đỏ au mà nhìn cô:

"Tôi không cần em phải làm gì cho tôi hết. Chỉ cần đối xử tốt với bản thân mình, vậy là được rồi!"

Thiên Thiên đau xót mà nhìn anh, nước mắt không nhịn được mà ướt đẫm cả khuôn mặt trắng mịn. Cô chạy lại cầm lấy tay anh, ngu ngốc mà nắm chặt lấy nó mong sao cho máu ngừng chảy. Đầu óc cô lúc này hoàn toàn trống rỗng, trái tim không nghe theo sự sắp đặt của lí trí mà co thắt từng hồi.

"Anh bị ngốc sao? Sao lại tự làm đau bản thân mình như vậy?"

"Em không phải cũng định hại chính bản thân mình sao?"

"Tôi..."

Giọng cô đã lạc hẳn đi, nghẹn ngào mà khóc nức lên từng hồi. Dương Thế Minh bỗng dưng ôm chặt lấy cô vào lòng, không quản bàn tay mình đau đớn

ra sao. Anh chỉ biết, anh không muốn cô bị tổn thương, anh không muốn nhìn thấy cô khóc:

"Đồ ngốc, nếu em còn như vậy nữa, tôi liền nhốt em lại trong trái tim tôi, sẽ không bao giờ mở cửa cho em thoát ra ngoài chạy loạn nữa"

Hôn lên ngừng giọt nước mắt nóng hổi, anh lại mon men đến đôi môi đỏ hồng. Anh không muốn nói rõ tình cảm của mình, anh muốn chính cô cảm nhận được sự hạnh phúc mà anh mang đến. Bao nhiêu tổn thương mà cô phải chịu, anh muốn bù đắp lại tất cả. Anh không muốn nói xin lỗi cô, anh không muốn chính hai người trở nên gượng gạo.

Thiên Thiên khóc đến hai mắt sưng húp nhìn anh, trông vô cùng chật vật và đáng thương:

"Tại sao anh thay đổi như vậy? Tại sao không tiếp tục đối xử tàn nhẫn với tôi như trước kia? Tại sao anh cứ khiến trái tim tôi rung động rồi vô tình một cước đạp đổ nó? Anh có biết tôi đau như thế nào không?"

Cô đắm vào ngực anh, bàn tay nhỏ bé gầy guộc đỏ bừng lên khiến anh đau xót:

"Tôi sẽ bù đắp cho em, sẽ bên cạnh em, sẽ yêu thương em nốt những tháng ngày còn lại có được không?"

"Tại sao?"

"Tại vì tôi đã sai khi áp đặt tất cả mọi chuyện, tôi sai khi làm tổn thương em"

Cô vì anh mà không tiếc đi mạng sống của mình. Cô vì anh mà nhảy vào biển lửa của tội ác. Cô vì anh mà bất chấp tất cả những cạm bẫy, vẫn ngày càng lún sâu. Anh chưa làm được gì cho cô ngoài những giọt nước mắt cùng sự tủi nhục sâu sắc.

"Anh biết sự thật rồi?"

Cô ngẩng khuôn mặt ướt đầm nước mắt lên nhìn anh, đôi mắt kinh ngạc mở lớn.

"Tôi biết rồi! Sao em lại giấu tôi? Sao lại lừa gạt tôi? Sao không nói rõ mọi chuyện cho tôi biết? Sao lại ngu ngốc chịu đựng nỗi đau đớn dày vò trong vô vọng?"

Nếu không vì hận thù che mờ lí trí, nếu không vì tham muốn trả thù lấp đầy cuộc sống của anh, anh đã không hồ đồ như vậy. Trần Cảnh Đường biết rõ tất cả, nhưng anh ta chỉ cảnh báo anh chứ không nói rõ, hại anh ngày càng đắm chìm trong mục đích trả thù mà đạp ngã cô xuống. Có phải anh ta đã có ý với cô từ sớm? Có phải anh ta muốn chữa cho mình một cơ hội?

Thiên Thiên khóc thút thít trong lòng anh, bàn tay ôm chặt lấy tấm lưng rộng lớn. Anh biết sự thật rồi! Anh đã biết rõ tất cả! Anh muốn bù đắp cho cô! Cô sẽ không phải chịu những uất ức khổ sở mà chính mình không biết lí do nữa!

"Anh cười cái gì?"

Thiên Thiên băng bó vết thương cho anh thật nhẹ nhàng, cẩn thận vì sợ anh đau. Vậy mà người đàn ông này, ngoài cười ra, một chút phản ứng cũng đều không có!

Dương Thế Minh càng cười lớn hơn. Anh cúi đầu xuống, ghé sát vào tai cô, thì thầm:

"Bà xã, anh ngồi trên ghế, em ngồi ngay bên cạnh băng bó cho tôi. Hai người ở sát nhau như vậy, em không cảm thấy có gì đó rất mờ ám sao?"

Anh tà mị cười cười, lại nhìn đến biểu cảm phong phú trên mặt cô, ý cười trong ánh mắt lại càng tăng thêm vài phần mạnh mẽ.

Cô đỏ mặt đánh mạnh vào bàn tay anh, đứng bật dậy tính chạy trốn, anh đã vội vàng kéo cô lại ngồi trên đùi mình. Nghịch nghịch mấy lọn tóc xinh đẹp của cô, anh vẫn cười toét mà lăm lăm:

"Bà xã, em đánh anh thật là đau!"

"..."

Đau mà còn có thể cười?

"Đau? Vậy cho đau chết luôn đi!"

"Bà xã, em thật phũ phàng! Anh cũng muốn chết lắm chứ, nhưng anh lo khi anh chết rồi không có ai muốn rước bà xã đại nhân về"

"..."

Anh dụi dụi vào cằm cổ trắng mịn, ngoan ngoãn như một con hổ lớn, móng vuốt vẫn không quên thừa cơ ăn vụng đậu hũ của cô.

"Không có anh, ít nhất em vẫn có Thiên Kỳ ca ca cùng giáo sư Trần nhé!"

Anh vùng vằng ngồi bật dậy, tròn trắng mắt nhìn cô:

"Em dám?"

Cô bĩu môi, tiến đến ôm lấy anh mà trong lòng không khỏi cười trộm. Người đàn ông bá đạo này có cần phải ghen tuông như vậy không?

"Dương Thế Minh, anh thật quá là trẻ con đi!"

Anh dụi đầu vào ngực cô, lại lén cắn vào cổ cô một cái thật nổi bật, sau đó mới thỏa mãn mà nhìn lại dấu ấn đặc biệt của mình.

"Vậy bây giờ giả sử chồng em ngoại tình, em có ghen không?"

"Không"

"Tại sao?"

Anh nhảy dựng lên, nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn cô.

"Anh có lúc nào là chưa ngoại tình đâu hả? Em nhìn đã chán mắt luôn rồi!"

"..."

Anh thường xuyên lăm à? Ừ, hình như là thế? Nhưng là có mục đích cả đấy nhé!

"Bà xã~~~~ "

"..."

Cô là da gà da vịt đều nổi hết lên rồi đó!

"Dương Thế Minh, anh không định để cho em trở về sao?"

Anh nhủ mày thật chặt lại với nhau, môi mím lại, không hé răng nửa lời.

"Nếu không về, nhất định sẽ bị muộn giờ!"

"Nhà? Nhà nào? Ý em nói nhà chính, nhà hôm trước, nhà này? Hay là..."

"Em muốn về Triệu gia"

Cô nhanh chóng ngắt lời Dương Thế Minh, ánh mắt to tròn, trong suốt mà nhìn anh.

"Không muốn! Anh không cần em phải giúp anh"

Anh thu hết lại vẻ đùa giỡn trên mặt, nghiêm túc mà nhìn thẳng vào mắt cô. Bây giờ, anh chỉ muốn ở cạnh cô thật lâu, thật lâu, muốn mang lại cho cô những điều tốt đẹp nhất!

"Minh, đây là điều em mong muốn làm nhất từ trước đến giờ. Em hận ông ta, hận vì ông ta tàn nhẫn với mẹ em, hận vì ông ta dập tắt niềm hi vọng nhỏ nhoi của mẹ, hận vì ông ta khinh bỉ mẹ con em. Em phải trả lại cho ông ta sự tổn thương khi bị chính đứa bé ngây thơ năm nào đánh gục"

Dương Thế Minh đau lòng mà nhìn sát khí tỏa ra trên người cô. Do dự một lúc, anh mới nhẹ gật đầu.

Hôn nhẹ một cái lên môi cô, anh mới lưu luyến buông ra, lại ôm chặt cô vào lòng:

"Tiểu Thiên, hứa với anh, phải chăm lo thật tốt cho bản thân trước, đừng làm gì vượt quá khả năng của mình. Hứa với anh, nhất định không được mạo hiểm mà coi rẻ giá trị của bản thân"

Cô mỉm cười, kiên định mà nhìn anh, trong lòng không khỏi dâng lên sự ấm áp:

"Em hứa với anh, tuyệt đối sẽ không để anh phải lo lắng"

Dương Thế Minh đưa Thiên Thiên đến nơi cách một đoạn cửa của nhà họ Triệu. Nhìn cô chuẩn bị mở cửa xe mà bước xuống, anh không nhận được liền kéo cô lại, điên cuồng mà gặm nhấm môi cô.

Trong lòng anh lúc này dâng lên một dự cảm bất an khiến anh lo sợ. Anh sợ chính mình sẽ không còn được nhìn thấy cô.

Nhìn bóng Thiên Thiên ngày một khuất xa khỏi tầm mắt, anh mới lưu luyến quay đầu xe.

Nhưng chưa đi được bao lâu, tiếng chuông điện thoại reo vang không ngừng, nhịp tim của anh theo đó cũng đập loạn vô cùng mạnh mẽ.

Anh nhú mày, bắt máy, cả khuôn mặt đều lộ ra sự căng thẳng khó che giấu. Là vệ sĩ anh phải âm thầm đi sau bảo vệ cô!

Tìm trong lồng ngực bỗng chốc đau đớn tột độ, cảm giác trống rỗng vô lực như sợ mất đi một thứ gì đó quý giá của cuộc đời mình.

Run run chạm vào nút nghe máy, nhưng anh lại sợ hãi không dám nhấn xuống. Nhìn điện thoại không ngừng kiên nhẫn reo vang một hồi lâu, cuối cùng anh lấy hết can đảm hít sâu một hơi, đưa tay nhắc máy, liền nghe được sự hoảng hốt tột độ của người bên kia:

"Dương tổng, Dương phu nhân vừa rời trước khi bước vào Triệu gia đã tự rạch một đường xuống cánh tay, còn đâm thêm mấy nhát dao vào bụng. Tôi đã ngăn cản nhưng không được"

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Thiên Thiên Có Thai

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, từng cơn gió lạnh xua tan đi những tia nắng ấm áp của buổi sớm.

Trong màn đêm u tối, Thiên Thiên nằm trên giường bệnh, đôi mắt sáng trong như những vì sao lấp lánh ánh lên những tia hạnh phúc.

Nhìn lại những vết thương trên cơ thể, cô khẽ nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, đầy ngọt ngào cùng ấm áp.

Thiên Thiên đưa tay vuốt ve cái bụng, chạm vào những vết thương chẳng chịt, xoa dịu, nhẹ nhàng như đang an ủi một điều gì đó.

"Tiểu Thiên"

Cô giật mình xoay người lại, trong ánh sáng mập mờ của ánh trăng, một bóng dáng cao lớn với khuôn mặt lo lắng hiện ra trước mắt cô.

Chưa đợi cô kịp phản ứng, anh đã nhanh chân chạy tới ôm chặt lấy cô, ép sát cô vào người mình như muốn cảm nhận hơi thở ấm áp. Anh run run nắm lấy bàn tay nhỏ bé, cố gắng giữ thật chặt lấy nó. Anh sợ một khi tuột tay cô, cô sẽ biến mất mãi mãi trong cuộc đời của anh.

"Tiểu Thiên... Tiểu Thiên... Tiểu Thiên..."

Luôn miệng gọi tên cô, cả khuôn mặt cơ hồ dán chặt vào cái cổ trắng nõn thơm tho, anh thấy tim mình đập mãnh liệt, toàn thân chấn động. Cô từ khi nào lại có sức ảnh hưởng đối với anh lớn như vậy?

"Minh, anh sao vậy? Sao anh biết em ở đây mà... ưm"

Anh lần tìm lấy đôi môi ngọt ngào của cô, hôn ngấu nghiến. Cô thật hư! Anh muốn trừng phạt cô thật tốt!

Anh điên cuồng mà cướp đoạt không khí trong khoang miệng cô, cả người vẫn còn căng thẳng sợ hãi.

Nếu như không có vệ sĩ ngăn cản, có phải cô đã bị nguy hiểm đến tính mạng rồi hay không? Chỉ vì anh giữ cô lại một đêm mà cô phải liều mình để đổi lấy sự tin tưởng vô nghĩa kia sao? Anh không cần điều đó! Anh không cần! Anh sai rồi! Là anh sai, anh không nên giữ cô lại!

Thiên Thiên có thể cảm nhận được, Dương Thế Minh anh đang run rẩy tới mức độ nào. Có phải, đối với anh bây giờ, cô thực sự rất quan trọng?

Cô yên lặng, ngoan ngoãn để anh hôn mình. Đến khi không còn hơi sức để thở, cô mới đẩy nhẹ anh ra.

"Tiểu Thiên, anh đã nói em không được làm hại bản thân mình, em cũng đã hứa với anh như vậy, sao lại không chịu giữ lời hứa?"

Anh chất vấn cô, nhưng tay vẫn không ngừng ôm lấy cô thật chặt chẽ. Anh từ nay sẽ không buông tay cô ra nữa, sẽ không cho phép cô ngu ngốc làm những chuyện khiến chính mình bị tổn thương, không để cô có cơ hội trốn thoát khỏi tay anh.

Thiên Thiên mím mím môi, vòng tay qua ôm lấy cổ anh, đầu dụi dụi vào lồng ngực vững chãi:

"Minh, nếu không làm như vậy, chắc chắn em sẽ không lấy được lòng tin của Triệu Lâm Khang"

"Anh không phải đã nói với em rồi sao? Anh không cần em phải mạo hiểm! Một mình anh cũng có thể đủ sức lực hạ gục ông ta. Anh không muốn thấy em phải mệt mỏi"

Anh thom nhẹ lên mái tóc thom mùi dầu hương của cô, lưu luyến không nỡ buông ra. Ai kêu cô dám quyến rũ anh? Mê hoặc anh? Cho nên, anh cũng không thể đầu hủ đưa tới miệng mà không ăn! Sẽ bị lãng phí của trời!

"Ông xã~~~~"

Cô dài giọng làm nũng, cái đầu nhỏ khê lắc sang trái, rồi lại nghiêng sang phải:

"Ông xã, em thật sự là không có thấy mệt mỏi! Một chút cũng không! Em muốn giúp anh cũng chính là giúp cho bản thân mình, anh không nên ngăn cản em"

Dương Thế Minh đặt cô ngồi lên đùi mình, bàn tay âu yếm vuốt ve mái tóc mềm mượt. Cảm xúc trong tay thật là tốt!

"Anh không ngăn cản em. Em cũng đã hứa là sẽ không làm tổn thương chính mình. Vậy bây giờ là như thế nào đây?"

Anh vùi đầu vào hõm cổ cô, hít lấy hương vị ngọt ngào thom mát khiến cô có chút chột dạ.

Đôi môi nhỏ nhắn khê cong lên thành một đường cong hoàn hảo. Anh như vậy, thật sự là rất quan tâm đến cô có đúng không?

Hạnh phúc này, đến với cô thật sự quá bất chợt khiến cô tràn ngập vui sướng. Trong cuộc đời cô, chỉ cần anh vui vẻ là quá đủ rồi. Nhưng ông trời lại ưu ái cho cô người chồng là anh, ưu ái cho cô tình cảm chân thành của anh.

"Em cũng đâu có làm tổn thương chính mình? Anh nhìn xem, em đang rất tốt"

Cô chu môi lên nũng nịu, đánh lạc đi sự chú ý của anh. Lấy bàn tay to lớn của anh đặt xuống cái bụng bằng phẳng, nụ cười trên khóe môi cô ngày càng chân thực hiện ra:

"Anh xem, không những em mà cả tiểu bảo bảo cũng đều rất tốt đấy nhé!"

Dương Thế Minh sững sốt một hồi, cả khuôn mặt cương nghị cũng trở nên cứng đờ, mọi tế bào đều ngừng hoạt động vài giây.

"Tiểu... Tiểu Thiên... em mang... mang thai sao?"

Thấy phản ứng kì lạ của anh, nụ cười hiện diện trên khóe môi cô cũng dần dần vụt tắt, ánh mắt xẹt qua tia mắt mát đau đớn.

Anh... có phải vẫn chưa thực sự chấp nhận cô?

Vậy, đứa bé trong bụng cô, anh liệu sẽ giữ lại sao? Hay là... anh không muốn nó sinh ra trên đời? Nếu vậy, cô là đang hại đứa con mình sao?

"Minh, anh không muốn sao?"

Cô cơ hồ nước mắt bắt đầu rơi lã chã. Cúi đầu xuống, những hạt ngọc tinh tế mặn chát rơi vào bàn tay của Dương Thế Minh, như một lưỡi dao hung hăng đâm thẳng vào trái tim anh.

Vội vàng lau đi những giọt nước mắt của cô, anh vòng tay qua ôm lấy cô thật chặt, trong giọng nói mơ hồ hiện lên tia đau đớn nhưng cũng chất chứa sự ngọt ngào hạnh phúc:

"Ngốc, bà xã thật ngốc! Con của em cũng là con của anh, là con của chúng ta. Sao anh có thể không muốn?"

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt trong suốt xinh đẹp như viên kim cương quý giá khiến trái tim anh đập liên hồi.

Không suy nghĩ, cũng không một chút do dự, anh liền cúi đầu xuống hôn lên đôi môi căng mọng kia. Anh không quan tâm tiếp theo sẽ như thế nào, anh chỉ cần biết, hiện tại, anh có lẽ đã bị nghiện mất rồi!

Đến khi cô thờ đốc vì mệt mỏi, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, anh mới buông cô ra. Vuốt ve cái bụng bằng phẳng, anh khê mím cười, một nụ cười hiếm hoi.

Chính cái bụng nhỏ bé này đang mang trong mình tiểu bảo bối của anh, chỉ vài tháng sau, đứa bé đáng yêu sẽ ra đời. Cho nên, trước khi chào đón thành viên mới, nhất định anh phải xử lí tốt mấy con rùa rụt cổ kia.

Thiên Kỳ bị phạt quỳ ở trong đại sảnh, ánh mắt tối sầm nhìn Triệu Lâm Khang đang đứng trước mặt mình, trái tim đã đóng băng, rơi xuống hố sâu không đáy.

Đáng khen cho một người mang danh nghĩa là "ba", lại chính ông ta khiến cho anh hận thấu xương thấu thịt.

Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, nhưng còn ông ta? Có phải chính là một dạng ác quỷ đã thành tinh, cho nên không còn tính người nữa rồi?

"Mày muốn phản tao đúng không?"

Triệu Lâm Khang cầm trên tay cái roi sắt quát mạnh xuống sàn nhà, ánh mắt tối sầm lại chứa đầy sự tức giận.

Nuôi lớn nó mấy chục năm trời, cuối cùng nó lại vì con tiện nhân kia mà bán đứng ông.

Chỉ vì đôi lấy con nhỏ đó mà dám ăn cắp tập tài liệu kia để đôi lấy, có còn coi ông ra gì hay không?

"Một tập hồ sơ vớ vẩn để đôi lấy một mạng người, ba không thấy thật vinh hạnh hay sao? Thiên nhi lấy nó mang đến cho ba, giờ con chỉ trả lại cho cô ấy chút tình nghĩa, có gì là quá đáng?"

Thiên Kỳ phẫn nộ nhìn thẳng vào mắt ông ta mà gào thét. Nếu ông ta là một người ba tốt như bao người khác, anh sẽ tiến tới ngày hôm nay sao?

"Cái đó là quyết định sự thắng thua của tao, ai cho mày có tư cách mạng đi để đôi lấy con tiện nhân không chút giá trị kia?"

Không chút giá trị? Tiện nhân? Ông ta có tư cách gì để mà nhắc tới Thiên Thiên như vậy?

"Đó là một mạng người! Sinh ra trên thế giới, ai cũng bình đẳng như nhau. Ba coi rẻ cô ấy, có khác nào coi rẻ chính mình hay không?"

Con người không thể nào tự quyết định cuộc đời mình sinh ra sẽ là con ai, số phận như thế nào, tại sao có thể đổ hết mọi tội lỗi lên đầu người vô tội? Cô không làm gì mà bị gắn cái mác tiện nhân?

Triệu Lâm Phong chỉ thẳng tay vào mặt Thiên Kỳ quát lớn:

"Mày câm miệng! Nó chỉ là con của loại đàn bà đề tiện, lẳng lơ, là con kiến nằm dưới bàn tay tao, mặc sức tao lợi dụng. Có thể đủ sức để so sánh với tao? Tao sinh ra đã là long phụng, còn nó chỉ là con cóc ghè mà thôi"

Đem nó so sánh với ông, chẳng khác nào là đem hạ thấp danh dự của ông?

Thiên Thiên mãi mãi chỉ là bàn đạp để ông làm mọi như Dương Thế Minh mà thôi. Đến khi hết giá trị lợi dụng, giữ nó lại để làm cái gì? Còn không bằng bộ quần áo rách mà ông giẫm đạp dưới chân!

"Ba, là cô ấy đem mạng sống của mình ra đánh cược để đôi lấy những ngày sống an nhàn của ba. Tại sao người có thể vô tâm vô phế như vậy? Sống chung với nhau mấy chục năm, lẽ nào một chút tình cảm ba cũng không có?"

"Không bao giờ! Đối với tao, tiền tài danh vọng mới là nhất"

Tình thương là cái gì? Ông không biết, cũng không cần biết. Tình thương có thể ăn được sao? Hay giúp ông đứng trên đỉnh cao của tham vọng? Chẳng là cái gì hết! Vô dụng!

Một mình ông xây dựng nên công ty Triệu thị từ hai bàn tay trắng. Trước đó, ông lúc nào cũng phải nhận sự phi báng chà đạp của người đời. Họ khinh bỉ ông là đứa mồ côi không cha không mẹ, không biết lễ nghĩa giáo dục. Bây giờ thì sao? Chỉ cần ông có tiền, có quyền thì ai dám dắt mũi ông?

Nguyệt Ánh Phương chết thì như thế nào? Cô ta đáng chết! Ai kêu cô ta không nghe theo sự sắp đặt của ông, đến bên Dương Thế Minh rồi một cước trở mặt. Ông cho đi cô ta vốn liếng để quyến rũ anh mà một chút tài sản cũng không được nhận lại! Con ông thì sao? Nó dù sao cũng mang họ Nguyệt của mẹ nó, không phải họ Triệu của ông. Mang Triệu Thiên Thiên đi làm vật thế thân, vậy có gì là sai? Con ông ông còn có thể giết, hưởng hờ là một đứa con mà ông nhặt được?

Tất cả những ai dám ngăn chân ông, nhất định đều phải chết, không chừa một ai!

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64: Đi Cùng Anh (1)

"Con hiểu rồi"

Thiên Kỳ ngược đôi mắt lên, lạnh lùng nhìn cha mình xa cách. Anh thấy thương hại cho chính mình khi có một người ba như vậy. Đối với ông, tình thương mà nói, chả có ý nghĩa gì cả. Anh cảm thấy mình thật may mắn khi không đi lên vết xe đổ của ông. Không có địa vị, danh vọng, tiền tài, nhưng ít ra anh vẫn còn có trái tim. Những giọt máu đỏ tươi vẫn đang chảy từng giọt trong cơ thể anh, nó chưa đông lại, chưa hoá đá, anh cũng không phải ngày đêm lo sợ tội ác của mình một ngày nào đó sẽ bị vạch trần như ông. Anh vẫn biết yêu. Trái tim anh vẫn biết rung động một cách mãnh liệt.

Đứng thẳng người dậy, anh xoay người đi về phía cửa trong đại sảnh, ánh mắt kiên định mà nhìn về phía trước:

"Con sẽ rời khỏi ngôi nhà như chốn địa ngục này, con không chịu nổi ba nữa. Con sợ một ngày sẽ không thể chịu nổi mà quay lại chống đối ba"

"Mây... "

Triệu Lâm Khang một tay ôm ngực, một tay chỉ thẳng vào bóng lưng đang khuất dần phía sau cánh cửa, khuôn mặt vì tức giận mà lúc trắng lúc xanh.

Ông hất mạnh những thứ trên mặt bàn khiến nó tung toé trên sàn nhà, ánh mắt loé qua tia tàn nhẫn:

"Cút! Cút hết! Cút hết cho tao! "

"Tiểu Thiên, sao không chịu ăn hả? "

Dương Thế Minh tay bung một tô cháo cỡ bự vô cùng dính đường, mày khể cau lại nhìn nhìn người phụ nữ trước mặt.

Thiên Thiên lắc đầu nguầy nguậy, môi hơi vểnh lên đầy bất mãn. Đây là tô thứ hai rồi, bảo cô làm sao có thể tiếp tục ăn nữa?

"Minh, anh muốn em bội thực đến chết có đúng không? Cái bụng của em cũng đã tròn vo như một quả cầu nhỏ rồi! "

Cô phụng phịu bĩu môi, lấy tay xoa nhẹ cái bụng nhỏ.

Dương Thế Minh chán nản mà nhìn cô, ánh mắt chứa sự ôn nhu hiếm có. Cô lại bắt đầu dờ dính trẻ con rồi?

"Trong bụng em đang mang tiểu bảo bảo của tôi đó! "

"Ừ? "

"Tô cháo lúc này là của đứa nhỏ, đây mới là của em, biết chưa? Hai người, mỗi người phải ăn ít nhất là một tô. Ngoan, mau ăn nào"

Anh kiên nhẫn muốn dứt cho cô ăn, cô lại nhất quyết mím chặt môi.

Đứa bé không phải vẫn chưa ra đời sao? Đợi sau này rồi tính phần ăn của nó không được sao? Bụng cô như muốn nổ tung ra rồi!

Dương Thế Minh mày xoắn tít lại nhìn xuống cái bụng nhỏ của cô, cúi đầu xuống chăm chú lắng nghe:

"Bà xã, sao tiểu bảo bối không đạp gì hết vậy? Không phải trẻ nhỏ rất thích quậy phá sao? Hay là do nó còn đói cho nên giận dỗi rồi? "

"..."

Làm ơn có ai nói cho cô biết, đứa bé còn chưa đầy hai tháng tuổi có thể biết đạp sao? Cũng thật quá là thần kì rồi!

"Minh, em thực sự đã rất no rồi"

Cô mếu máo nhìn anh trông đến tội, lại không bắt gặp được một tia thương hại từ anh.

Anh híp nắt nhìn cô, sau lại cúi xuống dụi dụi đầu vào lòng cô:

"Tiểu bảo bảo, mẹ con không nghe lời ba, thật là hư! Con nói xem, ba có nên phạt mẹ của con không? "

Anh vui vẻ mà tâm sự cùng cái bụng nhỏ kia, bàn tay to lớn ôm trọn bàn tay ấm áp của cô, vô cùng hạnh phúc.

Nhiều lúc, anh ước khi nắm tay cô, thời gian có thể ngừng lại, để mãi mãi anh không cần buông tay, không cần phải lo nghĩ đến những việc sẽ xảy ra ngay sau đó. Anh chỉ muốn nắm chặt lại đôi mắt, muốn nằm trong lòng cô mà ngủ một giấc thật say, mơ những giấc mơ đẹp, không cần phải lao đầu vào những cạm bẫy, toan tính khi mình tồn tại.

Anh muốn, sau này, khi đã hoàn thành mục đích trả thù của mình, anh cùng cô sẽ được nắm tay nhau đi đến nơi chân trời. Anh muốn, sau này mình sẽ trở

thành một người chồng tốt, không để cô phải tiếp tục chịu đựng những tổn thương.

Anh ngược mắt lên, thâm tình nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp không tí vết kia, khoé môi khẽ vẽ lên một đường cong hoàn hảo:

"Bà xã, sau này anh sẽ đưa em đi du lịch khắp mọi nơi, đi bất kể đâu mà em thích có được không? "

Anh cũng còn chưa cùng cô đi hưởng tuần trăng mật, anh muốn bù đắp tất cả cho cô, muốn dành tất cả những điều tốt đẹp để tặng cô.

"Minh, cuộc sống của em có anh đã là một niềm vui rồi! Chỉ cần được ở cạnh anh, em dù có ở nơi nào cũng đều thấy tuyệt vời!"

Cô không biết, tình cảm của anh dành cho cô có bao nhiêu là chân thật, bao nhiêu chỉ là sự rung động nhất thời, nhưng như hiện tại, không phải là rất tốt sao? Có anh, có cô, còn có cả Bảo Khánh và tiểu bảo bảo nữa. Cuộc sống của cô, như vậy là quá được ông trời ưu ái rồi!

Sự ngọt ngào này, có lẽ suốt đời cô sẽ không bao giờ có thể quên đi được.

Nắm chặt lấy bàn tay anh, cô lưu luyến sự ấm áp hiếm hoi ấy. Cô sợ lắm. Sợ đây chỉ là một giấc mơ. Sợ sau khi tỉnh lại, mọi chuyện ngày hôm nay sẽ tan biến vào hư không, hạnh phúc mà cô tưởng tượng sẽ tuột khỏi tầm tay. Hạnh phúc, đối với cô nó chỉ là những điều giản đơn. Được nằm trong vòng tay anh, được nhìn thấy nụ cười chân thật của anh, đó chính là hạnh phúc mà cô hằng mong ước. Nhưng để thực hiện nó, thật sự rất khó! Cô không dám tin tưởng vào năng lực của chính mình có thể nắm bắt được những khát khao đó hay không. Cô chỉ biết cố gắng, không ngừng cố gắng để sánh bước cùng anh.

"Bà xã, hứa với anh, từ nay phải chăm sóc thật tốt bản thân mình, biết không? "

Dương Thế Minh nói thật nhỏ, nhưng cô vẫn có thể nghe thấy âm thanh ấy. Cô mỉm cười. Cô hạnh phúc.

Nước mắt từ từ chảy xuống làm lạnh mu bàn tay anh. Anh giật mình hoảng hốt, vội vàng lau đi nước mắt trên mặt cô. Anh biết, đó là nước mắt của sự hạnh phúc, nhưng trái tim anh không tự chủ vẫn cảm thấy thật đau nhói, xót xa. Anh không muốn cô khóc nữa, anh muốn cô luôn luôn nở nụ cười mà nhìn anh.

"Tiểu Thiên, em còn khóc nữa, anh liền trừng phạt em! "

"Minh, em.. "

Cô còn chưa nói hết câu, nụ hôn ấm áp đã nhanh chóng ập tới, nuốt hết tất cả lời muốn nói của cô trở vào bụng.

Cô không bất ngờ, không chống cự, chỉ lặng lẽ thuận theo anh. Ánh mắt trong suốt như pha lê nhìn vào đôi lông mày rậm rạp của anh. Anh đang cau mày.

Vươn tay ra chạm nhẹ vào đó, Dương Thế Minh liền dần dần thả lỏng. Anh nhắm mắt, nhưng vẫn cảm nhận được bàn tay mát lạnh vuốt ve khuôn mặt mình, nhẹ nhàng và đầy yêu thương.

Ừm..

Thiên Thiên vội đẩy bàn tay của anh ra, bùm miệng chạy vội vào trong phòng vệ sinh mà nôn thốc nôn tháo, gương mặt lúc trắng lúc xanh trông vô cùng yếu ớt.

Dương Thế Minh sốt sắng mà tay chân cuống cuống, vội vàng chạy theo cô. Khẽ vuốt lưng cho cô, trong lòng anh không khỏi xót xa. Thời kì mang thai đều ốm nghén như vậy sao? Nhưng anh nghĩ phải mấy tháng mới ốm nghén được chứ?

"Tiểu Thiên, em đỡ hơn chưa? "

Anh đưa tay chạm nhẹ vào khuôn mặt cô, ánh mắt lạnh băng không khỏi trở nên dịu dàng.

Cô khẽ lắc đầu, khuôn mặt vẫn còn nhợt nhạt thiếu đi sức sống, như một nụ hoa bị héo tàn theo thời gian khiến anh đau lòng không thôi.

Đang định nói thêm gì đó, cánh cửa phòng bệnh khẽ mở:

"Thiên nhi, ca ca đến thăm em!"

Thiên Thiên toàn thân cứng đờ, đứng im bất động. Thiên Kỳ ca ca đến thăm cô? Phải làm sao đây? Ở trong này còn có Dương Thế Minh nữa!

Dương Thế Minh không nhìn đến vẻ mặt khác thường của cô, định tiến ra mở cửa.

Cô vội vàng túm lấy cánh tay anh, khẽ lắc đầu. Anh bây giờ mà ra ngoài, mọi việc đều sẽ trở thành vô nghĩa.

Anh mỉm môi ngấm nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô, mày khẽ cau lại. Nếu bây giờ anh không ra, Triệu Thiên Kỳ sẽ có cơ hội cùng Thiên Thiên ở chung một chỗ. Nhưng nếu anh ra thì...

Anh nhìn đến những vết thương tồn tại trên người cô mà không khỏi thờ dài. Nếu vậy, chẳng phải sự đau đớn này của cô sẽ bay vào hư vô sao?

Anh quay mặt ra chỗ khác, không có được một tia thả lỏng. Thấy anh như vậy, cô biết là anh đã thoả hiệp, liền mở cửa đi ra ngoài.

"Thiên Kỳ ca ca... "

Cô yếu ớt gọi Thiên Kỳ, sắc mặt tái nhợt làm anh không khỏi lo lắng.

"Thiên nhi"

Thiên Kỳ vội chạy tới dìu cô, đưa tay ra chạm lên cái trán trơn mịn.

"Thiên nhi, em không có sốt. Nói cho anh biết, em thấy khó chịu ở chỗ nào? "

Cô khẽ cười nhìn anh, yếu ớt nhỏ bé như những giọt sương mong manh. Cô như vậy, đối với anh có quá tàn nhẫn không?

Cô và anh đã từng có những kỉ ức tươi đẹp của tuổi thơ, cùng chung nhau niềm vui cũng như nỗi buồn. Anh luôn bên cạnh cô, cổ vũ tinh thần cho cô, để cô có thêm động lực để đứng lên sau mỗi lần gục ngã. Bây giờ, chính bàn tay cô lại phá vỡ đi những giấc mơ ngọt ngào đó mất rồi!

"Em chỉ là đi vệ sinh chút thôi, anh không cần phải quá lo lắng như vậy. Em biết tự chăm sóc tốt cho mình mà! "

Anh dìu cô đến bên giường, nhẹ đặt cô ngồi xuống, bàn tay nắm chặt lấy từng ngón tay mảnh khảnh của cô không buông:

"Thiên nhi, ngày mai anh qua Mi một thời gian. Em đi cùng anh có được không? "

Thiên Kỳ mắt mở lớn nhìn anh, miệng lắp bắp nói không lên lời. Thiên Kỳ ca ca của cô qua Mi rồi, anh rời xa cô thật rồi!

"Thiên Kỳ ca ca, em thực sự cũng rất muốn đi cùng anh"

Cô ngập ngừng mà nhìn vào đôi mắt chứa đầy tia hi vọng của anh, lại không đành lòng nói ra những điều khiến anh đau lòng.

Dương Thế Minh ở trong này tỉnh mở cửa xông ra ngoài, tức giận khiến anh mất đi sự khống chế vốn có của mình. Cô nói là muốn đi cùng anh ta đó! Anh mới không cho phép! Cô là vợ anh, là vợ anh!

"Nhưng.. Em còn đang mang trong mình một tiểu bảo bảo. Đi cùng anh chỉ là mang thêm cho anh gánh nặng mà thôi"

Cô cúi đầu xuống, cố nén đi sự bi thương đang lấp đầy trong trái tim của mình. Cô muốn đi cùng anh, nhưng cô vẫn muốn ở cạnh Dương Thế Minh hơn. Anh là chồng cô, là ba của con cô, là người mà cô yêu.

"Thiên nhi, anh có thể trở thành ba đứa nhỏ của em mà! Anh hứa sẽ chăm sóc và đưa bé thật tốt! "

Anh vẫn nhìn cô với sự hi vọng mong manh. Anh muốn có cô bên cạnh, muốn cô trở thành nguồn động lực giúp anh xua tan đi những mệt mỏi.

Anh có thể từ bỏ tất cả, ngoại trừ cô. Cô là mặt trời của anh, là hơi ấm xua tan đi sự lạnh lẽo vốn đã ngự trị trong trái tim anh từ lâu. Trái đất không thể tồn tại nếu không có mặt trời, cũng như anh không thể sống nếu phải rời xa cô.

"Thiên Kỳ ca ca, xin lỗi anh, nhưng em không thể "

Cô áy náy không dám nhìn đối diện vào ánh mắt quen thuộc kia, hốc mắt cũng đã dần trở nên đỏ hoe.

"Có phải, sau tất cả, em vẫn còn yêu Dương Thế Minh đúng không? Mặc dù anh ta tàn nhẫn với em như thế nào, em cũng không nỡ câu oán trách hay sao? "

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đi Cùng Anh(P2)

"Có phải, sau tất cả, em vẫn còn yêu Dương Thế Minh đúng không? Mặc dù anh ta tàn nhẫn với em như thế nào, em cũng không nỡ câu oán trách hay sao? "

Tại sao cô lại yêu Dương Thế Minh một cách mù quáng như thế? Anh ta đâu có đủ tư cách để đón nhận nó? Tại sao cô biết đi về phía đó là bóng tối, nhưng vẫn tiếp tục bước về phía trước mà không chịu dừng lại quay đầu nhìn về phía mặt trời?

Anh có gì không tốt? Tình cảm của anh dành cho cô hoàn toàn đều xuất phát từ trái tim, nhưng tại sao cô lại không chịu đón nhận?

"Thiên Kỳ ca ca, anh ấy là mối tình đầu của em. Cho dù có thế nào, em vẫn sẽ yêu anh ấy. Quên một người lướt qua đường không khó, nhưng quên đi một người nằm trong cuộc đời của mình, em không làm được! "

Cô ngược lên khuôn mặt tái nhợt nhìn anh, bặm môi thật chặt.

Anh tự nhốt mình vào trong trái tim cô rồi, bảo cô làm sao có thể mở cánh cửa khoá trái đó để đón nhận được tình cảm khác?

Trước đây đã không thể, bây giờ lại càng không, bởi trái tim cô đã ngày càng lún sâu mất rồi!

Cô thừa nhận mình có đôi chút ngu ngốc, nhưng đổi lại là một trái tim chung tình. Cô biết, đoạn tình cảm này sẽ nhanh chóng đến, rồi cũng nhanh chóng qua đi, cô có thể cảm nhận được. Chỉ là lúc này, cô cần anh, cô yêu anh, rất rất yêu anh. Nếu mai này, anh có chán ghét cô mà quay lưng bước đi, cô vẫn mãi yêu anh không bao giờ thay đổi.

Thiên Kỳ nuốt xuống những sự đau đớn cùng chua xót trở lại nơi trái tim, toàn thân run rẩy như muốn ngã khụy xuống. Mấy chục năm bên cạnh nhau, cuối cùng đổi lại chỉ là sự đau đớn cùng nỗi tổn thương luôn không ngừng cào xé.

Ánh sáng của anh, cuộc sống của anh, trái tim của anh đều là cô. Anh mất cô rồi, phải làm sao đây? Anh cảm thấy chính mình rơi vào bế tắc. Anh ghen thờ. Trái tim anh quặn thắt. Anh không nhìn thấy ánh sáng ngày xưa nữa. Anh không sống được. Anh không thể tồn tại...

"Thiên nhi, em có thể quên đi người đã làm tổn thương em mà. Quan trọng chỉ là thời gian mà thôi. Đừng sợ em không thể quên được hình bóng ấy, anh sẽ ở cạnh em, anh sẽ giúp em mở ra một cuộc sống mới"

Anh cố vớt vát tia hy vọng nhỏ nhoi, ánh mắt u buồn không chút ánh sáng. Anh đã cố gắng để chôn sâu niềm đau vào trong tim, nhưng nỗi bi thương cố gắng kìm nén lại vẫn cứ thế mà tràn ra ngoài.

"Ca ca, em xin lỗi, em không muốn có thêm một cuộc sống mới. Cuộc sống hiện tại đối với em mà nói, như vậy là đã quá đủ rồi! "

Cô thà rằng gánh chịu mọi đau đớn mà được ở cạnh bên Dương Thế Minh còn hơn là từ bỏ tất cả mà mất đi nguồn sống của đời mình.

"Thiên nhi, một chút lòng thương hại em cũng không thể dành cho anh sao? Từ trước đến giờ, em luôn vui vẻ chấp nhận những đề nghị của anh, mặc kệ nó đúng hay sai, tốt hay xấu. Tại sao bây giờ, em lại cố tình muốn gạt anh ra khỏi cuộc sống của em? "

Em có biết, anh thất vọng bao nhiêu không?

Em có biết, niềm tin trong anh đang dần bị dập tắt không?

Em có biết, trái tim anh quặn đau đến nhường nào không?

Em không biết, mãi mãi sẽ không bao giờ biết. Bởi vì trong mắt em, anh chỉ là một người qua đường, bước ngang qua cuộc đời em. Em không đặt anh vào trọng tâm của cuộc sống!

Với em, anh chẳng là gì cả. Nhưng với anh, em là tất cả những gì anh có!

Dương Thế Minh có tiền tài, địa vị, danh vọng, nắm trong tay mọi thứ. Nhưng còn anh thì mãi mãi chỉ có cô thôi. Thiếu cô, anh ta có thể sống tốt, nhưng với anh, anh không thể tồn tại. Vì hình bóng cô đã in thật sâu, thật đậm trong trí óc và trong trái tim anh rồi!

"Không phải em muốn gạt anh ra khỏi cuộc sống, mà là do anh luôn luôn tìm cách ép buộc em phải nghe theo từng lời anh nói! Thiên Kỳ ca ca, đến khi nào anh mới có thể hiểu, em cần tự do? Em cũng đã lớn, suy nghĩ không còn giống một đứa trẻ, cho nên anh không cần nhốt em trong chiếc lồng vàng như vậy! "

Cô nhìn Thiên Kỳ, bàn tay giấu dưới chiếc gối khế nắm chặt lại với nhau. Cô lại làm anh đau một lần nữa rồi! Cô là một người phụ nữ xấu xa! Cô không xứng đáng với sự yêu thương tin tưởng của anh!

"Thiên Kỳ ca ca, nếu anh rời khỏi đây, vậy thì xin anh đi luôn đi. Xin anh đừng bao giờ quay lại, đừng đến đây làm phiền đến em nữa! "

Xin anh đừng bao giờ quay lại, đừng đến đây làm phiền em nữa...

Thiên Kỳ cười chua chát, tự chế giễu bản thân mình. Phải rồi, anh phiền phức! Anh luôn luôn làm phiền cô, luôn luôn trói chặt sự tự do của cô. Cô không cần anh, cô muốn anh rời xa khỏi cuộc đời cô, mãi mãi...

Vậy là anh đã mất hết, mất hết rồi! Anh bây giờ khác nào một thằng ăn xin đi xin lòng thương dối trá của người khác?

Anh thấy mình thật lạc lõng, thật ngu ngốc! Bao nhiêu lâu nay, là anh tự mình đa tình, anh nghĩ cô có tình cảm với anh. Anh nghĩ chỉ cần rời xa Dương Thế Minh, cô sẽ cho anh một cơ hội. Nhưng anh sai, anh sai thật rồi! Khi con tim đã trao trọn vẹn cho người khác, làm sao có thể dễ dàng lấy lại? Dương Thế Minh cướp đi nụ cười của cô, đồng thời cũng mang trái tim cô đi theo mất rồi!

"Thiên nhi, từ nay anh sẽ không làm phiền đến em nữa. Nhưng trước khi anh rời khỏi đây, em có thể cười với anh một nụ cười chân thật nhất không? "

Vì sau này, anh không được nhìn ngắm cô như vậy nữa, chỉ có thể ngày ngày ôm cô vào lòng trong nỗi nhớ và trong những giấc mơ.

"Xin lỗi anh, mỉm cười với anh để làm gì? Em thấy như vậy thật dư thừa"

Thiên Kỳ ca ca, xin anh hãy quên em đi. Em không xứng đáng với sự dịu dàng của anh! Hãy coi em như một người dừng qua đường, coi như em chỉ là một giấc mơ hư ảo không tồn tại, hãy coi em như một trang sách cũ bị vò nát không còn hình dạng. Hay anh cứ xem em như một người phụ nữ lòng dạ xấu xa!

Người ta nói, hai người yêu nhau ở kiếp này phụ thuộc vào hai chữ "duyên" và "phận". Quá khứ, khi anh yêu em thì chúng ta mang tình anh em, nhưng hiện tại cho tới sau này, em và anh là kẻ thù mãi mãi. Thà nhìn anh thương tổn mà rời khỏi còn hơn để em chứng kiến sự hận thù nồng đậm trong ánh mắt anh. Thiên Kỳ ca ca, kiếp này chúng ta có duyên nhưng vô phận, đành để anh chờ đợi tới kiếp sau, nhé?

Nhìn anh nặng nề xoay người rời khỏi, cô chỉ biết cắn chặt môi đến bật máu, cố gắng không để phát ra âm thanh nghẹn ngào. Cô hận, hận chính bản thân mình vì đã tàn nhẫn với anh, hận cuộc đời u tối đẩy cô vào vòng xoáy tội lỗi, hận vì ông trời đối xử với cô sao quá tệ bạc??? Cô biết, có lẽ, đây chính là lần cuối cùng cô được nhìn thấy anh. Từ nay, anh đi đường anh, cô đi đường cô. Hai người từ nay không còn chút dính líu nào với nhau nữa. Cô sẽ chẳng bao giờ có thể cảm nhận được sự lo lắng quan tâm ấy từ anh, sẽ chẳng bao giờ nghe thấy sự trách mắng khi cô làm tổn thương chính mình.

Trái tim cô đau, đau lắm, đau như có vết dao cứa thẳng vào từng mạch máu. Cô đau vì cuộc đời mình từ nay sẽ trống vắng đi một người anh trai hiền lành ấm áp. Sau này, chỉ còn mình cô bơ vơ, cô biết nương tựa vào ai?

"Anh ta đi, em không nhớ sao? "

Dương Thế Minh đứng cạnh cô từ lúc nào, trong giọng nói không che giấu nỗi sợ ghen tuông đang ngày càng lan tràn. Vừa rồi, biểu hiện của cô khiến anh rất hài lòng. Nhưng còn bây giờ? Về mặt đau khổ này là như thế nào? Không phải là cô thấy hối hận rồi, muốn đi theo anh ta đó chứ? Đừng mơ, anh tuyệt đối sẽ không bao giờ cho phép bà xã mình hồng hạnh vượt tường đâu!

Thiên Thiên im lặng không nói gì, ánh mắt vô hồn cứ hướng về phía cửa. Cô khóc, khóc thật nhiều, thật lớn, khóc để rửa trôi đi những nỗi uất ức và sự tự trách chính bản thân mình. Là cô đẩy anh ra khỏi cuộc sống của cô, cô có tư cách gì để cầu xin anh tha thứ?

Thấy cô khóc, Dương Thế Minh luống cuống tay chân, dù có tức giận đến mấy cũng gạt bỏ hết sang một bên.

Vội vàng lau nước mắt cho cô, anh để cô dựa vào lòng mình, tay khẽ vuốt ve mái tóc mềm mượt như muốn an ủi. Người đàn ông như anh phải làm như thế nào? Anh không biết dỗ ngọt phụ nữ! Trước giờ, phụ nữ phải xếp hàng dài để đợi lấy cái liếc mắt từ anh, vậy mà hiện tại, chính anh lại phải đi tìm cách lấy lòng bà xã!

Đây liệu có được gọi là gieo nhân nào gặt quả đó không?

"Minh, em làm vậy có tàn nhẫn với anh ấy quá không? Vừa rồi nhìn anh ấy thật sự rất đau lòng! Em là một người phụ nữ thật ác độc, thật quá đáng! "

Cô vùi mặt mình vào ngực anh, hu hu khóc như một đứa trẻ. Những giọt nước mắt mặn chát lăn dài thấm ướt áo anh khiến anh cảm thấy đau đớn như bị lăng trì:

"Không quá đáng! Em một chút cũng không quá đáng! Không phải là em chỉ muốn tốt cho anh ta thôi sao? Để anh ta mau chóng kết thúc đoạn tình cảm này, em cần phải thật tàn nhẫn! Nếu không, dù có trải qua bao lâu, nhất định anh ta vẫn sẽ tiếp tục dây dưa không dứt! "

Anh ôm lấy cơ thể nhỏ bé của cô, môi mím khẽ chặt, mày kiếm cũng cứ thế mà cau lại với nhau.

Vợ anh khóc vì một người ngoài! Anh không thích như thế!

"Minh, anh hãy tha cho anh ấy một con đường sống có được không? "

Dương Thế Minh tối sầm mặt, cả căn phòng bỗng chốc chìm ngập trong sự lạnh lẽo. Cô vì anh ta mà cầu xin anh?

"Thiên Thiên"

Anh gần từng chữ gọi tên cô, bàn tay đã vô thức nắm chặt lại với nhau tạo ra tiếng kêu răng rắc.

"Em và anh ấy cho dù có nói thế đi chăng nữa thì vẫn có tình cảm anh em với nhau. Em đã coi anh ấy là một người anh trai tốt thật tốt, em không muốn mình mãi mãi mất đi người anh này"

Cô nói mà ánh mắt đỏ hoe như van nài khiến anh vừa thương vừa tức giận.

Anh không nói gì, chỉ là yên lặng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhúu mày suy nghĩ thật lâu.

Thiên Thiên ngược mắt lên nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng của anh, trái tim không khỏi nhói lên từng cơn quặn thắt. Anh... Không yêu thương cô một chút

có đúng không? Anh vẫn muốn trả thù cho cô ấy! Sau tất cả, cô vẫn chỉ là một quân cờ có giá trị lợi dụng mà thôi! Mãi mãi, trái tim cô do anh nắm giữ, nhưng trái tim anh không bao giờ có thể thuộc về cô.

Cô tách ra khỏi lồng ngực của anh, lau khô đi nước mắt trên mặt mình. Hàng mi dài rũ xuống lộ rõ về cô đơn.

Bước vào phòng vệ sinh, cô vịn vòi nước, để mặc cho nó xối xuống khuôn mặt nhợt nhạt của mình, rửa trôi đi những giọt nước mắt đang không ngừng rơi xuống. Cô cũng muốn nó rửa trôi đi những sự chua xót đang tuôn trào nơi lồng ngực bé nhỏ này.

Anh không yêu cô...

Có lẽ, cô phải nhanh chóng tìm ra những tội ác mà Triệu Lâm Khang đang cất giấu, tống ông ta vào tù! Rồi sau đó, chính mình rời khỏi nơi này, mang theo tiểu bảo bảo đi chu du khắp mọi nơi.

Từng giọt nước lạnh lẽo xối xuống ướt hết người cô, rơi vào những vết thương vẫn chưa lành. Cô mặc kệ màu đỏ tươi đang thấm ướt cái áo bệnh nhân mình đang mặc, vẫn cứ thế vùi mình chìm đắm trong sự đau thương tột cùng.

Cô mệt mỏi!

Tầm mắt mờ dần che phủ đi ánh sáng, đầu óc chao đảo quay cuồng khiến cô ngất lịm.

Tại sân bay,

Những con người ra ra vào vào tấp nập, có nụ cười khi hội ngộ, có nước mắt lúc chia ly, không ai để ý đến, hàng ghế chờ bên kia chỉ tồn tại duy nhất một bóng người chất chứa những tâm sự ngổn ngang cùng nỗi cô đơn giày vò.

Thiên Kỳ lặng thinh nhìn ra dòng người vội vã kia, ánh mắt trống rỗng vô hồn. Người ta có người thân chào đón, còn anh chỉ có một mình bơ vơ.

Anh thấy mình như một đồ phế thải của xã hội, bị tất cả mọi người ruồng bỏ, để mặc anh tự sinh tự diệt trên cõi đời. Anh giống như một pho tượng đá vô hình không có cảm xúc, chỉ biết âm thầm một mình chịu đựng những nỗi đau.

Nhìn về máy bay trên tay, lòng anh không khỏi nặng trĩu. Rời xa cô, anh không nỡ, nhưng đây là nguyện vọng của cô! Anh yêu cô! Anh tôn trọng quyết định của cô! Anh muốn cô hạnh phúc! Anh muốn cô luôn luôn phải mỉm cười!

Anh đưa ánh mắt nhìn ra ngoài bầu trời xanh biếc kia mà không khỏi thờ dãi.

Vẫn là bầu trời tươi đẹp này, như bao ngày khác, chỉ khác một điều, anh bây giờ không còn cô ở bên cạnh. Không còn ai chu miệng lên hát cho anh nghe những bài ca vui nhộn, không còn giọng nói trong veo như chim hót vui tai bên cạnh anh. Cô đi rồi! Cô rời xa anh thật rồi!

Anh nhớ cô! Chỉ mới mấy tiếng đồng hồ vừa trôi qua thôi, vậy mà anh cảm thấy như cả một thế kỉ đã chạy qua cuộc đời mình.

Cô độc một mình, sao lại đau đớn thế? Anh muốn gọi tên cô, muốn nghe âm thanh cô để cho bớt nhớ thương. Anh muốn nhìn thấy cô, muốn ôm chặt cô vào lòng để mang đi hơi thở ấm áp mà anh khao khát từng giây. Nhưng ước muốn đó sao lại quá xa vời? Anh gọi cô, đáp lại chỉ là âm vang trong đêm tối. Anh đuổi theo cô, chạy càng nhanh hình bóng cô lại cứ thế mờ dần. Chạy rồi chạy, không có cô bên cạnh, anh tưởng như mình đã chết. Anh không biết nỗi đau đớn này đã giày xéo lòng anh trong bao lâu rồi? Một giờ? Một ngày? Một tuần? Một tháng? Hay một năm?

Không! Không phải thế! Không một giây một phút nào anh không nhớ đến cô! Một giây không gặp cô, anh sẽ nhớ! Cô chưa bao giờ rời khỏi trí nhớ và con tim anh! Không có cô, anh biết mình phải làm gì đây? Đợi chờ đến ngày cô đến bên anh? Lâu lắm, không biết là kiếp sau hay kiếp sau nữa? Anh không làm được! Anh muốn có cô ngay lúc này!

Trái tim anh, bây giờ đang chất chứa toàn là hình bóng cô, khiến anh không lúc nào có thể nguôi ngoai. Cô thật cứng đầu, còn anh thật ngu ngốc! Ngu ngốc vì đã không biết cách để chiếm trọn trái tim cô. Ngu ngốc vì đã rời xa cô những lúc cô cô đơn nhất, cuộc đời rơi vào nơi tăm tối nhất.

Anh muốn nói với cô, anh yêu em, yêu em, mãi mãi yêu em, yêu em nhất nhất. Anh xin lỗi vì đã rời xa em, xin lỗi vì không nói hết lòng mình cho em hiểu. Xin lỗi vì đã vô tình đẩy em rời xa khỏi cuộc đời anh. Giờ anh hối hận, nhưng thực sự anh mất em thật rồi! Mọi chuyện, có phải đã quá muộn, đúng không? Thiên nhi, em có nghe thấy anh nói không? Em có nghe thấy lời thú nhận muộn màng của anh không? Em có cảm nhận được nỗi đau mà anh đang trải qua hay không? Em có biết, trái tim anh bây giờ đang rất tổn thương không? Anh yêu em! Anh yêu em!

Anh đứng đây, tay mang theo hành lí rời khỏi nơi này. Quay đầu nhìn lại, có lẽ chẳng bao giờ anh quay về đây nữa, vì ở đây không có cô. Anh phải khoá chặt kí ức, chôn sâu nó vào nơi tận cùng của trái tim mình.

Thiên nhi, tạm biệt em, tình yêu của anh...

Gió mát khẽ thổi, đem đưa những cành lá, nhưng cũng không thể nào xoa dịu trái tim của anh.

Trái đất rộng lớn là thế, nhưng anh không có lấy một người bạn đồng hành.

Cô đơn...

Trống trải...

Mất mát...

Đau thương...

Dương Thế Minh ôm chặt Thiên Thiên vào lòng, cả cơ mặt vẫn còn căng thẳng không giãn ra được. Vừa rồi, cô làm anh thật sợ hãi. Nếu như trễ một chút nữa thôi, có phải anh sẽ mất cô như mất đi Nguyệt Ánh Phương?

Không được! Anh sợ, thực sự anh rất sợ! Chưa bao giờ anh cảm thấy mình sợ hãi như lúc này, kể cả khi mất đi Nguyệt Ánh Phương, anh chỉ đau đớn nhưng không có sợ hãi.

Nếu như lúc đó anh không ở đây, cô có phải cứ như vậy mà rời bỏ anh?

Anh không muốn! Anh cần cô! Đợi đến khi cô tỉnh lại, anh muốn nói với cô là anh chấp nhận tất cả, anh chỉ cần cô ở bên anh thôi!

Ngắm nhìn người con gái đang cuộn tròn trong lòng mình, trái tim anh vẫn như thế từng trận, từng trận kêu gào. Có một điều gì đó làm anh bồn chồn, lo lắng.

Có phải đây chính là dấu hiệu của sự chia ly?

Sinh ly tử biệt, ân ân oán oán biết bao giờ mới có thể chấm dứt?

Thay đổi? Hay chạy trốn sự thật? Duyên trời đã định, có thể sao?

Có những thứ, chưa kịp vui mừng trong sự hạnh phúc, ta đã phải trả giá bằng những giọt nước mắt đau thương.

Sống trong cạm bẫy, ra đi trong sự thù hận bị chôn vùi, liệu ta có thể cười sao? Cuộc đời là một vòng xoáy kim tiền. Có những người chỉ cần tình yêu, nhưng có những người thì cần tiền tài và danh vọng.

Tất cả những thứ đó, làm sao có thể cho không? Để đổi lại mong muốn, con người cần phải trả giá!

Khi Thiên Thiên tỉnh dậy, căn phòng đã trống vắng không còn ai, vị trí bên cạnh đã trở nên lạnh lẽo từ lâu.

Cô cười chua chát, nước mắt lại cứ thế mà tuôn rơi.

Anh lại bỏ rơi cô rồi sao? Anh không còn quan tâm cô nữa? Anh trả lại cho cô tự do rồi?

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Thiên Thiên, Anh Cần Em(P2)

"Thiên Thiên... "

Dương Thế Minh hoảng sợ gào lớn, vội vàng hắt ngã Lâm Ngọc Lan. Sắc mặt anh trắng bệch, toàn thân lạnh toát mà nhìn xuống phía dưới:

"Thiên Thiên"

"Minh"

Thiên Thiên dùng hết sức lực còn lại bám chắc vào lan can, toàn thân run rẩy kịch liệt. Cô đau, bụng cô rất đau. Cô có thể cảm nhận được, có một thứ quý giá đang ngày càng xa rời bàn tay của mình.

Máu...

Máu tươi vẫn không ngừng chảy ra ở bụng, ở bắp đùi, từng giọt tí tách nhỏ xuống dưới đại sảnh, vỡ tan như những viên hồng ngọc mỏng manh.

"Thiên Thiên "

Dương Thế Minh nắm chặt lấy bàn tay yếu ớt của cô, tâm trí vẫn như vậy hoảng loạn. Có phải chỉ cần chậm trễ một chút, cô sẽ như làn gió sớm đến rồi sớm đi, để lại một mình anh bơ vơ không?

"Thiên Thiên, nắm chặt vào, đừng buông tay anh. Xin em, đừng buông tay anh"

Anh bấm chặt môi, ngữ điệu cầu xin tha thiết. Anh không muốn chính mình cô độc trên thế giới rộng lớn này. Anh không muốn mất đi tình yêu ấm áp của cô.

Cuộc đời anh, vô vùn sóng gió liên tiếp ập đến. Lúc trước là Nguyệt Ánh Phương, lúc này lại là Triệu Thiên Thiên, anh không muốn buông tay, không muốn từ bỏ hạnh phúc mong manh này!

"Minh, con... Con của chúng ta... "

Cô khóc, khóc rất nhiều, rất âm ỉ. Từng giọt nước mắt mặn chát như hàng ngàn vết dao đâm thẳng vào trái tim anh, khiến nó như bị che mờ bởi bóng tối.

Con anh, đứa bé mà anh mong ngóng từng ngày từng giờ, đứa bé mà anh vừa mới biết được sự hiện diện của nó cách đây không lâu lại cứ thế không một lời từ biệt mà bay lên thiên đường. Tiểu bảo bảo, đó là kết tinh tình yêu của anh với Thiên Thiên, là niềm hạnh phúc nhỏ bé trong cuộc đời của anh. Nó chưa kịp nhìn thấy ánh sáng đã phải từ giả cõi đời.

Anh hận!

Anh hận kẻ đã phá hủy đi hạnh phúc mới chớm nở của anh.

Anh đau!

Anh đau vì mất đi một thiên thần nhỏ bé.

Anh bất lực!

Anh mất con rồi, tuyệt đối không thể mất đi cô nữa.

"Thiên Thiên, mất đi tiểu bảo bảo, chúng ta còn có thể sinh ra nhiều bé con khác"

Cô lắc đầu nguây nguẩy, cả khuôn mặt đầm đìa nước mắt không thể che giấu, sự bi thương cùng nỗi đau đớn thi nhau ào ạt tràn ra ngoài.

Đứa bé là nguồn sống duy nhất của cô. Mất đi đứa bé, ánh sáng của cô cũng ngày một đi xa. Như vậy, cô có thể lấy lý do gì để tồn tại?

"Nhưng dù sao đứa bé cũng là một sinh mạng. Nó chưa chào đời, nhưng cũng đã thành hình... "

"Các người có vẻ tình cảm quá rồi đúng không? Không muốn rời xa đứa bé, vậy thì cùng nhau chết luôn đi"

Lâm Ngọc Lan đứng dậy nhìn một màn tình cảm mặn nồng, trong lòng không khỏi cười lạnh. Sắp chết đến nơi, còn giả bộ quán quýt với nhau cái gì? Yêu nhau lắm sao? Vậy thì cùng chết luôn đi!

Nhặt lên con dao đang dính đầy máu tươi, khuôn mặt cô ta hiện lên như một con quỷ dữ.

Dương Thế Minh dù gì cũng đã biết hết mọi chuyện. Cô dù cho có muốn chạy trốn cũng không thể nữa rồi! Nhất định anh ta sẽ cho cô sống không bằng

chết, vậy thì sao phải nương tay? Không phải cuối cùng kết cục cũng không thể nào thay đổi sao?

Nếu đã vậy, hãy để cái chết cuốn trôi đi tất cả mọi thứ!

Lâm Ngọc Lan lao đến phía Dương Thế Minh, cầm con dao trên tay đâm thẳng vào cánh tay anh, trên miệng cô ta không khỏi nở rộ một nụ cười cay độc.

Chỉ cần anh ta chết, cô mới có thể bình an vô sự mà tiếp tục tự tin bước trên sàn lưới catwalk, vậy lý do gì mà phải bỏ qua cơ hội tốt hiếm có này?

Tay ấn con dao mạnh hơn nữa, cô ta cười, cười một cách điên dại. Những gì cô ta không có thì đừng vọng tưởng nó sẽ thuộc về tay người khác!

"Dương Thế Minh, anh thấy đau chứ? Nó không là gì so với sự sỉ nhục mà anh dành cho tôi đâu! "

Anh tàn nhẫn với cô, cô phải trả lại gấp mười lần những gì mình đã chịu đựng cho anh. Cô bây giờ sẽ không giết anh ngay lập tức đâu! Cô muốn anh phải tận mắt chứng kiến Triệu Thiên Thiên chết đáng thương như thế nào! Cô muốn đứng từ lầu cao nhìn xuống cô ta phải tan xương nát thịt! Cô muốn anh phải nếm trải nỗi đau đớn nhất cả về tinh thần lẫn thể xác!

Thiên Thiên ánh mắt chứa đầy sự đau khổ nhìn vào vết thương ở cánh tay anh, nước mắt tuôn trào như những hạt mưa lớn, nặng trĩu. Những giọt máu đỏ sẫm rơi xuống khuôn mặt trắng noãn của cô, hoà cùng với giọt nước mắt nóng hổi nhỏ giọt xuống nền đất lạnh lẽo:

"Minh, buông tay em ra, đừng tự tiếp tục làm đau mình nữa! "

Cô bặm chặt môi nhìn về phía anh, bờ môi khô khốc trắng bệch khẽ run rẩy không ngừng.

Cô không sợ chết sao?

Có, cô sợ, cô rất sợ! Từ thân rất hung mãnh, luôn đe dọa mạng sống của con người, cô sao có thể không sợ? Nhưng cô thà buông xuôi tất cả còn hơn phải nhìn thấy anh bị tổn thương. Cô sống, anh cũng sẽ sống. Nhưng cô chết, anh nhất định vẫn phải tiếp tục đối mặt với những con đường dài phía trước. Anh là linh hồn, là trái tim, là cả bầu trời rộng lớn của cô. Chỉ cần anh sống, cô vẫn sẽ tồn tại, không phải sao?

Đôi khi con người ta tự sống hèn nhát với bản thân, trốn tránh sự thật vốn dĩ vẫn luôn tồn tại. Nhưng như vậy thì đã sao?

Ai cũng muốn bình yên, sống một cuộc sống giản dị, sung túc, cả đời vui vẻ an nhàn bên gia đình. Nhưng số phận an bài, mấy ai có thể thay đổi?

Khi phải đứng trước hai sự lựa chọn, cô nhất định sẽ bảo vệ tình yêu bằng cả mạng sống quý giá của mình. Cô nguyện rơi xuống địa ngục để đổi lấy đôi cánh thiên thần cho anh.

Dương Thế Minh cắn chặt răng nén chịu cơn đau đớn, những giọt mồ hôi lạnh vương đầy trên trán, đôi mắt nâu đỏ mờ đi choáng váng:

"Thiên Thiên, không được buông tay, nhất định em không được buông tay"

Giờ thì anh có thể hiểu, sự đau đớn mà cô phải gánh chịu nó khổ sở đến thế nào...

Giờ thì anh có thể hiểu, sự sợ hãi khi sắp mất đi một thứ gì đó quý giá nó khó chịu như thế nào...

Giờ thì anh có thể hiểu, anh tàn nhẫn với cô bao nhiêu...

Tất cả... Tất cả hoàn toàn không một chút xứng đáng với sự hi sinh mà cô đã làm cho anh.

Anh muốn xin lỗi cô, xin lỗi vì những tổn thương mà anh ép cô phải chịu.

Anh muốn cảm ơn cô, cảm ơn vì cô luôn nhẫn nhịn những nỗi đau để đứng bên anh.

Tình yêu mà cô dành cho anh quá lớn, anh muốn dùng cả cuộc đời của mình để bù đắp, để che chở cho cô. Vì vậy, cô không được rời bỏ anh, anh không cho phép cô rời bỏ anh!

Lâm Ngọc Lan ánh mắt sắc lạnh nhìn theo cánh tay anh, thẳng thắn đối mặt với Thiên Thiên. Cô ta toàn thân toát ra sự thù hận không thể che giấu:

"Thiên Thiên, cô muốn làm bạn với tôi, không phải sao? Vậy cô cùng anh ta hãy chết đi, nhất định tôi sẽ không bao giờ quên cô! "

Dứt lời, Lâm Ngọc Lan rút con dao ra, lưỡi dao sắc bén lại đâm thẳng xuống đầu gối Dương Thế Minh khiến anh đau đớn mà ngã khụy xuống.

Đầu óc anh mơ hồ choáng váng, mọi thứ xung quanh đều quay cuồng đảo lộn.

Anh hỏi hận!

Càng đau bao nhiêu anh càng hỏi hận bấy nhiêu. Càng đau bao nhiêu anh càng cảm thấy có lỗi với cô bấy nhiêu. Anh muốn sửa chữa lỗi lầm, liệu có còn kịp hay không?

"Minh, buông ra, xin anh buông ra, nếu không cả hai chúng ta sẽ đều phải bỏ mạng"

Thiên Thiên trái tim đau như bị sát muối. Nhìn toàn thân anh ngập chìm một màu đỏ tươi đang không ngừng nhỏ giọt, cô chỉ thấy đau, đau thay anh, xót xa thay anh.

Cô không đành lòng! Nhắm chặt mắt lại, mặc cho những giọt nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, như những giọt mưa nặng hạt rơi vào vực sâu.

Nặng nề cắn mạnh một phát vào bàn tay đang nắm chặt lấy năm ngón tay của cô, cảm nhận mùi máu tươi đang ngập tràn trong khoang miệng, cô như chết đi mấy trăm ngàn lần vậy, đau tái tê như bị lăng trì, ruột gan quần quại xé nát cả con tim.

Được hi sinh vì anh, cô đã cảm thấy vô cùng mãn nguyện rồi!

Dương Thế Minh, em yêu anh, yêu anh. Dù cho kiếp này, kiếp sau hay kiếp sau nữa, em vẫn sẽ mãi yêu anh!

"Thiên Thiên, đừng như vậy! "

Anh nắm chặt lấy bàn tay mỏng manh yếu ớt của cô, dùng hết sức lực mà kéo lên:

"Anh sẽ không bao giờ buông tay. Nhớ kĩ, dù cho có chuyện gì xảy ra, anh cũng tuyệt đối sẽ không buông tay em ra. Nếu chết, vậy thì cả hai cùng chết! Anh cần em! Thiên Thiên, anh cần em! "

Anh gào lên như muốn trút đi bầu tâm sự, đôi mắt nâu đỏ luôn chăm chú nhìn vào thân hình nhỏ bé không rời.

Anh sợ, anh thực sự rất sợ...

"Nếu em muốn anh hạnh phúc, vậy đừng có ngu ngốc như vậy nữa, anh sẽ không vui vẻ được! "

Anh nói rất nhỏ, nhưng cũng đủ để cô cảm nhận được nỗi giằng vò đang cuộn cuộn trong lòng anh.

Thời gian vẫn chậm chậm trôi, nhưng đối với Thiên Thiên, cả bầu trời rộng lớn chỉ có mình trái tim cô đập loạn. Cô lưu luyến phút giây ấm áp này!

"Cầm miệng, anh cầm miệng lại cho tôi! "

Lâm Ngọc Lan tức giận không ngừng đâm vào chân anh, trong con mắt u tối giăng đầy tơ máu.

Sắp chết rồi vẫn còn mạnh miệng! Cô không thích nghe những lời lẽ vô nghĩa này!

"Chắc chắn tôi sẽ cho các người chết, nhưng quan trọng là, ai sẽ chết trước đây? "

Dương Thế Minh sắc mặt trắng bệch, cảm giác cả người đều đang dần dần chìm vào vùng bùn lầy không đáy.

Lần đầu tiên trong đời, anh mới có cảm giác khổ sở như vậy...

Lần đầu tiên trong đời, anh phải đối mặt với tử thần gần kề như vậy...

Lần đầu tiên...

Ngay khi trước mắt anh là một mảng tối đen, bàn tay mà anh vốn kiên trì nắm lấy cũng bị tuột khỏi tầm tay. Cảm giác chênh vênh chói với giữa không trung khiến anh gục ngã. Anh mệt lắm, thực sự anh rất mệt!

"Thiên Thiên... "

Bờ môi khô khốc khẽ gọi tên cô, anh liền nằm gục xuống nền đất lạnh lẽo.

Số phận cô sẽ như thế nào?

Thực sự cô phải đặt dấu chấm hết cho niềm hạnh phúc nhỏ bé tại đây sao?

Anh buông tay cô rồi, khoảng cách của hai người đang ngày càng xa rời!

"Đừng buông tay! "

Gục ngã...

Tuyệt vọng...

Mệt mỏi...

Đừng buông tay?

Cô có thể hi vọng sống sót sao?

Cô có thể gặp lại anh sao?

Cô có thể nằm trong vòng tay ấm áp của anh nữa sao?

Hay đơn giản, đây chỉ là một giấc mộng?

Một giấc mộng viễn vông xa vời thực tế?

Lâm Ngọc Lan cười sung sướng, bàn tay lạnh buốt vẫn nắm chặt lấy lưỡi hái tử thần, cả khuôn mặt bị bắn đầy máu đỏ.

Dương Thế Minh sẽ chết?

Triệu Thiên Thiên cũng không còn tồn tại?

Cô vẫn tiếp tục sự nghiệp phát triển như ngày nào?

Ha ha... Ha ha ha...

Bộp...

Chiếc gạt tàn vỡ tan thành từng mảnh vụn rơi trên đất...

Con dao sắc bén văng xa vào cây nến vẫn còn đang bập bùng màu đỏ lửa...

Cháy...

Cháy lớn dần... Lớn dần như muốn nuốt chửng hết tất cả...

Đồ vật...

Hay thậm chí là cả con người...

"Thiên nhi... "

Ngay khi bàn tay Thiên Thiên đang dần buông lỏng, Thiên Kỳ đã vội vã chạy tới nắm chặt lấy bàn tay gầy rạc của cô.

Bóng tối mờ dần...

Ánh sáng ngày một gần hơn...

Thiên Kỳ cứu cô! Anh cứu vớt lấy sinh mệnh nhỏ bé của cô! Anh càng khiến cô cảm thấy chính mình như một kẻ tội đồ tàn nhẫn.

Chiếc xe cứu thương réo lên inh ỏi...

Chiếc xe cứu hoả nhấp nháy liên hồi...

Chiếc xe cảnh sát ầm ầm kéo đến...

Đã quá muộn...

Cả ngôi biệt thự to lớn ngập tràn trong biển lửa, thiêu rụi tất cả những thứ còn sót lại.

Trong đó, có cả Lâm Ngọc Lan!

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Cô Không Xứng Đáng Với Anh Ấy (1)

"Minh... Minh... Minh..."

Thiên Thiên giật mình ngồi bật dậy, trên khuôn mặt là đầm đìa nước mắt, ánh mắt vô hồn nhìn không ra cảm xúc.

Cô nhớ có hoá hoạn.

Đúng! Là hoá hoạn!

Anh bị thương rất nặng, cả người anh đều là màu máu đỏ tươi!

Anh đâu rồi? Cô hoảng hốt đưa mắt tìm kiếm xung quanh, ngoài sự lạnh lẽo cũng chỉ là một mình cô cô độc.

"Minh... Minh..."

Thiên Thiên giật mọi dây rợ rườm rà ra khỏi cơ thể mình, bàn chân vô thức cứ thế đi về phía trước. Cô phải tìm anh! Ngộ nhớ không thấy cô, anh sẽ buồn!

Trước mắt cô nhoè đi bởi một làn sương mỏng, toàn thân choáng váng ngã nghiêng không có trọng lực mà bỏ nhào về phía trước.

"Thiên nhi"

Thiên Kỳ vội chạy lại đỡ lấy cô, ánh mắt không che giấu nỗi sợ xót xa cùng bi thương. Cô đau lòng như vậy, thần thờ như vậy không phải vì anh!

Anh chỉ đi ra ngoài mua một chút hoa quả cho cô, như thế nào khi trở về đã lại thấy cô khổ sở như vậy?

"Thiên nhi, em vẫn còn chưa khoẻ, mau nghỉ ngơi cho tốt"

Anh dịu cô đứng dậy, cô lại cất lực hất tay anh ra. Những giọt nước mắt nóng hổi rơi trên mu bàn tay anh lại trở nên lạnh buốt như những bông tuyết mùa đông.

Anh lạnh, lạnh cả tâm hồn lẫn thể xác. Hơi ấm mà anh ao ước, có lẽ không bao giờ trở lại như ngày xưa nữa rồi.

"Thiên Kỳ ca ca, Minh đâu? Minh đâu rồi? Em muốn gặp anh ấy, Thiên Kỳ ca ca"

Cô khóc nức lên thành tiếng, bao nỗi sợ hãi bủa vây lấy tâm trí cô. Cô run run túm chặt lấy áo anh mà gào thét.

"Thiên Kỳ ca ca, anh Minh có làm sao không? Cả người anh ấy đều là máu, rất đáng sợ. Nhất định anh ấy sẽ rất đau rất đau"

"Thiên nhi, nghe anh nói này". Thiên Kỳ gỡ lấy bàn tay đang run rẩy của cô, trái tim như có hàng ngàn con kiến cắn xé. Mất đi anh ta, cô đau khổ như vậy hay sao?

"Thiên nhi, Dương Thế Minh không có bị làm sao hết, chỉ là do mất nhiều máu cho nên mới rơi vào hôn mê. Nhưng chỉ là tạm thời mà thôi, em đừng tự tổn hại đến sức khoẻ! "

Anh ôm chặt lấy cô, dán khuôn mặt ướt nhoè nước mắt áp vào lồng ngực ấm áp, trong lòng vừa ghen tỵ, vừa tổn thương đang không ngừng dày vò khiến toàn thân anh tê dại.

"Em muốn tới thăm anh ấy, Thiên Kỳ ca ca, em muốn đi gặp anh ấy, muốn chăm sóc cho anh ấy..."

Thiên Thiên dùng hết sức lực mà gượng dậy, thân hình gầy yếu như chiếc lá vàng mỏng manh bị rụng xuống nhìn đến xót xa.

Cô loạng choạng chạy về phía cửa, môi mỏng cắn chặt để lấy lại sự tỉnh táo ban đầu.

"Thiên nhi, em đừng náo như vậy! Em quan tâm đến anh ta, vậy còn bản thân em thì sao? Anh ta chưa chết, anh ta chỉ là đang ngủ mà thôi! Em đến tìm anh ta để làm gì? Ngoài đứng đó và nhìn anh ta, em còn có thể làm gì?"

Anh giữ chặt lấy tay cô, bên khoé môi trở nên mặn chát cùng đắng ngắt.

Mặc dù biết cô không yêu anh, nhưng tại sao anh vẫn không thể buông bỏ bàn tay ấm áp này?

Là do anh quá yêu cô hay do tại anh quá hồ đồ mà mất đi lí trí?

Anh không biết, không biết mình đang làm gì nữa. Là cô đưa ba anh vào tù, là cô tàn nhẫn đẩy trái tim anh rơi xuống địa ngục, nhưng anh không có cách nào hạn được cô.

Cô ác lắm, chính cô đuổi anh đi nhưng sao cô cứ nằm lì trong trí óc anh? Cô có biết, cô đáng ghét đến mức nào hay không?

Thiên Thiên uất ức cúi thấp đầu xuống, ánh mắt long lanh nước tận lực kìm nén đến nỗi đỏ hoe.

Cô không làm được gì cho Dương Thế Minh, là cô vô dụng, là cô ngu ngốc!

Cô phải nghỉ ngơi, cô muốn mình phải nhanh chóng khoẻ lại để chăm sóc Thế Minh. Anh cần cô, cô không thể bỏ rơi anh.

Bước chân nặng trĩu trở lại giường bệnh, cô như một người máy không có cảm xúc nhìn lên trần nhà trắng toát. Xung quanh cô chỉ toàn là một màu trắng đơn thuần, thật giống như thiên đường. Nhưng sao cô lại cảm thấy đau thương lạnh lẽo như rơi xuống địa ngục như vậy?

"Thiên nhi, để anh đút cháo cho em"

Thiên Kỳ tay chân vụng về múc ra một bát cháo nóng hổi, khẽ thổi nhẹ rồi đưa đến bên miệng cô.

Cúi đầu xuống ngắm nhìn khuôn mặt nhợt nhạt, lại bất gặp cô đang ngẩng đầu nhìn anh, trong đôi mắt trong veo chứa đựng một chút thất thần, sững sờ cùng lo lắng.

Cô lo lắng cái gì? Tại sao lại có vẻ mặt đăm chiêu như vậy?

"Thiên nhi, em sao thế? Không khoẻ chỗ nào sao? "

Anh vội vàng đưa tay chạm vào trán cô. Bàn tay anh to lớn cùng với sự ấm áp khiến Thiên Thiên có chút chạnh lòng:

"Thiên Kỳ ca ca, anh không trách em sao? "

Anh nhẹ lắc đầu, khẽ cười đút cho cô thìa cháo:

"Trách em? Trách em cái gì? Tại sao anh lại trách em? "

Anh không muốn trách cô, cũng không có quyền trách cứ cô bất kì điều gì.

Oan có đầu, nợ có chủ. Cứ oán oán nợ nợ như vậy, biết bao giờ mới có thể chấm dứt? Hơn nữa, là do ba anh nợ cô trước. Ngày hôm nay, cô chỉ là đòi lại những gì mà mình đã bị cướp mất mà thôi. Cô không sai, một chút cũng không sai!

"Em rất ác độc đúng không? "

Nước mắt cô chảy dài ướt đầm cả gối, hoà vào mái tóc thơm mùi dầu gội đen mượt.

Cô ác độc vì đã đuổi anh đi, ác độc vì đã ra tay với người đàn ông mà cô suốt bao nhiêu năm trời gọi là ba, ác độc vì chính bản thân cô đã gián tiếp giết chết đi đứa con còn chưa chào đời của mình. Cô không xứng đáng được làm mẹ, càng không xứng được tha thứ cho tất cả lỗi lầm mà mình đã gây ra!

Cô không xứng...

"Thiên Thiên... "

Thiên Kỳ khẽ gọi tên cô, bàn tay to lớn theo đó mà nắm chặt lấy từng ngón tay mảnh khảnh.

"Em rất tốt bụng, trong mắt anh, cho dù em có làm gì cũng đều không có lỗi. Mọi việc em làm đều có lí do riêng của em, anh sẽ không ngăn cản"

Với anh, cô mãi mãi là một thiên thần với đôi cánh trắng trong, thuần khiết. Cô lương thiện, dịu hiền, đáng yêu không ai có thể sánh kịp. Thiên nhi bé nhỏ của anh, từ khi anh lần đầu tiên nhìn thấy cô đã là như vậy rồi!

Cô là mặt trời toả nắng trong anh, gieo ánh nắng ấm áp vào từng tế bào vốn đã lạnh lẽo từ lâu. Cô mang đến cho anh nụ cười, niềm vui và hạnh phúc, còn có...cả sự đau khổ đến tận cùng.

"Không đâu" Cô lắc đầu nguầy nguậy, ánh mắt vô hồn nhìn vào khoảng không.

"Do em quá độc ác nên mới bị ông trời cướp đi tiểu bảo bảo"

Cô cười khổ. Chưa sót, đau lòng không ngừng lấn chiếm cả cơ thể. Cô có cảm giác như cả mạch máu đều đang sôi trào oán trách chính mình. Cô khổ sở chỉ biết im lặng chịu đựng.

"Thiên nhi, mất đi đứa bé chỉ là việc ngoài ý muốn, không ai mong mọi chuyện sẽ đi theo chiều hướng tệ hại như vậy. Anh tin đứa nhỏ kia rất ngoan ngoãn, sẽ không trách em"

Cô nhào vào lòng anh, ô ô khóc lớn, hết như một đứa trẻ nhỏ vừa bị bắt nạt mà rung rung ầm ứ.

"Thiên Kỳ ca ca, em xin lỗi, thật xin lỗi, lúc nào em cũng làm phiền đến anh, lúc nào cũng bắt anh an ủi em"

Anh tự nguyện...

Ba từ đó, anh muốn thổ lộ cho cô biết, nhưng lại không cách nào có thể thốt ra miệng. Anh sợ cô sẽ chán ghét anh, sợ cô lại đuổi anh đi xa khỏi cuộc đời cô. Anh không muốn như thế nữa, anh không muốn điều đó sẽ tiếp tục lặp lại...

Anh không biết tương lai sẽ đi đâu về đâu, nhưng hiện tại, cô rất cần sự yêu thương từ anh, rất cần anh bao bọc, chở che. Cô yếu đuối, cần có anh bên cạnh. Anh cô đơn, cần cô an ủi và động viên anh.

"Thiên nhi, ngoan, em hãy coi như đây chỉ là một con ác mộng, một con ác mộng thật đáng sợ. Sau khi tỉnh dậy, mọi chuyện sẽ đều thay đổi, em sẽ không phải bận tâm đến bất cứ điều gì nữa"

Bên cạnh em là Dương Thế Minh, nhưng phía sau lưng em vẫn là anh bảo vệ.

Thiên nhi, dù cho khoảng cách trái tim của hai chúng ta ngày một xa, nhưng anh vẫn sẽ luôn dõi theo em. Anh tin vào một ngày nào đó, khi khoảng cách nơi tâm hồn của hai ta là một vòng trái đất, anh sẽ lại tìm được em. Dù thời gian lúc đó sẽ là rất lâu, rất lâu, có thể là kiếp này, kiếp sau hay kiếp sau nữa, anh vẫn sẽ chờ chờ cho em. Chỉ cần em đứng đó đợi anh, anh sẽ không ngần ngại mà lật tung lên cả trái đất để chạy đi tìm kiếm em. Cho nên, đừng lo lắng, nhé! Anh sẽ xuất hiện vào mỗi khi em cần.

"Thiên Kỳ ca ca... Minh sẽ không sao, đúng không? "

Cô thì thầm gọi tên anh, sau đó hơi thở đều đều mà chìm vào giấc ngủ.

Thiên Kỳ không nở buông tay cô ra, vẫn lặng lẽ vuốt ve mái tóc trơn mềm mà anh lưu luyến.

Ngay cả khi ngủ, cô vẫn luôn miệng gọi tên anh ta.

Ngay cả khi ngủ, hình bóng anh ta vẫn ngự trị trong tâm trí cô.

Ngay cả khi ngủ, chính anh cũng chẳng là gì trong giấc mơ của cô...

Trời dần ngả về đêm, che lấp đi những tia nắng ấm áp của buổi sáng và vẻ đẹp hoàng hôn của buổi ban chiều.

Trước cửa phòng của cô, Trần Cảnh Đường lặng lẽ dựa lưng vào tường từ lâu, như một chàng kỵ sỹ đứng đây để bảo vệ giấc ngủ của một nàng công chúa.

Nhìn cô khổ sở, anh lại cảm thấy trái tim mình nhiều dần lên những vết chai sạn, xót xa bao nhiêu, đau đớn bao nhiêu, tổn thương bao nhiêu.

Người ta nói, con trai yếu đuối là khi đứng trước người mình yêu, đàn ông yếu đuối là khi bị mất đi người phụ nữ quan trọng nhất của đời mình.

Chính anh cảm thấy mình là một tên thất bại, mất đi tình bạn, mất cả tình yêu.

Anh có tiền, có quyền. Anh cao cao tại thượng, nhưng lại vô cùng cô đơn. Nhìn đám người muốn lấy lòng mà quỳ rạp xuống dưới chân mình, anh chỉ cảm thấy mình thật sự rất đáng thương, đáng thương vì mình chỉ như một quân cờ để người ta lợi dụng, đáng thương vì một mình mình bơ vơ giữa dòng đời tấp nập. Anh đứng trên vạn người, oai hùng mạnh mẽ tựa như chúa tể, nhưng lại chưa bao giờ nếm trải được hương vị ngọt ngào của tình yêu thương.

Anh hối hận, hối hận vì mình đã sinh ra trên đời, hối hận vì đã đánh đổi tình bạn thân thiết mà cuối cùng một mình mình chịu đựng những tổn thương, hối hận vì đã che giấu tất cả sự thật khiến cả ba đều đau khổ.

Có phải sau tất cả, sai lầm nối tiếp sai lầm đều là do anh mà ra, để bây giờ tự anh phải trả giá?

Tình yêu không có gì là sai cả. Có trách chỉ có thể trách con người ta không biết điểm xuất phát bắt đầu từ đâu, cũng như không biết nên kết thúc như thế nào cho tất cả đều vui vẻ. Trong cuộc sống, đơn thuần hay chứa đầy cay đắng cũng là do một tay ta gây nên. Mỗi con người chính là một mảnh ghép của cuộc đời, mỗi trái tim lại là máu đỏ được tạo nên nhờ mảnh ghép của tình yêu thương. Tất cả đó đều là sắc màu, là hương vị của cuộc sống.

Trên thế giới này, ai dám tự khẳng định mình là người hoàn hảo?

Một món ăn ngon cần nêm đủ gia vị, một bức tranh xinh đẹp cần có đủ màu sắc, một cuộc đời trọn vẹn cần có đủ hương vị cảm xúc của mỗi người.

Anh là con người, không phải là một cỗ máy hiện đại. Trái tim anh làm bằng máu, không phải làm từ băng tuyết trôi.

Ai nói anh lạnh lùng tàn ác?

Chỉ là anh vẫn luôn âm thầm che giấu cảm xúc mà thôi...

Ai nói anh không biết cười?

Chỉ là chưa có ai làm rung động thật sâu nhịp đập mãnh liệt trong anh thôi...

Ngoại trừ cô!

Nhưng... Cô sẽ không bao giờ thuộc về anh.

Xung quanh cô có quá nhiều vệ tinh. Không là Dương Thế Minh thì lại có Triệu Thiên Kỳ, anh mãi mãi cũng chỉ là người đứng sau. Cùng là đàn ông, cùng chung một hoàn cảnh, nhưng phụ nữ lại phải cùng nhau tranh giành.

Anh mệt mỏi vì phải sống. Anh khó thở vì phải cảm nhận những nỗi đau. Anh choáng váng vì hình bóng cô cứ quanh quẩn trong anh.

Thiên nhi, đối với em, tôi chẳng là gì sao?

Trong ánh đèn vàng lạnh lẽo của bệnh viện, người đàn ông to lớn khẽ bước đi. Bóng anh dài lê thê in trên nền đất, đẩy về cô tịch cùng nỗi u buồn sâu thẳm.

Có lẽ, anh phải sửa chữa lại tất cả những lỗi lầm của mình...

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Cô Không Xứng Đáng Với Anh Ấy(P2)

"Minh.. Minh... Đừng bỏ em! Xin anh... Đừng bỏ em"

Trên một bãi biển, gió thổi man mác, tung bay chiếc váy trắng tinh khôi của cô gái. Ánh nắng nhẹ nhàng phả lên gương mặt xinh đẹp của cô, tô đậm thêm những giọt nước mắt long lanh mặn nhạt kéo dài trên khuôn mặt.

Đứng đối diện với cô, người đàn ông bị cô gái nắm lấy bàn tay to lớn cứ vậy lạnh lùng không thèm quay đầu nhìn về phía sau, ánh mắt vẫn hướng về phía một người con gái khác đang đứng:

"Thiên Thiên, cô ấy đã trở về rồi, tôi trả lại tự do cho cô"

Dương Thế Minh hất tay cô ra, đôi chân sải bước về phía trước, chỉ để lại một mình cô chơi vơi giữa bãi cát mênh mông rộng lớn.

Cô kiệt sức gục ngã trên nền cát, đôi mắt nhuộm lên một màu đau thương nhìn theo hai người đang nắm tay nhau bước dần về nơi xa...

Nơi ấy, là thiên đường..

Một nơi có anh, nhưng không có cô...

"A"

Thiên Thiên giật mình tỉnh dậy, mồ hôi đầm đìa ướt hết mái tóc mềm mượt. Cô lại như vậy, lại tiếp tục mơ thấy ác mộng nữa rồi.

Từ sau vụ hoả hoạn đó, cô lúc nào khi đêm về cũng bị giấc mộng này ám ảnh. Sau mỗi lần như thế, cô lại sợ hãi chạy đến tìm anh, nắm chặt lấy tay anh để cảm nhận được hơi thở ấm áp quen thuộc.

Bước chân lững thững, nhẹ nhàng đi trên đất, cả người cô run rẩy loạng choạng bước đi, mỗi bước lại như ngàn mảnh vỡ cản đường, đâm vào chân cô, đau nhói.

Mở cửa phòng bệnh trắng toát, mùi sát trùng quẩn quanh khắp phòng xộc vào mũi làm đầu óc cô choáng váng.

Nhìn dây rợ lằng nhằng trên người anh, Thiên Thiên không nén nổi sự chua xót đang vỡ oà, cô chỉ biết lặng lẽ đứng đó nắm lấy tay anh mà khóc.

"Chỉ lại mơ thấy ác mộng à? "

Bảo Khánh từ trong phòng vệ sinh bước ra, nhìn thấy cô lại không khỏi thờ dãi.

Mỗi ngày đều chứng kiến cảnh này, đối với cậu chuyện đó đã không còn gì là xa lạ như mấy ngày đầu tiên.

Cậu đứng dựa lưng vào cánh cửa, yên lặng ngắm nhìn đôi mắt đã sớm sưng đỏ từ lâu, trong nội tâm nhìn không được một trận cơn bão.

Ba cậu đã như vậy, cô cũng không khá hơn là bao, bảo cậu làm sao có thể không đau lòng cho được?

"Bảo Khánh, cậu thử nói xem, Dương Thế Minh đến khi nào mới có thể tỉnh lại? Anh ấy đã nằm như vậy được gần một tháng rồi! "

Những ngày qua, bệnh tình của cô cũng đã bình phục ổn định, nhưng cô vẫn tiếp tục nằm viện. Mặc dù ghét mùi thuốc sát trùng, ghét không khí lạnh lùng đau thương trong bệnh viện, nhưng vì anh, cô vẫn ở lại. Cô muốn mỗi lần nhớ anh, chính mình có thể nhìn thấy anh ngay lập tức. Cô muốn khi tỉnh dậy, người đầu tiên anh nhìn thấy chính là cô.

Bảo Khánh ngẩng đầu về phía cửa sổ, nhìn về một nơi xa xăm, vô định, đầu lông mày cũng theo đó mà chau lại với nhau:

"Ba tôi sẽ sớm tỉnh lại, nhất định là như thế! Ba ba là một người đàn ông kiên cường, giàu nghị lực, nhất định ba sẽ không dễ dàng gục ngã như vậy! "

Nghe tin ba cậu nhập viện, mấy lão già cô đông trong công ty đã bắt đầu rục rịch, mọi chuyện chỉ có thể để Trần Cảnh Đường gánh vác tạm thời. Mặc dù cậu không muốn như vậy, nhưng cũng không thể để tâm huyết của ba cậu rơi vào tay người khác một cách dễ dàng.

Tuy cậu chỉ là một đứa nhóc năm tuổi, nhưng sớm đã có bộ óc thiên tài. Cậu hiểu được, ngay từ khi sinh ra, con người ai ai cũng tồn tại tham vọng mãnh liệt, ai ai cũng muốn làm đế vương. Họ giẫm đạp lên nhau để tồn tại. Cậu còn nhỏ tuổi, không thể gánh vác một công ty mang tầm vóc quốc tế như vậy, cho nên, lựa chọn người tạm thời thay thế ba ba là rất cần thiết. Mà người đó, chỉ có thể là Trần Cảnh Đường! Tuy hai người đối địch nhau trong truyện tình cảm, nhưng tình nghĩa anh em mấy chục năm sao có thể quên lãng?

"Tôi nhớ anh ấy, thực sự rất nhớ rất nhớ anh ấy! "

Cả Thiên Thiên cùng Bảo Khánh đều rơi vào trầm mặc, ánh mắt không lúc nào lướt qua khuôn mặt cương nghị mà bình thản của anh.

Thời gian nhanh chóng vụt qua, cuộc sống nhộn nhịp của thế giới ngoài kia vẫn chưa lúc nào là ngừng lại.

Đã là hai tháng kể từ khi Dương Thế Minh nằm viện, anh vẫn vậy, vẫn ngoan cố không chịu tỉnh lại.

Thiên Thiên mặc dù đã xuất viện, nhưng ngày nào cô cũng đến đây thăm anh, chăm sóc anh, còn cẩn thận hơn cả bác sĩ cùng y tá túc trực.

Hôm nay vẫn là một ngày nắng như bao ngày khác. Làn gió dịu nhẹ thổi tung bay mái tóc xinh đẹp của cô gái đang đạp xe vội vã trên đường.

Kíttttttt... Rầm..

Chiếc xe theo quán tính mà bị đánh văng, Thiên Thiên cũng theo đó mà ngã nhào về phía trước.

Cô khẽ nhíu mày nhìn những vết xước trên người, đôi môi anh đào mềm mại mím chặt lại với nhau.

"Tôi xin lỗi! "

Thiên Thiên nói tiếng xin lỗi, đôi mắt long lanh trong suốt cũng không nhìn người đối diện.

"Xin lỗi là xong sao? Vậy thì nếu giết người xong rồi xin lỗi là có thể trốn thoát khỏi tội trạng sao? "

Người phụ nữ đi đôi giày cao gót đỏ chói cắt cao giọng chanh chua, ánh mắt sắc lạnh như có thể xuyên thấu cả nội tâm cô. Cô ta cố tình gây ra vụ tai nạn này cũng không phải là muốn nghe tiếng xin lỗi! Cái cô ta cần chính là sự sợ hãi, ngạc nhiên xen lẫn tâm trạng đau đớn của Thiên Thiên!

"Triệu Thiên Thiên, cô cứ mãi là một con rùa rụt cổ như vậy hay sao? "

Giọng điệu nhạo báng lộ rõ sự khinh thường khiến Thiên Thiên chú ý. Cô ta là ai? Sao lại biết tên cô?

Trong đầu xẹt qua ánh mắt lạnh lùng cùng với bóng dáng mờ ảo của người phụ nữ đứng trên bãi cát, trái tim của cô không nhận được mà đập dữ dội.

Từ từ ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào khuôn mặt lạnh lùng kia, bao niềm tin ý chí của cô như rơi vào hố sâu không đáy.

Cô ấy, nỗi lo sợ ngày ngày cứ ám ảnh cô cuối cùng cũng đã trở về.

Trong một tiệm cà phê gần trường đại học X, Thiên Thiên thất thần nhìn vào tách cà phê nghi ngút khói.

Chính tại đây là nơi khởi nguồn của sự đau thương, những giọt nước mắt cùng với trái tim lần đầu tiên biết rung động của cô.

Nơi này vẫn vậy, vẫn không có gì thay đổi, có khác, chính là cô đã trưởng thành hơn, ngoài kia không còn là cơn mưa lớn như buổi đầu gặp anh, còn có, đối diện cô không còn là chiếc ghế gỗ vô tri của ngày xưa.

"Thiên Thiên, chắc cô cũng biết lí do tôi hẹn gặp cô ra đây ngày hôm nay"

Nguyệt Ánh Phương dựa lưng vào chiếc ghế, đôi chân dài trắng nõn vắt chéo lên nhau, trên môi mòng khề nhếch lên tạo thành tư thế của một người chiến thắng.

"Tại sao bao lâu nay, cô không quay về? "

Bỏ rơi Bảo Khánh mất đi tình thương của mẹ, chối bỏ tình yêu mà Dương Thế Minh dày công vun đắp, đến khi tình cảm giữa cô và anh mới chớm nở, Nguyệt Ánh Phương lại quay trở về. Nghịch lí này, tại sao lại có thể xảy ra ở trên người cô?

Lẽ nào, cô mãi mãi cũng chỉ là một Triệu Thiên Thiên đáng thương, là cái bóng nữ phụ luôn làm đậm nét cho nữ chính lên ngôi?

Có người đã từng nói, tất cả mọi người đều đóng chung một vai diễn chính, trên thế giới không có xuất hiện người mang danh nữ phụ. Có thể trong mắt người này, bạn là một con người hèn kém, nhưng trong mắt người khác, bạn lại là cả cuộc đời.

Ai cho đi cái gì, nhận lại sẽ là sự đền đáp xứng đáng. Nhưng với Thiên Thiên, cô nhận lại chỉ toàn là khổ đau.

Nguyệt Ánh Phương trở về, vậy cô biết phải làm sao? Trái tim cùng lí trí, cô đã sớm trao trọn nó cho Dương Thế Minh rồi. Mất đi ánh sáng, con người sao có thể tồn tại?

"Tôi quay về lúc nào, có cần phải xin phép sự đồng ý của cô không? Cô là ai mà tự cho mình cái quyền làm chủ cuộc sống của tôi? "

Nguyệt Ánh Phương vẫn giữ vững tư thế ngạo nghễ như một nữ vương nhìn thẳng vào khuôn mặt tái nhợt của cô, ánh mắt sắc lạnh chứa đựng sự hận thù được ẩn sâu dưới một lớp mặt nạ tình xảo.

"Triệu tiểu thư, cô không có đủ lấy một chút tư cách để chất vấn tôi! "

Cô sững người cúi thấp đầu xuống, hai bàn tay nắm chặt đầu gối sớm đã ướt đầm mồ hôi. Lại là câu nói này, lúc trước là Dương Thế Minh, lúc này lại đến lượt cô ta.

Không đủ tư cách...

Mãi mãi cô chỉ là một con cóc ghè hèn kém không đủ tư cách để vươn lên so sánh với thiên nga...

"Nguyệt tiểu thư"

"Gọi tôi là bà Dương"

Cô ta cao ngạo ngẩng cao đầu, trong mắt toàn là tia trào phúng nhìn con rối nước đang diễn trò nhạt nhẽo.

"Tại sao tôi phải làm như vậy? "

"Cô nói cái gì? "

"Tại sao tôi phải gọi cô là bà Dương trong khi cô chẳng là gì? Nguyệt tiểu thư, là cô đã không về bên cạnh anh ấy ngay từ trước, là cô không có ở bên anh ấy mỗi lúc anh ấy tuyệt vọng. Bây giờ cô quay về, cô tính đập đổ mọi cố gắng mà tôi đã tạo dựng sao? "

Thiên Thiên tay khuấy khuấy tách cà phê, hoà mình vào bản nhạc nhẹ đang vang lên trong quán. Ánh mắt hồ hững nhìn ra đường phố đông đúc tấp nập, cô lại nhớ về ngày đầu tiên gặp anh.

Khi ấy, ngoài trời mưa nặng hạt.

Bây giờ, bầu trời nắng chói chang.

Khi ấy, anh đối với cô chỉ là một nỗi hận thù sâu sắc.

Bây giờ, trái tim anh đang từ từ mở để đón nhận cô.

Cô muốn mình phải đấu tranh, cô muốn giành lấy hạnh phúc!

"Nguyệt tiểu thư, thật sự xin lỗi cô. Tôi không phủ nhận cô là vợ anh ấy, nhưng hai người đã là quá khứ rồi! Bây giờ, bên cạnh Dương Thế Minh là tôi. Tôi mới là vợ hợp pháp của anh ấy. Trừ khi anh ấy chấp nhận ly dị với tôi, nếu không cô vẫn phải hạ mình để gọi tôi một tiếng Dương phu nhân"

Nguyệt Ánh Phương tức giận đứng bật dậy, tay đập mạnh vào bàn, sau đó chính mình lại hít sâu một hơi, kiềm nén lửa giận đang bốc phát mà ngồi xuống.

"Triệu tiểu thư, hình như cô đã quên, tôi và anh ấy vẫn chưa ly dị với nhau. Một người học trường luật như cô lẽ ra phải biết chúng tôi vẫn là vợ chồng

chứ? Trước đây, các người nghĩ tôi đã chết nên có thể đến với nhau. Nhưng bây giờ, tôi đã quay trở về rồi. Điều này đồng nghĩa, cô và chồng tôi chỉ là người đứng qua đường mà thôi! "

Cô ta nhấn mạnh hai từ "chồng tôi", thành công phôi sặc mối quan hệ giữa Dương Thế Minh và Thiên Thiên.

Trong cuộc chiến này, Nguyệt Ánh Phương không bao giờ chấp nhận hai từ thất bại. Thời gian Thiên Thiên ở bên Dương Thế Minh là quá lâu rồi, bây giờ, cô cần phải đòi lại tất cả mọi thứ mà cô ta cướp từ cô!

Thiên Thiên trong nội tâm chấn động mạnh mẽ, nhưng bề ngoài vẫn cố gắng tỏ ra kiên cường. Cô biết mình yếu thế, nhưng nhất định cô không thể nhu nhược để đánh mất đi hạnh phúc!

"Nguyệt tiểu thư, bây giờ vẫn chưa thể nói được gì. Minh vẫn chưa tỉnh lại, chúng ta cũng không thể nào biết ai thắng, ai thua. Quyền quyết định sẽ lựa chọn ai là nằm trong tay anh ấy. Cho dù hai người còn là vợ chồng, nhưng khi anh ấy không còn yêu cô nữa, vậy thì có ý nghĩa gì? "

Nguyệt Ánh Phương mím môi, cầm lên tách cà phê hất thẳng vào mặt cô, sự mỉa mai cùng chua ngoa bộc lộ rõ trên khuôn mặt yêu mị:

"Triệu Thiên Thiên, cô không xứng đáng với anh ấy! Đứng bên cạnh anh ấy, sánh bước cùng anh ấy chỉ có thể là tôi! Là phụ nữ với nhau, tôi muốn chân thành khuyên nhủ cô một câu, đừng có dại gì mà chấp nhận cuộc đời của một tiểu tam! "

Cô ta đứng dậy, giật lấy một tờ khăn giấy lau tay mình, đập vào khuôn mặt nhem nhuốc của Thiên Thiên, sau đó cao ngạo bước đi thẳng.

Tiếng giày cao gót lép cộp đập trên sàn nhà mỗi lúc một xa, để lại một mình Thiên Thiên thất thần rơi nước mắt cùng với sự soi mói đàm tiếu của người đời. Những ánh mắt đó, khinh bỉ có, hả hê có, thương hại cũng có,... Nó như ngàn lưỡi dao sắc bén xé nát cả trái tim cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Hãy Đi Ra Khỏi Cuộc Đời Của Tôi

Ai khen ta đi~~~

Thiên Thiên thần thờ bước đi trên đường như một cái xác không hồn, cả người vô lực không có điểm tựa. Cô khóc, khóc rất nhiều, chỉ muốn ngã khụy xuống trên con đường lớn.

Ánh nắng vàng nhạt vẫn trải đều trên những hàng cây, dòng người vội vã vẫn cứ đến, cứ đi, chỉ có mình cô cô đơn, mình cô ngập chìm trong nỗi đau đớn.

Nguyệt Ánh Phương trở về rồi, cô đã mất đi người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời mình, cô chẳng còn lại gì cả, chẳng một ai thương hại cô, chẳng một ai chào đón cô, chẳng một ai nghĩ đến cô đang tồn tại.

Cô mệt mỏi, cũng không muốn tranh giành nữa, cô biết phải làm gì đây?

Đã bao lần gục ngã, cô có thể tự mình đứng lên. Nhưng sao lần này lại khó đến vậy? Trái tim cô quặn quại, giãy đạp trong khoảng ký ức ngọt ngào. Cô muốn buông bỏ, nhưng nó kiên quyết vùi chặt trong lòng cô. Đâu phải tình yêu có thể dễ dàng vứt mất như thế? Đâu phải đã khắc sâu một người vẫn sẽ dễ dàng quên đi?

Cô không phải người vô tâm, cũng chẳng phải là một người quan trọng. Trong thế giới này, cô chỉ là một cái bóng, mãi mãi không bao giờ tồn tại. Mọi người đi lướt qua cô, cô nhớ, nhưng người khác thì không. Bởi họ không thấy cô, không thấy những giọt nước mắt đang cố gắng chảy ngược vào con tim ấy. Cô biết thờ, cũng biết đau. Cô biết cười, nhưng cũng biết khóc. Tại sao hết lần này đến lần khác luôn có người tìm đến chà đạp bản thân cô? Tại sao họ luôn mỉm cười khi chứng kiến cô phải đau đớn?

Yêu? Trên thế giới này, liệu có tình yêu nào gọi là bất diệt? Liệu có tình yêu nào vẫn nguyên vẹn theo dòng chảy thời gian? Liệu có tình yêu nào chỉ toàn là ngọt ngào mà không có những giọt nước mắt?

Cô hạnh phúc, có ai vui? Cô tổn thương, có ai thấu?

Ngã gục xuống trên đường, lặng lẽ rơi nước mắt, cô chỉ biết ngừng thờ, để con tim bớt đau hơn, ngừng thờ, để chính mình cảm nhận được sự vô hình của bản thân.

Cô sống trên đời này hoàn toàn là vô nghĩa.

Cô sống trên đời này hoàn toàn là sự sắp đặt sai lầm của duyên phận.

Cô sống trên đời này chính là mang trong mình sự trừng phạt của ông trời.

Trời cao không hiểu thấu, người đời ai cảm thông?

Minh...

Cô muốn gọi tên anh, cô muốn nói cho anh biết, cô khó thở. Cô muốn nói cho anh biết, trái tim cô đang đau đớn. Cô muốn nói cho anh biết, cô bị sự bế tắc bốn phía vây quanh.

Cô từ từ nhắm mắt lại, cảm nhận những giọt nước mắt mặn chát đang không ngừng rơi xuống nơi khoé mắt.

Minh... Có lẽ, em mất đi anh thật rồi!

_____

"Thiên nhi, đừng như vậy nữa có được không? "

Thiên Kỳ ngồi gục xuống bên cạnh cô, ruột gan nóng như lửa đốt.

Cô cứ lặng im như vậy, không nói, không cười, bờ môi khô khốc không còn sức sống. Trông cô yếu đuối như một cái xác không hồn khiến trái tim anh xót xa.

"Thiên nhi, nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? "

Anh xoay người cô lại đối diện với mình, nhưng đáp lại cũng chỉ là ánh mắt vô hồn chứa đầy nước mắt.

Cô như vậy, anh rất sợ. Anh muốn trông thấy nụ cười ngọt ngào của cô, muốn cô trở về đáng vẻ hồn nhiên ngây thơ như hôm nào. Anh không muốn nhìn cô vô lực như thế. Vì cô đau, anh còn đau đớn hơn gấp trăm ngàn lần.

Cô ích kỷ lắm! Cô chỉ biết nghĩ cho mình mà không hiểu đến cảm nhận của người khác. Là cô vô tâm, nhưng anh không thể xa cô, không thể quên cô, lại càng không muốn mất cô. Anh hiểu, tình yêu đơn phương nó đau đớn thế nào, nhưng anh tự nguyện! Chỉ cần đứng phía sau cô, nhìn nụ cười hạnh phúc của cô, anh cũng đã đủ thỏa mãn.

"Thiên Kỳ ca ca"

Cô nhẹ nhàng gọi tên anh, nức nở.

Cô lại khóc. Chưa bao giờ anh thấy cô khóc thương tâm đến thế. Chưa bao giờ anh thấy cô đau lòng tuyệt vọng đến như vậy. Trái tim anh cũng chưa bao giờ đau hun hút đến mức này.

Cây xanh không thể thiếu nước, con người không thể thiếu ánh sáng mặt trời, còn anh sống không thể thiếu cô! Cô là tia nắng ấm áp trong cuộc đời anh, là nơi yên bình mang anh đến cuộc sống, cô là tất cả những gì anh còn lại. Nhưng bây giờ, sự sống ấy đang dần héo mòn theo thời gian, khiến con tim anh nhanh chóng bị lụi tàn.

Ai nói đàn ông không biết khóc? Chỉ là họ khóc trong âm thầm mà thôi.

Ai nói đàn ông không biết tình người? Chỉ là những giọt máu đỏ bị chôn sâu trong trái tim mà thôi.

Cô khóc vì Dương Thế Minh, anh lại khóc vì cô. Vậy...ai sẽ khóc cho anh?

Cuộc tình tay ba không bao giờ có hạnh phúc ngọt ngào, bởi người đơn phương luôn phải chấp nhận những tổn thương nghiệt ngã. Anh là người đến trước, nhưng đáng tiếc, người cô yêu chắc sẽ không bao giờ có thể là anh.

Thiên nhi...

Vì yêu em nên anh chấp nhận rời xa, lặng lẽ đứng phía sau và dõi theo em trong suốt cuộc đời. Anh chấp nhận mình là một cái bóng chờ che cho em, mang đến cho em từng cơn gió mát. Khi gục ngã, hãy nhớ đến anh, khi đau khổ, hãy tìm đến anh. Anh không hứa sẽ mang đến cho em nụ cười, nhưng anh đủ tự tin để khẳng định mình sẽ chia sẻ nỗi buồn cùng em. Xin em, cho anh một cơ hội trở thành người bạn đồng hành với em, cùng em vượt qua hết những chông gai và thử thách.

"Thiên nhi, đừng khóc! Xin em, đừng khóc"

Anh ôm chặt lấy cô, cảm nhận hơi thở ấm áp đang vùi sâu trong lòng anh. Được ở cạnh cô như vậy, đối với anh đã quá đủ rồi.

"Thiên Kỳ ca ca, em muốn gặp Minh. Anh đưa em đi gặp anh ấy, em rất nhớ anh ấy"

Cô khóc nức nở như một đứa bé, bàn tay nhỏ gầy ôm chặt lấy cánh tay Thiên Kỳ. Cô muốn gặp Dương Thế Minh, cô không muốn để Nguyệt Ánh Phương cướp anh đi khỏi tay cô. Cô thừa nhận mình ích kỷ, nhưng không phải là vì tình yêu sao? Tình yêu không có lỗi, có trách, chỉ có thể trách cô quá lụy tình, quá yếu đuối. Cô hi sinh tất cả vì tình yêu, nhận lại cũng chỉ là niềm đau đang không ngừng cấu xé.

"Được, anh đưa em đi, không cần khóc như vậy nữa, anh sẽ đau lòng"

Thiên Kỳ dịu dàng nhìn cô, nở nụ cười ngọt ngào nhưng cũng đầy chua xót. Có lẽ, Dương Thế Minh thật sự đã đánh cắp trái tim cô mất rồi.

Anh đưa cô đến bệnh viện, dõi mắt nhìn theo bóng dáng gầy yếu đang khuất dần sau cánh cửa, ánh mắt không khỏi mệt mỏi mà nhắm chặt lại. Anh sợ, sợ cái thứ ấm nóng đáng sợ gọi là nước mắt đó sẽ cản trở đi tâm nhìn của anh, biến thế giới xung quanh anh rơi vào làn sương mờ ảo.

Anh buông tay cô rồi. Điều duy nhất mà anh ao ước, đó là mong cô được hạnh phúc. Người nắm tay cô bước tiếp trên đoạn đường dài này, mãi mãi không bao giờ có thể là anh.

Anh có thể cảm nhận, bước chân của cô chưa một giây phút nào ngừng lại. Nó vẫn tiến về phía trước, tìm đến nhịp đập mạnh mẽ của con tim.

Nhưng anh không biết, chính vì sự mềm lòng trong phút chốc lại dẫn đến tổn thương sâu sắc trong lòng cô.

Đứng trước cửa phòng bệnh, Thiên Thiên vội vàng lau nước mắt, bên khóe môi khẽ cong lên thành một nụ cười yếu ớt.

Cô biết, Dương Thế Minh không thích nhìn thấy cô khóc.

Cô biết, anh muốn cô luôn luôn phải nở nụ cười.

Cô biết, anh hạnh phúc khi có cô bên cạnh.

Khẽ chạm nhẹ vào cánh cửa, nhưng cô chưa kịp mở nó, bàn tay đã bị hất văng ra.

"Cô tới đây làm gì? Không thấy bản thân mình quá phiền phức hay sao? "

Nguyệt Ánh Phương khoanh hai tay trước ngực, khẽ cau mày. Cô không thể ngờ, bị mắng chửi thậm tệ đến như vậy, Thiên Thiên vẫn còn không chịu từ bỏ ý định mà buông tha cho Dương Thế Minh. Là do cô ta mặt dày hay tại cô vẫn chưa ra tay tàn độc?

Một lần tái sinh, vạn kiếp bất phục, cô phải cho Thiên Thiên nếm trải mùi vị của sự nhục nhã nó kinh tởm đến mức nào.

"Nguyệt tiểu thư, tôi là vợ anh ấy, vào thăm chồng tôi, lẽ nào cũng phải được sự chấp thuận của cô hay sao? Cô lấy tư cách gì để cấm đoán tôi? Cô nói tôi phiền phức, vậy thì cô chính là nhiều chuyện! "

Thiên Thiên tuy trong lòng đều là sợ hãi, nhưng bên ngoài vẫn lộ ra vẻ kiên cường. Nguyệt Ánh Phương là vợ anh thì có sao? Cô ta vẫn là đã bỏ rơi anh. Là cô ta không chịu quý trọng anh trước! Đứng trước kẻ thù, cô không được nản lòng, tuyệt đối không thể để cô ta nắm bắt được một chút sơ hở!

Nguyệt Ánh Phương nhìn xuống bàn tay đang nắm chặt gấu áo của cô, môi khẽ nhếch lên thành nụ cười khinh thường. Rõ ràng là đang đắm chìm trong sự lo lắng, vậy mà vẫn còn lên mặt ra vẻ? Cô dễ bị mắc lừa như vậy sao? Còn chưa nhìn lại bản thân mình, có gì ghê gớm đối đầu với thiên nga có thể thắng được hay sao?

Thật đáng tiếc! Đó mãi mãi chỉ là một giấc mơ quá xa vời với thực tế!

Cúi xuống nắm lấy bàn tay đã đỏ đầy mồ hôi lạnh của Thiên Thiên, miệng cô ta cười nhưng ánh mắt lại loé lên tia tàn nhẫn. Cô ta bóp mạnh lấy tay cô, từng câu từng chữ như muốn cứa rách da thịt của người đối diện, càng nói, vết thương đâm vào càng sâu, càng sâu, nỗi đau lại càng bị nhiễm trùng mà rỉ máu.

"Triệu Thiên Thiên, trên đời này, kẻ yếu đuối bao giờ nhận lại cũng chỉ là sự tổn thương mà thôi. Cô lẽ nào ngu ngốc đến nỗi không hiểu những gì tôi nói? Cút xa anh ấy đi, bàn tay dơ bẩn này của cô không đủ tư cách để chạm đến bất cứ thứ gì trên người anh ấy! "

Không đủ tư cách...

Vẫn là không đủ tư cách...

Cô mãi mãi cũng không đủ tư cách...

"Nguyệt tiểu thư, vậy cho tôi hỏi, thế nào thì mới là đủ tư cách? Là già chết, bỏ rơi anh ấy trong suốt mấy năm trời hay sao? Hay là khi nào muốn trở về liền trở về? Cô nói tôi không đủ tư cách, vậy cô có tư cách gì?"

Nói ra những lời này, mắt cô vốn đã sưng húp, nay lại đỏ hoe. Là Nguyệt Ánh Phương bỏ rơi anh, cũng tại cô ta khiến anh hiểu lầm cô, tại cô ta khiến anh hận không thể xé xác cô, tại cô ta đẩy cô rơi vào nỗi tuyệt vọng khôn cùng.

Cô thừa nhận, mình ngu ngốc, nhưng ít ra cô cũng không làm anh đau. Bao cố gắng mà cô làm vì anh, lẽ nào chỉ tựa hư vô? Người cũ quay về, người mới liền không có chỗ tồn tại?

Người ta nói mối tình đầu rất khó để quên đi, chính vì vậy tình cảm dành cho người đến sau mới không thể trọn vẹn. Người mới lấp đầy khoảng trống, nhưng người cũ lại là người chữa lành vết thương. Cô không đủ tự tin để đối mặt với sự thật phũ phàng ấy, chỉ biết tự nhủ với bản thân mình, hãy nỗ lực hơn nữa, vì cô vẫn còn cơ hội, cơ hội để giành lấy anh, cơ hội để anh cùng cô đi đến hết chặng đường đời. Nhưng liệu bây giờ, tia hy vọng nhỏ nhoi ấy có còn không?

Nguyệt Ánh Phương cười, nhưng nụ cười không chạm đến đáy mắt. Cô cười vì thấy Thiên Thiên quá ngu ngốc, quá nhu nhược, không biết nên dừng tại điểm nào, nên tiến hay lùi. Như vậy mà cũng đòi tranh giành Dương Thế Minh với cô? Cũng thật là quá ảo tưởng đi!

"Thiên Thiên, tôi quên chưa nói cho cô biết, Dương Thế Minh đã tỉnh lại rồi, người anh ấy nhìn thấy đầu tiên là tôi. Người anh ấy nghĩ đến sự quan tâm chăm sóc mấy ngày qua cũng là tôi. Cô có hiểu nó có nghĩa là gì không? Anh ấy coi trọng tôi hơn cô, khi tôi xuất hiện, hình bóng của cô đã lu mờ rồi. Đối với anh ấy, cô không có lấy một xu giá trị! "

Đau... Đau quá! Trái tim cô đau thắt lại. Những gì Nguyệt Ánh Phương nói, cô nên tin hay không? Anh tỉnh lại rồi? Anh không nhắc đến tên cô? Anh bỏ rơi cô?

Không! Không đâu! Cô không tin! Anh sẽ không tàn nhẫn với cô đến thế! Anh nói anh cần cô mà, anh rất cần cô, anh sẽ không lãng quên cô!

Cô phải hỏi anh, cô muốn nghe chính miệng anh nói hết những nỗi lòng. Cô muốn tạo cho mình một cơ hội, một tia hy vọng nhỏ nhoi...

"Tôi không tin cô đâu! Tôi phải hỏi anh ấy cho ra lẽ, cô chính là kẻ nói dối! "

Cô nắm lấy nắm cửa, run run mở ra, nhưng lại bị Nguyệt Ánh Phương chặn lại. Cô ta đẩy cô đập vào bức tường lạnh lẽo, trên khoé môi vẫn treo lên nụ cười không cảm xúc:

"Triệu Thiên Thiên, cô không có quyền bước vào đó, đừng làm vấy bẩn phòng bệnh của anh ấy! "

Thiên Thiên lắc đầu nguầy nguậy, bàn tay dùng mọi sức lực đẩy Nguyệt Ánh Phương ra, khiến cô ta ngã nhào ra đất.

"A"

Đầu Nguyệt Ánh Phương đập mạnh xuống đất, máu tụ lại ở giữa trán đỏ ửng một mảng.

"Nguyệt nhi"

Dương Thế Minh từ sân cỏ của bệnh viện trở vào, tận mắt chứng kiến Nguyệt Ánh Phương bị xô ngã, tâm không kiềm được một phen chấn động.

Anh vội vàng chạy đến đỡ lấy cánh tay cô ta, khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

"Nguyệt nhi, em có sao không? "

Anh xoay người cô ta một vòng, xem xét thật cẩn thận vết thương trên trán cô ta.

"Minh... "

Thiên Thiên yếu ớt gọi tên anh, cả khuôn mặt xinh đẹp mơ hồ đều là nước mắt. Anh tỉnh lại thật rồi! Khuôn mặt bấy lâu nay cô từng đêm nhung nhớ giờ đây chân chân thực thực hiện ra trước mắt khiến cô không kiềm chế được bản thân mà gọi lên tên anh.

Dương Thế Minh bước đến trước mặt cô, tàn nhẫn tát cô một cái thật đau đớn.

"Triệu Thiên Thiên, tại sao cô lại làm vậy? Tại sao lại đẩy ngã cô ấy? Cô ấy đã làm gì sai? Thật uổng công tôi đối xử tốt với cô! "

Năm vết ngón tay in trên khuôn mặt trắng nõn khiến cô bông rớt, đau đến xuyên thấu tận con tim. Anh lại tát cô, anh lại khiến cô tổn thương!

"Minh, em không cố ý đẩy ngã cô ấy! Xin anh, nghe em giải thích có được không? "

"Cố ý hay không không phải cô cũng đã chính tay xô cô ấy rồi sao? Cô giải thích thì có ích gì? "

Đôi mắt anh đỏ ngầu đầy tức giận, bàn tay nắm chặt đến mức nổi đầy gân xanh.

Anh không muốn đánh cô như vậy. Anh biết cô đau, vì tay anh cũng đang bông rớt, nhưng anh muốn dứt khoát một lần, để cô đau đớn nốt lần này, đổi lại cô có thể quên đi người tàn nhẫn như anh.

Nguyệt Ánh Phương quay về, anh cũng chưa bao giờ nghĩ tới mọi chuyện lại quá ảo diệu đến vậy. Nhưng người con gái anh yêu, không phải đang đứng trước mặt anh đây sao?

Anh cần Nguyệt Ánh Phuong, Bảo Khánh cũng cần có mẹ

Mẹ ruột không phải vẫn sẽ tốt hơn mẹ kế hay sao? Anh muốn Bảo Khánh có thể tận hưởng vòng ôm ấm áp từ mẹ ruột của nó.

Trái tim anh cũng đang từng hồi nhức nhối, nhưng có lẽ đó chỉ là sự rung động nhất thời mà thôi. Anh yêu Nguyệt Ánh Phuong như vậy, làm sao có thể nhường vị trí của cô cho một người khác?

"Thiên Thiên, tôi muốn chấm dứt tất cả với cô từ đây. Nguyệt nhi quay trở về rồi, tình nghĩa vợ chồng giữa chúng ta cũng không thể tồn tại. Cô học trường luật, cho nên sẽ hiểu, đúng không? Từ nay về sau, giữa chúng ta không còn bất kì mối liên quan nào nữa. Tôi sẽ nhờ luật sư cấp cho cô một khoản tiền, đủ để cô sống hết quãng đời còn lại. Cô đi đi, đừng bao giờ quay trở lại tìm tôi nữa! "

Anh nắm lấy tay Nguyệt Ánh Phuong, bước vào trong phòng bệnh, trái tim cũng không ngừng co rút.

"Minh, cho em một cơ hội nữa thôi, có được không? "

Thiên Thiên nín lấy cánh tay anh, khuôn mặt nhợt nhạt không có lấy một tia huyết sắc.

Cô sợ, sợ mình lại một lần nữa phải cách xa anh, sợ mình lại đắm chìm trong nỗi tuyệt vọng khôn cùng.

"Được"

Dương Thế Minh nhắm chặt đôi mắt mệt mỏi của mình để che giấu đi cảm xúc đang vỡ oà, sau đó khẽ mở ra, mỉm cười nhìn về phía Nguyệt Ánh Phuong như muốn an ủi, động viên cô ta.

"Tôi sẽ cho cô một cơ hội"

Anh tháo chiếc nhẫn đang yên vị trên ngón áp út của mình, hướng về phía hồ nước trong bệnh viện đang cuộn cuộn chảy, thẳng tay ném nó đi, đồng thời cũng ném luôn cả trái tim của Thiên Thiên rơi xuống vực sâu không đáy.

"Nếu cô có thể tìm được chiếc nhẫn đó trong vòng một ngày, tôi sẽ cho cô một cơ hội. Nhưng tôi khuyên cô, tốt nhất hãy từ bỏ đi. Cô sẽ không bao giờ có thể tìm nó đâu"

Anh muốn xoá hết những kí ức về cô, bởi anh không đủ can đảm để đối mặt với nó. Anh không muốn tồn tại hai chữ niềm tin để đòi lấy sự thất vọng của cô nữa. Anh không muốn trái tim mình lại rung động khi nhìn thấy những giọt nước mắt mặn chát kia.

Từ khi nào, anh lại để chính mình trở nên yếu đuối như vậy?

Từ khi nào, trái tim anh lại có thể biết đau lòng?

Từ khi nào, anh lại rơi vào những nỗi khổ tâm cùng cực?

Không! Anh không muốn suy nghĩ nữa, nó khiến anh quá mệt mỏi!

"Chỉ cần tìm lại nó, anh sẽ trở về bên em sao? "

Cánh môi cô run run hỏi anh, nước mắt đã đóng đầy nhưng lại bị cô kiên cường nuốt xuống.

Chỉ cần còn một chút niềm tin, cô cũng sẽ quyết không bỏ cuộc. Cô sẽ tìm được nó, nhất định sẽ tìm được nó!

"Đúng, tìm được nó, tôi sẽ là của cô"

Dương Thế Minh nói xong lời này, anh không quay đầu lại mà bước đi thẳng, để lại một mình cô vẫn đứng chôn chân tại chỗ, miệng lắp bắp không ngừng:

"Được! Minh, đợi em, em sẽ tìm được, nhất định sẽ tìm được. Anh hãy tin tưởng em, tin tưởng em! "

Cô vừa nói vừa rơi nước mắt, môi mím chặt lại với nhau. Nhìn đến cánh cửa vẫn đang khép hờ, cô thấy nụ cười ôn nhu ấm áp của Dương Thế Minh, ánh mắt đầy hạnh phúc của Nguyệt Ánh Phuong. Khẽ ôm ngực kìm nén nỗi chua xót đang không ngừng bộc phát, cô chỉ biết thở dốc kìm nén sự đau đớn.

Cô, đã từng một thời mơ ước ánh mắt dịu dàng đó của anh, nhưng có lẽ cả đời này, ngoài Nguyệt Ánh Phuong ra, anh sẽ chẳng gửi gắm nó cho bất kì một ai, kể cả là cô.

Lặng lẽ dựa người vào bức tường lạnh lẽo, lặng lẽ rơi nước mắt xuống khoé môi, chạm xuống đất, chạm đến cả đáy lòng của người đứng phía xa kia.

Bảo Khánh buồn bã dõi theo cô, lí trí không ngừng đấu tranh tư tưởng.

Mọi chuyện xảy ra như ngày hôm nay, tất cả cũng từ một tay cậu mà ra. Giá như cậu không tìm mẹ, giá như cậu không gặp cô, giá như cậu không tìm mọi cách để cô và ba ba đến với nhau, có lẽ mọi chuyện đã không rắc rối phức tạp như hiện tại.

Cậu rất yêu quý cô, nhưng cậu lại cần mẹ mình hơn. Cô là người mang đến cho cậu niềm vui, nhưng mẹ lại là người mang đến cho cậu cuộc sống.

Mặc dù biết như vậy là thiệt thòi, là tàn nhẫn với cô, nhưng cậu cũng không còn cách nào khác. Chính cậu cũng đang cảm thấy tội lỗi. Chính cậu cũng đang không biết phải đối mặt với sự tàn nhẫn này như thế nào, chính cậu cũng cảm thấy quá bất lực với cuộc sống, như vậy, sao cô có thể vui vẻ mà quên đi những ký ức đau khổ ấy?

Nhẹ nhàng bước về phía cô, ngắm nhìn ánh mắt vô hồn ấy, cậu cũng không biết nên mở lời như thế nào. Nên xin lỗi cô? Hay là tàn nhẫn đuổi cô đi như ba cậu đã làm?

"Bảo Khánh"

Cô mấp máy môi gọi tên cậu, đầy thống khổ cùng bi thương. Cô kiệt sức, cậu biết. Cô mệt mỏi, cậu biết. Cô đau lòng, cậu cũng biết.

"Bảo Khánh, tôi không có cách nào từ bỏ được ba của cậu. Tôi không có cách nào có thể quên được anh ấy! Có phải tôi ích kỷ lắm không? Tôi là kẻ thứ ba đi phá hoại hạnh phúc gia đình của cậu. Tôi thật đáng ghét! Thật đáng ghét! "

Cô khóc nức nở, bàn tay nhỏ bé không ngừng dấn mạnh vào lồng ngực chính mình. Ở đây, cô đau lắm. Ở đây, đang không ngừng rỉ máu. Chính ở đây đang bị tổn thương rất sâu nặng. Cô phải làm thế nào? Phải làm thế nào để có thể vượt qua? Có ai đó hãy xoa dịu trái tim cô đi, làm ơn...

"Thiên Thiên, chị... Hãy tránh xa chúng tôi ra đi. Xin chị! "

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Xin Đừng Rời Xa Anh...

Ngày hôm nay, trời nổi cơn giông bão, gió mạnh làm lung lay mọi thứ, rất mạnh, rất mạnh...

Dương Thế Minh sau khi tỉnh dậy liền muốn trở về nhà, không ai ngăn cản được anh nên đành miễn cưỡng đồng ý.

Đứng trên ban công ngắm nhìn về nơi xa, cả khuôn mặt anh cơ hồ đều hiện lên những nét mệt mỏi.

Cô bây giờ đang làm gì? Liệu có ngu ngốc mà tìm kiếm trong hồ nước lạnh như vậy không? Hay đang oán trách anh vì đã đối xử với cô quá tàn nhẫn? Cô, liệu có hận anh như trước đây anh đã từng hận cô?

"Minh, anh đang nghĩ gì vậy? Bữa tối em đã chuẩn bị xong, sao anh còn không chịu xuống ăn? Bắt mẹ con em phải chờ anh thật là lâu"

Nguyệt Ánh Phương từ phía sau vòng tay qua ôm lấy anh, dựa đầu vào tấm lưng vững chắc mà nũng nịu. Anh đang ở bên cô, cô không cho phép anh nghĩ về ai khác!

Dương Thế Minh xoay người lại nhìn về phía Nguyệt Ánh Phương, yên lặng ngắm nhìn cô không nói gì. Anh hiểu nỗi lo sợ trong lòng cô, nhưng lí trí anh lúc này thật sự đã bị rơi vào u mê, chìm trong bóng tối, khiến trước mắt anh mờ mịt. Anh phải thừa nhận, anh có một chút nhớ Thiên Thiên.

Không, không phải một chút, mà là rất nhớ, rất nhớ... Hình bóng cô cứ lấp đầy trí óc anh, cả khuôn mặt đầm đìa nước mắt của cô khắc sâu vào tim anh, anh muốn xóa bỏ, nhưng hình ảnh cô vẫn cứ đầu không chịu rời đi, anh biết phải làm sao?

Đôi khi, lí trí không làm chủ được bản thân mình, mà cứ một mực nghe theo lời kêu gọi của con tim. Giữ được lí trí, nhưng trái tim lại luôn bất an, bắt ép anh không được đưa cô vào quên lãng, bắt ép anh nhớ đến sự nhẫn tâm đến tột cùng mà anh đã đối xử với cô...

"Anh sao vậy? "

Nguyệt Ánh Phương có chút hụt hẫng mà buông tay anh ra, trong giọng nói lộ rõ sự bất mãn.

Từ khi trở về nhà, anh không giống như lúc trước. Anh hồ hững với cô rất nhiều, cũng không nói chuyện với bất kì ai. Liệu có phải là do Triệu Thiên Thiên mà ra không?

"Không có gì, em xuống trước đi, anh sẽ xuống ngay"

Dương Thế Minh khép hờ đôi mắt, sau đó cũng không để ý đến Nguyệt Ánh Phương. Anh xoay người về phía ban công, cảm nhận làn gió lạnh buốt quạt thẳng vào mặt mình, hi vọng gió có thể thổi bay đi những nỗi mất mát đang chôn sâu trong lòng anh. Có như vậy, anh mới không cảm thấy bức bối, mới có thể gạt đi nỗi nhớ nhung về cô.

Nghe tiếng bước chân ngày một xa dần, anh khẽ mở mắt, đồng thời cũng lặng lẽ thở dài. Giá như Nguyệt Ánh Phương trở về sớm hơn, giá như cô có thể ngăn cản anh việc trả thù, mọi chuyện đã không đi xa như vậy, anh cũng có thể toàn tâm toàn ý mà yêu thương cô. Nhưng...thời gian đã chậm chậm quay rồi, đâu ai có thể quay trở lại thời điểm lúc ban đầu?

Thiên Thiên lặng lẽ nhìn vào trong phòng bệnh đã khép chặt, tâm không khỏi trùng xuống. Anh đã xuất viện rồi! Anh đã không đợi cô!

Bàn tay khẽ nắm chặt lại thứ mình đang cầm trong tay, cô nâng niu nó như báu vật quý giá. Nó nhỏ bé, nhưng là tất cả những gì cô có thể giữ lại...

Mở ra dây số quen thuộc, cô lại chần chờ không dám nhấn nút gọi, vì cô sợ. Cô sợ cảm giác chính mình phải dập tắt đi niềm hy vọng mong manh mà tự tay cô đã vun đắp, sợ cảm giác bị anh bỏ rơi giữa tiết trời lạnh lẽo, sợ anh sẽ nói một tiếng không cần cô. Cô sợ, cô rất sợ, rất sợ!

Nhưng, cô muốn gặp anh, muốn anh thực hiện lời hứa mà anh đã nói, muốn cùng anh bắt đầu một cuộc sống mới.

Cô áp điện thoại trên tai, bàn tay đã đỏ không biết bao nhiêu là mồ hôi lạnh. Từng tiếng tút tút ngân dài phía bên kia khiến trái tim cô cũng theo đó mà hồi hộp. Cô ghét cảm giác này! Cô ghét phải chờ anh bất mấy lâu như vậy.

"A lô, Thiên Thiên? "

Cuối cùng Dương Thế Minh cũng bắt máy, giọng anh sao lại mệt mỏi như vậy? Cô nhớ anh, nhớ lắm, nhớ lắm...

"Thiên Thiên, sao em không trả lời? Thiên Thiên? "

Anh gọi tên cô, sau lại rơi vào sự yên lặng. Cô đang khóc! Anh có thể cảm nhận được, tiếng nức nở mà cô đang cố gắng che giấu, rất nghẹn ngào... Từng giọt nước mắt ấy quán chặt lấy trái tim anh, như muốn trách anh sao quá vô tình, sao lại khiến cô đau đớn như vậy?

"Minh, em muốn gặp anh, anh có thể để ra chút thời gian bên em có được không? "

Cô hỏi anh, nhưng lại là lời cầu xin hèn mọn. Cô nhớ anh, nhớ đến phát điên dại, nhớ đến từng cử chỉ ánh mắt của anh. Trái tim cô đau lắm, nhưng cô không thể nào thôi thúc nó ngừng nghĩ về anh... Cô muốn chính mình ngu ngốc một lần cuối, muốn một lần nữa được nghe theo nhịp đập của con tim!

Dương Thế Minh nắm thật chặt chiếc điện thoại, cố gắng kìm nén nỗi nhớ nhưng đang dâng trào trong lồng ngực, lí trí cố gắng ép chính mình phải thật tàn nhẫn, không được mềm lòng trước sự nghẹn ngào của cô:

"Thiên Thiên, tôi đã nói rồi, chúng ta hãy kết thúc đi. Em đừng tự làm khổ mình như vậy nữa, sẽ không ai thương hại em như em mong muốn đâu! "

Thương hại...

Là lòng thương hại...

Thật sự chỉ có thể là như vậy...

Thương hại thì sao? Anh muốn anh thương hại cô lần này, chỉ một lần này mà thôi!

"Minh, đây là lần cuối cùng, em cầu xin anh, cho em được gặp anh lần cuối, sau này, em sẽ không bao giờ làm phiền đến anh nữa... "

Cô vội vã gọi tên anh trong những giọt nước mắt, toàn thân mệt mỏi như muốn ngã khụy xuống, đôi mắt nhoè dần không nhìn được phía trước.

Sau đêm nay, cô có lẽ sẽ chẳng bao giờ được ngắm nhìn vẻ đẹp hoàn mỹ của anh...

Sau đêm nay, cô có lẽ sẽ mãi mãi biến mất khỏi cuộc sống của anh...

Sau đêm nay, cô sẽ cố gắng gạt bỏ hình bóng anh ra khỏi những trang kí ức...

Sau đêm nay, chỉ sau đêm nay mà thôi...

Lần cuối cùng? Cô thật sự sẽ rời khỏi anh sao? Cô sẽ mang những kỉ niệm của chôn sâu vĩnh viễn sao? Tại sao trái tim anh lại khó chịu như vậy? Còn cào lăm, khó thở lắm! Anh không muốn nghe cô nói như vậy, lí trí anh đang điên loạn gào thét, đang cố gắng xóa đi lời từ biệt đó, anh không muốn mất cô...

"Được"

Được...

Chỉ như vậy thôi, cô đã cảm thấy thật mãn nguyện rồi! Khẽ mỉm cười, một nụ cười nhợt nhạt không có sức sống, ánh mắt cô u buồn chứa đựng những nỗi

tâm sự, mang trong mình sự cô đơn thiếu vắng:

"Em sẽ đợi anh! "

Dập máy, Dương Thế Minh vội vã chạy xuống lầu, ánh mắt chưa từng rời khỏi chiếc điện thoại đang nắm chặt trong tay.

"Minh, anh đi đâu vậy? "

Lâm Nguyệt Lan từ phòng bếp đi ra, trên tay bưng tô canh đang bốc khói nghi ngút, ánh mắt sắc bén đảo qua bàn tay to lớn của anh, tâm không khỏi trùng xuống.

"Minh, anh định đi gặp Triệu Thiên Thiên sao? "

Bước chân Dương Thế Minh khựng lại một giây, sau đó lại vẫn đều đều tiến về phía trước, giọng nói nhàn nhạt 'ừ' nhẹ.

Anh biết, như vậy có lẽ đối với Nguyệt Ánh Phương là không công bằng, nhưng lúc này anh không suy nghĩ được gì nữa, anh chỉ muốn được gặp Thiên Thiên, được nhìn thấy nụ cười xinh đẹp như thiên thần của cô. Anh có lỗi với Nguyệt Ánh Phương, nhưng anh lại càng có lỗi với Thiên Thiên nhiều hơn, anh thật đúng là một kẻ tội đồ!

Choang...

Tô canh trên tay Nguyệt Ánh Phương rơi xuống, dội hết vào chân cô bông rớt, trong ánh mắt loé qua tia thâm độc.

"A..."

"Nguyệt nhi, em có sao không? "

Dương Thế Minh vội vàng chạy lại đỡ cô, sai người điện cho bác sĩ tư nhân, bản thân mình lại vẫn một mực muốn đi tìm gặp Thiên Thiên. Anh đã hứa sẽ gặp cô rồi, anh không muốn thất hứa với cô như vậy!

"Minh, anh đừng đi có được không? "

Nguyệt Ánh Phương níu lấy bàn tay anh, nức nở. Anh muốn đến bên Triệu Thiên Thiên, cô tuyệt đối không cho phép! Cô ta đã cướp đi từ cô quá nhiều thứ, đến bây giờ, cô cần phải đòi lại tất cả mọi thứ vốn dĩ đã thuộc về cô!

"Nguyệt nhi, nghe anh nói"

"Không, em không muốn nghe! Em không cho anh đi, em không cho cô ta cướp đi người em yêu"

Cô ta giả vờ không ngừng, mặc kệ vết bỏng vẫn chưa được rửa sạch, một mực ôm thật chặt lấy cánh tay anh, nước mắt ướt át lăn trên gương mặt xinh đẹp yêu mị.

Dương Thế Minh thờ dãi nhìn cô, mạnh mẽ gỡ đôi tay mà anh đã từng lưu luyến:

"Nguyệt nhi, anh đã từ bỏ cô ấy để trở lại bên em. Anh nhẫn tâm bóp nát trái tim cô ấy để bảo vệ em. Anh hủy hoại cả cuộc đời cô ấy, mang đến cho cô ấy toàn là những nỗi đau thương, anh bỏ mặc cô ấy chỉ vì em. Em biết không? Cô ấy đã cầu xin anh thương hại cô ấy. Cô ấy muốn một lần cuối cùng được gặp anh. Lẽ nào như vậy cũng không được sao? "

Anh đau lòng hỏi cô, mỗi một câu nói ra lại như lăng trì trái tim anh, đau đớn, tê tái, còn chứa đựng cả những nỗi xót xa. Anh, từ trước đến giờ, chưa lần nào làm Thiên Thiên được cảm nhận hạnh phúc trọn vẹn, chưa lần nào anh khiến cô mỉm cười, anh lúc nào cũng mang cho cô sự đau khổ tột cùng, khiến cô chìm đắm trong vô vọng...

Anh đã từng hứa với cô, anh sẽ bù đắp cho cô, sẽ không bao giờ khiến cô phải rơi nước mắt một lần nào nữa, nhưng anh đã không làm được. Anh đã thất hứa với cô, anh đã làm người con gái yêu mình hơn cả sinh mạng phải chịu những nỗi giày vò không có hồi kết. Anh không xứng đáng với cô, anh không xứng đáng để nhận được tình yêu to lớn của cô. Anh là một thằng tồi!

"Minh..."

"Đừng nói nữa! Anh không muốn nghe. Anh phải đi gặp cô ấy! "

Dương Thế Minh đứng dậy đi khỏi động xe, để lại một mình Nguyệt Ánh Phương đang ngồi bệt trên nền đất.

"Mẹ, đừng ép ba như vậy! "

Bảo Khánh đứng dựa lưng vào tường nhìn cô ta, cũng không có ý định chạy lại đỡ. Tâm trạng cậu lúc này cũng đang rất rối bời. Nó khiến đầu óc cậu như muốn rơi vào u mê. Cậu cũng giống ba mình, đều cảm thấy có lỗi với Thiên Thiên. Có lẽ, đây là lần cuối cùng cậu có thể giúp cho cô.

Nguyệt Ánh Phương tức giận nhìn cậu, nước mắt rơi ra như mưa, trong giọng nói khàn khàn mang đầy sự đau đớn:

"Bảo Khánh, con là con của mẹ, ba con là chồng của mẹ! Nếu là con, con có thể đồng ý để người ngoài xen vào phá hoại hạnh phúc sao? "

"Mẹ, Thiên Thiên không phải người ngoài! Từ lâu rồi, chị ấy cũng đã trở thành một phần quan trọng trong cuộc sống của con. Là chị ấy làm cuộc sống của con trở nên đa màu sắc, là chị ấy bên cạnh con giúp cho con bớt cô đơn, con..."

"Đủ rồi! "

Nguyệt Ánh Phương gào ầm lên, không quản bàn chân mình đang đau đớn bao nhiêu, vội vã lao ra ngoài chặn trước đầu xe của anh.

Dương Thế Minh phanh gấp, tiếng ma sát của bánh xe khiến người ta sợ hãi. Đôi mắt anh đổ au nhìn người con gái đang liều mình ngăn cản anh.

"Nguyệt Ánh Phương, em đang làm cái gì vậy? Mau tránh ra! "

Nguyệt Ánh Phương vẫn kiên trì đang rộng cánh tay, lắc đầu nguầy nguậy nhìn anh:

"Minh, xin anh, đừng đi có được không? Nếu bây giờ anh đến gặp Thiên Thiên, khác gì cho cô ấy một cơ hội? Cô ấy nhất định sẽ không buông tay anh, em không muốn mất anh. Anh đừng đi..."

Dương Thế Minh bóp chặt lấy vô lăng, môi mím chặt lại với nhau, trong đôi mắt băng lãnh mơ hồ hiện lên tia sát khí. Từ trước đến giờ, chưa có ai dám ngăn cản anh trực tiếp như vậy!

Đèn xe nhấp nháy tia sáng, anh đạp mạnh chân ga, cứ như vậy lao thẳng ra công lớn.

Thiên Thiên lặng lẽ đứng trước cổng công viên chờ anh, hai bàn tay lạnh buốt chà xát vào nhau để giữ lấy hơi ấm còn sót lại.

Cô đã đứng đây đợi anh suốt ba tiếng rồi. Bây giờ cũng đã là hơn mười giờ tối, anh tại sao vẫn còn chưa tới?

Mưa cũng đã bắt đầu rơi xuống rồi, những giọt mưa nặng hạt cứ thế rơi lên khuôn mặt xinh đẹp đang dần dần tái nhợt.

Cô vẫn đứng đó đợi anh, đắm chìm trong sự vô vọng. Nước mắt không tự chủ được nhanh chóng lăn xuống, hoà quyện với những hạt mưa đang rơi ngày một dày đặc kia.

Anh, lẽ nào không tới? Anh thất hứa với cô? Anh thật sự đã chán ghét cô rồi?

Trong làn nước mắt, cô đã bao lần nhận nhầm anh, bao lần vô thức gọi tên anh, chính cô cũng không nhớ nổi nữa. Cô mệt lắm, thật sự cô rất mệt mỏi, đầu óc cũng đã bắt đầu choáng váng, trái tim cũng ngày càng đau đớn hơn.

"Thiên nhi"

Thiên Kỳ lo lắng chạy đến bên cô, nhìn cô như vậy, ruột gan anh cũng thắt lại với nhau.

"Thiên nhi, anh ta sẽ không tới đâu. Em mau theo anh về nhà, nếu không sẽ cảm lạnh"

Anh một tay nắm lấy tay cô, tay còn lại che dù cho cô, mặc mình bị nước mưa làm cho ướt sũng. Anh bị như vậy có là gì so với cô hiện tại? Thà chịu ướt một chút, còn hơn phải đau lòng nhìn đến dáng vẻ tội nghiệp như đứa bé bị bỏ rơi của cô. Anh ốm, sẽ không ai vì anh mà thương cảm. Nhưng cô đau, chính anh cũng không tránh được sự tổn thương. Cảm xúc của cô từ khi nào đã chi phối toàn bộ lí trí của anh?

Thiên Thiên khóc nức lên thành tiếng, đôi môi vốn hồng nhuận ướt át nay lại trở nên khô khốc nhợt nhạt khiến anh đau lòng. Cô vùng ra khỏi bàn tay to lớn của anh, mặc anh đang đau đớn với một trái tim rỉ máu.

"Thiên Kỳ ca ca, anh về đi, em nhất định phải đợi anh ấy! "

Cô đã hứa sẽ đứng đây đợi anh, cô không muốn anh coi cô là một kẻ thất hứa. Cô không muốn nhìn thấy ánh mắt tràn đầy nỗi thất vọng của anh.

"Thiên Thiên, em đừng tự làm khổ bản thân mình nữa! "

Thiên Kỳ gắt lên với cô. Đây cũng là lần đầu tiên anh gọi thẳng tên cô như vậy.

Từ lúc bé cho đến khi khôn lớn, anh luôn luôn cưng chiều cô, nâng niu cô như một trân bảo quý giá, bởi lẽ, cô là mạng sống, là hơi thở của anh. Cô là nhịp đập của trái tim anh, là đôi mắt giúp anh cảm nhận được vẻ đẹp của thế giới đơn điệu này. Cô mang đến cho anh niềm vui, nụ cười hạnh phúc, cũng là người dạy anh khái niệm của tình yêu. Nhưng bây giờ, chỉ vì Dương Thế Minh mà chính cô biến mình trở thành một linh hồn đã chết, khoá mình chìm trong bóng tối vô vọng, đồng thời cũng giam cầm luôn cả anh vào trong đó. Anh muốn thoát ra ngoài, nhưng lại không nỡ rời xa cô. Bởi lẽ, cô rất yếu đuối, anh cũng rất cần cô...

"Em nhìn lại mình đi, hiện tại em có khác nào một xác sống, chỉ biết khóc và giãy vò bản thân mình không? Dương Thế Minh không cần em, nhưng những người khác cần, anh cũng cần. Tại sao lúc nào em cũng nghĩ đến anh ta mà bỏ qua anh? Anh có chỗ nào không tốt? Anh có chỗ nào không bằng anh ta? Tại sao em không thể mang đến cho anh một chút hi vọng? Tại sao em lại tàn nhẫn với anh như vậy? Em biết anh yêu em mà, đúng không? Anh yêu em ngay từ khi hai chúng ta vẫn coi nhau như anh em ruột, mặc dù là sai trái, nhưng anh không thể tự lừa dối bản thân mình, em cũng biết mà. Tại sao em không thể bỏ thí cho anh một chút tình yêu mà em dành cho Dương Thế Minh?"

Anh lay mạnh cánh tay cô, ép cô tỉnh táo đối mặt với sự thật. Ngày ngày phải nhìn cô đắm chìm trong đau khổ, anh đã không thể nào kiên nhẫn chờ đợi thêm được nữa. Anh muốn thấy cô gái tinh nghịch nhưng đáng yêu của trước kia, không phải cô gái trước mặt anh bây giờ!

"Anh thôi đi! "

Thiên Thiên đẩy anh ra, đôi chân đang run rẩy vì lạnh vô thức lùi lại phía sau, nước mắt lại cứ thế rơi xuống. Trong đêm tối, nước mắt chìm lẫn trong những giọt mưa, đâu ai biết cô đã rơi bao nhiêu lệ? Chỉ biết rằng, cô đang thực sự rất đau khổ, chỉ muốn buông bỏ sự thật, nhưng lại ngang bướng quay lại nhìn về quá khứ. Cô không đành lòng quên đi những kí ức có vui, có buồn của ngày xưa.

Quá khứ với cô là một mảnh tâm tối, nhưng hiện tại cô lại rơi vào thế giới u mê. Anh yêu cô, sao cô có thể không biết? Nhưng đến khi nhận ra sự thật đó thì cũng đã quá muộn, trái tim cô đã không còn là của cô, ngay cả chính cô cũng không còn quyền quyết định nữa rồi!

"Thiên Kỳ ca ca, trong lòng em, anh mãi mãi chỉ là một người anh trai mà em yêu quý, em sẽ không bao giờ trao trái tim mình cho anh. Anh đi đi, đi tìm một nửa trái tim bị thất lạc của anh. Xin lỗi, em không thể cùng anh đi tới Mỹ được, em không nhẫn tâm rời bỏ nơi này. Anh hãy quên em đi! "

Nói ra những lời này, cô thấy đau, nhưng đồng thời cũng thật nhẹ nhõm. Cô không phải tự mình gồng mình trong nỗi áy náy đối với anh. Nếu như biết được sự thật sớm hơn, chắc hẳn người cô yêu sẽ là anh. Nhưng đó chỉ xuất phát từ một chữ "nên", còn hiện tại lại kết thúc bằng hai từ "sự thật", cô đã trao trái tim cho người đàn ông khác rồi!

Cô chạy, chạy khỏi Thiên Kỳ, để lại mình anh thẫn thờ nhìn theo bước chân đang dần xa của cô.

Anh... Có lẽ đã mất cô thật rồi! Cô... Có khi nào sẽ biến mất mãi mãi khỏi cuộc đời của anh không?

Thiên nhi...

Em là con gió thổi mát trái tim anh...

Em là ánh nắng sưởi ấm nụ cười anh...

Em, cũng là lưỡi dao xé nát hi vọng sống của anh...

Mỗi người đều chỉ sống được một lần duy nhất, nhưng lại phải chịu đựng vô số những tổn thương và cảm nhận được mùi vị của hạnh phúc. Cuộc đời, mấy ai có thể tìm thấy người một lòng một dạ yêu mình? Thời gian thay đổi, nhưng trái tim vẫn trọn vẹn một chữ "tình", đó mới thực sự là đáng trân trọng.

"Minh, đừng đi có được không? "

Nguyệt Ánh Phương khóc nức nở dựa vào lồng ngực vững chãi của anh, bàn tay trắng muốt ôm chặt lấy tấm lưng rộng lớn, nhưng bên khoé môi lại khẽ cong lên thành một nụ cười tà ác.

Không phải là cô đã thắng rồi sao? Chỉ cần đe dọa là muốn tự sát, anh đã bỏ mặc tất cả để vòng xe quay trở lại. Đây không phải đã chứng minh, anh vẫn yêu cô hơn Thiên Thiên sao?

Đôi khi trong cuộc sống, không thể nào để lòng mình mềm yếu, mà phải cố gắng sử dụng những thủ đoạn để giành chiến thắng, đó mới là quy luật của vòng xoáy số phận này. Người hiền lành luôn là kẻ thua cuộc, người xảo quyệt mới có thể có cơ hội được bay lên làm phượng hoàng. Tranh giành đàn ông, có khác nào là tranh giành chức sủng phi của hoàng đế? Nội cung thâm hiểm, cũng như chính lòng người hiểm ác, có mấy ai không bị cuồng vọng che mờ? Nguyệt Ánh Phương cô tuyệt đối sẽ không là một kẻ vô dụng!

Dương Thế Minh khẽ thở dài nhìn người phụ nữ đang dựa vào mình, trong lòng xẹt qua một cảm giác lạ thường.

"Được, em ngủ cho an giấc. Anh sẽ bên cạnh em! "

Thời gian lặng lẽ trôi qua từng giây, tiếng thở đều đều đưa Nguyệt Ánh Phương vào giấc ngủ, lúc này Dương Thế Minh mới lật mình rời giường, đắp chăn ấm cho cô, sau đó nhẹ nhàng bước ra cửa phòng, làm khoé môi của ai đó cong lên đầy ẩn ý.

Nguyệt Ánh Phương ngồi dậy nhìn xuống chiếc xe ô tô đang lăn bánh ngày một xa dần, trong con ngươi nồng đậm sát khí làm nổi bật lên sự hận thù đang bộc phát.

Muốn rời đi? Tốt thôi! Tôi sẽ cho hai người gặp mặt nhau lần cuối coi như là lời trần trối!

Cô ta cười, nắm một dây số lạ, không nhanh không chậm giao phó nhiệm vụ cho người ở đầu dây bên kia. Thông minh đến vậy đi chẳng nữa, nhưng đứng trước cô chỉ có thể nhận lấy hai từ thất bại mà thôi!

Thiên Thiên thần thờ nhìn những hạt mưa đang rào rào rơi xuống đường, cô không khỏi cảm thấy nực cười cho chính mình. Cô hiện tại, khác nào những giọt nước mưa kia? Mưa rơi xuống đường, tan nát, cũng như cõi lòng cô bây giờ nát tan. Hạt mưa kia rồi sẽ đi về đâu? Nó có thể trở lại như ban đầu được không? Còn cô, cô đang làm điều gì ngu ngốc, có ai hiểu thấu cho nỗi lòng của cô không?

Minh, em đã đợi anh trong vô vọng, nhưng anh cứ một lần rồi lại một lần thất hứa. Anh khiến em lo sợ, không dám tin vào một tương lai mờ mịt đang đợi ở phía trước. Vốn dĩ, em làm gì có tương lai? Cuộc sống của em gửi gắm vào anh hết rồi, nhưng anh lại để mình em cô độc trong nỗi thiếu vắng anh.

Anh đã từng hứa sẽ đem lại hạnh phúc cho em. Anh đã hứa sẽ không làm em phải rơi lệ thêm một lần nào nữa. Anh cũng đã từng hứa sẽ không bao giờ bỏ rơi em. Vậy...nỗi cô đơn hiện tại, anh giải thích với em như thế nào? Em không muốn tin vào lời hứa của anh, nhưng lại không cách nào có thể phủ nhận em đang mong ngóng anh thực hiện nó. Anh không làm được rồi! Em đã khóc, khóc rất nhiều. Em đã tự nhủ bản thân mình không được khóc, nhưng em không làm được.

Anh chọn một ngày mưa lớn bỏ rơi em, để em phải cô đơn giữa đất trời. Làm ơn đừng như thế, làm ơn hãy đến bên em, em lạnh lắm! Anh có nghe thấy tiếng gào thét của con tim em không? Nó đang trách anh vô tình, anh có đang cảm nhận được không?

Anh, có phải anh sẽ không tới? Nếu đã không thể thực hiện, vậy anh hứa để làm gì? Em trở thành một trò hề trong mắt mọi người, anh vui lắm sao?

Em không thể tin ai được nữa, vì người em thực sự tin tưởng cũng đã quay lưng lại với em rồi! Anh có trách bản thân mình quá tàn nhẫn với em hay không?

Thiên Thiên rũ xuống mi mắt, đưa tay lên lên gạt đi những dòng lệ. Cô khóc làm gì? Có còn ai thương hại cô sao? Nếu anh đã không muốn gặp cô nữa, vậy cô cũng không nên làm phiền anh.

Lững thững bước đi trên đường lớn, vô tình nhớ tới nụ cười hiếm hoi của anh, cô lại không kìm được những giọt nước mắt. Mưa vẫn rơi, cô vẫn khóc. Có lẽ, chỉ có ông trời mới đồng cảm cho số phận của cô mà thôi.

Cô đập lên những hạt mưa trên đường, lặng lẽ một mình chịu đựng sự tổn thương, một mình rơi nước mắt. Nhưng cô không biết, người phía sau cô cũng đang đau như bị bóp nghẹn.

"Tiểu Thiên "

Dương Thế Minh nhẹ nhàng gọi tên cô qua cơn mưa lớn, nhưng cô vẫn nghe rõ từng lời của anh. Cách anh gọi cô vẫn vậy, thật ấm áp, thật khiến người ta nhung nhớ. Nhưng...có lẽ đây chỉ là ảo giác mà thôi...

Ngẩng mặt lên nhìn trời, cô cắn chặt môi kìm nén tiếng nấc nghẹn ngào. Anh đã không tới... Anh đã không tới...

Thần thờ nhìn đèn xe đang lao nhanh về phía mình như muốn đòi mạng, chân cô vẫn vô lực đứng đó, nhìn xe cách mình mỗi lúc một gần.

Rầm...

Ngay khi Dương Thế Minh hét lên tên cô, cũng là lúc cô nằm sõng soài trên đất.

Máu... Hoà cùng với nước mưa... Một khung cảnh thê lương đến đau lòng.

Thiên Thiên nằm đó, nước mắt vẫn rơi không ngừng. Cô nghe thấy anh gọi cô, giọng anh sao mà bi thương quá! Anh đâu rồi? Cô muốn nhìn thấy anh một lần cuối...

Dương Thế Minh vội vàng chạy đến ôm chặt lấy cô vào lòng, bàn tay run run chạm lên vết máu loang lổ đang thấm dần vào mái tóc ướt sũng của cô, nước mắt vô thức rơi xuống.

Lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, anh mới khóc vì một người con gái, người mà anh đã không biết bao lần làm tổn thương cô. Anh nhìn thấy sự đau đớn ẩn giấu trên khuôn mặt tái nhợt, cảm nhận được hơi thở của cô đang ngày một yếu ớt.

"Thiên Thiên, đợi anh, một chút nữa thôi, xe cấp cứu sẽ đến ngay thôi"

Anh gọi cô, những giọt nước mắt lạnh buốt rơi trên mái tóc thơm mịn mà anh luôn mong nhớ, trái tim đau đớn đến điên dại.

Thiên Thiên không nói gì, chỉ yên lặng ngắm nhìn anh. Là anh, thật sự anh đã tới! Anh không thất hứa với cô!

Run rẩy đưa bàn tay đầy máu của mình lên lau đi những giọt nước mắt của anh, cô muốn nói biết bao điều, nhưng đáng tiếc đều không thể cất lên thành tiếng. Cô khó thở, cô mệt lắm!

Mở ra bàn tay đang nắm chặt, cô cố hết sức đưa lên đến trước mặt anh. Xoè ra, bên trong là chiếc nhẫn mà anh đã ném đi. Giọt lệ trên khoé mắt cô lại uớt nhoè. Anh đã hứa, nếu cô tìm được nó, anh sẽ về bên cô, nhưng cô không đợi được nữa rồi! Cô có thể nghe thấy tiếng gọi của Tử thần đang ngày một gần, tiếng gọi vang vọng trong đêm tối như muốn nuốt chửng linh hồn cô.

"Minh... Em... Yêu... Anh... "

Cô cười, một nụ cười yếu ớt, nhợt nhạt như đoá hoa đang dần phai sắc sau một đêm giông bão. Được chết trong vòng tay anh, cô đã thấy mãn nguyện lắm rồi!

Đôi mắt khẽ khép hờ rồi nhắm chặt, để lại tiếng gọi trong vô vọng của Dương Thế Minh.

Xin đừng rời xa anh...

Lần đầu tiên anh biết rơi nước mắt, cũng là lần đầu tiên anh khóc đến thê lương như vậy.

Em mang đến cho anh hi vọng rồi dập tắt nó trong niềm đau da diết.

Vợ hãy trở lại bên anh, để anh bù đắp cho em, để anh có thể khiến em cười.

Em đã ngâm mình trong dòng nước lạnh để đổi lấy tia hi vọng mong manh, sao bây giờ lại từ bỏ nó? Lại rời xa anh?

Vợ, anh còn chưa dám thổ lộ với em, anh yêu em, yêu em rất nhiều...

My love...

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Vợ Ơi Anh Xin Lỗi..

Mưa rơi, rơi thật nhiều...

Mưa rơi vào lòng người, rơi vào nỗi đau nơi trái tim vẫn không ngừng run rẩy...

Dương Thế Minh đôi mắt thần thờ nhìn lên những đám mây đen trên bầu trời, kí ức năm xưa lại ùa về như dòng nước lũ.

Ba năm, cô rời xa anh đến nay cũng đã ba năm rồi..

Anh...vẫn nhớ cô...

Ngày này ba năm trước, trời cũng mưa tầm tã như vậy, anh có thể cảm nhận được hơi ấm mỏng manh từ cô.

Ngày này ba năm sau, hôm nay vẫn là một ngày mưa, xung quanh anh không còn hơi thở của cô tồn tại, cô có lẽ đã mãi mãi đi xa khỏi cuộc đời của anh rồi!

Nhẹ nhàng chạm vào chiếc nhẫn mát lạnh trên tay, khoé môi anh khẽ cong lên một nụ cười nhợt nhạt.

Cô thật ác độc, tại sao rời đi lại mang theo trái tim anh? Xa anh, sao còn bắt anh phải thực hiện lời hứa năm xưa? Trừng phạt anh đã lâu như vậy, sao cô còn không chịu trở về?

Ba năm cô đi, ba năm anh điên cuồng tìm kiếm, nhưng cũng chỉ nhận lại là sự vô vọng. Cô dường như đã bốc hơi khỏi thế giới, đi đến một nơi xinh đẹp không có bóng dáng anh.

Tiểu Thiên, anh vẫn đứng đây đợi em... Đã ba năm rồi...

Em không định trở về gặp anh sao? Hay vẫn còn trách anh quá tàn nhẫn?

"Anh vẫn còn nhớ nhưng cô ta sao? "

Dương Thế Minh nhắm lại đôi mắt chứa đầy sự mệt mỏi, bàn tay vô thức nắm chặt lấy chiếc nhẫn như nắm giữ cả sinh mạng.

"Em không biết vào phòng mà không gõ cửa là rất vô duyên sao? "

Ba năm không có cô, anh sống cũng như một cái xác không hồn. Anh điên cuồng làm tất cả mọi việc để có thể quên đi cô, nhưng nỗi đau đớn trong tim vẫn chân thực không có cách nào xoá bỏ. Giữ Nguyệt Ánh Phương bên mình, anh thấy có lỗi với Thiên Thiên, nhưng anh rất sợ nỗi cô đơn vẫn đang âm thầm bủa vây lấy mình. Anh muốn tìm người thay thế cô, nhưng anh không làm được. Dường như tất cả những kí ức về cô đều khắc sâu trong trái tim anh.

Đau thương...

Khổ sở...

Nhưng... Cũng có cả sự ngọt ngào...

Cô đến với anh như một giấc mơ, khi rời bỏ anh lại giống một nỗi ám ảnh đáng sợ.

Ba năm, anh luôn mơ thấy những giọt máu của cô in trên mặt đường, hoà cùng hạt mưa và những giọt nước mắt, bi thương khôn xiết...

Anh nhớ cô...

Anh đau lòng...

Anh cần cái bóng của cô để tiếp tục sống. Nguyệt Ánh Phương chính là cái bóng đó.

"Minh, ba năm qua anh luôn nhớ đến cô ta, nhưng có khi nào cô ta để tâm đến anh không? Nếu còn sống, tại sao lại biệt tích như vậy? "

Ba năm chăm sóc Dương Thế Minh, đôi lại cũng chỉ là sự ghê lạnh đến đáng sợ. Ba năm bên cạnh anh cũng không sánh bằng thời gian mấy tháng Thiên Thiên kể bên. Anh coi Nguyệt Ánh Phương cô là cái gì?

"Cô ấy chưa chết"

Chỉ là cô ấy đang cần thời gian để tha lỗi cho anh, cô ấy sao có thể bỏ mặc anh được? Ngay khi anh tàn nhẫn nhất, cô vẫn ở cạnh anh, lúc anh đau thương, cô cũng không thể vờ như không biết như vậy!

"Nếu không chết, vậy chỉ có thể nói cô ta không cần anh"

"Câm miệng! Cô cút ra ngoài cho tôi! "

Dương Thế Minh tức giận hất đổ tất cả mọi thứ, đôi mắt đỏ au nhìn về phía người phụ nữ mà anh đã từng thương, trong lòng không khỏi sinh ra sự chán ghét.

Rời xa anh nhiều năm như vậy, Nguyệt Ánh Phương còn quay trở về để làm gì? Tại sao không về sớm hơn hoặc mãi mãi biến mất khỏi cuộc đời anh? Tại sao khi anh hạnh phúc nhất mới bắt đầu xuất hiện?

Anh, cho đến bây giờ vẫn nhớ gương mặt thẫn thờ nhợt nhạt của cô khi đó, vẫn nhớ đến đôi mắt trong veo vô hồn, đầm đìa nước mắt khi nhìn thấy anh lo lắng chăm sóc cho một người khác, vẫn nhớ về giọng nói lạc đi vì khóc của cô.

Trái tim anh lại đau, đau lắm... Đau như bị cào xé...

Anh hối hận, hối hận vì đã làm tổn thương trái tim cô, hối hận vì chính tay anh đã bóp nát hạnh phúc.

Cuộc đời là một vòng xoay định mệnh. Giữa con người với con người luôn tồn tại sự ngăn cách vô hình. Đứng trước tình yêu và lòng thù hận, mấy ai không mù quáng mà ngộ nhận đó là tình yêu? Mấy ai có thể nhìn về phía trái tim để vượt lên lòng thù hận vốn đã khắc sâu trong lòng?

Nguyệt Ánh Phương nhắm chặt mắt, hít sâu một hơi để không chế nổi tức giận đang cố đè nén.

Cút? Khi anh cần thì giữ cô lại, khi anh không vui lại tàn nhẫn xua đuổi cô. Cô là món đồ chơi sao?

"Minh... "

"Câm và cút! Đừng để tôi phải nhắc lại lần thứ ba"

Anh chỉ tay thẳng mặt Nguyệt Ánh Phương, trong đôi mắt nâu đỏ nhen nhóm lên một ngọn lửa không tên bao trọn lấy anh, nó khiến anh tức giận mà mắt đi hết lí trí.

"Em không đi! Minh, dù sao em cũng là vợ anh, anh không nên đối xử với em như một công cụ phát tiết như vậy"

Nguyệt Ánh Phương môi mím chặt lại với nhau tỏ vẻ uất ức, sâu trong lòng lại căm phẫn đến đỉnh điểm.

Triệu Thiên Thiên? Đã đi thì đi luôn đi, sao còn cố tình gây nên cho cô nhiều nỗi phiền phức như vậy? Cô ta đúng là mầm mống của tai họa!

"Được, cô không đi, vậy tôi đi. Đừng cho mình cái quyền làm chủ, chỗ trống bên cạnh tôi, đến khi Tiểu Thiên quay trở về, cảm phiền lúc ấy hãy rút xa khỏi tầm mắt của tôi! "

Anh nói xong, lạnh lùng đứng dậy đi thẳng, để lại một mình Nguyệt Ánh Phương đứng sững giữa những đống giấy tờ ngổn ngang.

Hơn ai hết, chính bản thân cô biết, mình chỉ là một quân cờ mặc sức anh lợi dụng. Trước kia cũng vậy, bây giờ vẫn vậy.

Ai nói người đàn ông vô tình là người đàn ông đẹp nhất? Đó chỉ là bức tranh xinh đẹp được một người nghệ sĩ thiên tài phác họa mà thôi. Đứng từ xa, con người ta cảm thấy ngưỡng mộ, nhưng tại sao khi gần kề lại xa cách tựa trăm năm? Người đàn ông hoàn hảo đâu phải lúc nào cũng tốt? Có trách, chỉ có thể trách người đó quá chung tình, yêu sâu đậm một người, nhưng lại đem đến đau khổ cho người thứ ba, nở nụ cười với một người, nhưng lại hờ hững lạnh nhạt với cả thế giới.

Triệu Thiên Thiên, cô ta đã một lần cướp đi Dương Thế Minh, nhưng Nguyệt Ánh Phương cô tuyệt đối sẽ không bao giờ chừa lại bất kì một cơ hội nào cho cô ta! Trong cuộc sống của cô, hai từ "tốt bụng" cũng chỉ là những điều thừa thãi, chẳng có nghĩa lí gì!

Những ai làm tổn thương đến cô, đừng bao giờ hi vọng đến cuộc sống yên ổn sau này!

Mưa... Bầu trời xám xịt...

Con mưa lớn cứ thế vô tình lướt qua trên hè phố, rơi xuống làm ướt hết tất cả những thứ mà nó có thể chạm tới.

Dương Thế Minh thẫn thờ ngồi giữa lòng đường nhìn xe cộ đang chạy tấp nập. Anh lại nhớ về cô...

Chính tại nơi này của ba năm về trước, anh mất đi cô. Chính tại nơi này, anh nhìn thấy sự bi thương đến cực hạn của cô khi đưa mắt tìm kiếm bóng dáng anh trong nỗi tuyệt vọng. Ngày hôm nay, trời lại đổ con mưa, mưa như khóc thương cho đôi uyên ương có duyên nhưng không phận. Ngày hôm nay, đôi lại là một mình anh cô đơn ngập chìm trong đau đớn.

Xe cứ thế, cứ vô tình lướt qua anh, nhưng sao anh không thể chết? Anh muốn tự sát, muốn cảm nhận sự sợ hãi của cô, muốn một lần chính mình đối mặt với nỗi đau như xé da cắt thịt ấy.

Cô có hận anh không? Chính anh cũng cảm thấy hận mình. Anh quá ngu ngốc, quá tự cao để vụt mất cô.

Hạnh phúc không phải chỉ ước là có. Nó là một hành trình mà chúng ta cần theo đuổi để đạt được. Nhưng hình như anh đã thất bại, anh đã tự tay bóp nát đi hạnh phúc của cuộc đời mình rồi!

Trong cơn mưa, một người đàn ông băng lãnh ngồi trên đường, giọt lệ bên khoé mắt khẽ lăn xuống nơi đôi môi mỏng bạc.

...

Choang...

"Này cậu kia, cậu muốn chết thì ra chỗ khác mà chết, đừng ở đây cản đường của người ta! "

Dương Thế Minh thẫn thờ đưa ánh mắt nhìn lên người đứng trước mặt mình đang dựng lại chiếc xe đạp cũ, bên cạnh là một cây đàn guitar đã bạc màu theo năm tháng, bất chợt giọng nói ngọt ngào năm xưa lại vang vọng bên tai.

Mình, sau này, anh hát cho em nghe có được không?

Mình, anh hát đi mà, chỉ một lần thôi...

Mình, anh hát có hay không? Có phải anh chỉ hát tặng cô ấy? Anh không thể phá lệ một lần được sao?

Phá lệ? Tiểu Thiên, nếu anh phá lệ lần này, liệu em có trở về bên anh không? Anh hứa sẽ hát cho em nghe những khúc ca ngọt ngào, chỉ cần em đừng bỏ rơi anh như hiện tại. Anh không chịu đựng được nỗi cô đơn khi thiếu vắng em.

Tiểu Thiên, anh xin lỗi... Thực sự xin lỗi em... Em có nghe thấy lời cầu khẩn hèn mọn của anh không?

Nhẹ nhàng với lấy cây đàn, anh cầm trên tay với tất cả niềm tin và hi vọng.

Dưới cơn mưa, tiếng đàn guitar trầm bổng vang lên nghe thật da diết, thật mê lương...

Anh cất tiếng hát, chất giọng khàn khàn chứa bao dòng tâm sự, ẩn chứa cả những nỗi đau đớn đang bủa vây trái tim anh.

"Khi ta gần bên, anh không cho em được gì... "

Anh nhớ về lần đầu tiên anh vô tình gặp cô trên con đường lớn, là ngày bánh quay định mệnh đưa hai người quấn chặt lấy nhau. Ngày đó, nhìn cô thật ngu ngốc, ngu ngốc một cách đáng yêu. Cô nhìn anh say đắm với tất cả sự rung động của trái tim, nhưng đôi lại chỉ toàn là niềm đau nơi anh. Tuổi thanh xuân của cô lẽ ra sẽ là tươi đẹp nhất nếu không có anh tồn tại.

Anh đã phá vỡ đi nụ cười ngây ngô hồn nhiên mà trong sáng ấy của người con gái đầy mộng mơ, anh là một kẻ tội đồ!

" Vợ yêu ơi anh xin lỗi người nhé em! Vì những buồn đau anh mang đến em quá nhiều..."

Anh mong một lần có thể gặp lại em, để chúng ta lại được se duyên một lần nữa, để anh có thể nhìn ngắm nụ cười vô tư trên đôi môi xinh đẹp ấy. Và anh muốn nói xin lỗi em, muốn thổ lộ cho em tình cảm anh che giấu bấy lâu nay.

Vợ, em liệu có nghe thấy lời cầu nguyện ngọt ngào của anh không?

Yêu em, yêu em, anh rất yêu em..

Mong em, mong em, anh rất nhớ em..

Nếu lúc này được nhìn thấy em, anh sẽ ôm chặt em vào lòng..

Nếu em muốn chạy trốn, anh sẽ lấy chiếc khoá tình yêu nhốt chặt em vào trong trái tim anh..

Vợ, em đang ở nơi đâu, sao luôn ẩn nấp khỏi tầm mắt anh?

Sao em không chạy về phía anh để trách mắng?

"Anh đã nhận ra khi ta rời xa anh đã phải mất tất cả những gì... "

Anh đã ngu ngốc mà buông tay em. Anh tàn nhẫn nói ra những lời lăng mạ em. Anh trút bỏ mọi hận thù lên cơ thể nhỏ bé gầy yếu của em. Anh mất em, mất đi tình yêu thiêng liêng nhất trong cuộc đời của anh.

Vợ, anh nhận ra mình là một thằng đàn ông tồi tệ, anh không xứng đáng để có được em... Anh không đủ tư cách để được em coi trọng hơn cả mạng sống quý giá của em..

Anh nhớ em... Nhớ em... Nhớ đến phát điên dại... Tiểu Thiên, em có nghe thấy nỗi lòng của anh không?

"Anh mong ngày mai khi anh tỉnh giấc em luôn ở đây bên anh tươi cười. Dù cho gian khó anh vẫn không để người phải buồn đau"

Giả như mất em chỉ là một cơn ác mộng đáng sợ, trái tim anh sẽ không tổn thương như vậy.

Giả như những ngày thiếu vắng em chỉ là do chính anh tưởng tượng, anh sẽ không phải điên cuồng gào thét đến tên em.

Giả như thời gian có thể đếm vòng trở lại, anh nhất định sẽ trân trọng những giây phút khi có em bên cạnh..

Tiểu Thiên, anh chỉ mong em về bên anh. Niềm vui anh nguyện nhường hết cho em, nỗi đau hãy cứ để mình anh gánh chịu.

Nếu như anh có thể thay em chịu đau đớn, anh cam lòng. Nếu người nằm đây năm đó là chính anh, anh có thể mẫn nguyện mà nhìn vào tình yêu thương ngọt ngào em dành cho anh.

Tiểu Thiên, em có cảm nhận được nhịp tim của anh đang dần mất đi nhịp đập vì thiếu vắng em không?

Nước mắt anh lại rơi rồi, anh lau đi nhưng nó vẫn cứ tuôn dài. Anh mất đi sự kiên cường rồi, anh yếu đuối, anh cần có em bảo vệ. Cầu xin em, thương hại anh một lần này có được không?

Anh hạ mình trước em, hạ mình trước tình yêu ngọt ngào của em, hạ mình trước nỗi nhớ nhung em.

Tiểu Thiên, anh là một kẻ thua cuộc, em hài lòng chưa? Anh chấp nhận mình là một kẻ hèn nhát, chỉ mong em đến bên anh ngay lúc này...

Tiểu Thiên, có rất nhiều người đứng đây nghe anh hát, họ thương hại kẻ thất tình là anh, họ lắc đầu trước sự đau đớn của anh. Anh đã phá lệ để được gần em, nhưng sao em không tới? Lẽ nào, em thật sự đưa anh biến mất trong trang kí ức buồn thương? Sao em lại nhẫn tâm như thế?

Nhẹ nhàng đứng dậy, anh trả lại cây đàn, vô thức bước đi về phía trước. Mỗi một bước chân lại là một lần con tim quặn thắt, nước mắt lại rơi.

Anh khóc, tiếng khóc của một người đàn ông uy quyền.

Anh đứng trên vạn người, nhưng lại thấp hèn cúi đầu trước tình yêu.

Anh rời đi trong tất cả sự nuối tiếc của những người đứng đó, bóng dáng cao lớn ướt nhẹp trong màn mưa, nhìn anh thật thê lương và cô độc.

"Người đàn ông này thật quá si tình"

"Cô gái kia từ bỏ người đàn ông hoàn hảo đó có phải quá ngu ngốc không? "

"..."

Sáng hôm sau,

Trên truyền thông, trên báo và trên các trang mạng xã hội rầm rộ đưa tin về Dương Thế Minh, đoạn video clip quay cảnh anh ngồi dưới mưa cất tiếng hát nhanh chóng trở thành một đề tài nóng hổi cho toàn cư dân mạng, chẳng mấy chốc, lượng view đã đạt đến con số vượt mức kỉ lục của các ngôi sao hạng A, toàn thế giới đều gọi anh với cái tên "Người đàn ông si tình", "Người đàn ông tuyệt mỹ",...

Rầm..

Nguyệt Ánh Phương tức giận đập mạnh tay xuống bàn, trong ánh mắt loé lên tia lửa điện.

Triệu Thiên Thiên cô ta là cái gì? Tại sao lại cướp đi tất cả mọi thứ của cô như vậy?

Triệu Thiên Thiên, Triệu Thiên Thiên, lúc nào cũng là Triệu Thiên Thiên!

"Triệu Thiên Thiên, tốt nhất đừng để tôi tìm được cô, bằng không, đừng trách tôi tại sao lại ra tay quá tàn nhẫn! "

Nguyệt Ánh Phương vò nát tờ báo trong tay, ánh mắt dần trở nên thâm độc.

Cái gì một khi đã thuộc về cô, đừng hòng ai có thể chiếm đoạt. Bất kì ai cũng không thể!

...

Cùng thời gian đó, tại vùng ngoại ô thành phố, một người đàn ông với ngũ quan tinh xảo đang ngồi bất chèo chân, hai hàng lông mày dày rậm khẽ nheo chặt lại với nhau.

Ba năm, không ngờ Dương Thế Minh vẫn chưa chịu từ bỏ mục đích. Anh nhất định phải ngăn chặn sự lan truyền bất lợi này!

Nhẹ nhàng bước đến bên giường, nơi có một người con gái xinh đẹp đang yên bình trong giấc ngủ như nàng công chúa ngủ trong rừng, bờ môi anh khẽ phác hoạ thành một đường cong hoàn hảo.

Vươn tay lên vuốt ve mái tóc mềm mượt, ánh mắt anh cũng dần trở nên nhu hoà.

Nắm lấy đôi bàn tay trắng nõn như da em bé, anh khẽ cúi đầu xuống hôn lên từng đốt, miệng không ngừng thầm thì tâm sự:

"Thiên nhi, em mau tỉnh lại có được không? Anh sẽ cưới em, sớm thôi. Đừng để anh phải đợi lâu, nhé? "

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Gặp Lại Em

Mùa đông lạnh lẽo qua đi, nhường chỗ cho những tia nắng ấm áp trải đều lên từng cảnh vật.

Cây cối xanh mơn mẫm rung rinh trước gió, chỉ có con người vẫn lặng lẽ đắm chìm trong kí ức đau thương.

Dương Thế Minh nhắm mắt lại, bàn tay to lớn nắm thật chặt bức ảnh người con gái năm xưa. Anh lưu luyến mùi hương quen thuộc chỉ thuộc về cô...

Thiên Thiên, em bỏ anh, em mang đi trái tim anh, cũng cướp luôn đi nụ cười hiếm hoi từ nơi anh. Anh sống, nhưng không có trái tim. Anh thờ, nhưng không tồn tại hơi ấm. Anh chỉ như một cái xác, gắng gượng kiếm tìm em trong nỗi cô đơn...

Gâu... Gâu...

Dương Tiểu Minh nhảy chồm vào phòng, nằm gọn trong lòng anh liếm láp. Ba năm, con chó nhỏ bị ức hiếp hôm nào nay đã to lớn và ngày càng ngang ngạnh.

Ba năm, thời gian thật dài. Nó có thể thay đổi mọi thứ, nhưng lòng người vẫn không cách nào khôn nguôi.

Anh vẫn nhớ cô, nhớ da diết...

Anh vẫn đứng đây, vẫn chờ đợi cô, chờ đến một ngày cô quay về...

"Tiểu Tam, nhảy xuống! "

Dương Thế Minh nhìn chằm chằm con chó, bàn tay vuốt ve bộ lông mềm mượt của nó.

Ba năm cô đơn, ngoài Trần Cảnh Đường, anh cũng chỉ có con chó này bên cạnh. Nó không thể an ủi, nhưng giúp anh bớt đi cảm giác trống vắng trong lòng.

Đâu phải cứ là con người với con người mới nảy sinh tình cảm?

Đâu phải loài động vật là những kẻ vô tri?

Anh đang buồn...

Có lẽ, nó cũng đang rất đau lòng... Chủ nó bỏ rơi nó rồi!

Tiểu Minh khẽ rên lên ư ừ. Nó liếm liếm cánh tay anh, chân trước cào cào vào bụng anh như muốn cầu xin.

"Ngao, không náo, lát tao dẫn mày đi chơi công viên"

Anh đuổi nó xuống giường, bước ra đại sảnh. Con chó vẫn vẫy vẫy đuôi bước theo sau, đôi mắt nó mở lớn, vừa như muốn canh chừng anh khỏi kẻ xấu, vừa như uy hiếp những người làm nó không vừa lòng.

"Minh, em đang tính gọi anh tới ăn sáng. Hôm nay em nấu rất nhiều món ngon"

Nguyệt Ánh Phương vui vẻ hướng đến anh nở một nụ cười, cố hết sức để trở thành một người vợ hiền thực. Người ta nói, muốn chinh phục một người đàn ông, trước hết phải chinh phục được dạ dày của anh ta. Cô cũng muốn thử!

Dương Thế Minh nhìn một bàn thức ăn đầy dầu mỡ, chán ghét nhú mày.

Đưa tay lên nhìn đồng hồ, anh liền không vui mà mở miệng, giọng nói nhàn nhạt pha lẫn chút khó chịu:

"Nguyệt nhi, hiện tại mới là sáu giờ sáng. Bữa sáng cần thanh đạm, không nên ăn những đồ ăn có nhiều dầu mỡ! "

Nguyệt Ánh Phương đã là mẹ của con anh, cũng đã bên cạnh anh trong suốt ba năm qua, lẽ nào một chút kiến thức như vậy cũng không hiểu?

Bây giờ anh mới thấy, cô thật quá khác so với ngày xưa. Cô của hiện tại, đối với anh chỉ có thể nói bằng hai từ "xa cách".

Bất giác, anh lại nhớ đến Tiểu Thiên. Cô luôn chăm sóc anh chu đáo cho dù anh không cần thiết, cô ngày càng lún sâu vào cuộc đời của anh. Đến khi nghĩ lại, anh mới thấy mình có bao nhiêu điều ngu ngốc.

Tự cười bản thân mình, mắt cô, chẳng phải do anh tự gây nên sao?

Hiện tại oán trách, đau lòng liệu có thể kịp nữa không?

Nguyệt Ánh Phương bặm chặt môi, gượng gạo nở nụ cười, khuôn mặt vì tức giận mà trở nên vằn vẹo:

"A, thật xin lỗi, là em quá sơ ý rồi! Để em đi nấu lại, anh đợi một chút! "

Cô ta vừa cười vừa đi đến gần anh, vươn bàn tay bị bỏng một chút ra ôm lấy cánh tay anh như muốn nhận được sự thương yêu, xót xa của người đối diện. Dương Thế Minh nhìn đến, chỉ khẽ yên lặng nhú mày.

Gâu... Gâu...

Nguyệt Ánh Phương vừa chạm vào cánh tay anh, con chó Tiểu Minh đã bỏ nhào tới gầm gừ đe dọa. Nó chắn trước mặt anh, đuổi cô ta đang vì sợ hãi

mà ngày một lùi ra xa.

Nó không cho phép người phụ nữ trước mặt vấy bẩn lên người của anh!

Nguyệt Ánh Phương hét toáng lên, đầu óc cũng đã trở nên trống rỗng. Cô ta vốn không hề sợ chó, nhưng con chó này lại ngỗ nghịch không ai bằng. Có cho cô ta mười lá gan, cô ta cũng không bao giờ muốn chọc tới con chó điên này! Nó với chủ nhân của nó chính là những vật cản trở trên bước đường của cô ta! Tất cả đều là một dạng thuộc loại khó ưa!

"Tiểu Tam, yên lặng! "

Dương Thế Minh đá một cái vào bụng nó, con chó kêu lên ư ừ rồi chạy về nằm im dưới chân anh. Anh nhìn nó hải lòng, nhẹ gãi đầu như muốn khen ngợi, sau đó lại nhìn về phía Nguyệt Ánh Phương với ánh mắt lạnh như băng:

"Không cần! Anh không thấy đói. Nguyệt nhi, ở Dương gia cũng có người giúp việc, em muốn hạ thấp bản thân mình, anh không cấm, nhưng tuyệt đối đừng bao giờ khiến cho anh tức giận! Nếu em rảnh rồi, vậy trở lại với nghề điện ảnh của em đi! "

Nguyệt Ánh Phương cắn cắn môi nhìn anh, xong cúi đầu xuống như đứa trẻ vừa mắc lỗi, trong lòng lại như có hàng vạn con kiến cắn xé.

Anh nói như vậy là có ý gì? Khinh thường cô sao? Coi cô là một con hầu như trước đây anh đã khinh thường Triệu Thiên Thiên?

Ba năm, cho dù tìm đủ mọi cách để lấy lòng anh, nhưng cô lại luôn nhận về sự thất bại thảm hại. Quyến rũ anh, chuốc say anh, hạ xuân dược, có cái gì mà cô chưa từng làm qua? Cuối cùng, cô nhận lại được gì ngoài một chuỗi tức giận?

Anh luôn miệng gọi tên Triệu Thiên Thiên.

Anh luôn miệng nói nhớ cô ta trong giấc mộng.

Anh luôn miệng tỏ lộ với cô ta.

Vậy cô là gì? Vợ anh? Bạn giường? Hay chẳng là gì cả?

Vợ anh... Anh mặc định là cô ta!

Bạn giường... Hình như hai người chưa từng quan hệ!

Chẳng là gì cả? Vậy giữ cô bên cạnh làm gì?

"Minh, em..."

"Đủ rồi, đừng nói gì nữa. Anh mệt! Hôm nay anh không ăn ở nhà, không cần phải nấu đọi anh"

Không đọi cô nói hết, anh mệt mỏi xoa lấy huyết thái dương, sau đó xoay người bước về phía cổng lớn.

Con chó đứng dậy, hung hăng trừng Nguyệt Ánh Phương một cái, sau đó mới nôi gót chạy theo anh.

Nguyệt Ánh Phương cứng đờ người nhục nhã, chưa bao giờ cô cảm thấy bất lực như lúc này. Bị một con chó bản thủ khi dễ, ai mà có thể kiềm chế được sự tức giận?

"A... A... A..."

Giật mạnh khăn trải bàn rơi xuống đất, những món ăn văng đầy trên đất, tung toé, hỗn độn như chính tâm trạng của cô ta lúc này.

"Dương Thế Minh, tôi thề có một ngày, anh phải quỳ lạy trước tôi để cầu xin sự tha thứ! "

Mọi cử chỉ, ánh mắt đáng sợ ấy đều được thu hết vào mắt Bảo Khánh, trong lòng có thứ gì đó cửa mạnh lấy trái tim cậu.

Mẹ? Liệu có phải là mẹ?

Từ khi nào mẹ cậu lại trở nên độc ác như vậy? Bắt ba ba quỳ xuống cầu xin tha thứ?

Mẹ hiện tại, không phải là mẹ của trước kia.

Người mẹ mà cậu nhưng nhớ của ngày xưa đâu mất rồi?

_____

_____

Dương Thế Minh dắt con chó Tiểu Minh bước từng bước chậm chạp trong công viên, đôi mắt nâu đỏ trở nên xa xăm bất định.

Anh nhìn thấy một cặp đôi tình tứ.

Thấy hai ông bà lão nắm tay nhau.

Thấy những đứa trẻ nhỏ chạy xung quanh vui đùa.

Đâu đâu cũng vang vọng tiếng cười.

Ai ai cũng có đôi có cặp.

Chỉ có mỗi anh là cô đơn, mỗi mình anh lạc lõng trong dòng người tấp nập.

"Gâu... Gâu... "

Tiểu Minh bỗng dừng ngừng lại bước chân, nó cần cần lấy ống quần hàng hiệu của anh, giật giật. Nó xoay vòng vòng quanh người anh, một chân chồm lên cào cào lòng bàn tay anh, đôi mắt nó chỉ nhìn thẳng về phía trước.

Dương Thế Minh cúi xuống xoa đầu con chó, nháy mắt lại trở nên buồn rầu, cả khuôn mặt chất chứa tâm sự không một chút che giấu:

"Chó, mày nổi điên cái gì? Mới đi như vậy mà đã chán rồi sao? "

Anh nhìn theo ánh mắt nó, ngoảnh đầu về phía sau, chỉ là dòng người đông đúc đang đi qua đi lại.

"Mày nhìn thấy gì à? "

"Gâu... Gâu... "

Tiểu Minh giật mạnh người lùi lại, sau đó nhanh chân chạy vụt khỏi tay anh. Nó chạy như điên trên đường, ánh mắt vẫn gắt gao kiếm tìm một bóng dáng.

Dương Thế Minh chạy đuổi theo nó. Chẳng hiểu sao tìm anh bỗng dưng đập mạnh liệt. Có cái gì đó thôi thúc anh, đẩy anh tiến về phía trước, bắt ép anh không được dừng lại.

Đến khi nhìn thấy nó đang đứng ở nơi nào, anh mới tức giận bước đến véo mạnh vào cái tai dài như muốn trừng phạt.

"Con chó Tiểu Tam này, mày muốn chết sao, hử? Ngộ nhớ mày mà chạy lạc, đừng mong tao đăng tin tìm kiếm mày! "

Anh túm lấy dây buộc cổ nó, không nhìn lấy người đang đứng ở phía trước, lạnh lùng xoay người về phía ngược lại.

"Dương-Tiểu-Minh"

Người con gái đứng phía sau anh nhẹ nhàng nói từng từ. Ba từ đơn giản đó như xoáy sâu vào lòng anh, đánh thật mạnh vào trái tim vốn đã đóng chặt từ lâu.

Dương Tiểu Minh...

Cái tên này từ lâu đã không còn tồn tại.

Cái tên này chỉ có cô đặt riêng cho con chó đó.

Cái tên này, chất chứa bao nhiêu ý nghĩa đằng sau...

Anh muốn quay đầu nhìn lại, nhưng anh sợ. Anh sợ chính mình hi vọng rồi lại chìm đắm trong nỗi thất vọng đau khổ. Anh sợ giọng nói ảm áp ấy chỉ là người giống người. Anh sợ người mà anh tìm kiếm bấy lâu không phải cô gái đang chân thực đứng phía sau anh.

Từ khi nào anh lại trở nên sợ hãi như vậy? Phải chăng chính anh là một người yếu đuối?

Tiểu Thiên, liệu thực sự có phải là em không?

Xin em, đừng khiến anh tổn thương thêm nữa!

Cô gái phía sau nhẹ nhàng xoay người bước đi, ngày một xa anh, ngày càng làm cho nỗi sợ hãi dâng lên trong anh.

Cô đi rồi? Thật sự không phải là Tiểu Thiên của anh sao?

Nếu là cô, cô sẽ không bao giờ hờ hững với anh như vậy...

Nhưng giọng nói đó... Còn cả tên gọi Tiểu Minh kia, sao cô lại biết được?

Đầu óc anh hỗn loạn quay cuồng, cả thế giới trước mắt anh như đang đảo lộn. Anh nên làm gì? Anh biết làm gì đây? Đuổi theo cô? Hay là vẫn cứ bước tiếp?

Trời lại mưa rồi! Mưa xối xả như muốn trút bỏ gánh nặng. Mưa mỗi lúc một lớn, chẳng mấy chốc đã ướt hết áo anh. Chẳng hiểu sao anh thấy rất ấm áp, rất yên bình, ngỡ như cô đang đứng bên cạnh anh.

Tiểu Thiên... Tiểu Thiên của anh...

Trong màn mưa, những hạt mưa lớn cứ thế rơi tầm tã, vùng trời trong xanh bỗng chốc tối sầm xuống, tựa như buổi chiều tà không có ánh hoàng hôn.

Dương Thế Minh quay người lại chạy đi tìm kiếm, mặc kệ trời mưa gió, mặc kệ những hạt mưa tạt xối xả vào mặt. Anh mặc kệ! Anh phải tìm cô, phải tìm cô!

Cuộc đời anh, không có cô bên cạnh, có lẽ mãi mãi sẽ biến mất hai từ "nụ cười", vì nụ cười của anh là cô, linh hồn của anh là cô, ánh sáng của anh cũng là cô. Cô xa anh, anh cũng không còn muốn tồn tại. Nếu thực sự là cô xuất hiện, anh tuyệt đối sẽ không bao giờ buông tay cô ra nữa, anh thề!

Ánh mắt anh mơ hồ tìm kiếm, mưa bay thẳng vào mắt anh đỏ au. Trên con đường dòng người vẫn hối hả chạy ngược chạy xuôi, chỉ mình anh bơ vơ tìm kiếm hình bóng ấy.

Trời hôm nay lại đổ cơn mưa. Anh ghét mưa! Mưa cướp cô đi khỏi anh, ba năm trước đã vậy, ba năm sau anh không muốn đoạn kismet đen tối đó lặp lại một lần nào nữa!

"Gâu... Gâu... "

Tiểu Minh kêu lên không ngớt, cái miệng nó kéo kéo quần tây của anh, sau đó lao nhanh về phía trước.

Dương Thế Minh cũng vội vàng chạy theo nó. Nó đã tìm thấy cô một lần, lần này cũng có thể!

"Gâu... Gâu... "

Phía trước mặt kia, một cô gái đang tươi cười chạy nhảy trên đường lớn, người xoay vòng vòng trông rất vui vẻ. Cô thích mưa, thích cảm giác mưa lạnh xối vào người, bởi nó tạo cho cô cảm giác xao huyền đến khó tả. Có điều gì đó gửi gắm vào mưa, mưa buồn, nhưng mưa rất đẹp. Mưa như tiếng khóc than, tạo cho người ta cảm giác đau lòng man mác. Cô cũng chẳng hiểu tại sao mình thích mưa, đơn giản chỉ vì cô thấy nó yên bình đến kì lạ...

Cô cười, tiếng cười ngân vang như tiếng chuông bạc, ngọt ngào làm lay động lòng người, đồng thời làm trái tim vốn đã nguội lạnh của Dương Thế Minh nay đập liên hồi tràn đầy sức sống.

Là cô! Thực sự là cô! Cô đã trở lại!

"Tiểu Thiên... "

Anh lăm bắm gọi lên tên cô chân thành, hốc mắt vốn đã đỏ au nay lại đọng đầy nước mắt.

Anh lại khóc! Ba năm này, không biết anh đã khóc bao nhiêu lần rồi! Chính anh cũng không nhớ, thậm chí chẳng muốn nhớ. Chỉ cần cô trở lại, anh trở nên yếu đuối cũng đâu có sao?

Ánh sáng màu vàng chớp loé chiếu lên bóng dáng mảnh mai đang vô tư ở phía trước, tiếng còi xe lại vang lên inh ỏi bên tai. Ác mộng ba năm trước lại ủa về khiến anh sợ hãi.

Máu...

Mưa...

Nước mắt...

"Không được! "

Dương Thế Minh vội vàng chạy nhanh đến chỗ cô, ngay khi chiếc xe ô tô kia sắp sửa lao đến, anh sợ hãi mà ôm chặt cô vào lòng.

Bàn tay run rẩy cảm nhận hơi ấm của cô gái trong lòng, trái tim anh vẫn rung lên từng hồi chuông cảnh báo.

Anh rất sợ mất cô!

Anh không muốn mất cô lần nữa!

Ba năm, tựa như ba kiếp người trôi qua, thời gian xa cách như vậy là quá đủ rồi!

Dưới cơn mưa xối xả, hai con người lặng lẽ ôm lấy nhau, tạo nên một khung cảnh xinh đẹp hoàn mỹ lay động lòng người:

"Tiểu Thiên, là em, đúng không? "

Cảm ơn ông trời đã mang em về lại bên anh...

Cảm ơn cuộc đời cho anh một lần sống lại...

Cảm ơn em mang lại cho anh ánh sáng...

Cảm ơn em...

Anh lưu luyến ôm chặt lấy cô không buông, khuôn mặt đầm nước mưa vẫn không thể nào xoá nhoà đi cảm xúc hiện tại, có ngọt ngào, nhưng cũng đọng đầy sự bi thương.

Cô tại sao lại không trở lại tìm anh? Có phải cô đã ghét anh rồi đúng không?

Cô yêu anh? Thương anh? Hay hận anh?

Anh không muốn là điều thứ ba, vì anh sẽ đau lòng khôn xiết.

Anh yêu cô...

"Xin lỗi"

Thiên Thiên nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói trong trẻo đều đều vang lên.

Xin lỗi? Cô xin lỗi anh? Anh không cần! Không cần!

Người xin lỗi cô phải là anh, cô không có lỗi, cô hoàn toàn vô tội!

Ba năm trước là anh có lỗi, ba năm sau vẫn chỉ là anh một mình chịu đựng những tổn thương...

"Nhưng anh là ai? "

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Mất Trí Nhớ

"Nhưng anh là ai? "

Thiên Thiên ngây ngốc hỏi anh, trong giọng nói không che giấu nỗi sợ tò mò.

Nếu như không quen, vậy tại sao anh lại gọi tên cô?

Cô cảm thấy anh rất quen thuộc, nhưng nhất thời trong đầu không thể nhớ ra là mình đã từng gặp ở đâu. Trái tim cô đang đập rất mãnh liệt, cảm xúc thật lạ lẫm.

Thiên Kỳ ca nói cô không quen ai mà, nhưng người đàn ông này...

Dương Thế Minh sững sờ, đôi mắt nâu đỏ không thể chớp động.

Cô hỏi anh là ai? Cô quên anh sao? Sao cô lại không nhớ đến anh?

Anh nhìn đến cơ thể nhỏ nhắn đang cựa quậy trong lồng ngực, nước mắt lại cứ vô tình hoà cùng hạt mưa rơi xuống vò vai mỏng manh của cô.

Cô làm sao vậy? Cô đang cự tuyệt anh, cô chán ghét cái ôm từ anh?

"Tiểu Thiên, em không nhớ đến anh sao? "

"Tôi đã từng gặp anh sao? Còn có, sao anh biết tên của tôi? "

Toàn thân anh chấn động mạnh mẽ, mọi tế bào trong cơ thể như đình trệ khiến anh không thở được. Cô... Thật sự đã quên đi anh sao?

Không! Cô nói dối! Anh không tin! Cô chỉ muốn rời xa anh nên mới giả bộ như vậy. Anh không cho phép!

"Tiểu Thiên, em nói dối đúng không? Em đừng gạt anh, tại sao em lại không biết anh là ai? "

Anh muốn lay mạnh người cô để cô tỉnh táo, để cô có thể nhớ ra anh. Anh sợ lắm, anh sợ mất đi cô. Rất sợ, rất sợ...

Trái tim anh đang run lên vì đau đớn. Những hạt mưa nặng trĩu tạt vào mặt cũng không đau nhói, xót xa bằng cảm giác ấy. Mất đi cô, anh biết phải làm sao? Đây lòng anh đang quặn thắt từng cơn, cả thế giới quanh anh như chìm xuống nơi u tối.

Nơi đó có anh...

Một mình...

Bơ vơ...

Cả cuộc sống mà anh cố gắng duy trì bấy lâu nay, cả những tia hy vọng đang nhen nhóm trong tim anh cũng chỉ vì một câu nói của cô mà sụp đổ.

Anh lạc lõng...

Một người đàn ông yếu đuối nhất là khi đứng trước người phụ nữ mình yêu.

Một người đàn ông đáng thương nhất là khi người đó đang đau khổ vì tình.

Anh vừa yếu đuối, nhưng cũng thật đáng thương.

Anh oán trách cô vô tình, nhưng lại hận bản thân mình tàn nhẫn.

Tại sao cô lại muốn trốn tránh anh? Tại sao cô lại không cần anh?

Ba năm qua, anh điên cuồng tìm kiếm cô trong vô vọng. Trong suốt ba năm xa cô, anh hi vọng bao nhiêu để rồi nhận lại nỗi thất vọng gấp trăm nghìn lần. Bây giờ cô trở về, lại coi anh là người dưng qua đường, anh sao có thể chịu đựng nỗi đau đớn ấy?

"Thà tôi ra, tôi thật sự không biết anh"

"Em nói dối! "

Dương Thế Minh gào ầm lên, đôi mắt đỏ hoe chứa một nỗi niềm đau thương đến khó tả. Hạnh phúc mong manh khi gặp lại cô, tại sao vừa đến đã nhanh chóng lụi tàn? Cô nói dối anh, nhất định cô muốn anh biến mất khỏi cuộc đời cô.

Nhưng làm sao đây? Anh không làm được, cô còn chưa trả lại cho anh trái tim, sao anh có thể cứ thế mà đi?

Thiên Thiên nhìn đến sự tức giận của anh, toàn thân run lên vì sợ hãi, da đầu một trận tê dại, bờ môi cũng run run không phát ra thành tiếng.

Người đàn ông này thật là đáng sợ! Anh với Thiên Kỳ ca thật là khác nhau một trời một vực!

Khoé mắt cô rung rung đầy uất ức, đôi môi mềm mại cũng mím chặt lại kiên cường khiến anh đau lòng không dứt. Có phải anh khiến cô sợ rồi?

"Tiểu Thiên, anh... "

"Anh tránh xa tôi ra! "

Thiên Thiên trong lòng dù có đôi chút sợ hãi nhưng bề ngoài vẫn cố che giấu đi nội tâm đang không ngừng run rẩy. Cô hất tay anh ra, chân cũng đồng thời lùi xuống hai bước chân tạo ra khoảng cách, đôi mắt trong suốt để phòng nhìn anh.

"Tôi không biết anh có nỗi khổ gì, cũng chẳng biết tại sao anh lại biết tên của tôi, nhưng tôi không phải người mà anh đang tìm kiếm. Cảm phiền anh đừng khiến tôi khó xử! "

Thiên Thiên nói xong, khẽ quay người bước đi, trong lòng lại khó chịu cồn cào. Cô chẳng hiểu cảm xúc của mình hiện tại như thế nào nữa, cô không muốn phải nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng đó của anh...

Nhìn cô bước đi, Dương Thế Minh hoảng hốt vội vàng chạy theo túm chặt lấy bàn tay cô, lòng bàn tay anh lạnh toát như chính trái tim anh lúc này.

"Tiểu Thiên, vậy còn Tiểu Tam? Tên Dương Tiểu Minh chỉ có một mình em gọi. Nếu như không phải em, tại sao lại biết tên nó? Em nói đi? "

Thiên Thiên đôi mắt mờ lớn hết nhìn anh rồi lại nhìn đến con chó Tiểu Minh, môi mấp máy nói không nên lời.

Tại sao cô có thể gọi? Chính cô cũng không biết nữa. Tên gọi đó, cô gọi trong vô thức, đến khi kịp thời suy nghĩ thì lời nói cũng đã thốt ra. Cô không biết! Cô không biết! Cô hoàn toàn không biết điều gì hết!

Khó chịu quá, đầu cô lúc này hoàn toàn trống rỗng, cảm giác lơ lửng lâng lâng bao trọn lấy toàn thân cô.

Loạng choạng lùi về phía sau, cả người cô không có trọng lực mà chột ngã xuống. Cô khó chịu! Rất khó chịu...

Có ai có thể nói cho cô biết, chuyện gì đang diễn ra với cô thế này? Đây chỉ là một giấc mộng dài, hay chính là mọi chuyện ở hiện tại?

Thiên Kỳ ca nói hai người sống bên nước ngoài từ nhỏ, không có gia đình, một người thân thích cũng không, nhưng sao lại có người sống ở nơi đây gọi tên cô một cách thân mật như vậy? Hay tất cả chỉ là một trò đùa hoặc hiểu lầm tai quái nào đó?

Nhìn cô yên lặng không nói, một mình đắm chìm trong khổ sở, Dương Thế Minh chỉ muốn ôm chặt cô vào lòng mà thủ thi. Từng cử chỉ của cô đều được thu hết vào trong đôi mắt nâu đỏ của anh, cô khó chịu bao nhiêu anh càng đau đớn bấy nhiêu.

"Tiểu Thiên, nếu em không chứng minh được tại sao em lại biết tên của nó, vậy chỉ có thể nói, em chính là Tiểu Thiên của anh! "

Dứt lời, anh cúi đầu xuống, áp đôi môi lạnh buốt của mình vào đôi môi đang không ngừng run rẩy của cô, lấy một tay giữ chặt gáy cô không cho cô chống cự.

Thiên Thiên chấn động trước nụ hôn bất ngờ rơi xuống của anh, mọi dây thần kinh như đình chỉ hoạt động của cơ thể. Có một thứ gì đó mẩn mẫn nhưng cũng ngọt ngào làm ướt đôi môi cô. Có phải anh đang khóc?

Không! Anh khóc hay không cùng cô có liên hệ sao? Anh và cô chỉ là hai người đứng đi ngang qua đời nhau mà thôi, hà có gì cô phải bận tâm đến anh?

Hơn nữa, cô hiện tại còn đang có vị hôn phu.

Vị hôn phu...

Ba từ này nghe sao thật khó chịu. Cô thấy rất trống vắng, như thiếu thiếu cái gì đó mà không bao giờ cô có thể cảm nhận được ở Thiên Kỳ.

Vị hôn phu của cô... Là Triệu Thiên Kỳ!

Ngay cả với Thiên Kỳ ca, hai người cũng chưa bao giờ cùng nhau hôn môi mà quá lắm cũng chỉ là nắm tay nhau. Nhưng bây giờ...

Thiên Thiên giãy giụa muốn tránh thoát, nhưng lại càng bị anh ghi chặt lấy. Anh điên cuồng cắn lấy đôi môi ngọt ngào của cô, không có sự nhẹ nhàng mà lại mang theo sự trừng phạt. Anh muốn trừng phạt cô, trừng phạt vì cô nhẫn tâm bỏ rơi anh!

Nụ hôn của anh kéo dài không biết chán, mặc kệ cô đánh đắm như thế nào, anh vẫn không tha cho món mĩ vị xinh đẹp ấy. Anh sợ... Sợ nếu như buông cô ra ngay lúc này, cô sẽ giống như một người vô hình mà biến mất mãi mãi khỏi cuộc đời anh... Ba năm, thời gian như vậy là quá đủ rồi! Anh không muốn một mình mình gặm nhấm nỗi cô đơn nữa!

Đến khi cô nghẹt thở, anh mới luyến tiếc buông ra, bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi mềm mại bị hôn đến sưng đỏ.

"Tại sao anh lại làm như vậy? "

Đôi mắt cô chớp động như cánh bướm, giọng nói nghẹn ngào như đứa bé vừa mới khóc thật thương tâm.

Dương Thế Minh vừa mấp máy môi, chưa kịp trả lời liền bị một cú giáng đấm thẳng vào mặt.

Thiên Thiên khẽ "a" lên một tiếng, trong lòng thấp thỏm không yên nhìn về hai người đàn ông đang đứng đối diện nhau kia.

Triệu Thiên Kỳ hướng tới anh với ánh mắt căm phẫn, trong lòng lại mang theo một nỗi sợ hãi không tên. Điều anh lo lắng cuối cùng cũng đã đến, hai người, rốt cuộc cũng đã gặp lại nhau...

Cô, có phải sẽ sớm rời xa anh? Không được! Anh nhất định sẽ không từ bỏ cô!

"Dương tổng, cảm phiền anh hãy giữ lấy cho mình một chút lòng tự trọng. Giữa nơi đông người qua lại như vậy, sao anh có thể trắng trợn cưỡng hôn vị hôn thê của tôi? "

Vị hôn thê? Là ai? Là cô sao? Là Tiểu Thiên của anh? Sao lại có thể như thế?

"Anh đang nói cái gì? "

"Thiên nhi là vợ sắp cưới của tôi! "

Trong đầu óc Dương Thế Minh nhất thời trở nên trống rỗng, xung quanh anh chỉ vang lên giọng nói đều đều của Thiên Kỳ. Thế nào lại có thể là vị hôn thê? Vậy còn anh? Cô là vợ anh mà!

"Tiểu Thiên, hãy nói cho anh biết, đây không phải là sự thật! "

Anh đau lòng nhìn cô, ánh mắt như lời cầu khẩn của một kẻ hèn mọn. Hôn thê? Nó là lưỡi dao lam sắc bén cắt đứt từng mạch máu của anh!

"Tôi.. "

Thiên Thiên bối rối tránh đi tầm mắt của anh. Khẽ cắn môi, cô không đành lòng làm tổn thương anh, nhưng... Chẳng phải đó là sự thật sao?

"Đúng vậy! Cho nên, từ nay anh đừng hiểu lầm tôi như vậy nữa!"

Cô dứt khoát không nhìn anh, đôi mắt cuoj xuống như một đứa bé mắc sai lầm. Cô ngấm nhìn con chó đang vẫy đuôi với cô, có cảm giác gì đó rất quen thuộc len lỏi vào trong tim.

"Như vậy, Dương Tổng, anh đã nghe rõ rồi chứ? Từ nay, mong anh đừng làm phiền đến cuộc sống của chúng tôi! "

Thiên Kỳ kéo lấy tay Thiên Thiên vội vàng bước như đang trốn tránh. Anh không thể để cô tiểu xúc quá gần với anh ta. Nếu không, tất cả mọi chuyện sẽ bị phơi bày ra ánh sáng!

"Kỳ, anh ta là ai vậy? "

Thiên Thiên vừa đi theo Thiên Kỳ vừa tò mò hỏi. Hai người có quen biết với nhau sao? Tại sao mọi chuyện lại diễn biến quá đổi phức tạp như vậy?

"Không có gì, chỉ là người qua đường mà thôi, em không cần phải quá để tâm đến! "

Giọng anh ngày một nhỏ dần rồi tắt hẳn, để lại một mình Dương Thế Minh vẫn lặng lẽ chìm trong đau đớn. Anh quỳ gục xuống đất, cảm nhận những hạt mưa lạnh giá thấm ướt cả khuôn mặt.

Cô, lẽ nào đã thật sự quên đi anh?

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Thư Kí Của Anh (1)

Thiên Kỳ ca, anh có thấy người đàn ông khi này thật sự rất tội nghiệp không? "

Thiên Thiên để mặc Thiên Kỳ nắm tay cô tiến về phía trước, trong đầu vẫn không ngừng lặp đi lặp lại những lời lên án của anh.

Có một điều gì đó rất quen thuộc, rất gần gũi, nhưng cô cho dù có cố gắng nhớ lại cũng không thể nghĩ ra. Dường như trong kí ức cô, hình bóng anh vẫn luôn luôn tồn tại.

Người ta nói, mỗi ngày đã qua đều là một mảnh ghép của cuộc sống. Ta không phải vô tình quên đi, mà chỉ là khoá nó lại trong một trang kí ức, rồi một ngày nào đó, ta sẽ phải lật mở để ôn lại những chuyện đã qua.

Từ khi tỉnh dậy sau vụ tai nạn đó, cô không thể nhớ lại cuộc sống của mình đã từng trải qua như thế nào, cô chỉ biết đến hiện tại và tương lai. Thời gian vẫn sẽ nhanh chóng vụt qua trong lặng lẽ, con người cũng chẳng thể đắm chìm mãi trong những trang kí ức cuộc đời.

Trước kia, cô không nhất thiết phải nhớ lại quá khứ, nhưng bây giờ...

Cô muốn biết người đàn ông kia là ai? Tại sao lại biết tên cô? Tại sao lại dùng ánh mắt tổn thương đó khi nhìn cô?

"Thiên nhi, em không cần phải biết xung quanh mình có bao nhiêu người tồn tại, em chỉ cần biết, bên cạnh em luôn có anh. Anh là vị hôn phu của em!"

Thiên Kỳ dừng bước xoay người lại. Anh khẽ nắm lấy đôi bờ vai mỏng manh của cô, cất giọng khàn khàn trầm ấm.

Nếu đã là quá khứ nên để cho nó qua đi. Cuộc đời đâu phải chỉ nhìn về kỉ niệm? Bên cạnh cô lúc này có anh, như vậy không phải rất tốt sao?

Mười mấy năm yêu đơn phương cô, mười mấy năm bên cạnh cô với danh nghĩa là một người anh trai, anh thật sự rất mệt mỏi. Thời gian đợi chờ lâu như vậy, đối với anh là quá đủ rồi!

Anh không muốn buông tay cô ra nữa, càng không muốn để Dương Thế Minh chen ngang vào hạnh phúc của cuộc đời anh!

Thiên Thiên ngược đời mắt trong veo lên nhìn anh, xong lại khẽ cúi thấp đầu xuống. Cô dường như nhìn thấy trong ánh mắt anh đang chứa đựng sự chiếm hữu vô cùng cao khiến cô có chút hoảng sợ.

"Thiên Kỳ ca, anh kể lại cho em nghe chuyện của trước kia đi? "

Cô muốn nhớ lại! Cô muốn biết về người đàn ông kia! Cô không muốn mình lại tiếp tục ngu ngơ nữa!

"Thiên nhi, đừng nghĩ về quá khứ nữa. Cuộc sống hiện tại không phải vẫn đang rất tốt sao? Em lẽ nào vẫn chưa hài lòng? "

"Em... "

Thiên Thiên mím mím môi, muốn nói ra điều gì đó lại thôi.

Thiên Kỳ ca đã từng nói với cô, quá khứ của cô chỉ là một mảng tối, không có ánh sáng, cũng chẳng có niềm vui. Anh không muốn cô nhớ lại, vì sợ cô sẽ tự mình nhốt mình trong đau khổ tuyệt vọng. Nhưng cô rất tò mò, lại càng lo lắng nhiều hơn. Cô sợ chính mình đã bỏ lỡ đi mất một điều gì đó trong quá khứ.

"Thôi được rồi, anh không muốn chúng ta nhắc lại chuyện này nữa. Về mau thôi, đứng dưới mưa như vậy sẽ rất dễ bị cảm lạnh"

Vẫn luôn là sự dịu dàng này, vẫn luôn là sự quan tâm này, nhưng sao cô không cảm nhận được một chút sự ảm áp? Anh quan tâm cô, cô thừa nhận, nhưng cô thấy chính bản thân mình phải gượng ép để đối mặt với nó. Đôi lúc, cô thấy thật sự mệt mỏi. Chính cô cũng không biết, cảm giác bên anh là tình yêu nam nữ hay chỉ là tình cảm của anh em gái? Mọi quan hệ này quá rắc rối, quá phức tạp khiến cô có cố gắng gỡ bằng cách nào đi chăng nữa cũng đều trở nên vô dụng.

Con mưa vẫn kéo đến không có dấu hiệu dừng lại, mây đen che khuất hết cả một vùng trời...

Dương Thế Minh nặng nề bước đi dưới cơn mưa, mỗi một bước đều như bị dao đâm vào, rất đau đớn.

Đây liệu có phải là báo ứng dành cho anh? Là do anh không biết quý trọng cô, là do anh ngu ngốc đẩy cô ra khỏi cuộc sống.

Tại anh, tất cả là tại anh! Anh đứng trên vạn người như một vị vua oai nghi, cao cao tại thượng, nhưng lại là người cô đơn nhất vì không có tình yêu. Phải chăng là do anh quá ác độc, quá máu lạnh nên mới phải nhận sự trừng phạt đau đến tận tim can này?

Anh từng thường đi trên con phố vắng, nước mưa làm ướt cả đôi mắt vốn đã khô. Anh khóc? Hay là ông trời khóc thay anh? Anh đau? Ông trời thương xót cho anh?

Trên thế giới này, anh không cần ai thương xót, ngoại trừ cô.

Tiểu Thiên, em bỏ rơi anh, em ném anh đi như một món hàng, anh dâng tất cả tình yêu cho em, em lại trả cho anh bằng những nỗi đau quặn thắt. Anh vô tâm, nhưng em lại vô tình. Anh tàn ác, nhưng em lại hồ hững. Em... tại sao lại nhẫn tâm quên đi anh?

Em giận anh? Sao không nằng chửi anh?

Em hận anh? Sao em không giết chết anh?

Sao em lại bỏ mặc anh một mình trong nỗi đau như vậy?

Sao em lại cướp mất trái tim anh?

Anh đã làm gì sai? Hay tại anh yêu quá mù quáng?

Bước trở về Dương gia, sao Dương Thế Minh anh lại thấy trong lòng thật trống vắng? Căn biệt thự rộng lớn nhưng lại quá cô tịch, không có tiếng cười, không có niềm vui, cả ngôi nhà đều ngập tràn trong hơi thở lạnh lẽo.

Từ khi nào nơi đây không còn một tia ảm áp?

Từ khi nào nó thiếu đi dấu chân?

Từ khi nào vườn hoa nơi đây dần khô héo?

Tất cả nguyên nhân đều do nơi đây thiếu vắng cô. Cô như ánh mặt trời rạng rỡ sưởi ấm mọi thứ, sưởi ấm cả trái tim anh. Cô xinh đẹp như một tiểu thiên thần tỏa ánh sáng vàng lên mọi cảnh vật.

Nhưng bây giờ... Nơi đây không còn cô tồn tại..

"Minh, anh về rồi? Tại sao em điện cho anh mà anh không chịu nhấc máy? "

Nguyệt Ánh Phương bước ra cổng, trong giọng nói pha lẫn sự tức giận đan xen khó chịu. Mỗi ngày đều phải nhìn mặt anh mà sống, cô ta thật sự không chịu được!

Cô ta tiến đến nắm lấy cánh tay anh, miệng khẽ hơi cong lên làm nũng. Con chó chết tiệt kia đã bị đem nhốt lại, cô phải tận dụng những giây phút không bị gò bó!

"Minh, mặt anh bị sao vậy? Ai đánh đến rồi sao? "

Nguyệt Ánh Phương lúc này mới chú ý đến vết thương đang ứ máu bên khoé môi anh. Cô ta đưa tay ra, thân hình nóng bỏng lại cố ý chà sát vào cơ thể anh.

Nhìn Nguyệt Ánh Phương đang không ngừng đưa bộ ngực đầy đà, anh ngoài thấy ghê tởm chính là buồn nôn. Anh thật sự chán ghét cô của bây giờ, trong đầu đầy rẫy những thủ đoạn đen tối, đâu giống như Nguyệt nhi trước kia của anh?

"Anh mệt, anh muốn nghỉ ngơi"

Dương Thế Minh nhẹ nhắm lại đôi mắt đầy mệt mỏi để giữ cho bản thân mình tỉnh táo, sau đó mặc kệ Nguyệt Ánh Phương vẫn đứng nguyên tại chỗ mà đi thẳng vào trong đại sảnh.

Anh càng ngày càng cảm thấy thật chán ghét cô ta. Cho dù cô ta làm gì, đi đâu anh đều thấy khó chịu. Anh muốn cô ta biến mất khỏi cuộc sống của anh, lạnh lẽo đi cũng như lặng lẽ đến. Có lẽ, chỉ có như vậy là tốt cho cả ba...

"Minh, anh không thể dành một vị trí trống để em đứng cạnh sao? Tại sao anh luôn lạnh lùng hờ hững với em? Em đã làm gì sai? "

Nguyệt Ánh Phương ôm chặt anh từ phía sau, khoá lấy anh bằng đôi bàn tay nhỏ bé.

Anh năm lần bảy lượt đánh mất niềm tin từ nơi cô, anh luôn dùng giọng nói lạnh lùng để hạ thấp cô, cũng là anh dùng từng mũi kim đâm vào từng mạch máu của cô.

Cô đau...

Cô yêu...

Nhưng cô lại càng hận...

"Em không làm gì sai"

Dương Thế Minh mệt mỏi gỡ bỏ đôi bàn tay của cô ta ra. Anh cười như không cười nhìn cô, trong đôi mắt nâu đỏ là một sự xa cách đến đáng sợ:

"Đơn giản chỉ vì anh không còn thứ tình cảm nam nữ với em nữa. Anh yêu cô ấy, yêu sâu đậm hơn cách anh đã từng yêu em. "

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Thư Kí Của Anh (2)

Dương Thế Minh mệt mỏi dựa vào ghế. Nhớ lại ánh mắt lạnh lùng xa cách của cô, trái tim anh không nhịn được mà khẽ dâng lên một trận run rẩy. Cô tại sao lại hờ hững với anh như vậy? Lễ nào vụ tai nạn năm đó cũng là ngày anh mất đi cô?

Tai nạn...

Đợi chút! Là tai nạn! Khi đó máu từ đầu cô không ngừng chảy ra, chảy rất nhiều, rất nhiều, đỏ thẫm, loang lổ cả thân hình bé nhỏ của cô. Lễ nào...

Dương Thế Minh nhận lấy tập hồ sơ trong tay Trần Cảnh Đường, anh tức giận hất đổ hết tất cả mọi thứ, đồng thời lại đau lòng không thốt nên lời.

Ba năm qua, cô vẫn luôn ở gần anh, vậy mà anh lật tung khắp mọi nơi đều không tìm thấy dấu chân cô.

Ba năm qua, anh ngu ngốc không nhận ra kẻ đứng sau mọi chuyện là ai, chỉ biết ngây thơ cho rằng cô thật sự chán ghét anh, không muốn gặp mặt anh.

Hoá ra chỉ là một sự sắp đặt, một sự sắp đặt hoàn hảo khiến anh chìm trong bóng tối u mê.

Triệu Thiên Kỳ, tôi tuyệt đối sẽ không để yên cho anh!

Đáy mắt Dương Thế Minh xẹt qua lửa giận, bàn tay vô thức vò nát tập tài liệu trong tay.

Ba năm... Thời gian thật dài. Ba năm Tiểu Thiên của anh phải sống như người thực vật, ba năm tồn tại mà tưởng như đã chết. Ba năm bên cạnh anh không có cô...

Ba năm, Triệu Thiên Kỳ được ở gần cạnh cô ba năm, như vậy là quá đủ rồi! Đã đến lúc anh phải đòi lại tất cả mọi thứ!

Là anh ta che giấu đi Tiểu Thiên của anh. Là anh ta lợi dụng Tiểu Thiên mất trí nhớ mà cướp cô khỏi bàn tay anh. Là anh ta! Tất cả đều là anh ta!

"Tôi phải giết chết anh ta! "

Dương Thế Minh gào ầm lên giận giữ, trong con ngươi lộ ra sát khí nồng đậm không chút che giấu. Anh phải giết chết anh ta, anh phải cho anh ta nếm trải cảm giác đau đến thấu xương thấu thịt!

Trần Cảnh Đường nhàn nhạt liếc nhìn anh, không nhanh không chậm mở miệng, giọng nói trầm thấp lại để lộ ra sự mỉa mai:

"Dương Thế Minh, từ khi nào cậu lại trở nên nóng giận dễ dàng như vậy? "

Dương Thế Minh của trước kia luôn bình tĩnh đối mặt với tất cả mọi chuyện, Dương Thế Minh của bây giờ lại nóng nảy cực độ khiến anh nghi ngờ liệu đây có phải cùng là một người hay không?

Thay đổi lớn đến như vậy, có lẽ tất cả đều xuất phát từ Thiên Thiên.

Phải nói như thế nào? Anh vẫn yêu cô, nhưng tình yêu đó không còn đủ cuồng nhiệt để khiến anh thay đổi. Có lẽ tại vì anh chưa lún sâu vào lưới tình, hoặc cũng có thể là do anh ngộ nhận đó chính là tình yêu?

Nhìn đến tình yêu của Dương Thế Minh, anh không khỏi lắc đầu. Hai người yêu nhau như vậy, cho dù anh cố tìm cách cướp đi cô thì như thế nào?

Dây tơ hồng có được đều là do sự sắp đặt của ông trời, đâu phải ai muốn là đều có thể thuận theo? Giữa anh, Dương Thế Minh và Triệu Thiên Kỳ, ai có thể ở cạnh Thiên Thiên đến trọn đời đều là quyết định bởi duyên phận. Có duyên nhưng không phận, rốt cuộc nhận lại cũng chỉ là sự vô duyên mà thôi. Cố gắng cách mấy, giành giật cách mấy cũng không thể nào thoát khỏi ý trời...

"Đường, cậu nói tôi phải làm như thế nào? Tiểu Thiên của tôi là do anh ta cướp lấy, là anh ta cướp đi ba năm cuộc đời của tôi! "

Dương Thế Minh khò sở vò vò mái tóc. Anh nóng giận, đúng vậy, anh từ khi nào lại có thể thay đổi nhiều đến như thế? Vì cô... Vì anh yêu cô... Vì anh sợ mất cô...

Roi vào lưới tình, mấy ai mà không chìm trong mộng mị? Yêu, tình yêu làm con người ta vui mừng đắm chìm trong hạnh phúc. Nhưng yêu...cũng khiến trái tim của một con người tan nát vì những đốn đau.

"Cậu muốn hãm hại anh ta? Hiện tại Thiên Thiên đang mất trí nhớ, Triệu Thiên Kỳ lại là người thân duy nhất bên cạnh cô ấy. Nếu bây giờ chỉ vì sự tức giận nhất thời lấn át đi lí trí của cậu, cô ấy liệu còn có thể trở về bên cậu sao? Chỉ sợ rằng cô ấy sẽ hận không bóp chết được cậu! "

Trần Cảnh Đường nhấp lấy một ngụm rượu đỏ, tầm mắt nhìn xuống ly rượu sóng sánh.

Ly rượu này cũng tựa hồ như một biển máu. Chỉ cần nó vỡ, rượu sẽ tràn hết ra ngoài. Cũng như con người, đi nhầm một bước sẽ hủy hoại hết tất cả những gì mà mình đang nắm trong tay.

"Đường, tôi hiểu ý cậu muốn nói là gì. Tôi cũng không phải chưa từng nghĩ qua chuyện này. Chỉ là, có một số việc không thể chỉ giải quyết bằng đầu óc, mà nó cần thực hiện bằng hành động. Tiểu Thiên không phải là một món hàng, không thể dùng tiền là có thể mua được! "

"Chúng ta có thể dùng đến cách khác"

Dương Thế Minh nhíu mày đầy nghi hoặc:

"Cách khác? "

"Thiên nhi, em thật sự muốn kiếm việc sao? "

Thiên Kỳ nửa nằm nửa ngồi ở trên giường ngắm nhìn Thiên Thiên, tầm mắt rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp đang khẽ nhăn mày.

Thiên Thiên hơi ngước mắt lên nhìn Thiên Kỳ, sau lại dịu dàng mỉm cười cúi đầu xuống tiếp tục tìm việc:

"Thiên Kỳ ca, em đâu thể suốt ngày chỉ ăn và nằm mãi như vậy? Anh nuôi chiều em quá, như vậy sẽ làm hư em! "

"Thiên nhi"- Thiên Kỳ bước đến cạnh bàn làm việc của cô ngồi xuống, nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay mảnh khảnh của cô như đang nắm giữ trân bảo:

"Cho dù chiều hư thì đã sao? Anh cũng sẽ vẫn yêu em. Anh không muốn khiến em phải mệt nhọc. Nếu như em muốn, anh có thể sắp xếp một vị trí cho em trong Âu Thị"

Âu Thị là công ty do Âu Đình Vĩ làm nên từ hai bàn tay trắng, cũng là cha nuôi của anh. Ba năm trước, toàn bộ tài sản của Triệu gia đều bị tịch thu thuộc quyền sở hữu của nhà nước. Mất nhà, mất tiền, anh chẳng còn gì cả. Trong lúc đi lang thang trên đường, anh lại vô tình giúp Âu Đình Vĩ bắt cướp, đồng thời lấy luôn được cả lòng của ông. Đáng tiếc, khi ấy Âu Đình Vĩ cũng đã già lại không có con nối dõi, một năm sau đó qua đời nhường lại cho anh vị trí CEO.

Anh tiếp quản Âu Thị đến nay cũng đã là hai năm, Âu Thị ngày một phát triển và đi lên tầm cao mới, đứng trong top một trăm công ty hưng thịnh nhất trên toàn quốc. Tuy vậy nhưng là vẫn kém xa Dương Thị của Dương Thế Minh.

Thiên Thiên khẽ dựa vào lòng anh để cảm nhận hơi ấm, đôi tay mềm mại vẫn để mặc cho anh cầm nắm.

"Thiên Kỳ ca, em muốn tự mình có thể đứng vững trên đôi chân của mình, em không muốn anh phải nhọc lòng. Hơn nữa, ngộ nhờ sau này anh không còn cần em, em đã quen dựa dẫm vào anh, vậy làm sao em có thể tự mình nuôi sống bản thân được? "

Không có chuyện gì là không thể xảy ra. Cô mặc dù là vị hôn thê của anh thì đã sao? Ngộ nhờ sau này anh đem lòng đi thương một người con gái khác, vậy cô phải như thế nào mới có thể tồn tại?

Nếu như làm trong Âu Thị, có mấy ai có thể suy nghĩ theo chiều hướng tích cực? Cô không muốn chính mình bị mang cái tiếng là dựa vào danh nghĩa "vị hôn thê" của anh, đi bằng cửa sau mới có thể đặt chân vào công ty.

"Thiên nhi, em nói gì kì vậy? "

Thiên Kỳ khẽ cau mày, ôm lấy cô thật chặt. Anh yêu cô như vậy, làm sao có thể không cần cô? Mấy chục năm sống trên đời, trái tim anh lúc nào cũng chỉ hướng về phía cô mà thôi. Trái tim anh đã bị cô cướp mất, vậy bảo sao anh còn có thể đem lòng đi yêu một người khác?

"Em đó, không cần phải thử lòng anh biết chưa? Anh lúc nào cũng kề cạnh em, tuyệt không bao giờ có suy nghĩ gì khác! "

"Thiên Kỳ ca, em cũng không có gạt anh. Nếu như một ngày nào đó anh không còn yêu em nữa, em sẽ thật lòng chúc phúc cho anh"

Anh đã hi sinh vì cô quá nhiều rồi, chỉ cần anh được vui, cô nguyện sẽ làm tất cả mọi chuyện.

Cô hiện tại không còn người thân thích, chỉ có anh làm chỗ dựa. Ba năm qua anh luôn chăm sóc cô, luôn bên cạnh cô, cô rất cảm kích anh.

Thiên Kỳ hôn lên mái tóc thơm ngọt mà của cô, vòng tay càng ôm chặt lấy cô hơn như muốn cùng cô hoà làm một thể. Hiện tại có cô bên cạnh, như vậy không phải quá tốt rồi sao?

"Thiên nhi, vậy nói cho anh biết, em có yêu anh không? "

"..."

Thiên Thiên cúi đầu yên lặng. Cuối cùng ngày hôm nay cũng đã đến, cô thực sự rất sợ anh sẽ hỏi mình câu đó.

Yêu? Cô có yêu anh không? Chính cô cũng không biết cảm giác của bản thân mình lúc này. Cô muốn trốn tránh cái câu hỏi đó, càng chẳng bao giờ muốn nghĩ đến nó. Nó khiến cô cảm thấy thật khó chịu và bứt rứt khi phải đối mặt với anh.

"Thiên Kỳ ca, chẳng phải chúng ta sắp kết hôn rồi sao? Anh hỏi như vậy thì có ý nghĩa gì? Ngoan, để em tiếp tục kiếm việc làm! "

Cô một mực trốn tránh khiến anh thực sự sợ hãi. Cô lẽ nào vẫn không có một chút rung động với anh? Tại sao? Anh đã làm rất nhiều việc để có thể chiếm lấy trái tim cô, nhưng kết quả nhận lại lại không hề như anh mong muốn.

Như cô nói, hai người đã sắp tiến tới hôn nhân rồi, không phải sao? Vậy anh còn cần bận tâm đến những vấn đề này để làm gì?

"Thiên Kỳ ca, anh thấy công ty Thiên Dương này như thế nào? "

Cô chỉ vào màn hình máy tính, xoay người nhìn anh.

"Em đã xem qua rất nhiều nơi rồi, nhưng đây có lẽ là công việc phù hợp với em nhất. Anh nhìn coi, lương thực sự rất là cao! "

Thiên Kỳ chỉ khẽ mỉm cười nhìn Thiên Thiên. Đôi mắt cô sáng ngời đẹp như những vì sao tinh tú, niềm vui hân hỉ hiện rõ lên khuôn mặt xinh đẹp. Thukỉ? Có lẽ đây là công việc mà cô yêu thích.

"Được, tùy ý em lựa chọn! "

Chỉ cần là bất cứ thứ gì cô thích, anh nhất định sẽ giành lấy cho cô. Niềm ước ao lớn nhất trong cuộc đời anh chỉ là mong cô sẽ thật vui vẻ và hạnh phúc. Có như vậy, anh mới hạnh phúc, mới có thể cảm nhận ý nghĩa của cuộc sống.

"Vậy em sẽ chọn công việc đó! "

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Thư Kí Của Anh(P3)

Hôm nay là một ngày nắng đẹp.

Thiên Thiên cảm tập hồ sơ đi xin việc vội vàng chạy đến công ty Thiên Dương. Ánh nắng nhàn nhạt của buổi sớm hắt lên khuôn mặt trắng mịn của cô thật xinh đẹp biết bao.

Dương Thế Minh khẽ mỉm cười nhìn cô gái có mái tóc dài tung bay trong gió kia, ánh mắt trở nên dịu dàng bất chợt.

Từ nay, anh có thể ở cạnh cô mỗi ngày rồi, như vậy, có phải anh sẽ làm được cô yêu anh lần nữa?

Công ty Dương Thị từ ba năm về trước đã được đổi tên là Thiên Dương. Thiên trong Thiên Thiên, Dương trong Dương Thế Minh. Anh muốn ghép tên cô với tên anh, để hai người có thể mãi mãi bên cạnh nhau đúng như tên gọi của nó: Thiên Dương.

"Cô ấy đã tới! "

Trần Cảnh Đường đứng dựa lưng vào chiếc bàn làm việc của Dương Thế Minh nhìn xuống cửa sổ sát đất.

Ba năm qua đi, hình bóng cô vẫn vậy, vẫn xinh đẹp như năm nào khiến bất kì ai đi qua cũng phải chú ý. Ba năm, hình như trái tim anh vẫn còn chút rung động trước cô.

Dương Thế Minh nhìn chằm chằm vào bóng dáng mảnh dẻ qua chiếc camera mini, giọng nói trầm thấp lộ ra chút tức giận.

"Cậu đuổi hết tất cả những tên đàn ông đã nhìn chăm chú vào cô ấy cho tôi! "

Anh phải phòng ngừa trường hợp sẽ thêm một ai đó trở thành đối thủ. Hơn nữa, cô là của một mình anh, chỉ anh mới có quyền ngắm nhìn cô!

"Cậu nói đuổi, vậy chẳng phải là đuổi hết, đuổi luôn cả cậu sao? "

Người đàn ông này, ghen tuông cũng thật quá mức đi? Người ta chỉ là nhìn cô thôi, cũng chưa có chạm qua một sợi tóc, tại sao lại phải làm quá lên như vậy?

"Tôi nói đuổi là đuổi, đuổi hết tất cả nhân viên nam trong công ty, thay đồng loạt bằng nhân viên nữ cho tôi! Kể cả là nhân viên bảo vệ cũng phải đổi! "

Máu nóng của anh dồn hết lên trên mặt, sự kiên nhẫn và nét lạnh lùng cố hữu bay đi đâu mất. Nhìn anh bây giờ có khác nào một đứa trẻ con bắt chấp bảo vệ món đồ quý giá của mình?

Nhiều lúc, chính Trần Cảnh Đường cũng chẳng thể hiểu nổi đầu mối thật sự là bạn anh? Lẽ nào cậu ta là đa nhân cách sao?

"Minh, cậu bị điên rồi đúng không? "

Trần Cảnh Đường chán nản lắc đầu, tự rót cho mình một ly rượu thượng hạng:

"Cứ thử tưởng tượng một ngày nào đó gái bu xung quanh người cậu dứt mãi không hết, đến khi đó cậu làm sao có thể có thời gian bên cạnh Thiên Thiên? Đừng nói đến việc cô ấy sẽ nghĩ cậu chuẩn xác là một tên hoa hoa công tử! "

"Vậy không được! "

Dương Thế Minh đứng bật người dậy gào ầm lên. Cái gì mà là hoa hoa công tử chứ? Anh chính là mẫu chuẩn soái ca!

"Thôi được rồi, chuyện đó để sau hãy tính, bây giờ tôi sẽ trực tiếp tham gia đội ngũ phỏng vấn! "

Trần Cảnh Đường nhún nhún vai không sao cả, anh dứt hai tay vào túi quần bước đến phía cửa phòng trông rất lãng tử:

"Vậy tôi đi trước, tôi còn phải lo việc của công ty tôi! "

"Nếu cậu không đi cùng tôi, tôi đảm bảo sẽ luyện võ cùng cậu"

"..."

Thật là trắng trợn! Uy hiếp quá trắng trợn! Cùng là bạn bè mà, tại sao Dương Thế Minh lại cố tình đe dọa anh như vậy chứ? Đánh nhau? Anh lúc nào mới thắng cho được?. Tại sao mỗi lần không vui là cậu ta lại cho anh làm "bao tạ miễn phí" chứ?

"Này, cậu tìm người khác chơi cùng không được à? "

"Không được, không muốn, cũng không cần thiết! Họ quá yếu đuối mỏng manh, chỉ có khi đánh cậu tôi mới thật sự thấy sướng tay! "

"..."

Vậy... Nên đi? Hay là không nên đi?

Thiên Thiên cảm tập hồ sơ ngồi chờ phỏng vấn, trong lòng lo lắng đứng ngồi không yên.

Nghe nói hôm nay giám đốc tự mình tuyển nhân viên mới đó! Cô còn nghe nói anh ta rất đẹp trai nhưng lại lạnh lùng khiến cô có chút sợ hãi.

Phỏng vấn không đạt cô sẽ buồn, mà nếu đạt cô lại lo không làm vừa lòng boss đại nhân.

Aizz, thật sự là rất nhức đầu mà!

Còn có, tại sao ai cũng vào được chừng một phút rồi lại đi ra ngoài luôn chứ? Phỏng vấn lẽ nào lại có thể nhanh đến như vậy?

"Người tiếp theo! Mời cô Triệu Thiên Thiên! "

Đùa... Đùa sao? Sao đã tới lượt cô rồi? Chẳng phải là còn rất nhiều người nộp đơn xin việc trước cô sao?

Trong lúc này, tại chiếc ghế cao được đặt ở giữa hàng của đội ngũ phỏng vấn, Dương Thế Minh ngồi chễm trệ, chân bắt chéo hình chữ ngũ, bàn tay to lớn lướt lướt không ngừng trên bàn phím.

Trần Cảnh Đường: Tôi nhớ không lầm hình như trước Thiên Thiên là còn gần năm chục người nữa đang chờ phỏng vấn.

Dương Thế Minh: Mặc kệ họ, cậu quan tâm làm gì? Đẳng nào thì họ cũng không được tuyển, cho nên tôi quyết định cho họ về nhà nghỉ ngơi sớm cho đỡ mệt. Tôi thật tốt bụng!

Trần Cảnh Đường: "..."

Dương Thế Minh: Còn có, tôi rất nhớ Tiểu Thiên của tôi, tôi thực sự rất muốn gặp cô ấy, rất rất rất muốn nghe giọng nói ngọt ngào của cô ấy!

Trần Cảnh Đường: "..."

Liệu Dương Thế Minh có thể giải thích cho anh hiểu như thế nào thì được gọi là tốt bụng không? Lại còn "Tiểu Thiên của tôi"? Thật quá nôm da gà đi!

Không nghĩ tới một ngày chính Dương Thế Minh lại có thể sến súa đến như thế. Nó thật giống như khi nghe tin trái đất sắp bị phá hủy vậy, quá khó tin!
"Xin... Xin chào! "

Thiên Thiên khẽ cúi chào mọi người, liếc nhìn qua đội ngũ phỏng vấn mà ruột gan mềm nhũn. Thật là đáng sợ! Tại sao mọi người ai ai cũng làm mặt lạnh như vậy? Họ có biết trái tim bé nhỏ của cô không thể thích ứng nổi hay không?

Còn... Còn kia... Boss! Anh ta là tên hôm bữa cưỡng hôn cô! Phải làm sao đây? Cô sẽ không bị gây khó dễ chứ?

"Cô Triệu Thiên Thiên? "

Dương Thế Minh khẽ hắng giọng gọi tên cô, trong giọng nói tha thiết chất chứa đầy sự yêu thương mong nhớ.

"D...ạ... Là tôi! "

"Cô học ngành luật? "

"Vâng"

Thiên Thiên áp ứng trả lời, mặt cúi gằm xuống không dám nhìn vào ánh mắt đang cười kia của anh. Liệu anh ta có nhận ra cô hay không? Cầu trời khấn Phật, hãy tha cho con một mạng sống!

"Vậy tại sao lại đi tham gia phỏng vấn chức vụ thư kí? "

Anh ngồi thẳng người dậy bước từng bước đến gần phía cô mặc cho ánh mắt dò xét của biết bao người.

Ở đây anh là boss lớn, anh có quyền!

Thiên Thiên khẽ ngước đầu lên nhìn anh, rồi lại cúi gằm mặt xuống, miệng lẩm bẩm nghe không rõ:

"Tôi... Tôi không thích làm luật sư"

Trước đây, cô chẳng hiểu vì lí do gì mà cô lại đi học vào trường Luật, mọi chuyện xảy ra trước vụ tai nạn của ba năm về trước cô đều không nhớ. Cô nhận được bằng giỏi, nhưng lại không hề yêu thích nó. Ước mơ của cô là trở thành một thư kí, không phải một luật sư. Cô không xin vào chức vụ Luật sư, cho nên, bằng cấp cũng không thể giúp ích được gì cho cô.

"Cô không trả lời được? "

Thấy cô yên lặng, anh khẽ gật đầu:

"Thôi được rồi, cô bao nhiêu tuổi? "

"Tôi... Tôi ngoài hai mươi"

"Ừ, có người yêu chưa? "

"..."

Đùa sao? Cô là đang đi phỏng vấn mà, hỏi gì kì vậy?

"Tôi... Có rồi! "

Mặt Dương Thế Minh đen như đất nồi, nói giọng châm chọc:

"A, thật xin lỗi, tôi quên mất, nghe nói cô có vị hôn thê rồi? "

"V...âng"

"..."

Cả căn phòng bắt đầu lan toả mùi dấm chua nồng nặc. Bỗng chốc mọi người đều cảm thấy thật ngột thở, nhất là Thiên Thiên! Cô có cảm giác như có bức tường vô hình đang đè nén cô vậy!

"Hai người định chừng nào sẽ kết hôn? "

"Tôi chưa biết! "

"Định sinh mấy đứa? "

"Tôi chưa có dự định"

"Vậy các người có lên kế hoạch một đêm làm chuyện đó bao nhiêu lần không? "

"..."

Thiên a, anh ta hỏi như vậy là có ý gì chứ? Thật quá đáng mà! Cô mặc dù chưa hiểu rõ về mấy vấn đề nhạy cảm đó, nhưng mà... Thật xấu hổ chết đi được!

"Khụ... Khụ... "

Trần Cảnh Đường thầm kêu không ổn, vội vàng đưa tay lên miệng ho khan. Tên này, ghen cũng vừa vừa phải phải thôi chứ? Ghen hết phần của đàn ông trong thiên hạ mất rồi!

Dương Thế Minh quay đầu tròn mắt nhìn Trần Cảnh Đường, giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại chứa đầy mùi giấm chua:

"Không có gì đâu, chẳng qua tôi không muốn nhân viên làm dưới trướng của mình suốt ngày đi lo chuyện yêu đương thôi"

"..."

Vậy sao những người trước chỉ cần giới thiệu họ tên liền bị "mời" ra ngoài ngay lập tức? Máy người trong phòng đa đầu tề đại nhìn về phía vị boss tính khí thất thường kia, lời nói trào ra tận miệng lại cổ nuốt trở vào.

Thôi được rồi, anh là boss, anh là ông chủ! Họ không dám động đến một sợi tóc của anh!

"Khụ, cô cứ ra ngoài chờ kết quả, chúng tôi sẽ liên lạc với cô sau! "

Trần Cảnh Đường lại ho khan mấy tiếng ra uy giải thoát Thiên Thiên khỏi thảm cảnh. Cô nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng cảm kích, lại vô tình làm lửa nóng trong mắt Dương Thế Minh tăng ngàn ngút như bão táp.

"VẬY... Tôi xin phép đi trước! "

"Không cần, cô được chọn! "

Ngay khi cô vừa xoay người, Dương Thế Minh đã với tay kéo cô lại khiến cô bổ nhào vào lồng ngực vững chãi của anh, vết son trên đôi môi in trên áo anh tạo thành một ấn kí.

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Giao Dịch

Thiên Thiên bước từng bước chậm chạp đi trên hè phố, ánh nắng nhẹ nhàng phủ lên khuôn mặt kiêu diễm.

Cô thật sự không thể nào ngờ Dương Thế Minh chính là boss của mình. Vậy không phải là chính cô sẽ mỗi ngày đều phải đối mặt với anh hay sao?

Anh là người cường hân cô, cũng chính anh coi cô là người phụ nữ của anh. Anh coi cô là người thay thế, anh bỏ mặc cảm xúc của cô mà tự hành xử theo ý mình!

Không được! Có lẽ cô nên xin nghỉ việc sẽ tốt hơn. Cô không muốn chính mình phải đối mặt với những rắc rối!

Thiên Thiên tự nhủ với mình, cô không nên ở quá gần anh, không nên để bất kì ai hiểu lầm về mối quan hệ giữa cô và boss.

"Nghĩ gì mà trầm tư vậy? Sao không đi tiếp? "

Dương Thế Minh phả hơi nóng vào cần cổ Thiên Thiên, tham lam hưởng thụ mùi hương thơm mát dịu nhẹ từ mái tóc óng mượt của cô. Mùi thơm thuần khiết này, có lẽ chỉ cô mới có, chỉ cô mới có thể mang đến cho anh sự quyến luyến đầy ngọt ngào đó.

Thiên Thiên giật mình xoay người, lại nhìn thấy người mình đang nghĩ đến phóng đại ngay trước mặt. Cô hoảng sợ, vội vàng lùi về phía sau mấy bước chân.

"Boss, anh... "

"Tôi làm sao? "

"Sao anh lại ở đây? "

"Tôi đi dạo"

Dương Thế Minh nói dối mặt không đỏ, tim không đập nhanh mà nhìn cô, ánh mắt lưu luyến không thể rời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn.

Kể từ khi cô bước ra khỏi công ty, anh cũng không tiếp tục phỏng vấn nhân viên mà vội vàng chạy theo cô. Anh muốn lúc nào cũng có thể ở cạnh cô, được cảm nhận hơi ấm mà cô mang lại.

Khẽ khàng đếm từng bước chân cô, anh vẫn luôn đi theo phía sau giữ vững khoảng cách. Anh không muốn cô phải bối rối khi đối mặt với anh ngay lúc này. Nhưng nhìn cô thẫn thờ đứng yên một chỗ như vậy, đáy lòng anh không nhịn được lại nổi lên một trận sóng lớn. Anh muốn đến bên cô, muốn được nghe giọng nói ngọt ngào mà anh vẫn hằng đêm nhung nhớ. Anh muốn bên cô có anh đứng cạnh.

"Boss, tôi muốn nói với anh chuyện này"

"Được, vậy chúng ta đến ngồi chỗ quán cà phê kia nói chuyện! "

Dương Thế Minh vui vẻ chỉ tay về phía tiệm cà phê ở đối diện, không để cô trả lời, anh đã một mạch kéo tay cô đến đó. Bàn tay anh to lớn, ấm nóng nắm lấy bàn tay mảnh khảnh, đan xen vào giữa năm ngón tay xinh đẹp.

Thiên Thiên sững sờ để mặc anh lôi kéo, xong lại cúi đầu xuống nhìn đến bàn tay mình đang nắm gọn trong tay anh. Anh nắm thật chặt, thật chặt, như một đứa trẻ sợ chính đồ của mình sẽ bị cướp đi mất.

Cô làm sao thế này? Cô đang nghĩ về boss? Cô nghĩ về người mà cô chỉ vừa mới quen biết, thậm chí cô còn chưa hiểu rõ về anh ta. Anh ta rốt cuộc là người tốt hay người xấu?

Dương Thế Minh chọn một chiếc bàn giáp với ô cửa kính của tiệm để có thể dễ dàng nhìn ra thế giới rộng lớn bên ngoài. Anh biết cô thích tự do, cô ghét sự ràng buộc, vì chính anh đã từng ràng buộc cô khiến cô đau khổ. Anh muốn cô có thể thoải mái trong không gian chật hẹp này.

"Tiểu... Thư kí Thiên, cô muốn nói gì với tôi?"

Dương Thế Minh vội vàng thu lại lời nói vừa ra đến cửa miệng, gương mặt băng lãnh chứa đầy sự gượng gạo.

Anh gọi cho mình một tách cà phê không đường, gọi luôn giúp cho cô một ly cà phê sữa.

Thiên Thiên ngồi đối diện anh, nhưng đôi mắt trong veo lại nhìn qua ô cửa kính:

"Boss, xin lỗi, tôi muốn xin nghỉ việc! "

"Tại sao? "

Dương Thế Minh khẽ nhú mày nhìn cô, trong lòng cô đè nén cảm xúc huyệt hắng để nó không trào ra bên ngoài.

"Tại sao? "

Anh không thích cảm giác này. Anh có cảm tưởng mình là một đứa trẻ bị bỏ rơi không nơi nương tựa. Anh tìm được cô chính là tìm được hạnh phúc. Tại trái tim anh, chỉ có cô là ánh sáng vĩnh hằng, còn mọi điều xung quanh chỉ là một màu đen trong bóng tối dày đặc. Cô khiến anh chìm trong u mê nhưng lại nhẫn tâm bỏ mặc anh trong sự cô độc? Anh không cho phép!

"Tôi...tôi cảm thấy mình không phù hợp với công việc này"

"Em nói dối! "

Dương Thế Minh vạch trần sự giả dối của cô, trong ánh mắt chứa đầy sự kiên định.

Là cô yêu thích công việc này, tại sao chính mình có thể nói ra một từ không phù hợp? Nếu không yêu thích nó, vậy tại sao cô lại từ bỏ công việc của một luật sư dễ dàng như vậy? Là cô muốn trốn tránh anh!

"Giám đốc Dương, những gì tôi nói đều là thật. Tôi không muốn bỏ trống bằng cấp mà chính mình đã nỗ lực để đạt được! "

"Bất cứ công việc gì mà em muốn, tôi đều có thể cho em. Chỉ cần em không rời khỏi công ty Thiên Dương là được! "

Thiên Thiên nhìn Dương Thế Minh trầm mặc, chính cô cũng không thể hiểu nổi là tại sao. Cô rất muốn quan tâm anh, rất muốn đồng ý với lời đề nghị của anh. Anh đang nhìn cô chờ đợi câu trả lời, trong đôi mắt nâu đỏ của anh hiện tại chỉ có một mình cô...

"Tại sao cứ phải là tôi? Anh có thể tìm kiếm một nhân viên khác. Tiền lương cao như vậy, chắc chắn sẽ không ai ngu ngốc mà bỏ phí đâu! "

"Vậy sao em lại bỏ nó? Chính em nói là công việc rất tốt, nhưng tại sao lại không làm? Cái gì cũng có cái giá của nó. Tiền lương cao, nhưng đổi lại cũng phải có trình độ xuất sắc"

Dương Thế Minh nhấp một chút cà phê. Mùi thơm lan toả khắp mọi nơi nhưng cũng không thể làm dịu đi sự căng thẳng trong lòng anh ngay lúc này.

Nếu như cô cứ một mực từ chối như vậy, anh biết phải làm sao? Anh không muốn mất đi cô một lần nữa, anh muốn cô mãi mãi ở cạnh anh.

Anh không phải một người đàn ông biết cái cảm giác yêu điên cuồng là như thế nào, nhưng anh đủ hiểu sự đơn độc nó đáng sợ ra sao, vì chính anh cũng đã từng trải qua, đã từng rơi lệ khi mất đi cô. Đáng sợ lắm... Nó như một cơn ác mộng vĩnh hằng phá nát tâm hồn anh...

"Tôi...tôi không có chút kinh nghiệm nào của một thư kí hết. Như vậy đâu thể gọi là xuất sắc?"

"Công việc này rất đơn giản. Chỉ cần từ từ thích ứng là có thể. Tôi tin em sẽ làm được! "

"Nhưng...tại sao cứ phải là tôi? "

Thiên Thiên cúi thấp đầu nhìn tách cà phê đã sắp nguội, nặng nề thở ra một hơi. Nếu là vì muốn giữ lại người tài giỏi, vậy thì có biết bao người? Có người còn có trình độ tốt hơn cô, vậy tại sao không giữ? Tại sao anh cứ một mực không muốn cô đi?

"Vì em giống với cô ấy! "

Dương Thế Minh nhẹ nhàng chậm rãi nói từng từ, đôi mắt nâu đỏ khẽ nhìn phản ứng trên khuôn mặt xinh đẹp của cô.

"Vậy thì càng không được! "

"Em tại sao lại tàn ác như vậy? Em gặp người bị nạn mà không cứu? Thật không có đạo lý làm người! "

"..."

Thiên a~~ thế nào là không có đạo lý làm người? Cái gì gặp nạn mà không cứu? Anh ta có sao? Có sao?

Haiz, thôi được rồi, là có chút! Nhưng mà anh ta coi cô là kẻ thế thân!

"Giám đốc Dương, tôi có vị hôn phu rồi! "

Dương Thế Minh khẽ khựng lại trong vài giây. Đúng vậy, cô có vị hôn phu rồi! Anh ta rất yêu cô, rất yêu! Anh ta chờ đợi cô mấy chục năm trời, trong khi thời gian anh mất cô cũng chỉ là ba năm. So với anh ta, nỗi đau của anh có lẽ cũng chẳng là gì, nhưng với anh, ba năm trôi qua lại tưởng như chết đi sống lại ngàn vạn lần. Ba năm đó toàn khổ đau, không có chút dịu ngọt. Ba năm, anh như bước qua mười tám tầng địa ngục, trải qua mọi khổ ải gian truân trên đời. Nhưng hiện tại, cô đã trở về! Là cô đem đến cho ánh sáng. Là cô kéo anh thoát khỏi vực sâu. Là cô giúp anh len lỏi thêm một tia hy vọng...

Vị hôn phu? Vậy thì có làm sao? Cô đã là của anh, mãi mãi cũng chỉ là của anh. Người phụ nữ của anh, anh không có khái niệm chia sẻ cho bất kì một ai! Đề đạt được điều mình mong muốn, nhất định cũng sẽ mất đi một thứ gì đó có giá trị tương đương. Tiểu Thiên của anh là vô giá, vậy cũng phải đổi lấy một vật vô giá

Nhưng vì cô, anh chấp nhận mất đi tất cả!

"Thư kí Thiên, tôi nghĩ có vị hôn phu hay không không quan trọng. Cái tôi đang nhắc đến là công việc! "

Thiên Thiên xoa nhẹ cái trán. Vòng vo một hồi, cuối cùng vẫn lại là luẩn quẩn hoàn luẩn quẩn sao?

"Giám đốc Dương, anh đã nói không thể để chuyện yêu đương ảnh hưởng đến công việc. Bây giờ lại nói điều đó không quan trọng? "

"Có sao? Hình như tôi nhớ không lầm là không có! "

"..."

Đùa sao? Mới vừa rồi phỏng vấn cô, chính anh đã nói như vậy, bây giờ lại một mực phủ nhận? Anh ta là đa nhân cách sao?

"Sao cũng được, tôi vẫn muốn xin nghỉ việc. Tôi nhất định sẽ đền bù tổn thất như điều lệ trong hợp đồng! "

"Tôi không cho phép! "

Dương Thế Minh cố gắng kìm nén sự tức giận đang làm anh khó chịu. Cô chỉ vì tên Triệu Thiên Kỳ đó mà nhẫn tâm bỏ rơi anh?

Thiên Thiên cũng mệt mỏi không kém. Cô thẳng thắn đối diện với khuôn mặt lạnh băng của anh, một bộ dạng không sợ chết mà đáp lời:

"Tôi không muốn là người thế thân! "

"Tôi có nói em làm thế thân sao? Công việc là công việc, chuyện riêng tư đừng nhắc đến trong công việc. Em giống với cô ấy, không có nghĩa là tôi sẽ thích em! Em đừng có mơ mộng hão huyền nữa, trời cao sẽ ngã đâu! "

"..."

"Còn chuyện hôm trước, xin lỗi, là tôi không đúng! Tôi chỉ là vô tình nhận nhầm người thôi. Tôi đã suy nghĩ lại rồi, em chỉ là có nét tương đồng mà thôi.

Cô ấy xinh đẹp hơn em, dịu dàng hơn em. Cô ấy cũng không có tính tình cổ quái giống em! "

"..."

Đâu cần hạ thấp bản thân cô như vậy? Cô tự biết giới hạn của mình đạt đến trình độ nào mà! Có điều, cô có tính tình cổ quái sao? Không có! Hoàn toàn một chút cũng không có!

"Còn một việc nữa, em vì muốn quyến rũ tôi mà hôn lên áo tôi, em cũng phải bồi thường. Tôi không cần em dùng thân báo đáp, nhưng tôi cần em dùng thân để trả nợ cho tôi! "

"..."

Có khác nhau sao?

"Giám đốc Dương, tôi không bán thân! "

Cô tròn mắt nhìn anh, răng nghiến lại treo treo như muốn phát hỏa.

"Em đang nghĩ lệch lạc đi đâu vậy? Đầu óc thật sự không có một chút ít trong sáng. Tôi cần em làm việc cho tôi, chứ không cần cái bộ ngực như sân bay của em báo đáp! "

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: 71: Mâu Thuẫn

Dương Thế Minh hưng phấn lái xe về nhà, trên đường đi huyết sắc không ngừng nghỉ, miệng cũng không nhịn được cười.

Tiểu Thiên của anh đã bị đưa vào tròng, có phải là đã thực hiện xong bước đầu của kế hoạch rồi hay không?

Tiếp theo, anh nhất định sẽ luôn làm phiền cô, khiến cô yêu thêm anh một lần nữa! Mặc dù cô rất chung thủy, nhưng không phải người cô yêu mới chính là anh sao? Chỉ tại cô cất giấu bóng hình anh mà thôi, anh tin tưởng chính mình có thể làm thay đổi tâm ý của cô, mặc dù biết là rất khó.

Tiểu Thiên, anh tin em vẫn còn rất rất yêu anh, có đúng không? Một lần đã yêu, mãi mãi sẽ không bao giờ thay đổi. Một đời một kiếp, dù là trăm năm, em vẫn sẽ mãi yêu anh...

Anh lái xe vào gara, tay giữ thật chặt lấy chiếc áo đã in đôi môi ngọt ngào của cô. Ánh mắt vẫn không thể nào che giấu đi niềm vui vẻ, hệt như chàng trai mười tám lần đầu biết đêm cảm giác yêu.

"Ba, ba về rồi! "

Bảo Khánh xách chiếc ba lô nặng đầy sách vở chạy đến bên anh.

Ba cậu có vẻ rất vui, chưa bao giờ cậu thấy ba cười nhiều đến như vậy, nhất là từ khi mất đi Thiên Thiên, nụ cười dường như đối với ba là một điều mộng ảo.

Dương Thế Minh nhìn đứa con trai nay đã bước sang tuổi thứ tám, tay đưa lên vò vò mái tóc cậu:

"Nay đi học, nhớ về sớm. Ba cho con đi gặp một người! "

"Ba, ba đang nói đến ai? Con không hứng thú! "

"Điều đấy con sẽ khắc biết, nhưng không phải bây giờ! Không hứng thú cũng phải đi! "

"..."

Cậu có một dự cảm, người mà ba cậu nhắc đến, rất gần gũi... Quen thuộc...giống như mami!

Nếu như thực sự là cô, vậy còn Nguyệt Ánh Phương thì phải làm sao? Cậu cho dù rất yêu quý Thiên Thiên, nhưng mẹ chỉ có một mà thôi, Nguyệt Ánh Phương mới thực sự là mẹ của cậu! Cậu không muốn ai phải buồn!

Khẽ thở dài xoay người bước vào trong xe, nếu đã là định mệnh, cho dù có cố gắng thay đổi cũng sẽ trở nên thừa thãi mà thôi!

Dương Thế Minh nhìn theo chiếc xe đã rời đi, tâm trạng vui vẻ bước vào đại sảnh chính. Nhìn bóng dáng thướt tha nóng bỏng trước mặt, nụ cười bên khóe môi anh dần dần hạ xuống.

Nguyệt Ánh Phương? Anh khẽ thờ dài nhìn cô. Anh...cảm thấy tội lỗi vì đã cho cô một chút ít hy vọng nhỏ nhoi. Bây giờ, Tiểu Thiên quay về rồi, vậy còn cô? Anh nên làm như thế nào cho phải? Dù sao cô cũng là người bên cạnh anh, an ủi anh mỗi khi anh thấy cô đơn, dù sao cô cũng là người mà trước đây anh từng quyến luyến...

Anh không đành lòng..

"Minh, hôm nay anh về thật sớm! Có phải là nhớ em không? "

Nguyệt Ánh Phương ôm lấy cánh tay Dương Thế Minh nũng nịu, khóe môi khẽ cong lên một nụ cười đúng tiêu chuẩn.

Hôm nay cô đã trang điểm lên cho mình thật xinh đẹp, chiếc áo lụa mỏng mặc lên người thấp thoáng khi ẩn khi hiện lên vùng ngực nhấp nhô. Thân hình cô nóng bỏng như vậy, bất cứ người đàn ông nào cũng đều bị sắc đẹp này điều khiển, cô không tin anh là trường hợp ngoại lệ!

Nhẹ nhàng cọ cọ cánh tay anh vào ngực mình, chiếc dây áo thắt hờ cũng chỉ vì hành động duy nhất này mà rơi xuống, lộ ra thân hình lồ lộ uốn éo thân hình như con rắn nước xung quanh anh.

Dương Thế Minh nhắm mắt lại hít sâu một hơi rồi thở hắt ra. Anh, không còn chút cảm giác nào với cô nữa rồi! Có lẽ, là do cô thay đổi quá nhiều, hoặc cũng có thể là do anh đổi thay quá lớn. Nhưng hiện tại, không phải mọi chuyện đã khác xưa rồi sao? Anh muốn thay đổi, muốn làm lại từ đầu, nhưng không thể nữa rồi! Khoảng cách giữa anh và Nguyệt Ánh Phương đang ngày một xa hơn... Không thể níu kéo nữa rồi!

"Nguyệt Nhi, em cũng đã lớn rồi, đừng có hành xử một cách trẻ con như vậy nữa! "

Anh gỡ bàn tay cô ra, cởi tây trang đang mặc trên người nhẹ nhàng khoác lên vai cô, trên khuôn mặt là sự xa cách nhìn cô như hai người xa lạ.

Nguyệt Ánh Phương trân trân nhìn hành động của anh, đôi môi vì kìm nén nỗi uất ức đang trào dâng mà cắn đến bật máu.

Anh không có chút rung động nào trước cô? Tại sao chứ? Ba năm rồi! Anh cứ đối xử với cô lạnh nhạt như vậy đến nay đã ba năm rồi!

Vội vàng tiến lên vòng tay ôm chặt anh từ phía sau, cơ thể lồ lộ lại được cô phơi bày trong không khí. Cô áp sát mặt mình vào tấm lưng rộng lớn của anh, bàn tay cố gắng vuốt ve để gọi lên trong anh lửa nóng. Cô muốn trái tim anh, không phải chỉ là một thân xác không tim không phổi!

"Minh, đừng hờ hững với em như vậy có được không? Em đã gần ba mươi tuổi rồi, không còn là trẻ con nữa. Hơn nữa, đây là hành động giữa hai người yêu nhau mà, em hoàn toàn tự nguyện! "

Dương Thế Minh thờ dài khó chịu. Anh xoay người nhìn cô, cứng rắn bỏ bàn tay cô ra đặt cách xa mình. "Nguyệt Ánh Phương, em vẫn chưa hiểu hay sao? Giữa anh và em, hoàn toàn không còn cái gì gọi là tình yêu nữa! Chúng ta đã từng yêu nhau, nhưng chỉ là đã từng, nó không tiếp diễn đến hiện tại! "

Có thể trước đây là thích, là yêu, là rất yêu, nhưng bây giờ, trái tim anh không còn là của cô nữa, mà đã trao đến một bóng hình khác. Anh yêu người con gái ấy sâu hơn, si mê hơn, cô ấy là người con gái tuyệt vời nhất!

Là cô rời bỏ hai cha con anh đi mấy năm, là cô không còn luyến tiếc mối tình năm xưa. Cô phụ anh, sao có thể trách anh là kẻ tàn nhẫn? Cùng với thời gian đang chậm chậm trôi, tình cảm nam nữ giữa hai người cũng đã phai nhạt rồi! Trong mắt anh lúc này, chỉ còn tồn tại khuôn mặt thánh thiện của Thiên Thiên.

"Minh, cho em một cơ hội! Xin anh! "

Nguyệt Ánh Phương nắm lấy tay anh đặt lên ngực mình, để mặc cho anh thỏa sức sờ nắn. Đôi môi đỏ mọng quyến rũ đàn ông phạm tội đặt lên môi anh liếm láp. Cô không tin anh là một người sắt đá không bị vẻ đẹp trước mắt làm mất đi lí trí!

Đối với một màn này của cô, anh ngoài chán ghét chính là cảm thấy thật buồn nôn! Tại sao cô lại phải hạ thấp chính bản thân mình như vậy? Có phải đứng trước bất kể người đàn ông nào cô cũng đều như thế? Anh coa cảm giác tâm hồn cô đã bị vấy bẩn rồi, không còn thanh thản nhẹ nhàng như cô gái anh yêu của trước kia nữa!

"Đủ rồi! "

Anh đẩy mạnh cô ra khiến cô ngã nhào ra đất, bàn tay vì nói lỏng mà làm rơi xuống cả chiếc áo đang cầm trong tay.

Nguyệt Ánh Phương nhìn chăm chăm vào chiếc áo, bàn tay vô thức nắm chặt lại, những móng tay đâm sâu vào da thịt, sự tức giận cùng nhục nhã khiến mặt cô đỏ au.

Cái vết hồng nhạt trên áo đó không phải là son môi của phụ nữ sao? Tại sao nó lại dính trên áo anh một cách mờ ám như vậy? Nhìn anh, có vẻ rất nâng niu nó.

Thì ra là thế, hoá ra là anh có người phụ nữ bên ngoài cho nên mới lơ đãng cô, hoá ra chính cô là người bị cấm sùng bấy lâu nay. Sắt đá gì chứ? Cũng chỉ là một người đàn ông trăng hoa mà thôi!

"Minh, anh nói thử xem, mọi chuyện là như thế nào? "

Nguyệt Ánh Phương giờ lên chiếc áo như một bằng chứng tố cáo tội trạng của anh, khuôn mặt xinh đẹp bị tức giận mà trở nên vụn vỡ không ra hình dáng.

Cố gắng vụn đắp tình cảm bao lâu nay, hiện tại sự thật lại mồn một hiện ra trước mặt, bảo cô làm sao có thể bình tĩnh cho được? Có ai có thể chịu đựng nổi việc chồng mình đi tìm tình nhân bên ngoài mà ngó lơ vợ? Như vậy chẳng khác nào một gáo nước lạnh dội thẳng vào người cô, nói cô không đủ khả năng để phục vụ chồng của mình?

Dương Thế Minh giật lại chiếc áo từ tay Nguyệt Ánh Phương, nhìn cô vò nát nó khiến anh thực sự tức giận. Món quà đầu tiên mà Tiểu Thiên tặng anh sau ba năm xa cách, làm sao có thể để một bàn tay dơ bẩn đã nắm đây rác rưởi như thế chạm tới?

"Bỏ tay ra! "

Anh quát um lên, trên trán vì cố gắng nhẫn nhịn mà nổi đầy gân xanh. Trên đời này, anh rất ghét những kẻ không biết điều mà ngang nhiên động chạm đến những món đồ mà anh yêu thích!

"Không! Minh, anh nhất định phải giải thích rõ ràng cho em! Tại sao anh lại phản bội em? "

Nguyệt Ánh Phương liều mạng giằng co với anh, răng nghiến lại với nhau trào trọc. Nếu không hỏi cho ra nhẽ, cô thực sự thấy rất không cam tâm! Mọi nỗ lực mà cô cố gắng có được, vì có gì mà ngày hôm nay lại nằm trong tay người khác?

"Cô nghe cho kĩ, đối với tôi, cô chẳng là gì cả! Cho nên đừng có hoang tưởng nghĩ rằng tôi thuộc về cô. Đúng, tôi thừa nhận cô là vợ tôi, nhưng có một điều hình như cô đã quên, mọi chuyện giữa chúng ta đã đặt dấu chấm hết từ lâu rồi! Cô chỉ là người cũ, là mẹ của con trai tôi sống nhờ trong nhà tôi, đừng có tự ý cho phép mình có quyền hành truy vấn tôi! Mau bỏ tay ra!"

Cố gắng chịu đựng đến mức này thật sự đã là vượt quá giới hạn của anh rồi! Bất kể là ai, anh đều không cho phép có quyền điều khiển anh, ngoại trừ Thiên Thiên!

"Anh đừng mơ tưởng! Tôi với anh ngày hôm nay nhất định phải nói chuyện với nhau cho thật rõ ràng. Còn nếu không, tôi không đảm bảo được là sẽ không làm hại đến người tình bé nhỏ của anh đâu! "

Chát...

Mọi thứ nhất thời rơi vào trong sự im lặng. Xung quanh quá yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ.

Nguyệt Ánh Phương ôm lấy khuôn mặt bóng rât bị anh đánh lệch về một phía, ánh mắt sững sờ không thể tin được nhìn thẳng vào anh.

Anh đánh cô? Trong ba năm qua, cho dù không cưng chiều cô, nhưng là anh cũng chưa bao giờ nhẫn tâm đánh cô như vậy. Tất cả chỉ tại cô ta, tất cả là tại ả đàn bà đê tiện bên ngoài đó!

Cô nhất định phải tìm mọi cách giết chết cô ta!

"Nguyệt Ánh Phương, tôi cấm cô không được xen vào chuyện đời tư của tôi! Cô nên biết rõ vị trí của mình là đặt ở đâu. Nếu cô ở lại chăm sóc Bảo Khánh, tôi sẽ không cấm. Nhưng còn nếu cô cảm thấy sống tại đây không được thoải mái, vậy thì muốn cút đi đâu thì cút, tôi sẽ không luyến tiếc gì cô đâu! "

Anh phui bụi bẩn trên cái áo rồi lạnh lùng xoay người bước đi thẳng lên phòng mình, để lại phía sau ánh mắt căm hận hiện lên tia ác động vẫn đang dõi theo từng bước chân anh.

Dương Thế Minh, anh được lắm! Anh lợi dụng tôi khi cần thiết, sau đó đáp tôi đi như một món đồ cũ nát. Thù này một ngày nào đó tôi nhất định sẽ trả lại anh gấp vạn lần, nếu không tôi thề sẽ không làm người!

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: 72: Cùng Nhau Ăn Cơm (1)

Buổi trưa qua đi, buổi chiều thế chỗ. Ánh nắng vàng ươm rải đều lên mọi góc ngách, cái nóng nực của buổi ban trưa vẫn còn như ẩn như hiện làm con người ta chán ngán.

Thiên Thiên vui vẻ đạp xe trên đường lớn, một tay điều chỉnh xe, tay còn lại giữ một cặp lồng cháo vẫn còn nóng hổi.

Chắc chắn là giờ này Thiên Kỳ ca chưa có ăn trưa, cô thừa hiểu tính anh mà! Cho nên, hôm nay cô đặc biệt mang bữa trưa đến cho anh, cũng coi như là để chúc mừng cô nhận được công việc mới.

Hí hửng chạy lên phòng làm việc của Thiên Kỳ, Thiên Thiên vận nhẹ nắm cửa, thò đầu vào nhìn căn phòng quen thuộc.

Thiên Kỳ vẫn đang cặm cụi làm việc, không để ý tới có người đang lén lút ngắm nhìn anh. Khuôn mặt anh tuần khê chau lại đầy suy ngẫm nhìn vào từng tập dự án.

Mãi một lúc lâu sau, anh mới chợt nghe thấy tiếng cười khúc khích phía bên ngoài cánh cửa gỗ. Khẽ mỉm cười, Thiên nhi lại quậy phá rồi!

"Thiên nhi, em thò thò ngoài cửa làm gì? Không mời chân sao? "

Thiên Kỳ lắc đầu đứng lên mở cửa cho cô, đối với sự xuất hiện của cô ngày hôm nay khiến anh thấy thực vui vẻ.

"Oa... "

Thiên Thiên bỏ nhào vào lòng anh, dùng cái trán tròn bóng của mình cọ cọ vào bộ ngực săn chắc:

"Bị anh phát hiện rồi! Thiên Kỳ ca, anh lúc làm việc chính là tuyệt vời nhất! "

Cô tình nghịch đưa ra ngón tay cái hướng tới phía anh, môi cong lên cười đến vui vẻ.

Thiên Kỳ chỉ biết khua tay phục trước bộ dáng trẻ con của cô, bàn tay vươn ra lau đi những giọt mồ hôi đã ướt hết cả khuôn mặt bé nhỏ:

"Mau vào đây, lại đạp xe phải không? Em xem, mồ hôi ướt nhẹp hết cả rồi! "

Anh mắng yêu cô, khoé môi nhẹ cong lên một nụ cười hạnh phúc.

Cuộc đời của anh chỉ đơn điệu với gang màu đen u tối, cô chính là thiên thần rực rỡ phá vỡ sự tĩnh lặng trong anh, giúp anh cảm nhận được vẻ đẹp của tình yêu. Có cô bên cạnh anh như vậy, thật yên bình, thật đầy đủ!

"Thật là thơm, để coi, hôm nay em nấu cháo cho anh đúng không? "

Anh cung nựng vuốt ve khuôn mặt cô, ánh mắt lộ sự cung chiều bất tận. Nhìn cô bây giờ xem, thật là giống một cô vợ hiền đảm đang. Anh chỉ cần cô mãi bên anh như vậy, tuyệt đối sẽ không đòi hỏi nhiều hơn thế!

"Đúng vậy! "

Cô cười híp mí nhìn anh, đôi mắt linh động loé lên tia sáng.

"Thiên Kỳ ca, em muốn báo cho anh một tin vui. Em xin được việc làm rồi, là công ty Thiên Dương đó! "

Cô hí hửng mức cháo cho anh, hơi khóí bốc ra nghi ngút làm khuôn mặt cô ửng đỏ trông thật xinh đẹp.

Cô cười vui vẻ kể cho anh nghe công việc mới của mình, trong đôi mắt có hân hỉ long lanh đầy cảm xúc.

Thiên Kỳ từ đầu tới cuối không hề để ý đến những gì cô nói, ánh mắt dịu dàng kia chỉ nhìn chăm chăm vào đôi môi mềm mại của cô.

Không biết cảm giác khi hôn lên cánh môi hồng ướt át của cô sẽ như thế nào? Là ngọt ngào? Là mê luyến? Hay chính là cuồng si?

Mang tư cách là vị hôn phu của cô, nhưng anh chưa bao giờ có thể vượt lên ngoài cái nắm tay với cô. Mỗi lần anh chủ động, cô đều trốn tránh khiến anh thực sự rất lo sợ.

Có phải cô vẫn không hề yêu anh hay không? Tại sao lại cố tạo ra khoảng cách với anh như thế? Là anh không đủ tốt? Hay tại trong trái tim cô còn lưu giữ bóng hình Dương Thế Minh? Có phải, cô vẫn chưa thể thực sự chấp nhận anh?

Suy nghĩ này làm anh khó chịu, ngay lập tức, anh liền cúi xuống hôn lên đôi môi căng mọng kia.

Thiên Thiên nhìn thấy hành động bất thường của anh, bàn tay bé nhỏ vội vàng đẩy anh cách xa khỏi mình, khuôn mặt hồng hào khê quay đi khiến anh hôn sượt lên má trái.

"Thiên Kỳ ca, đừng như vậy! "

Thiên Kỳ đưa ánh mắt buồn bã nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo không một chút tạp chất kia của cô, trong lòng sự hụt hẫng đang dần lấp đầy lên ngực khiến anh thấy thật khó thở. Cô cứ như vậy, cô làm trái tim anh đau...

"Thiên nhi, tại sao em lại trốn tránh? Chúng ta sắp trở thành vợ chồng rồi, lẽ nào như vậy vẫn không được? "

Anh nhìn mày nhìn cô. Phía ngực trái của anh rất khó chịu, nó dồn nén sự thoải mái của anh, nó làm anh phải đầu hàng trước sự cự tuyệt của cô.

Thiên Thiên khẽ cup mắt xuống, bàn tay nhỏ nhắn đầy mồ hôi vò vò gấu áo, bày ra một bộ dáng bối rối không biết nên làm như thế nào.

Cô không muốn làm anh phải buồn, nhưng thật sự cô không đủ dũng cảm để đối mặt với những diễn biến tiếp theo. Mặc dù biết như vậy không có gì là quá đáng đối với hai người đang yêu nhau, cô cũng đã tự nhủ với mình không nên rụt rè như vậy, nhưng cuối cùng vẫn là sự thất bại. Cô muốn chờ đợi một điều kì diệu nào đó sẽ đến, sẽ giúp cô, giải đáp cho cô tất cả những thắc mắc mà bấy lâu nay cô vẫn luôn giữ trong lòng.

"Em...xin lỗi! "

"Anh không muốn nghe lời xin lỗi từ em! Thiên nhi, đáp ứng anh, có được không? "

Nhìn sự khản khoản từ anh, Thiên Thiên không biết đối mặt như thế nào đành yên lặng. Cô thật có lỗi với anh.

"Thiên Kỳ ca, em muốn ném trái nó vào ngày cưới của chúng ta. Em muốn nó thật đặc biệt..."

Một lần lại một lần, cô luôn luôn kiểm soát từ chối anh. Lí do này cô đã đưa ra quá nhiều lần rồi, anh muốn tìm kiếm một lí do khác.

Anh biết, là cô vẫn chưa thể nào quên đi Dương Thế Minh. Trái tim cô vẫn còn lưu luyến hình bóng anh ta mà chối bỏ tình yêu của anh. Nhưng anh không muốn thừa nhận sự thật ấy, nó rất tàn nhẫn, rất đáng sợ...

"Thiên nhi, bây giờ anh có một cuộc họp quan trọng, em ngồi đây đợi anh, tối nay chúng ta sẽ đi ăn nhà hàng Tây! "

Anh lảng sang chuyện khác, ánh mắt lơ đãng cũng không nhìn về phía cô, bàn tay to lớn nhanh chóng thu thập tập tài liệu trên bàn.

Thiên Thiên đầu cúi xuống thấp, khẽ cắn cắn cánh môi, bàn tay nắm chặt vào nhau lộ ra vẻ khó xử. Tối nay? Cô phải làm sao? Cô không muốn anh phải buồn, nhưng còn công việc...

"Thiên Kỳ ca, thật xin lỗi, tối nay em phải cùng với tổng giám đốc đi kí kết hợp đồng làm ăn, cho nên..."

"Cho nên, em muốn bỏ lại một mình anh? "

Thiên Kỳ sững người lại, trong giọng nói có chứa thêm mấy phần lạnh lùng cùng sự thất vọng. Cô chưa bao giờ từ chối lời mời của anh. Vậy mà, chỉ vì công việc mới này, cô từ bỏ cả một buổi tối lãng mạn mà anh đã dày công chuẩn bị. So với công việc, lẽ nào người yêu chỉ có thể xếp vị trí thứ hai? Cô không coi trọng anh...

"Không sao hết, công việc rất quan trọng. Chúng ta còn nhiều thời gian! "

Đó là cả một đời! Quảng thời gian còn lại, anh có thể ở cạnh cô mọi lúc, không phải sao? Anh không muốn ép buộc cô, như vậy sẽ khiến cô thấy mệt mỏi.

Khô đau, tổn thương, chỉ cần mình anh giữ là đủ rồi! Anh không muốn cô phải phiền lòng vì anh...

Thiên Thiên đứng lặng người nhìn anh từng bước rời khỏi phòng, sự áy náy bủa vây lấy tâm trí khiến đầu óc cô trống rỗng.

"Thật xin lỗi! "

Ngoài xin lỗi, cô chẳng biết nói gì vào lúc này. Cô có rất nhiều lời muốn nói, nhưng đến khi chuẩn bị nói lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy anh thất vọng như vậy...

"Thiên nhi, không cần phải xin lỗi anh, em không có lỗi. Anh chỉ là một mảnh ghép trong cuộc sống của em, không phải là tất cả! "

Nhưng với anh, cô lại là cả thế giới. Nên nói anh như thế nào? Quá ngu ngốc? Hay là quá lụy tình?

Anh không muốn nói nữa, anh không muốn phải đối mặt với cô lúc này. Trái tim anh đang tổn thương, anh không muốn cô nhìn anh với ánh mắt thương hại. Anh không cần!

Bước chân vội vã tiến nhanh ra khỏi phòng, đôi mắt âm áp kia đã nóng lên từ bao giờ.

Anh không được khóc, một người đàn ông thành đạt không bao giờ được rơi lệ! Anh không phải là nô lệ của tình yêu, anh phải cố gắng làm chủ lí trí và con tim mình!

"Thiên Kỳ ca...xin lỗi anh"

Còn lại một mình Thiên Thiên đứng trong phòng, cô chẳng dám đuổi theo anh, chỉ biết nhẹ giọng nói lời xin lỗi với anh, mặc dù biết rằng anh sẽ chẳng thể nào nghe thấy. Cô hứa sẽ bù đắp cho anh, cô hứa...

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chẳng mấy chốc trời đã nhá nhem tối.

Trong một nhà hàng Tây sang trọng đạt chuẩn Quốc tế, Dương Thế Minh cùng Bảo Khánh đang ngồi lặng im nhìn người phụ nữ xinh đẹp phía đối diện.

Ánh mắt của Dương Thế Minh cứ nhìn chăm chăm vào từng cử chỉ của cô. Nhìn cô nhai thức ăn một cách nhẹ nhàng từ tốn, đôi môi anh đào khẽ gọi khe khẽ máp máy lên xuống khiến cổ họng anh khô khốc.

Cắm đũa bao nhiêu năm nay, anh thực sự rất rất nhớ hương vị mê người của cô. Hiện tại, một động tác nhỏ của cô cũng có thể thổi bùng lên trong anh ngọn lửa nóng.

Được rồi, anh thừa nhận là mình có chút biến thái, nhưng chỉ là một chút thôi! Ai kêu cô thực sự quá quyến rũ làm gì?

Nhìn sang con trai, Dương Thế Minh mặt đen lại. Nãy giờ thằng bé đang tập trung nhìn vào vùng đồi núi nhấp nhô của cô! Tuy là có hơi nhỏ thật, nhưng đối với anh như vậy cũng đủ dùng!

Nhẹ ho khan một tiếng mang ý cảnh cáo, anh lại quay sang nhìn Thiên Thiên, bên môi vẫn là nụ cười cố hữu.

Nghe tiếng ho của anh, Bảo Khánh mới giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ, bàn tay dưới mặt bàn không ngừng vò vò gấu áo.

Thiên Thiên đã trở về thật rồi, vậy mẹ cậu phải làm như thế nào? Cậu không muốn làm tổn thương ai hết, càng không muốn ba mình phải phiền lòng.

Mọi chuyện diễn biến thật sự là quá nhanh, quá rắc rối!

Thiên Thiên khó hiểu nhìn hai người một lớn một nhỏ, khoé môi khẽ giật giật, trên trán cũng xuất hiện theo vài vạch hắc tuyến.

Mặc dù hai người rất đẹp trai, nhưng cứ nhìn cô như vậy, cô thật sự không thể nào thích ứng được. Da mặt cô rất mỏng, rất mỏng đó!

"Giám đốc, tại sao nãy giờ chỉ có ba chúng ta thôi vậy? Còn người đại diện của công ty Trần Thị? Tại sao họ còn chưa thấy mặt?"

"Khụ..."

Dương Thế Minh kịch liệt ho khan. Sau đó mặt không đỏ, tim không đập mà ngụy biện:

"Thực ra tối nay là kí họp đồng làm ăn, nhưng Trần tổng nói có việc đột xuất nên tạm thời hủy bỏ, mà tôi đã báo cho em mất rồi, cho nên bữa cơm hôm nay coi như là tiệc chúc mừng em đi!"

Trần tổng? Còn không phải là Trần Cảnh Đường sao? Nếu cậu ta mà không kí họp đồng, anh đảm bảo sẽ vác xác cậu ta cho cá mập xoi tái!

Vậy...liệu bây giờ trở về, cô có kịp đi ăn bữa tối với Thiên Kỳ ca không? Còn có, thành ý của giám đốc, nếu cự tuyệt sẽ có thể bị trừ lương không? Cô đang phân vân, cho dù chọn cách nào cũng đều không ổn thoả!

Bảo Khánh nhìn ba mình nói dối trắng trợn như vậy liền cảm như hén. Để phòng ngừa việc nói lỡ lời, tốt nhất phải khoá chặt miệng mình lại, nếu không sẽ tự mang hoạ vào thân!

"Giám đốc Dương, tại sao anh còn mặc lại cái áo này? "

Thiên Thiên sau một hồi im lặng liền phát hiện ra điều kì quái. Đây chẳng phải là cái áo mà cô làm bẩn sao? Tại sao lại mặc đồ như vậy chứ? Mọi người sẽ hiểu lầm mất!

"Tôi rất nghèo, không đủ tiền mua áo mới! "

Bảo Khánh: "... "

Thiên Thiên: "... "

Nghèo? Đánh chết cô cũng sẽ không bao giờ tin!

Nghèo mà có thể mặc đồ hiệu, đi siêu xe, công ty đa cấp quy mô trên toàn thế giới? Như vậy, cô cũng thực sự muốn nghèo giống anh

Bạn đang đọc truyện *Vợ! Xin Đừng Rời Xa Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

